

Veninul dragostei

Volumul 3

Fasciculele: 051–075

Roman foileton în 199 fascicule
publicat în ziarul „Victoria”

Director și proprietar: MARTON HERTZ
BUCUREȘTI, 1935

Ediție electronică RIF, 2022

Veninul dragostei

Volumul 3

Fasciculele: 051–075

Roman foileton apărut în 199 de fascicule (1592 pagini)
în perioada 12 ianuarie – 3 august 1935
în ziarul „Victoria”
(Ziar cotidian cu ultimele noutăți și știri literare)

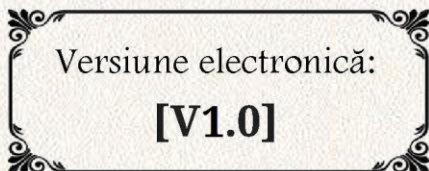
Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ȘT. FREMĂȚ
BUCUREȘTI, Calea Victoriei, nr. 5

Tipărit la Institutul de Arte Grafice „Eminescu” S.A.
București, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

Digitalizare și adaptare text: Proiect RIF, 2022

Ediția electronică este structurată în 8 volume.
Fiecare volum conține 25 de fascicule (200 de pagini).

Corectură [V1.0]: aprilie 2022

CUPRINS

170. Ei vor lumină!
171. Bob ia conducerea
172. Iar în munți
173. Sora
174. Planuri de viitor
175. Progres
176. Întoarcerea în patrie
177. O încercare îndrăzneată
178. Taina caietului rămâne încă o taină
179. Puterea iubirii
180. Încercări zadarnice
181. Jocul destinului
182. Drumul spre libertate
183. Porunca tatălui
184. Debarcarea
185. Mama
186. Iluziile unei bolnave
187. Refugiul
188. O propunere ispititoare
189. Plimbarea
190. Sfatul mamei
191. Puterea dragostei
192. Străduințe zadarnice
193. Ethel Drof își arată ghearele
194. După două zile
195. Întâlnirea
196. Pregătiri de plecare
197. Fericită
198. Spre patrie
199. Cea din urmă încercare
200. Lupte sufletești
201. Ceasul despărțirii
202. O vizită neașteptată
203. Ce s-a întâmplat la nuntă

- 204. O viață nouă
- 205. Crestatul la New-York
- 206. Prea târziu
- 207. Un individ primejdios
- 208. Răzbunarea disprețuitei
- 209. Ticăloșia unui nemernic
- 210. Fiica pierdută
- 211. Prin mii de primejdii
- 212. O lovitură neașteptată
- 212 bis. Kid
- 213. O schimbare hotărâtoare
- 214. Spre necunoscut
- 215. Din nou pe vapor
- 216. Dragoste sau ură?
- 217. Spre miazănoapte
- 218. În așteptare
- 219. Primejdia crește
- 220. Dușmănie dârză
- 221. Gânduri și speranțe

VENINUL DRAGOSTEI

Volumul 3

– Roman foileton –

170. Ei vor lumină!

La rugămintea contesei Dolores de Martigny, se mai adusese un pat în camera ei, pentru ca Felicia să poată dormi cu dânsa, căci nici în timpul nopții nu mai voia să se despartă de scumpa ei copilă.

Și Felicia dorea să nu mai fie singură; trezindu-se noaptea, voia să se poată încredința și atunci că tot ce se întâmplase în ziua aceea fericită nu era vis, ci aieveau.

Înainte de a se culca, mama și fiica se mai îmbrățișară o dată, se sărutară și își zâmbiră pline de cea mai adâncă fericire.

Cu mâinile tremurânde, Dolores mângâie părul copilei sale scumpe și murmură:

— Dumnezeu nu m-a părăsit cu desăvârșire. Mi-a trimis o rază de soare în viața mea atât de întunecată de nenorociri!

— Poate așa a fost scris, mai cu seamă pentru mine, ca să trecem prin atâtea nenorociri, ca să prețuiesc mai bine ce înseamnă să ai o mamă.

— Ți-a fost într-adevăr atât de dor de mine, Felicia?

— Mai e nevoie să întrebi așa ceva, scumpa mea mamă? Tu nu simți?

Dolores o strânse cu putere la pieptul ei.

— Da, o simt, Felicia mea adorată, și acum nicio putere din lume nu ne va mai putea despărți. Chiar dacă va veni o dată un bărbat care să mi te ia, iubirea noastră va rămâne aceeași.

Felicia își întoarse capul într-o parte, ca să nu-i arate mamei ei că ochii îi erau umezi de lacrimi. Încet de tot clătină capul și zise:

— Nu voi mai iubi pe nimeni altul decât pe tine, mama scumpă.

— Ah copila mea, toate fetele spun așa, când au avut de îndurat prima durere a dragostei; dar crede-mă, Felicia, că timpul vindecă toate rănilor și aduce uitarea tuturor durerilor.

— Nu mi-e cu puțință să cred asta, mamă, căci o astfel de iubire cum e aceea dintre mine și Bob nu poate exista decât o singură dată în viață. Dar să nu mai vorbim despre aceste amintiri atât de triste. Știu că nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă supun hotărârii crude a sorții. O singură iubire am regăsit-o și aceea e a ta, scumpa mea mamă. Dar spune-mi, cred că acum vom pleca în curând acasă?

Dolores dădu din cap, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, scumpa mea Felicia. Ne vom întoarce în patrie cu primul vapor care va pleca într-acolo.

— Și atunci n-ai să mai fii contesa blondă din Marsilia, nu-i așa mamă?

Dolores închise ochii, în timp ce un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze.

— De ani de zile n-am altă dorință mai arzătoare, decât să scap de viața grozavă pe care am fost nevoită s-o duc, scumpa mea Felicia. Tu nici nu-ți poți închipui ce am suferit seară cu seară și nu poți să-ți dai seama câte lupte sufletești mi-au trebuit ca să-mi îndeplinesc serviciul la barul „Valencia”. Cine a căzut însă o dată atât de jos ca mine, nu se mai poate ridica așa de ușor. Acela asupra căruia apasă blestemul așa zisei „decăderi”, nu se mai poate spăla.

Speriată, Felicia își apăsă mâna pe buzele mamei sale și îi zise:

— Taci, scumpa mea mamă, nu mai vorbi de toate acestea. Sunt întâmplări care au trecut demult. Barul „Valencia” a fost mistuit de flăcări, așa că și trecutul să fie șters odată pentru totdeauna. Vom începe o viață nouă, mamă, și chiar dacă va fi modestă, chiar dacă nu vom putea trăi așa cum am dori, totuși vom încerca să fim fericite împreună. Despre tot ce privește viitorul, vom vorbi mâine sau în zilele următoare. Deocamdată să dormim, să ne liniștim de emoțiile

prin care am trecut.

Se îmbrățișară încă o dată, se sărutară, apoi se culcară.

Felicia stinse lumina și întunericul se răspândi în jurul lor.

După scurt timp, Dolores auzi respirația regulată și liniștită a fiicei sale.

Tineretea își cerea dreptul ei și Felicia adormise adânc.

Dolores însă nu fu în stare să găsească liniște.

Se zvârcolea încolo și înapoi pe patul ei și aerul i se părea înăbușitor, deși ușa spre terasă era larg deschisă.

Nu mai avu răbdare să stea culcată, așa că se sculă și se duse spre paravanul care era așezat în fața ușii. De acolo aruncă o privire spre cerul senin. Milioane de stele își trimiteau razele sclipitoare spre pământ. La această priveliște frumoasă, contesa de Martigny scoase un suspin îndurerat.

Doamne, dacă și viitorul ei ar fi tot atât de limpede ca și acest cer atât de senin! Cu toată fericirea de care avusese parte în ziua aceea, o grijă chinuitoare îi apăsa sufletul, căci nu știa ce-i va mai aduce ziua de mâine.

Mereu îl vedea înaintea ei pe salvatorul Feliciei, neîncetat trebuia să se gândească la dânsul.

Avea mâna mutilată!

Cât de mult semăna această mână cu aceea pe care odinioară, în zilele fericite ale tinereții, o mângâiasă cu atâta dragoste!

Multă vreme stătu Dolores la ușă, adâncită în gânduri chinuitoare, privind spre cerul înstelat. Aerul răcoros al nopții trecu ca o adiere peste fruntea ei înfierbântată și îi potoli durerea care îi zvâcnea în tâmpile.

Deodată auzi un strigăt în spatele ei:

— Ce ai mamă? De ce nu dormi?

Se întoarse speriată și o zări pe Felicia care se ridicase în așternut și o privea plină de uimire.

Dolores alergă spre dânsa și îi mângâie obrazii ca s-o liniștească.

— Nu te speria, copila mea dragă. N-am putut dormi, căci mi-a fost prea cald în pat, așa că m-am sculat. Tu dormi însă...

— Acum mi-a trecut și mie somnul, mamă. Știi pe cine am visat chiar în clipa aceasta?

— Hai, spune-mi și mie. Pe cine?

— Pe salvatorul meu, pe Crestatul. Era foarte trist, fiind iar singur. Dolores tresări îndurerată.

Cât de ciudat era că și gândurile Feliciei se îndreptaseră pe aceeași cale ca și ale ei?

Felicia observase tresărirea contesei și o întrebă, îngrijorată:

— Dar ce ai, mamă?

— Nici eu nu știu, Felicia, dar trebuie să mă gândesc neîncetat la minerul care te-ai salvat.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece. Era mai bine dacă îl rugam să stea cu noi.

— Îți pare rău că a trebuit să te desparti iar de dânsul?

— Îmi pare rău pentru el, fiindcă prietenul său Billy mi-a povestit că din ziua când m-a găsit pe mine, devenise un alt om, se schimbase cu totul.

— Un alt om, repetă contesa de Martigny încet.

— Știi, mamă, întotdeauna se uita așa de ciudat la mine. La început mi-a fost frică de dânsul, căci cicatricile de pe fața lui sunt îngrozitoare. E atât de desfigurat, încât nici nu-mi pot închipui cum a fost fața lui odinioară.

Gânditoare, Dolores privi în gol și murmură:

— Ba eu mi-o pot închipui...

— Afară de asta, mă miram întotdeauna de ce se uită cu atâta stăruință la mine. Era ca și când i-aș fi amintit de cineva pe care l-a cunoscut odată, demult.

Contesa Dolores deveni atentă, luă mâinile Feliciei și o întrebă agitată:

— Nu l-ai întrebat de ce se uită așa de ciudat la tine?

— Nu, căci la început nici n-am prea vorbit cu dânsul. Abia mai târziu, după ce l-am cunoscut bine și mi-am dat seama ce om bun e, m-am deprins cu dânsul și nu mi-a mai fost teamă de el.

— Nu ți-a povestit nimic din trecutul lui?

— Nimic, afară de întâmplarea când a căpătat cicatricile pe față.

Felicia îi istorisi și mamei ei tot ce aflate, despre acea nenorocire, care l-a desfigurat atât de îngrozitor pe sărmanul Crestat, încât nu mai era de recunoscut.

— Și ce-ați mai vorbit împreună, Felicia? o întrebă mama ei.

— Voia să afle cum mi-am trăit viața și i-am povestit tot ce știam.

— De mine ce i-ai spus?

— Nu puteam să-i spun altceva decât ceea pe aflatam de la tine la început: că ești proprietara unui șantier mare la Marsilia.

— Dar afară de asta, ce i-ai mai istorisit? I-ai vorbit despre dragostea ta pentru Bob Wilkens?

Felicia se uită buimăcită la mama ei, neînțelegând unde voia să ajungă cu întrebările ei.

— Spune-mi, mamă, ce ai? De ce ești atât de tulburată și vrei să știi tot ce am vorbit cu Crestatul?

— Ah, Felicia... Trebuie să-ți spun ceva ce îmi apasă sufletul ca o povară nespus de grea. Nu știu dacă fac bine, dar sunt atât de îngrijorată, încât trebuie să vorbesc. Copila mea, fii, tare! Și asupra ta se va abate năprasnică aceeași vijelie ca și asupra mea, dar poate că...

Șovăi câteva clipe, ca și când i-ar fi fost teamă să nu deștepte în sufletul Felicie o speranță zadarnică. Se uită cu dragoste adâncă la copila ei, o dezmiardă cu mâna tremurătoare, apoi continuă emoționată:

— Felicia, în noaptea aceea nenorocită când ai plecat de acasă, ți-am spus că niciodată nu te vei putea mărita cu Bob Wilkens, crezând ca e fratele tău.

Felicia sări din pat, căută pe întuneric comutatorul electric și deodată camera fu inundată de lumină.

— Trebuie să-ți văd fața, mamă! Trebuie să mă încredințez că nu visez, strigă ea. Cum ai spus?... Ai crezut că Bob e fratele meu... ai crezut numai? Acum te îndoiești de această legătură dintre noi?

Contesa de Martigny se apropie de Felicia, îi luă mâna și zise cu voce înăbușită:

— Da, iubita mea copilă, acum mă îndoiesc.

— Pentru Dumnezeu, mamă, cum e cu puțință? Regele automobilelor, Frank Wilkens, nu o tatăl meu?

— Nu mai știu nici eu!

— Dar cum se poate asta, mamă?

— Nici eu nu-mi pot da seama cum mi-a venit acest gând. Dar ascultă-mă și judecă tu însăși.

Îi povesti Felicie, în cuvinte întretăiate, despre întâlnirea ei cu Frank Wilkens și cum în ziua aceea îi ceruse socoteală de tot ce făcuse, apoi încheie:

— Când am văzut însă, că amândouă mâinile lui sunt nevătămate, m-am speriat și n-am mai știut dacă e acel Frank Wilkens pe care îl căutam eu. El spunea că a înlăturat rana printr-o operație făcută de un chirurg iscusit. Dar astăzi când am văzut mana stângă a salvatorului tău...

Felicia își încleștă degetele de brațul mamei sale și strigă speriată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă!... Crezi cumva că omul acesta... Crestatul...

Felicia nu fu în stare să mai spună ceva.

Contesa de Martigny se lăsă să cadă pe un scaun, istovită, și scoase un geamăt dureros.

— Totul e așa de ciudat, Felicia! Mi se pare aproape o nebunie numai gândul că un altul decât regele automobilelor ar putea fi tatăl tău și cu toate acestea tocmai astăzi gândul acesta mă urmărește mai mult ca niciodată. Îmi spun neîncetat că Crestatul trebuie să fi avut un motiv puternic, dacă a ținut atât de mult să te aducă el însuși la Sidney.

— Fără îndoială că a vrut să te vadă, mamă, răspunse Felicia foarte agitată. Mereu m-a întrebat de tine și de viața ta, a cerut să-i povestesc toate amănuntele.

— Și el are mâna mutilată ca și tatăl tău...

— Să fie oare și el un Wilkens, mamă? Acum îmi aduc bine aminte că a fost foarte tulburat când i-am povestit despre dragostea mea pentru Bob Wilkens.

— Nu mai înțeleg nimic, Felicia!... Dacă ar fi el cumva bărbatul care m-a părăsit odinioară la Londra, lăsându-mă pradă celei mai grozave mizerii?

— Nu-mi vine să cred așa ceva, mamă, când mă gândesc la privirea lui blândă și bună.

Dolores avu un zâmbet îndurerat.

— Aceeași privire o avea și tatăl tău, Felicia. Până când au venit acele zile nenorocite de la Londra, l-am socotit și eu ca un om cinstit și de onoare. Era întruchiparea iubirii și a bunătății. De aceea multă vreme n-am fost în stare să cred că m-a părăsit. Vai, Felicia, mintea îmi este atât de întunecată, încât nu-mi mai pot desluși gândurile.

— Ah, de-ar fi vorbit, zise Felicia suspinând. Dacă l-am fi rugat să ne povestească din trecutul său.

În ochii Feliciei se ivi deodată o sclipire și ea zise cu înfrigurare:

— Poate tata nu te-a părăsit de bună voie, poate și împotriva lui s-a săvârșit o crimă tot atât de josnică ca și împotriva ta? Dacă ar fi așa, atunci ai fost nedreaptă și cu tatăl lui Bob și ai fi și cu dânsul, așa că e de datoria ta să faci lumină în toată această afacere, să nu te odihnești până când nu vei găsi dezlegarea acestei taine grozave.

— Același gând mă chinuiește și pe mine, copila mea, și de aceea n-am putut să dorm. Mereu văd în fața mea ochii salvatorului tău și nu pot scăpa de gândul că acela care m-a privit cu atâta stăruință, e tatăl tău.

Felicia își duse mâinile tremurânde la piept și zise, izbucnind în plâns:

— Dacă ar fi el?!

— Atunci Bob n-ar fi fratele tău, Felicia, răspunse contesa de Martigny încet.

— De ce nu l-ai întrebat pe Crestat, mamă? Când mă gândesc acum la tot ce am vorbit cu el, am impresia că el aștepta întrebările tale.

— Dar are o înfățișare cu totul alta decât a aceluia pe care l-am iubit odinioară.

— Cicatricele l-au desfigurat, mamă, dar când i-ai văzut mâna...

— Am vrut să-l întreb, Felicia, dar atunci ai spus tu că a fost rănit pesemne la munca grea pe care e nevoit s-o facă ca miner. Apoi a venit Karin Ryström, așa ca n-am mai avut prilejul să-i pun o întrebare hotărâtoare.

Felicia își duse mâinile la tâmpile și suspină din adâncul sufletului.

— Ah, mamă, mamă... ce să facem acum?... Doar nu putem să ne întoarcem acasă cu această îndoială grozavă în suflet?

— Asta îmi spun și eu, Felicia, deși e poate o nebunie să ne chinuim cu astfel de presupuneri. Dacă ar exista vreo legătură între Crestat și noi, atunci ar fi trebuit să vorbească, când a fost cu noi.

Felicia avu un zâmbet îndurerat și zise:

— Poate nu s-a încumetat. Tu ai rămas frumoasă, mamă, chiar foarte frumoasă. Anii au trecut peste tine fără să lase urme și se pare că nenorocirile care te-au lovit, te-au făcut și mai frumoasă. El însă s-a făcut urât... fața lui e desfigurată din pricina cicatricelor grozave. E îmbrăcat prost, căci de ani de zile trăiește în pustiu și nu s-a mai îngrijit de îmbrăcămintea lui; a devenit un aventurier ca atâția alții.

De unde să fi avut curajul să-ți spună, că odinioară a jucat un rol în viața ta?

Deznădăjduită, Dolores de Martigny își frângea mâinile.

— Dumnezeu, cum voi mai putea găsi liniște, dacă nu voi scăpa de această îndoială?!

— Trebuie să ne încredințăm, mamă, dacă presupunerile noastre sunt adevărate sau nu, o întrerupse Felicia. Ne vom duce în munți, la minele de aur și îl vom căuta pe Crestat. Mă voi duce la dânsul, îl voi ruga să-mi spună numele lui adevărat și îi voi istorisi tot ce am vorbit noi acum.

— Și dacă e într-adevăr acel Frank Wilkens căruia m-am dat când eram tânără?... Ce se va întâmpla atunci?...

— Atunci, mamă... și în ochii Feliciei se ivi o lucire când spuse aceste cuvinte... atunci îl vom lua cu noi în Franța. Îi vom scrie lui Bob Wilkens și atunci, mamă... îmi va fi și mie îngăduit să fiu fericită, încheie Felicia cu un strigăt de bucurie.

Contesa de Martigny tăcu, buimăcită.

În fața ei vedea limpede chipul Crestatului, așa cum îl văzuse în ajun și lângă el apăru chipul frumos al căpitanului Barnabe.

Inima contesei se încheștă de durere.

Dumnezeule sfinte, o așteptau oare noi lupte sufletești, mai grozave decât toate prin care trecuse?!

Îl iubea doar pe Mihail Barnabe!

Putea însă să se gândească la fericirea ei, când era în joc aceea a Feliciei, a copilei ei adorate, pentru care și-ar fi dat și viața?

Toată viața ei și-o închinase copilei așa că acum trebuia să afle cu hotărâre cine era tatăl ei, căci de dezvăluirea acestei taine atârna toată fericirea ei.

Contesa fu întreruptă în mersul gândurilor ei de vocea plină de veselie a Feliciei.

— Mamă, mâine dimineată trebuie să vorbești cu consulul Van Straten, să-i ceri sfatul și ajutorul lui, ca să putem pleca încă o dată în munți. Doamne, ar fi o favoare prea mare a sortii, dacă n-aș fi sora lui Bob Wilkens și s-ar putea să avem parte de fericirea de a ne iubi.

Bucuria copilei ei fu hotărâtoare pentru Dolores.

Avu iar zâmbetul unei mame îndurerate și cu glas hotărât răspunse:

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, scumpa mea copilă, pentru

a-ți netezi calea spre fericire. Vom merge deci încă o dată la salvatorul tău și vom face lumină în această afacere.

Felicia se lipi de pieptul mamei ei, o sărută și îi zise în șoaptă:

— Mamă scumpă, nici nu-ți poți închipui ce înseamnă pentru mine această speranță frumoasă. În toate aceste zile Bob a fost primul și ultimul meu gând și dorul de dânsul îmi sfâșie inima. Poate... poate voi avea și eu norocul să fiu fericită cu el.

Dolores o sărută cu foc.

Mai avea numai o singură dorință: fericirea copilei ei dragi.

Mai statură multă vreme împreună, până târziu în noapte și făuriră planuri de viitor.

Când se iviră zorile, Felicia purta în sufletul ei de fecioară credința sfântă în fericirea ei viitoare.

De dragostea lui Bob era sigură ca și de a ei pentru dânsul.

Toată fericirea ei atârna acum de luminarea tainei care mai plutea în jurul Crestatului.

171. Bob ia conducerea

Bob Wilkens lăasă cana cu ulei din mână, mai înconjură o dată mașina pe care o montase, o privi cu luare-aminte din toate părțile, apoi se întoarse către inginerul care stătea în apropiere și zise scurt:

— Gata!

— Vasăzică. te-ai ținut de cuvânt și ai isprăvit treaba în timpul hotărât.

Bob zâmbi și răspunse:

— Dacă prin cuvintele dumitale vrei să-mi aduci o laudă, atunci trebuie s-o resping, căci nu putem ști încă dacă mașina va funcționa bine.

— S-o încercăm!

Puse cureaua de transmisie pe roata ei și apucă mânerul comutatorului.

— Dă-i drumul!

Mânerul fu dat în dreptul cuvântului „Fortă”, se simți o smucitură și mașina începu să lucreze.

Mersul era regulat și liniștit, așa cum trebuia să fie, deci totul era în cea mai bună regulă și montarea fusese făcută cât se poate de bine.

Inginerul întinse lui Bob mâna și zise:

— Minunat! Acum trebuie să primești lauda mea. Sunt foarte mulțumit de felul în care ți-ai îndeplinit misiunea și totodată îți mulțumesc în numele fabricii.

— Pentru ce? Doar nu mi-am făcut mai mult decât datoria și nici nu merită să mai vorbim de asta. Deocamdată să luăm și o presă, spre a o pune în lucru ca să vedem dacă mașina funcționează așa cum trebuie.

Rezultatul fu cât se poate de mulțumitor și Bob dădu unui lucrător mecanic toate îndrumările trebuincioase pentru mânuirea mașinii de fabricat buceșe.

Mânuirea era atât de simplă, încât lucrătorul o pricepu fără cea mai mică greutate și putu să-și urmeze lucrul.

— Deocamdată vei avea mai departe conducerea acestei secții a fabricii, zise inginerul lui Bob Wilkens, apoi adăugă:

— Nici nu putem dori un maestru mai bun ca dumneata.

În clipa aceea un șofer intră în sala de mașini, privi cercetător în jurul său, apoi se apropie de Bob Wilkens, care după îmbrăcăminte îl recunoscă pe șofer ca fiind al tatălui său. Fața lui Bob, atât de veselă și mulțumită cu câteva clipe în urmă, se întunecă deodată.

Dacă omul acesta venea din partea tatălui său, nu putea să aducă altceva decât o știre neplăcută.

— Ce vrei? îl întreabă el, scurt.

Șoferul îi dădu scrisoarea pe care o adusese. Bob Wilkens recunoscă pe plic scrisul mamei sale și fața lui se luminează iar. Rupse plicul cu înfrigurare și citi repede cele câteva rânduri pe care le conținea scrisoarea.

Doamne, ce se întâmplase?

Mama lui îl ruga să vină cât mai repede, să vină chiar cu mașina pe care i-o trimisese. De ce oare această grabă?

Despre motivul care o făcuse să-i scrie cu atâta stăruință, doamna Wilkens nu amintea nimic în scrisoare, ci își exprima numai dorința că el va da curs chemării ei.

Bob Wilkens luase hotărârea să nu mai pună niciodată piciorul în casa tatălui său; dar dacă îl chema mama lui, atunci nu putea să mai stea la îndoială.

Bob Wilkens se întoarse către inginer și îi zise:

— E bine că am isprăvit cu montarea mașinii, căci trebuie să vă rog să-mi dați o învoire.

— Ai primit vreo știre rea?

— Sunt chemat fără întârziere la New-York, nu știu însă încă pentru ce.

— Cât ai de gând să lipsești?

— Asta n-o pot spune chiar acum, dar cred că mâine dimineață îmi voi putea relua serviciul.

— Vezi să te întorci cât mai curând, căci avem mare nevoie de dumneata aici.

Inginerul îi mai strânse o dată mâna, apoi Bob plecă repede să-și schimbe hainele de lucru și după câteva minute se urcă în mașina care îl aștepta afară.

Cu o iuțeală de optzeci de kilometri pe oră, automobilul porni pe șoseaua ce ducea spre New-York.

Pe drum, Bob Wilkens își frământa mintea să ghicească motivul care o făcuse pe mama lui să-l cheme atât de grabnic acasă.

Întâi vru să-l întrebe pe șofer dacă se întâmplase ceva neobișnuit, dar se răzgândi și tăcu.

Dacă se întâmplase vreo nenorocire, o va afla destul de curând chiar de la mama lui, îndată ce va sosi acasă.

Poate Frank Wilkens o convinsese pe soția să se pună la cale o împăcare între tată și fiu?

Dacă presupunerea aceasta era dreaptă, atunci fără îndoială că tatăl său revenise la proiectul său de căsătorie și voia să-l facă pe Bob să se supună în sfârșit voinței lui.

Bob își spunea că nici de astă dată nu va ceda.

Tânărul american își aduse deodată aminte de vorbele indianului Mahadeo Prasad Kashi.

După spusele lui, nunta avea să aibă loc în curând.

Fleacuri, își zise Bob.

El se împotriva din rășputeri să dea crezare cuvintelor indianului, totuși deveni nesigur, deoarece despre Felicia îi spusese adevărul.

Oare soarta hotărâse cu adevărat ca el să se căsătorească cu Ethel Drof?

Colturile buzelor sale se lăsară în jos și chipul lui luă o înfățișare plină de hotărâre.

Era în puterea lui să înlăture acest destin, căci doar nu era de vânzare, oricât de mare ar fi prețul pe care Ethel Drof ar fi dispusă să-l plătească pentru dânsul. Prefera să trăiască singur, în mizerie, să îndure cele mai mari lipsuri, decât să ducă o viață plină de lux și bogăție, alături de o femeie pe care n-o iubea și nici n-o va putea iubi vreodată.

Adâncit în astfel de gânduri, timpul îi trecu repede, așa că ajunse în oraș și după câteva minute se opri în fața palatului Wilkens.

Bob coborî repede din mașină și intră în casă, unde o găsi pe mama lui în odaia ei, împreună cu directorul general, Smith.

— Mamă! strigă Bob, vesel.

— Scumpul meu băiat! răspunse doamna Wilkens.

Se îmbrățișară și se sărutară, apoi Bob Wilkens întinse directorului mâna. Întorcându-se din nou către mama lui, o întrebă:

— Ai cerut să vin fără întârziere. Ce s-a întâmplat?

— O nenorocire s-a abătut asupra noastră, scumpul meu Bob.

— Fabrica a încetat lucrul?

— Încă nu cu desăvârșire, dar a rămas fără conducător, căci tatăl tău a fost lovit de un atac de apoplexie și se află la spital.

Nici Bob nu se arătă prea tulburat sau mișcat la auzul acestei știri, căci atât de mare și desăvârșită era ruptura între el și tatăl său, încât îl socotea pe acesta ca pe un străin.

— Atunci trebuie să se caute fără întârziere un locțiitor la conducere, zise el calm. Mister Smith e doar un om de toată încrederea, așa că poți să-i dai lui conducerea fabricii. În mâini mai bune nu va putea fi niciodată.

Directorul luă de astă dată cuvântul și repetă ceea ce spusese și doamnei Wilkens:

— Răspunderea e atât de mare, încât mă sfiesc s-o iau asupra mea.

— Așadar, refuzi?

— Nu pot altfel.

— Pe cine îl propui de conducător?

— Chiar pe dumneata.

Bob Wilkens făcu un gest brusc de împotrivire.

— Nu se poate. Nici nu poate fi vorba de mine pentru acest post de mare răspundere. Afară de asta, nu mai am nicio legătură cu întreprinderea tatălui meu. Așa vrea el și așa să rămână. Cum însă

mama are nevoie de sfatul și ajutorul meu, în această clipă de grea încercare, nu i le voi refuza. Apoi îmi voi căuta iar de treburile mele.

Doamna Wilkens se uită rugător la fiul ei:

— Scumpul meu Bob, întreprinderea ți-era destinată ție. Tu aveai s-o moștenești, ea avea să devină câmpul tău de activitate. De aceea am jertfit și averea mea personală. Pentru tine am făcut asta, Bob, numai pentru tine. Dacă refuzi să iei conducerea asupra ta, atunci totul va fi pierdut și noi vom rămâne pe drumuri, vom deveni niște cerșetori. Uită ce s-a petrecut între tine și tatăl tău, dă-i acum ajutorul de care are nevoie, pune de pe acum stăpânire pe moștenirea ta și salvează ce mai este de salvat.

La implorarea fierbinte a mamei lui, Bob deveni șovăitor și ea mai adăugă:

— Bob, gândește-te puțin și la mine!

Atunci el nu se mai împotrivi, renunță la hotărârea lui și zise, împăciuitor:

— Văd că-mi arăți toată afacerea ca fiind datoria mea și voi ști să mi-o îndeplinesc. Dacă directorul Smith e de părere că se mai poate salva ceva în cazul când voi lua eu conducerea, atunci o voi lua până când tata va fi iar în stare să se ocupe de afacerile întreprinderii.

Doamna Wilkens îl privi plină de recunoștință. Și directorul o sprijini în rugămintea ei.

— Ai făcut bine că ți-ai schimbat hotărârea. Sunt încredințat că dumneata vei înfrânge greutățile prin care trecem acum și că vei salva toată întreprinderea.

— Care e situația în momentul de față? întrebă Bob Wilkens pe Smith.

Directorul îi dădu în puține cuvinte toate lămuririle și după ce își isprăvi raportul, Bob zise:

— Vasăzică deocamdată e vorba să căpătăm credit nou. Cui trebuie să mă adresez în privința asta!

— Consorțiului Pennsylvania Oil, care are cel mai mare interes ca întreprinderea noastră să lucreze mai departe.

— Și cu cine trebuie să vorbesc acolo?

— Cu președintele Crosham. Dar nu întârzia, căci altfel se poate întâmpla ca ajutorul să fie prea târziu.

— Mă voi duce chiar mâine după-amiază la dânsul. Până atunci voi

încerca să fac ordine în fabrică, să-i chem pe lucrători la muncă, să vorbesc cu ei și să potolesc greva.

— Da, aceasta e primul lucru care trebuie făcut.

— Presupun că muncitorimea și-a ales un conducător al grevei.

— Da. E un oarecare Roger Hallier, electromonteur de meserie.

— După nume pare să fie francez?

— Da.

— Atunci te rog să te duci acum la fabrică. Eu voi veni peste vreun ceas să vorbesc cu acest Roger Hallier. Spune-i să se prezinte la mine.

— Bine, mister Wilkens. Așa voi face.

Directorul general Smith își luă rămas bun și lăasă singur pe Bob și pe mama lui.

— Îți mulțumesc, scumpul meu Bob, că te-ai hotărât să iei conducerea întreprinderii, îi zise doamna Wilkens.

— O fac numai pentru tine, mamă.

— Dar trebuie însă să te gândești și la tine și să o salvezi pentru folosul tău.

— N-am nevoie de ea.

— Ți-ar face plăcere să-ți trăiești viața, ca mecanic, sau ca mic funcționar într-o întreprindere străină?

— Mi-ar ajunge să-mi câștig existența și mai mult nu-mi trebuie. Felicia de Martigny a murit și cu aceasta s-a stins pentru mine orice nădejde de fericire. Nu mai am nicio dorință, nu mai râvnesc la o viață strălucită și bogată, ci vreau numai să muncesc, să caut uitarea în muncă.

Spunând aceste cuvinte, ochii tânărului se umplură de lacrimi. Mama lui le văzu, se apropie de el și luându-l de umeri cu o mișcare plină de dragoste adâncă, îl strânse la pieptul ei.

— Sărmanul meu băiat!...

— Da, mamă scumpă, sunt nenorocit, nespus de nenorocit.

— Hai, spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Doamna Wilkens îl trase spre o canapea pe care luară loc amândoi.

Bob îi povesti toate întâmplările triste din viața lui și îi dezvălui toată durerea care îi sfâșia sufletul.

Cuvintele lui fură atât de mișcătoare, încât doamna Wilkens se simți adânc tulburată.

Bob îl învinovăți cu toată tăria pe tatăl său.

— Toate aceste nenorociri nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi făcut atâtea intrigi nelegiuite împotriva mea, spre a mă supune voinței sale de a mă căsători cu Ethel Drof. De când am aflat de existența unui al doilea Frank Wilkens și știu că și față de acesta a făcut o adevărată crimă, sunt încredințat că a mințit când a spus că Felicia de Martigny e fiica lui și, deci, sora mea. Planul său a fost bun și nu urmărea alt scop decât să mă despartă de Felicia. Mă îngrozesc și acum, când mă gândesc la scenele care au avut loc între noi. M-au înstrăinat atât de mult de dânsul, încât nu-l mai pot vedea în el pe tatăl meu și nici nu-l mai pot stima. Până acum l-am socotit ca un om superior, pe care voiam să-l iau întotdeauna ca pildă, dar ce-a făcut?... Întreprinderea a dus-o într-adevăr la mare înflorire, dar n-a știut să-i întărească temelia și acum, prin nesocotința lui, e primejduită să se prăbușească, să nu mai rămână nimic din ea.

Doamna Wilkens nu-l contrazise cu niciun cuvânt, căci trebuia să-i dea dreptate.

După o tăcere de câteva clipe, Bob Wilkens continuă:

— Voi lua dar conducerea întreprinderii până când se va însănătoși tata. Apoi voi pleca iar în căutarea celui de-al doilea Frank Wilkens, deoarece vreau să fac neapărat lumină în această afacere întunecată și învăluită în taină.

— Las-o mai bine în întuneric, Bob. Cruță-l pe tatăl tău.

— Pe mine m-a cruțat? Nu mi-a nimicit viața?!... Ca orice alt om, aveam și eu dreptul să-mi caut fericirea în iubire. Reușisem să cuceresc această fericire, o găsisem pe Felicia mea scumpă și atunci a venit tatăl meu și mi-a nimicit-o numai din egoism sălbatic și crud. Sunt încă tânăr și mai am de străbătut o cale lungă în viață. Din pricina lui această cale va fi spinoasă și plină de suferințe pentru mine, așa că neîncetat voi dori sfârșitul, care sper că mă va uni în ceruri cu iubita mea.

Doamna Wilkens clătină întristată capul.

— Acum vezi totul în culorile cele mai negre, pentru că durerea e încă vie în sufletul tău, dragul meu Bob, însă timpul îți va vindeca rana grozavă și gustul de viață îți va reveni. Vei cunoaște o altă fată care va merita iubirea ta, i-o vei dăruia ei și ea îți va da fericirea desăvârșită.

Bob sări agitat în picioare.

— Niciodată nu voi putea iubi o altă fată!

— „Niciodată” e un cuvânt mare care nu cunoaște margini în viață; însă totul are un sfârșit, chiar și durerea cea mai mare.

Bob Wilkens începu să se plimbe enervat prin cameră, căci în urma convorbirii cu mama lui, toată durerea grozavă pe care o purta în suflet, îi fusese din nou răscolită.

Rana adâncă a inimii lui îi fusese, din nou, zgândărită și începuse să sângereze iar.

După cum spusese, singura lui mângâiere va fi munca, munca înverșunată, care să-l facă să uite tot.

Își stăpâni deci durerea, se apropie de doamna Wilkens și sărutându-o îi zise:

— La revedere, mamă. Trebuie să mă duc la fabrică.

172. Iar în munți

În dimineața următoare, consulul Van Straten fu nespus de surprins, când contesa de Martigny și Felicia îi spuseră ce aveau de gând să facă.

Și de astă dată el le sfătui să renunțe la planurile lor, dar când Dolores îi istorisi povestea tristă a vieții ei, când îi spuse de întâlnirea pe care o avusese cu Frank Wilkens și de îndoiala cu care rămăsese în suflet, el îi înțelese hotărârea neștrămutată de a pleca în munți pentru a-l căuta pe Crestat.

În sufletul său binevoitor și blând, chibzui cu dânsa cum își va putea ajunge ținta pe calea cea mai sigură și mai puțin primejdioasă pentru ea, atrăgându-i luarea aminte că regiunea în care lucrau minerii ascundea multe pericole. Apoi pregăti din nou o expediție, dar care de astă dată nu mai avea să cutreiere munții la întâmplare, ci avea o țintă bine hotărâtă.

Conducerea expediției o luă și de astă dată tot tânărul american John Smith.

Cele două femei se pregătiră de plecare dis-de-dimineată.

Câțiva catări înșeuati le așteptau afară, și după ce își luară rămas bun de la familia consulului și de la Karin Ryström – pe care n-aveau s-o mai găsească după întoarcerea lor la Sidney – porniră la drum, însoțite de urările de bine ale tuturor.

De când își regăsise copila, contesa simțea o nouă plăcere de viață și puteri noi. Biruise cu ușurință boala prin care trecuse, așa că însuși doctorul era uimit de înfățișarea sănătoasă pe care o avea acum.

Cu toate că nu știa încă ce îi va aduce viitorul, ce va face când se va întoarce la Marsilia, s-ar fi simțit fericită acum, dacă în sufletul ei nu s-ar fi născut îndoiala în privința Crestatului, la care trebuia să se gândească neîncetat.

Și în timpul călătoriei spre munți, gândurile ei zburau mereu la el, cu atât mai mult cu cât nici nu putea fi vorba de o convorbire deoarece tânărul american îndată ce ieșise din oraș, pornise cu viteză, așa că mașina era zdruncinată încolo și înapoi pe șoseaua plină de hârtoape și gropi.

Dar nici Dolores, nici Felicia nu se sinchiseau de oboseala drumului. Felicia o cunoștea, iar Dolores se așteptase la astfel de neplăceri.

În răstimpuri, cele două femei se luau de mână și se uitau lung una la alta.

În ochii lor se putea citi nădejdea pe care o aveau că dorințele lor vor fi împlinite.

Când, în sfârșit, după un drum de multe ceasuri, ajunseră obosite la cârciuma lui Sam, Felicia îi spuse mamei sale:

— Aici am văzut pentru întâia oară pe salvatorul meu. Poate vom avea norocul să-l întâlnim iar aici, căci pentru mineri care duc o viață atât de grea, singura distracție este să vină din când în când la cârciuma lui Sam, să petreacă puțin și să se odihnească.

Dolores se uită cam cu teamă la clădirea care nu-i prea inspira încredere și se înfioră când auzi chiotele și strigătele care se auzeau din cârciumă.

Mai mult se sperie însă, când intră înăuntru.

Zarva și zgomotul erau foarte mari, căci mai mulți mineri găsiseră cantități mari de aur și în bucuria lor invitaseră pe camarazi la un chef strașnic.

Felicia își dădu seama de teama mamei ei și zâmbi.

— Hai, mamă, nu-ți fie frică; nimeni nu ne va face nimic. Știu din experiență că bătrânul Sam ține regulă în casa lui. Pe mineri îi lasă să bea și să joace cât vor, dar pe noi fetele ne-a ocrotit ca un tată când am fost aici. Și de data aceasta, va face la fel, cu atât mai mult cu cât

acum știe că Crestatul e prietenul nostru. Pentru acesta și ceilalți mineri par să aibă mare respect.

Vorbele Feliciei se adevăriră pe dată, căci birtașul dădu la o parte pe câțiva din minerii pe jumătate beți, care se îngrămădiseră la intrare și întâmpină pe noii oaspeți cu un salut respectuos și prietenos.

Îndată ce o recunosc pe Felicia, își împreună mâinile mirat și zise:

— Domnișoară, ți-a plăcut atât de mult la mineri, încât te-ai întors iar la ei?

Pregăti repede o masă și două scaune și le rugă pe cele două femei să ia loc.

John Smith și cei doi însoțitori ai lui rămaseră afară pentru a curăți automobilul și a repara câteva stricăciuni mici pe care le suferise.

Felicia se adresează îndată birtașului și-l întrebă cu înfrigurare:

— Crestatul a mai fost pe la dumneata, Sam?

— De vreo câteva zile n-a mai venit, domnișoară, răspunse birtașul.

Felicia tresări și după ce schimbă o privire cu mama ei, întrebă mai departe:

— Ai aflat cumva dacă s-a întors de la Sidney?

Birtașul clătină capul.

— Îmi pare foarte rău, domnișoară, dar nu pot să-ți dau nicio lămurire, căci nici pe Billy nu l-am mai văzut de multă vreme. Cred însă că dacă Crestatul s-ar fi întors de la Sidney, ar fi venit și pe la mine, fiindcă obișnuia întotdeauna să se oprească aici, să facă un popas.

Câteva clipe se făcu tăcere și Felicia se uită iar la mama ei, pe fața căreia se putea citi o neliniște lăuntrică foarte mare.

Felicia se aplecă spre dansa și îi dezmiardă mâinile, pentru a o mângâia.

— Totuși n-am pierdut nădejdea că-l vom găsi în munți, în coliba lui, mamă.

Dolores dădu din cap și se sili să zâmbească, voind să întărească speranța copilei ei.

— Da scumpa mea Felicia, și eu cred că-l vom găsi.

Birtașul le întrebă dacă doresc să mănânce ceva și se grăbi să le aducă de mâncare și băutură, după ce așternuse pe masă o față curată, cinste pe care o făcea numai oaspeților de seamă. După câteva minute intrară în cârciumă și John Smith cu însoțitorii săi, cărora li se făcuse

de asemeni foame, așa că Sam avu destul de lucru pentru a-i servi pe noii săi oaspeți.

În timpul mesei vorbiră despre plecarea mai departe. John Smith le sfătui pe cele două femei să rămână noaptea în hanul lui Sam, nu numai ca să se odihnească, dar și pentru a nu se rătăci, dacă vor pleca mai departe în timpul nopții.

Deși atât Dolores cât și Felicia știau prea bine că nu vor putea dormi din pricina neliniștii și nerăbdării de care erau chinuite, ascultară de sfatul tânărului american și se duseră la culcare.

În camera mai mult decât modest mobilată, pe care le-o dăduse Sam, nu făcură altceva decât să vorbească mereu despre apropiata întâlnire cu Crestatul.

Între altele, Felicia spuse:

— Știi, mamă, m-am gândit bine la toate. Nu trebuie să-i spunem îndată tot ce se petrece în sufletele noastre și nici să-i vorbim de îndoiala în care ne aflăm. Trebuie să procedăm cu mare băgare de seamă și să încercăm să aflăm de la dânsul toată povestea vieții lui.

— Și eu sunt de aceeași părere, încuviință contesa de Martigny.

— Negreșit că va fi foarte uimit când ne va vedea și poate va bănuie ce ne-a făcut să venim încoace. Îi voi lua însă mâinile, îl voi privi țință în ochi și îi voi spune că n-am vrut să ne întoarcem în Franța înainte de a afla numele lui, căci îi datorăm prea multă recunoștință pentru tot binele pe care mi l-a făcut...

— Dar știi Felicia, că el nu vrea să primească mulțumirile noastre, răspunse Dolores. Prin urmare nu trebuie să începi în felul acesta, ci să-i spui că mama ta nu mai găsește liniște de când i-a văzut mâna mutilată, căci cu mulți ani în urmă a cunoscut un bărbat pe care l-a iubit foarte mult și care avea o mână la fel cu a lui. Dar nu numai atât; îi vei spune că acel bărbat a avut ochi tot atât de frumoși și blânzi ca ai săi și că mamei tale i se pare că bărbatul acela ar fi el.

Felicia dădu din cap și o întrerupse zicând:

— Ai dreptate, mamă, așa îi voi vorbi și atunci vom vedea dacă tresare, sau dacă ne va privi nedumerit, fără să înțeleagă ce-i voi spune...

— Dacă va tresări, prin aceasta se va trăda și poate va mărturisi că el e bărbatul care a jucat un rol atât de însemnat în viața mea și că prin el am fost aruncată pe o cale pe care în alte împrejurări n-aș fi

pășit.

— Apoi îl voi ruga să ne dea ajutor, să rupem țesătura de minciuni și să dăm pe față înșelăciunea lui Frank Wilkens, regele automobilelor – adăugă Felicia.

După ce privi câțva timp gânditoare în gol, clătină iar capul și continuă:

— Încă nu-mi vine să cred că îl voi găsi pe tatăl meu în împrejurări atât de neobișnuite!

Dolores avu un zâmbet îndurerat și răspunse:

— Nici mie nu-mi vine încă să cred, copila mea. Îmi frământ neîncetat creierul să descopăr taina care plutește între ziua când s-a năpustit nenorocirea asupra mea și tot ce se întâmplă acum. Dar oricât mă gândesc, nu pot găsi dezlegarea acestei enigme.

— Nici eu nu înțeleg mamă, cum a putut să se stăpânească într-atâta, încât să nu-mi destăinuie legăturile de sânge dintre noi, după ce am stat atâta vreme împreună cu dânsul. Dacă toate presupunerile noastre se vor adeveri, atunci el trebuie să fi știut că sunt copila lui, chiar în clipa când m-a văzut și, mai cu seamă, când a aflat că sunt fiica contesei Dolores de Martigny.

Dolores scoase, un suspin adânc.

— Ah, scumpa mea copilă, cine știe ce luptă grozava s-a dat în sufletul lui, până când s-a hotărât să păstreze tăcere.

— Dar când te-a văzut pe tine, ar fi trebuit să vorbească.

— Poate i-a fost teamă că sunt mâniată pe bărbatul care mi-a nimicit viața și că îi voi face cele mai amare mustrări.

Felicia își duse mâinile la piept și zise cu vocea înăbușită de emoție:

— Dar dacă nu va vorbi nici de data aceasta?... Dacă va tăgădui și nici nu va răspunde la întrebările noastre?... Atunci vom rămâne în aceeași îndoială chinuitoare?

Contesa de Martigny îi mângâie obrajii aprinși și îi zise:

— Nu te mai tulbura atâta, copila mea dragă, și lasă totul în voia sorții. Dacă aceasta va vrea și dacă cu ajutorul lui Dumnezeu îl vom găsi, atunci se va dezlega și această taină.

Felicia se liniști puțin și se culcă. Și Dolores se întinse în pat, ca să-și odihnească trupul obosit.

Câțva timp se făcu tăcere, dar amândouă femeile își depănau mai departe firul gândurilor lor chinuitoare.

Deodată Felicia zise:

— Poate n-a vrut să spună cine este, fiind atât de desfigurat... poate din pricina aceasta nu s-a mai întors la tine?...

— Și eu m-am gândit la asta, Felicia, dar deocamdată să nu mai vorbim despre toate aceste lucruri atât de triste. Măine vom ajunge la coliba celor doi mineri și atunci soarta noastră se va hotărî.

Felicia tăcu, dar rămase cu ochii mari deschiși, ațintiți în întuneric și visa... visa la fericirea ei cu Bob, își închipuia cum el va veni la dânsa îndată ce va afla că ea nu e sora lui, nu e fiica lui Frank Wilkens.

Fața îi ardea, inima îi zvâcnea în piept și îi venea să strige în gura mare numele bărbatului atât de drag ei.

Dumnezeule sfinte, cât îl iubea ea pe Bob!

Acum își dădea seama mai mult ca oricând de puterea acestei iubiri nemărginite și că viața va avea preț pentru dânsa numai dacă o va putea trăi alături de Bob al ei.

Fără să-și dea seama își împreună mâinile și ridică o rugă fierbinte către Atotputernicul, să-i dăruiască această fericire.

Cu totul altele erau în schimb gândurile care se învălmășeau în creierul contesei de Martigny. Dacă va găsi într-adevăr pe bărbatul căruia odinioară îi dăruise toată dragostea ei, ce se va întâmpla atunci?

Cu toate că simțise o putere tainică care o atrăgea spre salvatorul copilei ei, totuși acesta îi era străin.

Dacă era cumva nevinovat de tot ce se întâmplase în trecut?

Atunci toată ura pe care i-o purtase până acum, era neîndreptățită!

Oare această ură, care timp de douăzeci de ani îi otrăvise sufletul, se va putea schimba iar în dragoste?

Nu... Nu! Ea iubea doar pe un altul!

Dumnezeule, dacă acest altul ar putea fi acum lângă dânsa, să-i dea un sfat, un ajutor!

Și după cum Felicia ar fi strigat numele iubitului ei, tot astfel și Dolores ar fi vrut să-l strige pe acela al căpitanului Barnabe, la care se gândea neîncetat, mai cu seamă de la catastrofa care avusese loc la Shanghai.

Până atunci nu se încumetase încă să vorbească cu Felicia despre dragostea ei pentru căpitanul Barnabe. O sfială ciudată o oprise să se

destăinuiește copilei sale, deși Felicia se gândea recunoscătoare la acest bărbat, prin a cărui mijlocire hotărâtă și energică, atât ea cât și tovarășele ei de suferință fuseseră scăpate de rușine și de soarta îngrozitoare care le amenințase pe toate.

Acum, când erau pe cale să-l regăsească pe adevăratul tată al Feliciei, putea ea oare să-i spună fetei că de multă vreme îl iubea pe frumosul și chipeșul căpitan, alături de care nădăjduia să găsească o fericire târzie?

Totuși n-ar fi mai bine, să mărturisească Feliciei dragostea ei, pentru ca aceasta să nu se mai poată gândi la o reînnoire a legăturii cu sărmanul miner?

Fără a bănuî ce gânduri o chinuiau pe mama ei, Felicia începu iar să vorbească:

— Aș fi tare fericită, dacă aș putea să-i arăt Crestatului toată dragostea pe care o am pentru dânsul. De multe ori, când stăteam de vorbă cu el, am avut impresia că e însetat de iubire, că e unul din acei nenorociți pe care soarta neîndurată i-a urmărit toată viața cu înverșunare. Poate suntem menite să aducem o rază de soare în viața lui lipsită de bucurii și cred că am fi datoare să-i dăm puțină fericire în schimbul binelui nespus de mare pe care mi l-a făcut, salvându-mă de la o moarte sigură și ocrotindu-mă ca pe copila lui. Nu te-ai bucura și tu, mamă, dacă am putea să-i facem și noi un bine?!

Îngrozită, Dolores își astupă urechile și se rugă, cu vocea înăbușită:

— Nu vorbi încă de toate aceste lucruri, Felicia! Nu face planuri până când nu vom ști ce ne va aduce ziua de mâine.

Felicia se ridică uimită și încercă să vadă prin întuneric fața mamei ei. Dar nu reuși să-i deslușească trăsăturile, așa că întrebă plină de îngrijorare:

— Ce ai, mamă?... Nu simți ca și mine aceeași dorință de a aduce puțină bucurie și fericire în viața bărbatului care poate a suferit tot atât de mult ca și tine?

— Copila mea scumpă, te grăbești prea mult cu dorințele tale, o preveni Dolores. Dacă m-am hotărât să-l mai caut o dată pe omul care ți-a salvat viața, o fac pentru a-ți deschide ție calea spre fericire. Ce se va întâmpla apoi cu dânsul și cu mine, nu vreau să mă gândesc de pe acum și dacă mă iubești, atunci nu mai vorbi de asta.

La auzul acestor cuvinte, Felicia nu mai îndrăzni să-i spună mai departe planurile ei pentru mai târziu.

Dar cu toată rugămintea mamei sale, gândurile Feliciei zburară mai departe în viitor și închipuirea ei îi arată cum va mulțumi printr-o dragoste mare aceleia care îi fusese salvator.

Amândouă femeile respirară ușurate, când în sfârșit se iviră zorile și când începură să se facă pregătirile pentru plecare.

Uimirea lui Billy nu mai cunoscuse margini, când îi zări pe oaspeții care veniseră la coliba lui. Nu era în stare să cuprindă cu mintea că frumoasa fată blondă se întorsese iar la dâșii.

La întrebarea Feliciei însă, unde e Crestatul, Billy dădu din umeri și răspunse:

— Până acum l-am așteptat zadarnic și după vorbele ciudate pe care mi le-a spus la plecare, nici nu cred că se va mai întoarce vreodată.

Cele două femei începură deci să-i pună tot felul de întrebări și să-i ceară lămuriri asupra Crestatului, dar Billy nu știa aproape nimic despre dânsul. Și pentru el rămăsese o taină, de unde venise prietenul său și ce viață dusesse înainte de a se rătăci în munții Australiei.

Contesa de Martigny nu voia însă să se întoarcă la Sidney fără niciun rezultat. John Smith primise de la consulul Van Straten însărcinarea să se folosească de prilejul acestei călătorii spre a orândui și oarecare chestiuni de afaceri, așa că a doua zi tânărul american se duse și la tabăra celorlalți mineri, să vadă ce afaceri va putea încheia cu dâșii.

Făgădui celor două femei că se va întoarce peste câteva zile și astfel Dolores și Felicia rămaseră o săptămână întreagă la Billy. Nu încetară să vorbească mereu despre Crestat și așteptau întoarcerea lui la colibă.

Așteptarea lor fu însă zadarnică.

Crestatul nu se mai înapoie, așa că întristarea celor două femei deveni din zi în zi mai adâncă.

— De-am ști cel puțin unde s-a dus!... Am putea să-l căutăm... Dar așa nu mai avem nicio nădejde să-l putem regăsi vreodată, zise Felicia cu lacrimi în ochi.

— Ce putem să facem? îi răspunse Billy. El a fost întotdeauna un om ciudat și trebuie să mărturisesc că m-am așteptat să dispară într-o bună zi tot așa cum a venit.

— Nu ți-a spus niciodată unde are de gând să plece?

Billy clătină capul.

— Niciodată!

Când John Smith se întoarse din tabăra minerilor, contesei de Martigny și Feliciei nu le rămase altceva de făcut decât să se întoarcă la Sidney, fără să fi dat de urma Crestatului.

Le veni foarte greu să plece fără să-l fi văzut și Felicia, rezemându-și capul de umărul mamei sale, începu să plângă amar.

— Nu mi-e dat să-mi găsesc fericirea, mamă! Soarta e tot atât de neîndurătoare cu mine, cum a fost și cu tine. Loviturile ei grozave amenință să mă doboare cu desăvârșire, să-mi sfâșie sufletul!

Dolores ar fi vrut s-o mângâie, dar nu fu în stare să spună niciun cuvânt.

Se căia din tot sufletul că îi vorbise Feliciei de îndoiala ei și că prin aceasta îi pricinuisese și fetei chinuri suflătoare atât de grozave.

La întoarcere nu vorbiră aproape defel.

Mâna destinului apăsă greu asupra lor.

La cârciuma lui Sam făcură iar un popas. Birtașul le ieși cu bucurie în cale și când se apropie de ele, le zise:

— Cred că vă va interesa dacă vă voi spune că Jack cel Roșu l-a întâlnit pe Crestat la Sidney. L-ați așteptat degeaba în tabăra minerilor.

Billy, care le însoțise pe Dolores și pe Felicia, se apropie îndată de Sam și-l întrebă:

— Unde e Jack cel Roșu, Sam? Ce știri a adus din partea prietenului meu?

— Jack a plecat ieri înapoi în tabără. Dar m-a însărcinat să-ți spun salutari din partea Crestatului, pe care n-ai nevoie să-l mai aștepți, căci nu se va mai întoarce.

Fața lui Billy luă o expresie de adâncă mâhnire și întorcându-se spre Dolores și Felicia, zise trist:

— Îmi pare nespus de rău de dânsul. A fost un tovarăș și un prieten foarte credincios și bun. Am bănuț înșă că nu se va mai întoarce și acum nici eu nu mai am chef să rămân singur în munți.

Felicia aproape nici nu luă în seamă cuvintele lui Billy, ci adresându-se birtașului, îl întrebă cu înfrigurare:

— Povestește mi, te rog, tot ce a vorbit Jack... Unde l-a întâlnit pe

Crestat?

— Într-un birou unde se angajează marinari, în portul Sidney.

— Într-un port unde se angajează marinari?... repetă Dolores. Are oare de gând să se angajeze pe un vapor?

— Ai ghicit, doamnă, așa este.

— Jack a aflat încotro a plecat?

Birtașul dădu din cap.

— Jack a aflat și altele de la dânsul. A stat multă vreme de vorbă cu el într-o cârciumă din port și cu prilejul acesta Crestatul n-a fost așa de tăcut cum era de obicei.

— Atunci, spune-ne și nouă încotro a plecat?

— Spre America.

Contesa de Martigny și Felicia schimbară din nou o privire întrebătoare și repetară:

— Spre America?...

— Da, întări birtașul. I-a spus lui Jack că are de îndeplinit o misiune foarte importantă, așa că nu mai poate rămâne aici ca miner.

— Foarte ciudat! murmură Dolores.

Felicia întrebă:

— Ce misiune poate fi aceea de care a vorbit?

Sam dădu din umeri.

— În privința aceasta nu i-a spus nimic lui Jack, dar trebuie să fie ceva de mare însemnătate, ceva ce îl atinge de aproape, căci ochii îi luceau de ură și avea pumnii încleștați. I-a vorbit cam în felul acesta lui Jack: „Trebuie să ies iar la iveală și să mă răzbun. Am vrut să uit tot ce s-a petrecut odinioară, să-mi duc mai departe viața ticăloasă în munții Australiei, unde mă refugiasem, dar soarta a hotărât altfel. Trebuie să mă răzbun pentru tot ce mi s-a făcut și răzbunarea mea va fi îngrozitoare.

Fără să-și dea seama, Felicia luă mâna mamei sale și se lipi strâns de ea.

Nu mai îndrăzni să vorbească și chiar Dolores rămase tăcută, cugetând asupra cuvintelor pe care le auzise.

Billy însă clătină încet capul și murmură:

— Întotdeauna am bănuir că o povară grea îi apasă sufletul și îl chinuiește. Dar dacă va găsi calea cea bună, asta e altă întrebare...

Dolores se uită la copila ei cu o privire plină de dragoste adâncă și

șopti:

— Dumnezeu să-l îndrepte pe calea cea bună.

Felicia zise plângând:

— Acum sunt încredințata că presupunerile noastre sunt adevărate, mamă. Dar când... când vom avea dezlegarea acestei taine?

Contesa de Martigny o strânse pe Felicia la pieptul ei și îi spuse în șoaptă:

— Dacă va vrea Dumnezeu... în curând, scumpa, mea copilă, foarte curând... De aceea nu pierde nădejdea și să îndurăm mai departe ceea ce ne va aduce destinul.

Tânăra fată își înălță trupul, își șterse lacrimile și zise cu hotărâre:

— Dacă va vrea Dumnezeu, atunci tot voi avea parte de fericire.

Cu această credință în suflet, se întoarseră la Sidney, de unde peste câteva zile aveau să plece înapoi în patrie.

173. Sora

Contele Axel de Martigny ajunse cu bine la fort și se prezentă comandantului.

— Ai venit singur? îl întreabă acesta mirat, văzându-l fără niciun însoțitor.

— Am plecat cu un camarad, dar acesta a rămas în urmă.

— A căzut de oboseală?

— Da, răspunse contele de Martigny și povesti cele ce se întâmplaseră cu Cekov.

Căpitanul avu numai un zâmbet nepăsător și zise rece:

— Fără îndoială că-l va lua dracul pe drum.

— Mi-a spus că-și va da toată silința să mă urmeze.

— E un recrut prost și nu știe ce vorbește. Să meargă prin pustiu cu picioarele umflate și desculț nu e treabă așa de ușoară cum își închipuie el și nici chiar sălbaticii de berberi nu sunt în stare să facă un asemenea marș. Putem să-l trecem liniștiți pe lista celor pierduți, căci hienele și șacalii îi vor roade oasele.

Contelui de Martigny i se îngădui să se odihnească. Avea să rămână două zile la fort, apoi se va întoarce însoțit de o patrulă mai puternică.

Deocamdată se duse în sala cea mare în care dormeau soldații.

Toate paturile erau ocupate, căci pe fiecare era întins câte un legionar, moleșit de căldură și moțâind.

Căldura care domnea pretutindeni era înăbușitoare.

Axel de Martigny își luă ranița din spinare și se așează pe un scaun, lângă o masă.

Cu tot marșul pe care îl făcuse, nu era obosit defel. Dimpotrivă, era prea treaz încă, din pricină că creierul îi lucra neîncetat.

Nu-i ieșea din cap tot ce auzise de la Cekov și se gândea neîncetat la sora lui.

De soarta care îl lovise pe dânsul cu atâta neîndurare nu se plânsese niciodată, îl mișcase însă adânc nenorocirea surorii lui.

Sărmana fată fusese părăsită de către un ticălos, după ce o lăsase cu un copil. Apoi fusese ademenită de acest Cekov ca atracție a unui bar și în cele din urmă și acest nemernic o prădase de tot ce agonisise cu atâta greutate și înjosire!

Toate acestea a fost nevoită să le îndure surioara lui, ființa aceea blândă și dulce, fata aceea atât de frumoasă, care nu cunoscuse niciodată greutățile vieții!

Fără îndoială că acum îndura iar sărăcie și lipsuri, că avea nevoie de ajutor!

Axel se simți vinovat față de dânsa.

Odinioară, când nenorocirea se abătuse atât de năprasnic asupra familiei lor, când tatăl lor își curmase singur viața, el n-ar fi trebuit să plece în lume, ar fi trebuit să rămână acasă și să-și ocrotească sora, care pe atunci era încă o copilă.

Aceasta ar fi fost datoria lui și el nesocotise această datorie.

Nu numai acum, ci și înainte avusese remușcări și își făcuse muștrări aspre și de aceea se socotea vinovat.

Nu mai auzise nimic despre dânsa și nici el nu-i dăduse un semn de viață, dar astăzi o voce lăuntrică îl îndemna să-i scrie. Adresa ei o aflase da la Cekov, așa că putea să-i trimită o scrisoare. Poate și el va pieri în vreo expediție primejdioasă cu toate pe care le întreprindeau legionarii și atunci sora lui va avea cel puțin un ultim salut de la dânsul.

Scoase un carnet din raniță, rupse din el mai multe foi și începu să scrie:

„Scumpa mea Dolores,

Când vei deschide această scrisoare, n-ai să știi îndată de la cine este, căci fără îndoială nu-ți vei mai aduce aminte de scrisul meu, al fratelui tău. Aș avea de spus atât de multe, încât nici nu știu cu ce să încep.

Să-ți istorisesc mai întâi despre mine?... Nu, mai bine să vorbesc despre noi amândoi. Eu nu te-am uitat niciodată, scumpa mea Dolores, dar n-am știut unde să-ți trimit o veste. N-am mai știut ce s-a întâmplat cu tine și nici unde te afli.

Numai printr-o întâmplare am aflat amănunte despre tine și despre soarta grozavă pe care ai îndurat-o, despre nenorocirile care te-au lovit. După cum vezi, servesc în Legiunea Străină, însă sub numele de Perrol, nevoind să-l pătez pe al meu. Aici am întâlnit pe un oarecare Cekov, care mi-a spus că ați fost tovarăși la barul „Valencia”. Mi-a povestit tot ce știa despre tine și chiar că te-a înșelat într-un chip neomenos. Pedepsa și-o va primi pentru nelegiuirea lui. Pe ce cale, nu pot să-ți spun în această scrisoare, căci ar însemna să-ți înșir o poveste întreagă.

Nenorocirile care te-au lovit m-au mișcat, și m-au îndurerat adânc și acum sunt foarte îngrijorat de soarta ta, gândindu-mă că poate vei avea de îndurat lipsuri.

Doamne, de-aș putea veni la tine, să-ți fiu de ajutor, să-ți dau un sprijin, acum când ești la nevoie!

Mă simt vinovat de viața pe care ai fost nevoită s-o duci, fiindcă după moartea tatălui nostru, te-am lăsat singură. Ar fi trebuit să rămân lângă tine, căci o legătură strânsă de sânge era între noi. Dar m-am gândit numai la mine și am fugit de nenorocirea care ne lovise, salvându-mă singur de prăbușire. Am nădărduit să-mi pot croi o viață nouă în țări străine, dar toate speranțele mele s-au spulberat și ca naufragiat al vieții am găsit, ca atâția alții un refugiu în Legiunea Străină.

Nu mai este nevoie să-ți descriu ce înseamnă un astfel de refugiu, căci toată lumea știe ce viață duce un legionar și ce trebuie să îndure.

Eu încheiasem cu viața, nu mă mai așteptam la nimic, dar acum când am avut știri despre tine, m-a cuprins un dor nebun să te revăd. Peste șase luni expiră termenul angajamentului meu. Și atunci voi alerger la tine. Poate îmi va fi dat să-ți vin în ajutor și să îndrept astfel greșeala pe care am făcut-o față de tine.

Acum știi și tu adresa mea și nădărduiesc că ai să-mi scrii. Să nu mai pierdem legătura între noi și să sperăm că ne vom revedea în curând.

*Vă îmbrățișează cu toată dragostea, pe tine și pe fata ta,
Al tău frate, Axel.”*

Contele mai citi o dată tot ce scrisese, găsi că e cam puțin, dar nu fu în stare să aștearnă pe hârtie tot ce simțea în sufletul său.

Dacă va avea fericirea să-și revadă sora, atunci îi va putea povesti tot și va găsi cuvintele potrivite pentru ai spune cele ce trebuiau spuse în astfel de împrejurări triste.

Axel de Martigny se duse la cantina fortului să cumpere un plic. Pentru a scrie adresa, contele luă loc la o masă la care mai ședea un legionar, care îi urmărea toate mișcărilor și când isprăvi de scris, îl întreabă:

— Trimiți știri acasă?

Acasă?... Mai avea el casă... mai avea patrie? Da, o va regăsi la sora lui.

Dădu deci din cap, în semn de încuviințare, apoi închise plicul și îl strecură în buzunarul tunicii lui. Când se va întoarce la Sidi-bel-Abbes va arunca scrisoarea la cutie.

Neavând chef să se întoarcă în dormitorul soldaților, luă un pahar cu vin de la tejghea și se așează iar la masă.

Camaradul său făcu din nou o încercare să înceapă o convorbire cu dânsul și-l întreabă:

— Ai venit de la fortul vecin?

— Da, am făcut un marș de legătură.

— Urât marș, nu-i așa?

— N-a fost mai urât și mai greu decât celelalte. Cu vremea ne deprindem cu ele. Cred că nu voi mai avea multe de făcut, căci în curând expiră termenul de serviciu pentru mine.

— Ești fericit.

— Mă invidiezi?

— Mai întrebi?

— Se vede că mai ai mult de servit.

— O veșnicie.

— De unde ești?

— Sunt suedez.

— Dacă vrei, poți să-mi spui și numele tău.

— Mă numesc Sven Alvesten.

- Pe mine mă cheamă Perrol. Ce te-a adus în Legiune?
- Suedezul făcu un gest de împotrivire.
- Nu mă mai întreba. Spune-mi mai bine cum aş putea scăpa de aici.
- Când îţi vei fi făcut timpul de serviciu, te vor lăsa să pleci.
- Nu pot aştepta atât de mult. Mi-e cu neputinţă să mai îndur viaţa asta păcătoasă. Aici nu suntem trataţi ca oameni, ci ca nişte vite. Afară de asta şi camarazii, unul mai rău ca celălalt.
- Te-ai aşteptat cumva să găseşti în Legiune oameni de treabă?
- Asta nu, dar nici aşa de răi nu mi i-am închipuit.
- Va trebui să te deprinzi cu dânşii.
- Niciodată nu mă voi putea deprinde. Îndată ce se va ivi un prilej bun, voi spăla putina.
- Vei fi prins, te vor vârî în batalionul de corecţie şi te vor chinui de moarte!
- Doar au reuşit şi alţii să fugă!
- Numai când au avut ajutor de afară.
- La un astfel de ajutor nu mă pot aştepta.
- Atunci nici nu te mai gândi la fugă, căci te vei nenoroci şi mai mult. Eu am încercat o dată, dar n-am reuşit şi urmările au fost atât de îngrozitoare încât sfătuiesc pe oricine să nu facă astfel de încercări.
- Tăcură câţva timp, şi Sven Alvesten rămase dus pe gânduri.
- Deodată îl întreabă iar pe Perrol:
- Ia spune, când îţi vor da drumul, ai vrea să mă ajuţi şi pe mine să scap de aici?
- Contele de Martigny zâmbi. Suedezul îl cunoştea abia de o jumătate de oră şi i se adresa cu o cerere atât de anevoioasă. Pesemne că înfăţişarea lui mai insufla încă încredere.
- Spre a-ţi putea da un ajutor, ar trebui ca întâmplarea să facă astfel, să te afli în aceeaşi garnizoană din care m-ar elibera pe mine, căci numai dintr-un oraş ar putea să reuşească fuga, din pustiu niciodată.
- Şi dacă întâmplarea ar face totul aşa cum ar trebui ca să pot fugi?
- Atunci îţi voi da ajutor, dar aici nu e locul să vorbim despre planuri de dezertare, căci pereţii au urechi.
- Atunci hai să golim paharele şi să mergem în curte.

— Ești atât de grăbit?

— Sunt atât de neliniștit și nerăbdător, cum nici nu-ți poți închipui. Dacă nu mi-e îngăduit să sper că suferitele mele se vor sfârși în curând, atunci simt că puterile mă vor părăsi și voi alege un drum de scăpare de la care nu mă va putea opri nimeni și anume: moartea!

Axel de Martigny se uită cu luare-aminte la suedez.

Acesta avea o față simpatică și frumoasă, dar pe care erau întipărite cute adânci ce arătau suferință și durere sufletească.

Orice l-ar fi împins să caute un refugiu în Legiunea Străină, se vedea totuși că era un om cumsecade.

Contele își bău paharul cu vin, apoi se ridică și zise:

— Hai să mergem.

Ieșiră în curte și se așezară lângă un zid de care se rezemată cu spatele.

— Așadar, vrei să fugi neapărat? continuă Axel de Martigny convorbirea începută în cantină.

— Da, trebuie să încerc să scap din iadul acesta. Vreau să-mi revăd patria și pe...

Nu-și isprăvi vorba, dar contele de Martigny își închipui că vruse să pronunțe un nume. Din cuvintele suedezului se ghicea toată deznădejdea de care se simte cuprins orice legionar la un moment dat.

— Peste vreo paisprezece zile va veni schimbul și atunci vom pleca la Sidi-bel-Abbes. Cel puțin așa am auzit: că vor veni detașamente de cavalerie în locul nostru. Și de la Sidi-bel-Abbes e încă departe până la coasta mării, dar în orice caz de acolo se va putea ajunge mai ușor.

— Vrei neapărat să mai rămâi timpul pe care îl ai de servit?

Contele dădu din umeri.

— Nu știu încă. M-a apucat de câțva timp un dor, care mă face să nu mai am răbdare și tare aș vrea să-mi recâștig mai curând libertatea. E adevărat că nu mai am decât o jumătate de an până la eliberare, dar câte nu se pot întâmpla în șase luni?! Fiece zi îmi poate aduce moartea și atunci totul s-a sfârșit.

— Hai să încercăm să fugim amândoi.

— Poate mă voi hotărî...

— Spune mai bine îndată da...

— Voi vedea dacă se va ivi la Sidi-bel-Abbes vreun prilej. Deocamdată nu-ți pot spune decât atât.

Rămaseră deci astfel înțeleși.

Mai statură apoi încă multă vreme de vorbă, povestind fiecare ce îndurase de când se afla în legiune.

— Am fost pretutindeni unde sunt posturi de-ale Legiunii Străine, istorisi Axel de Martigny, până și la Tonking și în Siria, unde am luptat împotriva druzilor. E o adevărată minune că până acum am scăpat viu și nevătămat. Poate vrea soarta să-mi pot reface iar viața și să-mi revăd patria.

Spunând aceste cuvinte, se gândea la Dolores.

— Și eu mai nădăjduiesc în fericire, zise și Sven Alvesten și se gândi la Karin Rystrom.

Ceea ce auzise Axel de Martigny, se adeveri: Postul lor fu schimbat de către un detașament de cavalerie și asta se întâmplă chiar înainte de întoarcerea lui la fortul căruia aparținea. Plecă, deci, chiar cu compania din care făcea parte și suedezul, așa că cei doi legionari rămaseră împreună.

Detașamentul de schimb aduse o raniță și o pușcă pe care le găsisese în pustiu. Fără îndoială că erau lucrurile lăsate de Cekov.

Axel de Martigny află de aceasta și rămase încredințat că Cekov își găsisese moartea în pustiu, drept pedeapsă pentru toate nelegiuirile lui.

La Sidi-bel-Abbes, contele și Sven Alvesten avură o surpriză plăcută, aflând că batalionul lor va pleca mai departe la Oran.

Când aflară această știre, se uitară lung unul la altul și își făcură un semn din cap.

— Putem avea speranță.

— Cred că de acolo ne va fi mai ușor.

— Vasăzică te-ai hotărât să vii și tu cu mine?

— Da.

174. Planuri de viitor

Era de la sine înțeles că în timpul cât dură călătoria spre patrie, contesa de Martigny și Felicia nu vorbiră decât despre planurile lor de viitor.

— Ce vom face când ne vom întoarce la Marsilia, mamă, întrebă tânăra fată. Nădejdea pe care am avut-o să aflăm ceva hotărât în privința tatălui meu, nu s-a împlinit, așa că nu pot să fac ceea ce aș fi

dorit din toată inima și anume: să-i scriu lui Bob că amândoi eram pe cale să ne nenorocim din pricina unei neînțelegeri, dar că acum s-a făcut lumină și că ne vom putea bucura de fericirea iubirii noastre. Trebuie să mai așteptăm...

Dolores dădu grav din cap și răspunse:

— Da, scumpă mea copilă, nu ne rămâne altceva de făcut decât să așteptăm, dacă întâmplarea sau destinul vor face lumină în întunericul care ne înconjoară.

— Dacă Dumnezeu va vrea ca inimile noastre, a mea și a lui Bob, să fie unite pentru toată viața, atunci trebuie să reușim. Se va face în sfârșit lumină în afacerea aceasta atât de misterioasă și întunecată.

— Și eu am nădejdea asta, Felicia. Știi doar că nu urmăresc altă țintă în viață, decât să te văd pe tine fericită.

Felicia se lipi drăgăstoasă de mama ei și șopti:

— Și eu aș vrea ca și tu să fii fericită, scumpa mea mamă și voi face tot ce-mi va sta în putință, căci până acum n-ai avut parte decât de nenorociri și suferințe.

— Le-am îndurat cu dragă inimă ca să-ți fac ție o copilărie fericită, iubita mea Felicia. Dar acum am pierdut tot și nu știu ce se va întâmpla mai departe.

Felicia ascultă uimită și o întrebă pe contesă:

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

Deodată își aminti însă de tot ce se petrecuse la Marsilia și continuă cu înfrigurare:

— Prin focul care a nimicit barul „Valencia” ai pierdut toată averea?

— Da, Felicia, am pierdut tot, răspunse Dolores și îi povesti fetei despre înșelăciunea lui Cekov.

Se tulbură atât de tare răscolind toate aceste întâmplări triste, încât Felicia o rugă:

— Liniștește-te, mamă, nu-ți mai face atâtea griji pentru viitor. Am învățat doar destul la pension, știu multe, așa că nu-mi va fi greu să găsesc o ocupație și voi putea contribui și eu la întreținerea noastră. După cum vezi, situația nu e chiar atât de gravă după cât se părea. Sunt alții mai nenorociți decât noi.

Adânc mișcată, Dolores o cuprinse în brațe și o strânse cu dragoste la pieptul ei.

— Buna și scumpa mea copilă, vrei într-adevăr să-mi dai și tu ajutor?

— Asta se înțelege de la sine, mamă. Până acum ai îngrijit tu de mine și cu multe jertfe ai făcut astfel încât am putut duce o viață de prințesă. Acum a venit timpul să mă arăt și eu recunoscătoare și o voi face din toată inima. Sunt fericită că îți voi putea da astfel o dovadă a dragostei și recunoștinței mele.

În ochii contesei de Martigny se ivi o lucire de adâncă bucurie și mulțumire sufletească.

— Ah, scumpa mea copilă, nici nu bănuiești cât de fericită mă faci prin aceste cuvinte ale tale. Mi-a fost atât de teamă de ceasul acesta, când va trebui să-ți spun toată nenorocirea noastră!

— Ai crezut, poate, că țin atât de mult la luxul cu care am fost înconjurată până acum, mamă?

Dolores îi răspunse cu durere:

— Ești tânără, Felicia, și eu am fost de vârsta ta, când mi s-a întâmplat nenorocirea, când am fost aruncată pe drumuri, fără să știu încotro să apuc și ce să fac. Am suferit îngrozitor din pricina lipsurilor de tot felul și a sărăciei.

— Tu n-ai avut o mamă, așa cum am eu, răspunse Felicia, uitându-se cu multă dragoste la contesa de Martigny. Eu nu sunt singură, așa ca orice s-ar întâmpla, vom fi două care să purtăm povara și atunci aceasta nu va fi atât de grea.

Dolores era atât de mișcată, încât nu fu în stare să vorbească. Tăcută, strânse numai mâna copilei ei scumpe.

Nici nu-i venea să creadă că lucrurile luaseră o întorsătură cu totul alta decât se așteptase în ceasurile de grea cumpănă prin care trecuse.

Legătură între ea și fiica ei părea să devină și mai strânsă decât fusese până atunci.

Aceasta era o fericire fără margini, cum nici n-ar fi visat.

În fața acestei fericiri dispăreau toate grijile și suferințele.

După o tăcere de câteva clipe, contesa de Martigny zise, cu un suspin de ușurare:

— Da, scumpa mea copilă, ai dreptate; orice s-ar întâmpla, noi vom duce împreună povara vieții și o vom purta cu curaj și speranță într-un viitor mai bun.

Apoi spuse Feliciei că în locuința ei are multe lucruri de preț, pe

care le va vinde și va lua o locuință mai mică, mai modestă, în care se vor restrânge pe cât se va putea.

Felicia se învoi cu toate propunerile mamei sale.

În sufletul ei era nespus de mulțumită că, în sfârșit, mama ei scăpase de viața înjositoare pe care fusese nevoită s-o ducă până atunci.

— Dar spune-mi mamă, nu-i așa că vom face mai departe cercetări pentru regăsirea Crestatului, pentru dezvăluirea tainei care îl înconjoară și pentru a afla ce este cu mâna lui mutilată?

— Negreșit, Felicia, căci amândouă nu vom putea găsi liniște, până când nu vom dezlega această taină.

— Lui Bob nu-i voi scrie încă nimic despre toate aceste întâmplări, căci l-ar neliniști prea mult, continuă Felicia.

— Dar dacă i-ai scrie, poate ne-ar da și el ajutor să facem lumină în această afacere.

Gânditoare, Felicia privi câteva clipe în gol, apoi dădu din cap și răspunse:

— Ai dreptate. El ar putea afla dacă într-adevăr tatăl său a făcut o operație la un chirurg, pentru a îndepărta cicatricea rănii de la mână.

— În orice caz va mai trece multă vreme, până când vom găsi liniște, Felicia. Îmi pare rău pentru tine, scumpa mea, copilă. Dacă nu ți-aș fi vorbit de toate îndoielile mele, acum ai putea fi liniștită, dar așa, prin neprevederea și graba mea de a-ți vorbi, am stârnit o adevărată furtună în sufletul tău și mi-e teamă să nu te doboare.

Felicia zâmbi.

— Doar sunt fiica ta, mamă! Și așa cum te-ai luptat tu cu destinul neîndurat, tot așa mă voi lupta și eu. Nu mă voi lăsa înfrântă, cu atât mai puțin cu cât am nădejdea că-mi voi găsi încă fericirea alături de Bob.

Contesa de Martigny își împreună mâinile și murmură:

— Ți doresc din tot sufletul să n-ai nicio dezamăgire, scumpa mea Felicia.

Dar încrederea Feliciei era nestrămutată, așa că urmă cu ochii sclipitori:

— Dacă Bob mă iubește atât de mult cum mi-a spus întotdeauna și dacă viața fără mine nu mai are niciun farmec pentru dânsul, atunci va face tot ce-i va sta în putință să cucerească fericirea noastră. Când

ne vom întoarce la Marsilia, sper să găsesc știri de la dânsul.

— Dar dacă te înșeli, Felicia?

O umbră de mâhnire se așternu pe fața frumoasă a Feliciei.

— De ce crezi că m-aș putea înșela, mamă?

Dolores scoase un suspin adânc.

— Știi doar, copila mea dragă, ce dezamăgiri grozave am avut în viața mea și vei înțelege cât de mult a fost zdruncinată încrederea mea în dragoste și credință. S-ar putea întâmpla ca Bob să se supună voinței tatălui său și crezând că tu ești sora lui, să renunțe la orice speranță de a se putea căsători cu tine.

— Dacă ar fi așa, mamă, atunci aș ști că Bob nu mă iubește așa cum am crezut.

— Și ce-ai face atunci, copila mea?

Adâncită în gânduri, Felicia își îndreptă privirea spre largul mării. Multă vreme nu dădu niciun răspuns, însă tremurarea nervoasă a buzelor, îi trăda contesei de Martigny ce se petrece în sufletul fetei.

Dolores se simți cuprinsă de o milă adâncă pentru Felicia, dar nu fu în stare să-i spună niciun cuvânt de mângâiere, ci așteptă întâi un răspuns din partea copilei sale. În sfârșit, Felicia se reculese și zise:

— Deocamdată n-are niciun rost să-mi frământ creierul cu lucruri atât de îndepărtate. De cele mai multe ori în viață, totul se petrece altfel de cum pot prevedea oamenii. O hotărâre de mare însemnătate pentru viața noastră, va cădea peste câteva zile, mamă, așa că trebuie să așteptăm cu răbdare pentru a vedea pe ce cale ne îndreaptă destinul.

Felul hotărât și calm în care îi vorbise Felicia, îi făcu plăcere contesei de Martigny și deodată își văzu fata într-o lumină cu totul nouă. Cu toate acestea, inima ei de mamă se încleștă, gândindu-se la viitorul atât de nesigur și întunecat.

Deocamdată Felicia mai purta în sufletul ei feciorelnic credința în fericire. Dar nu se va schimba totul când visurile îi vor fi spulberate, când va afla că Bob Wilkens nici nu se mai gândește la dânsa, nu numai în credința că Felicia e sora lui, dar și fiindcă ea e fiica contesei blonde din Marsilia?

Totuși Dolores nu îndrăzni să-i vorbească Feliciei de aceste gânduri chinuitoare, ca să nu-i întristeze și mai mult sufletul.

Până când nu se va dezvălui taina, ea nu putea face nimic pentru

fericirea fiicei sale. Era nevoită să lase totul în voia sortii. Dar prea slabă îi era nădejdea în fericire

175. Progres

În ziua aceea veniseră numai puțini oameni la lucru și chiar și aceștia fuseseră nevoiți să se furișeze în fabrică printr-o intrare dosnică, căci camarazii lor, care se adunaseră la intrarea principală, nu i-ar fi lăsat să treacă.

Greviștii care rămăseseră afară, îi ocărau pe cei care reluaseră lucrul, strigându-le cu dispreț, că sunt niște sclavi necredincioși și trădători ai cauzei muncitorești și le aruncară tot felul de cuvinte batjocoritoare.

Dar și printre cei de afară erau mulți care se săturaseră de grevă, care ar fi reluat cu bucurie lucrul, spre a putea duce familiilor lor hrana de toate zilele.

Ici-colo muncitorii începură să murmure, să-și spună părerile. Îndată însă ce începeau să vorbească astfel, apărea Roger Hallier, care îl îmbărbăta și îi sfătuia să nu se lasă învinși.

— E adevărat că deocamdată trebuie să răbdăm de foame câteva zile, le strigă el. Dar ne vom ajunge scopul și atunci vom mânca cu atât mai bine.

Un strungar bătrân clătină îngrijorat capul.

— Mie nu-mi vine să cred. Frank Wilkens e la spital, un altul va lua conducerea și va angaja lucrători noi, așa că noi vom rămâne de-a binelea pe drumuri.

— N-avem decât să nu-i lăsăm pe lucrătorii cei noi să intre.

— Ai de gând să-i oprești?

Roger Hallier își înălță trupul și strigă cu înverșunare:

— Da, eu îi voi opri!

— Nu vezi polițiștii de colo?... Nici n-ai să apuci să deschizi gura și te vor închide. Crede-mă că n-au să stea mult la gânduri, căci abia așteaptă să înceapă tulburările, ca să pună mâna pe noi.

Tot mai mulți lucrători se arătară de aceeași părere cu bătrânul strungar și la un moment dat se părea că greva avea să se potolească de la sine, când deodată apărură la poartă directorul Smith și se îndreptă spre Roger Hallier, spunându-i:

— Vino, te rog, cu mine; noul șef al uzinelor vrea să vorbească cu dumneata.

Capul greviștilor se întoarse spre ceilalți muncitori și le zise:

— Așteptați-mă, mă voi întoarce repede. Vreau numai să aud ce are să-mi spună noul șef.

Când plecă pe urma directorului, tocmai veni și mașina care-l adusese pe Bob Wilkens la fabrică

Acesta pătrunse printr-o altă intrare în clădirea direcției și intră în biroul tatălui său.

Se opri în mijlocul încăperii și se uită în jurul său. Din camera aceasta va conduse el de azi înainte marea întreprindere. Cu pasul pe care îl făcuse, pusese stăpânire pe moștenirea lui, dar această moștenire era șubredă și putredă.

Bob scrâșni din dinți și își încleștă pumnii.

— O voi întări din nou, o voi readuce la ceea ce a fost, își zise el cu hotărâre. Dar pentru cine?... Nu pentru mine, ci pentru însăși întreprindere și pentru oamenii pe care îi hrănește, cărora le dă pâinea de toate zilele.

Bob Wilkens luă loc în fața biroului la care șezuse atâta vreme tatăl său și apăsă pe butonul soneriei, să cheme un servitor.

Acesta aflase de schimbarea conducerii, așa că întrebă respectuos pe noul șef ce dorește.

— Să vină electromonteurul Hallier la mine, răspunse Bob.

Roger Hallier aștepta în sală, așa că intră îndată în birou.

Se uită curios la Bob Wilkens, apoi privirile celor doi bărbați se încrucișară. Acea a lui Bob era aspră și cercetătoare, însă nu dușmănoasă.

Apoi Bob Wilkens îi arătă un scaun lângă birou, îl pofti să ia loc și începu să-i vorbească în limba franceză:

— În urma îmbolnăvirii neașteptate a tatălui meu, am fost nevoit să iau conducerea uzinelor. Sunt deci aici ca locțiitor al lui și te-am chemat spre a trata cu dumneata despre încetarea grevei. Ești dispus să stai de vorbă cu mine în chestiunea asta?

Roger Hallier, plăcut surprins când îl auzi pe Bob vorbindu-i în limba lui maternă, pe de altă parte plăcându-i felul deschis și sincer al lui Bob Wilkens, dădu din cap și zise împăciuitor:

— Nici nu vrem altceva decât să tratăm.

— Voi cereți o urcare a salariului de doi cenți pe oră.

— Da.

— Presupun că înțelegi că această cerere nu poate fi îndeplinită?

Roger Hallier dădu din umeri, apoi puse și el la rândul lui întrebarea:

— Tatăl dumitale a părăsit definitiv conducerea întreprinderii?

— Dacă nu se va însănătoși, voi rămâne eu în locul lui.

— Asta voiam să știu.

— De ce te interesează?

Roger Hallier răspunse nehotărât:

— Numai așa, pentru a putea vedea limpede toată această afacere.

— Bine, să continuăm dar. După cum ți-am spus, direcțiunea nu poate îndeplini cererea greviștilor, dar vreau să vă ofer alt avantaj. Acum e vorba să lucrăm cu înverșunare, dacă se poate chiar în două serii, sau cel puțin să facem câteva ore suplimentare în fiecare zi. Până acum, aceste ore suplimentare nu se plăteau mai mult decât cele obișnuite; eu însă vă voi da pentru această muncă în plus suplimentul de salariu cerut de voi. Dacă se va lucra așa cum aștept de la voi, situația întreprinderii se va îmbunătăți în curând și dacă această îmbunătățire va avea loc, ne vom întruni înc-o dată și vom sta de vorbă despre mărirea salariului. Aceasta însă numai dacă îți vei chema camarazii la lucru fără nicio întârziere. Ei, ce zici te învoiești?

— Propunerea dumitale e dreaptă.

— Atunci ne-am înțeles?

— Trebuie să mai vorbesc întâi cu camarazii mei.

— Bine. Acum încă ceva. Ți-ai dat examenul de maestru?

— Da.

— Ascultă-mă atunci. Prin ceea ce-ți voi spune nu vreau să te atrag cu vorbe frumoase și nici să te cumpăr. Ești liber să aperi ca și până acum interesele camarazilor dumitale. Îți ofer însă postul de șef de atelier, pentru că te socotesc un muncitor bun și priceput.

— Îți mulțumesc, dar nu pot primi, căci camarazii mei vor crede că m-am vândut dumitale.

Bob Wilkens îi întinse mâna și îi zise:

— Răspunsul dumitale îmi face plăcere, căci îmi dovedește că ești un om vrednic de încredere. Când poți să-mi dai răspunsul că se va relua lucrul?

— Mă duc chiar acum la tovarășii mei și peste cel mult un ceas mă întorc înapoi.

Roger Hallier se ridică de pe scaun și părăsi biroul.

Pe când cobora scara, se gândi în sinea lui:.

— Pe Frank Wilkens l-am dat gata. Atacul de apoplexie care l-a lovit a fost numai o urmare a emoțiilor pe care i le-a pricinuit greva. Așadar mi-am ajuns scopul și am răzbunat-o pe mama. Acum pot să potolesc iar greva, căci pe tânărul Wilkens n-am de ce să-l urăsc și nu pot să-l fac răspunzător de ticăloșia tatălui său. El pare să fie un om cu sufletul deschis și cinstit, care nu vrea decât binele nostru, așa că îi voi da tot ajutorul să ridice iar întreprinderea.

Camarazii lui Hallier îl așteptau cu nerăbdare și îi puseră tot felul de întrebări, când îl văzură apărând iar în mijlocul lor.

— Am stat de vorbă cu șeful cel nou.

— Și la ce rezultat ai ajuns?

— Veniți cu toții în sala de montaj și acolo vă voi spune tot.

Roger Hallier porni înainte și toată ceata îl urmă, trecând prin poarta cea mare a fabricii.

Ajungând în sala de montaj, se urcă iar pe o ladă și ținut o cuvântare lungă și aprinsă, prin care îi convinse pe muncitori că cel mai bun lucru ce au de făcut este să-și reia activitatea.

— Asta e și părerea mea, strigă bătrânul strungar.

Roger Hallier se dădu jos de pe lada pe care se urcase și puse în funcțiune sirena electrică care chema muncitorii la lucru. Sunetul ei se răspândi în zadar, căci după câteva minute toți lucrătorii erau la locurile lor și toate atelierele începură să răsună de zgomotul marinelor și uneltelor, mânuite cu râvnă de lucrătorii potoliți.

Roger Hallier se întoarse iar în clădirea direcției și intră în biroul lui Bob Wilkens.

— Te-ai și întors?

— Da.

— Cu ce răspuns?

Roger Hallier se îndreptă spre fereastră, o deschise și zise:

— Ascultă!

— Mașinile merg iar, se lucrează?...

Monteurul dădu din cap, zâmbind:

— Se lucrează din răspuțuri și vom câștiga în scurtă vreme tot ce

am pierdut.

— Îți mulțumesc, îi zise Bob mișcat și amândoi își strânsesă mâinile cu putere, ca doi buni prieteni.

— Acum mă duc și eu la lucrul meu, mai zise Roger Hallier și plecă din birou..

Abia ieșise, când directorul general Smith se năpusti în birou și strigă emoționat:

— Greva s-a potolit! Bravo, mister Wilkens! Te felicit. Acum vom putea merge mai departe.

Fața lui Bob Wilkens rămase foarte serioasă.

— Da, deocamdată putem lucra mai departe, dar tot n-am trecut hopul, căci n-avem încă credit nou.

— Pentru mine nu mai încape nicio îndoială că ți se va da, căci ai și dovedit că știi că faci față greutăților. Toți vor avea încredere în dumneata și dacă mâine te vei duce la consorțiul Pennsylvania Oil, sunt convins că nu vei fi refuzat.

— În orice caz, îmi voi încerca norocul.

— Dacă vom avea capital suficient, atunci vom întrece repede uzinele Drof. Să reușim numai să punem la timp pe piață modelul nostru cel nou și atunci vom fi învingători.

Bob Wilkens nu se arăta atât de încrezător ca directorul Smith. Era încredințat că Drof se va strădui din răspuțeri să-i facă greutăți unde îi va fi cu putință, dar era hotărât să le înfrângă și să facă ceea ce nu putuse să facă tatăl său; să pună toată întreprinderea pe temelii puternice și să o ducă la o înflorire cum n-o mai avusese niciodată până atunci.

Bob chemă la telefon fabrica Clewton și îi spuse inginerului-șef că nu mai poate relua lucrul, apoi plecă acasă pentru a înștiința și pe mama lui că reușise să potolească greva.

N-o găsi însă acasă, căci plecase la spital, așa că fu nevoit să aștepte multă vreme întoarcerea ei.

Când doamna Wilkens se înapoie, Bob îi povesti tot ce se petrecuse la fabrică, apoi o întrebă:

— Cum îi merge tatei?

— Rău, dragă Bob.

— Și-a recăpătat cunoștința?

— Da, însă toată partea dreaptă a trupului îi este paralizată și nu

poate vorbi.

— Te-a recunoscut?

— Nu știi, căci n-a făcut nicio mișcare și nici n-a vorbit. E îngrozitor, dragă Bob! Ieri încă era un om în toată puterea, azi o zdreanță omenească! Am vorbit cu medicul-șef, dar acesta nu prea are nădejde că paralizia se va vindeca și nici nu se știe dacă își va redobândi graiul.

Deși totul se sfârșise între Bob și tatăl său, această știre îl tulbură adânc pe tânărul american. Se gândi însă că aceasta era pedeapsa pentru vina cu care își încărcase sufletul.

176. Întoarcerea în patrie

— Ei Coțofană, ce mai faci? Unde ai dispărut de nu te-am mai văzut de atâta vreme?

La auzul acestor cuvinte, bătrânul scripcar cocoșat se întoarse și-l zări pe Raul Bernard, care tocmai își oprise mașina în apropierea lui.

Tânărul nici nu așteptă răspunsul lui Coțofană, ci continuă cu vioiciune:

— Nevăzându-te atâta vreme, am crezut că ai plecat din Marsilia cu contesa blondă.

Coțofană zâmbi cam încurcat și se uită cercetător la Raul Bernard.

— Mi-ai simțit lipsa, domnule Raul?

— Nu numai eu, dar și toți ceilalți prieteni ai mei. În multe seri te-am așteptat să vii iar pe la clubul nostru să ne cânti din frumoasele dumitale cântece.

Coțofană făcu un gest obosit.

— Crede-mă, domnule Raul, că în timpul din urmă nu prea am avut chef de cântat

— De ce nu?

— Știi doar de ce.

— Habar n-am, Coțofană dragă.

— Nu-ți poți închipui că eram foarte îngrijorat de soarta micuței Felicia de Martigny?

— Și cu eram îngrijorat, Coțofană, îl întrerupse Raul Bernard. Tocmai de asta aș fi vrut să mai stau de vorbă cu dumneata. Te-am căutat chiar de vreo câteva ori în vizuina dumitale, dar n-am avut

norocul să te gălesc acasă.

— M-am mutat demult de acolo, căci adăpostul era prea nesigur pentru mine, domnule Raul.

— Ce-ai mai făcut da când nu te-am văzut?

Coțofană avu un zâmbet îndurerat.

— Ceea ce fac de ani de zile.

— Ai cutreierat străzile cu vioara dumitale?

— N-am altceva mai bun de făcut, căci nu știu nimic decât să cânt din vioară.

— De ce n-ai mai venit pe la club?

— Ți-am spus doar că eram prea trist și n-aveam chef de cântat cântece vesele.

— Dar astăzi te văd foarte bine dispus. Fața îți strălucește de bucurie ca într-o zi de sărbătoare.

Coțofană dădu vesel din cap, și răspunse:

— Așa și este, domnule Raul. Azi e o zi neobișnuit de frumoasă.

Raul Bernard îl privi râzând și zise:

— Vremea e într-adevăr minunată, soarele lucește pe cerul albastru și îți deschide pofta de plimbare.

— Nu-i de mirare că și soarele e vesel, căci astăzi se întoarce micuța Felicia la Marsilia.

Îndată ce Raul Bernard auzi aceste cuvinte, îl apucă pe Coțofană de braț și-l întrebă cu înfrigurare?

— E adevărat ce spui?

— E adevărat, întări Coțofană. Chiar sunt în drum spre port unde mă voi întâlni cu bătrâna Betty și Jean ca să așteptăm sosirea vaporului cu care se întorc în patrie contesa blondă și drăgălașa ei fetiță.

— Ah, dragă Coțofană, ce noroc am avut că te-am întâlnit chiar azi! Vin și eu cu dumneata. Vreau să fiu printre cei dintâi care o vor saluta pe Felicia de Martigny la întoarcerea în patrie. Am fost atât de îngrijorat să nu i se fi întâmplat o nenorocire sărmaneii fete! De când un fost prinși amândoi de nemernicul acela de Mac O'Kerem și tovarășii lui și de când am înfruntat furtuna aceea grozavă, mi-am făcut cele mai aspre muștrări, că am pus-o pe sărmana fată într-o primejdie atât de mare. Mi s-a luat o piatră de pe inimă, auzindu-te că se întoarce în Marsilia, căci vom avea prilejul să-mi plătesc datoria de

recunoștință pe care o am către dânsa.

Raul Bernard arată spre automobilul său și continuă:

— Urcă-te în mașină, dragul meu Coțofană. Te voi duce până în port, apoi o voi conduce acasă pe contesa blondă și pe frumoasa Felicia.

Coțofană șovăi câteva clipe încurcat, își învârti pălăria în mâini și apoi zise mormăind:

— E foarte drăguț din partea dumitale, domnule Raul, dar nu știu...

— Ce nu știi? întrebă Raul Bernard, când văzu șovăirea lui Coțofană.

Acesta dădu din umeri zâmbind și răspunse:

— Nu știu dacă le va conveni contesei blonde și Feliciei să le aștepți și dumneata la sosire.

— Ei, asta e acum! Cred că îngrijorarea dumitale n-are niciun rost, zise Raul Bernard cu înfrigurare. N-am făcut tot ce mi-a stat în putință să-l ajut pe tânărul american care-o iubește pe Felicia? Prin aventura aceea pe care am avut o amândoi, nu s-a stabilit o legătură strânsă de prietenie între Felicia și mine, care îmi dă dreptul să fiu printre cei dintâi care o vor primi la sosire?!

— Ai dreptate, dragă domnule Raul, încuviință Coțofană, dar contesa a cerut anume să nu i se facă nicio primire solemnă.

— Bineînțeles că n-am să aduc muzica și nici n-am să ridic arcuri de triumf, dragă Coțofană, răspunse Raul Bernard, râzând. Și nici nu le voi plictisi cu prezenta mea prea îndelungată. Vreau numai să știe chiar de la sosire că le sunt un bun prieten care e gata oricând să le dea un ajutor dacă vor avea nevoie de el, și după toate prin câte au trecut sărmanele femei, sunt încredințat că vor avea nevoie de un prieten sincer.

Coțofană clipi din ochi și îi aruncă lui Raul Bernard o privire plină de înțeleș.

— Un „prieten sincer”, zise el apăsând pe aceste cuvinte. Tare mi-e teamă, dragă domnule Raul, că simți ceva mai mult decât prietenie pentru frumoasa Felicia de Martigny.

— Și ar fi rău, Coțofană? întrebă Raul Bernard, râzând.

— Mi-ar părea rău de Felicia.

— De ce? întrebă Raul Bernard aproape cu asprime.

— Pentru dumneata ar fi numai o jucărie și ar fi păcat de dânsa,

domnule Raul.

— Cum ți-a venit să te gândești la așa ceva, Coțofană?

— Am urechi bune, domnule Raul, și am auzit multe despre aventurile dumitale de dragoste.

— Ei Doamne, vrei să faci pe moralistul, Coțofană? Te-ai face doar caraghios.

— Cu alte cuvinte, înseamnă că nici nu vrei să ții socoteală de prevenirea mea, ci vei face tot ce-ți va sta în putință, să te întâlnești cu Felicia de Martigny?

— Așa este. Vezi dar că n-are nicio importanță dacă mă vei lua cu dumneata în port, sau nu. Acum știu că Felicia se află iar în Marsilia și voi găsi mijloace să mă apropiu de dânsa și să mă fac iubit de ea.

Coțofană scoase un suspin adânc.

— Știu că te pricepi la așa ceva, căci nimeni n-a cucerit mai multe femei decât dumneata.

— Să nu mai vorbim de asta, Coțofană. O dată se poate întâmpla și altfel. Ca să fiu sincer, Felicia de Martigny ar putea fi femeia care să mă prindă pentru totdeauna. Dar să lăsăm deocamdată asta. Fii cuminte, Coțofană; urcă-te în mașina mea și să plecăm spre port. O să vezi că micuța Felicia se va bucura să ne vadă pe toți împreună și că se poate bizui și mai departe pe prietenia noastră.

La auzul acestor cuvinte, Coțofană se simți dezarmat și nu se mai împotrivi.

La o nouă invitație a lui Raul Bernard se urcă în automobilul acestuia și se ghemui într-un colț.

Raul se așeză la volan și după câteva clipe mașina porni în goană spre port. Pe drum se opri la toate florăriile și cumpără toți trandafirii pe care îi găsi. Când ajunse în port, Raul Bernard opri pentru dânsul un buchet de trandafiri roșii, iar pe celelalte le dădu bătrânei Betty, lui Coțofană și lui Jean.

Astfel toți patru așteptară și izbucniră în strigăte de bucurie când vaporul acostă și le zăriră pe contesa de Martigny și pe Felicia.

Adânc mișcată, Dolores îmbrățișă pe bătrâna Betty și pe Jean și în bucuria nespusă a revederii nu știu să spună altceva decât cuvintele:

— Mi-am adus copila iar acasă!

Felicia însă se opri zâmbitoare în fața lui Raul Bernard, luă în primire frumosul buchet de trandafiri roșii și zise, emoționată:

— Mi-ai făcut mare plăcere prin venirea dumitale, domnule Bernard.

Tânărul se aplecă asupra mâinilor ei, le sărută și răspunse:

— Am venit să-ți spun toată bucuria pe care am simțit-o când am aflat de salvarea dumitale, scumpă domnișoară, și am ținut să știi chiar din clipa sosirii dumitale în patrie, că te poți bizui oricând pe prietenia mea.

Pe fața Feliciei se răspândi o umbră, apoi privind spre mama ei, ea murmură:

— Mi-e teamă că în timpul cel mai apropiat chiar voi avea nevoie de un prieten bun, domnule Bernard.

Ochii lui Raul străluciră de bucurie.

— Te rog să dispui de mine, domnișoară. Cu cea mai mare bucurie voi face tot ce-mi va sta în putință spre a-ți fi de folos și ajutor.

Nu putură continua convorbirea, căci Dolores ce întoarse spre Raul Bernard, să-i strângă mâna.

După câteva minute toți se urcară în mașina elegantă a tânărului Bernard și la rugămintea acestuia, Felicia luase loc lângă dânsul la volan, pe când ceilalți ocupară celelalte locuri. Pe drum Dolores le povesti tristețe și grozavele întâmplări prin care trecuse în călătoria ei în Australia.

Raul Bernard conducea foarte încet, pentru a prelungi timpul cât va fi împreună cu Felicia.

Aceasta i se părea și mai frumoasă decât atunci când o cunoscuse. Apropierea frumoasei fete îl zăpăci atât de mult, încât inima începu să-i bată cu putere, și la răspântii fu nevoit să-și încordeze toată atenția spre a nu face vreo imprudență.

În sfârșit ajunseră în strada Estelle, unde Dolores îl invită pe Raul Bernard să ia o ceașcă de ceai cu dânsii.

Tânărul primi invitația cu multă bucurie.

Chiar din primele clipe Raul Bernard își dădu seama de tristețea contesei și din privirile pline de îngrijorare ale Feliciei înțelese că se întâmplase ceva neobișnuit.

Totuși nu îndrăzni să întrebe de pricina acestei neliniști.

Când părăsi casa împreună cu Coțofană, îl pofti pe acesta să ia masa împreună la un restaurant.

Sărmanul scripcar, căruia tocmai în zilele acelea nu-i mersese

tocmai bine, primi invitația cu recunoștință.

Îndată ce luară loc într-un local mai retras, Raul Bernard începu să-i pună tot felul de întrebări lui Coțofană.

La început acesta nu prea avu chef să răspundă, dar Raul Bernard stăruî atît de mult încât îl hotărî să povestească despre situația grea în care se afla contesa de Martigny și de nenorocitele întâmplări din viața ei.

În felul acesta Raul Bernard află de grijile care o chinuiau pe Dolores și că acel Bob Wilkens pe care-l iubea Felicia, era chiar fratele ei. Toate aceste știri îl tulburară atît de mult, încât în noaptea aceea cutreieră toate localurile însoțit de Coțofană, cu care nu încetă să vorbească despre Dolores și Felicia și să se sfătuiască cum le-ar putea veni mai bine în ajutor.

Viitorul îi apăru deodată lui Raul Bernard într-o lumină strălucitoare.

Acum, după ce o revăzuse pe Felicia, își dădu seama că aceasta îi cucerise cu desăvârșire inima și se simțea fericit la gândul că îi va putea da un ajutor în situația grea în care se află.

Nu vedea încă pe ce cale îi va putea da acest ajutor, dar se va strădui s-o găsească pe cea mai nimerită și mai bună.

Și atunci cea mai frumoasă fată din Marsilia va fi a lui, căci el, favoritul femeilor, nu se îndoia cătuși de puțin de izbândă.

177. O încercare îndrăzneță

Când ajunseră la Oran, contele Axel de Martigny deveni șovăitor în hotărârea pe care o luase de a fugi. Se gândea că dacă fuga nu reușea, fiind a doua încercare de evadare, va fi condamnat la cel puțin șapte ani de muncă silnică și apoi același timp va trebui să-l servească încă o dată și pe front, așa că va mai trebui să rămână în total paisprezece ani în legiune, pe când altminteri va fi eliberat regulamentar după șase luni.

În astfel de împrejurări primejdia era prea mare pentru dânsul și era mai bine să servească jumătatea de an care mai rămăsese, mai cu seamă că la Oran, ca vechi legionar nu va mai avea atît de mult de îndurat, serviciul mărginindu-se la câteva ceasuri de gardă pe zi, iar restul timpului era liber.

În schimb suedezul se afla într-o stare de tulburare grozavă. În fiecare zi îi bătea capul contelui să încerce fuga împreună cu dânsul și îi spunea cu mare încredere în reușită:

— Fiind aproape de coasta mării, nu mai încape nicio îndoială că vom reuși să scăpăm lesne.

— Îți închipui lucrul mai ușor decât este în realitate. Coasta e păzită cu cea mai mare strășnicie și nu vom avea împotriva noastră numai autoritățile militare, dar și populația civilă. Știi doar că este pus un premiu mare pentru prinderea fiecărui legionar dezertor și atât arabii cât și spaniolii de aici țin mult să câștige acest premiu. Nimeni nu ne-ar da ajutor și am fi mărginiți la propriile noastre mijloace, cu alte cuvinte am fi mai neputincioși decât niște copii.

— Nu mai pot îndura să rămân multă vreme în legiune. Dacă nu vii și tu, îmi voi încerca singur norocul.

— Eu te sfătuiesc să fii cuminte, să nu te pripești și înainte de toate să te gândești la ce te așteaptă dacă vei fi prins.

Între timp avu însă loc o întâmplare care îl făcu pe contele de Martigny să-și schimbe iar gândul și să reia planul de fugă.

Venise ordinul ca batalionul să plece în Maroc, în munții Atlas, spre a lupta împotriva tuaregilor care se răzvrătiseră.

Acești tuaregi erau niște fiare cu chip de om și nutreau o ură care nu mai cunoștea margini, împotriva asupritorilor lor. Cu groază își povesteau legionarii de sălbătăciile pe care tuaregii însetați de sânge le făptuiau împotriva prizonierilor care le cădeau în mână.

Nicăieri, afară de Tonking, luptele nu erau atât de înverșunate ca în munții Atlas și multe batalioane care plecaseră împotriva tuaregilor fuseseră decimate, așa că din zece oameni abia se întorcea unul. Toți ceilalți fuseseră răpuși de cuțitele și gloanțele tuaregilor feroși.

Batalionul avea să rămână acolo cel puțin un an.

Având de servit numai o jumătate de an, contele de Martigny nutrise speranța că nu va fi trimis și el în munții Atlas, dar avu o mare dezamăgire, căci în ziua când fu alcătuită trupa care avea să plece, fu strigat și numele său.

Așadar nu mai era nicio nădejde că i se va da drumul când va expira termenul său de serviciu.

Se duse la comandantul companiei și îl rugă să-l lase la Oran, dar rugămintea lui nici nu fu ascultată.

Mânios, căpitanul se răsti la dânsul:

— Ești nebun, ticălosule! Crezi că vei putea rămâne la adăpost, pe când camarazii tăi își vor expune viața?! Te voi învăța eu minte, lașule! Voi avea grijă să fii întotdeauna în rândul întâi când va fi vorba de atac, așa că poți să-ți iei de pe acum rămas bun de la viață. Da, îți vom da drumul, dar nu pentru a pleca în patrie, ci spre a te duce de-a dreptul în iad!

Contele nu mai răspunse nimic, ci se duse să-l caute pe suedez și când îl găsi în odaia lui, îi spuse:

— Știi că m-am hotărât să plec cu tine?

— Când vom...

— Ssst! Aici nu e locul să ne facem planul de fugă. Cunoști baia bătrânului Ișamiel îi, șopti la ureche:

— Da.

— Vino pe la cinci acolo.

Legionarii meniți să plece în Maroc căpătaseră concediu pentru zilele care mai erau până la plecare, așa că nu bătea nimănui la ochi dacă se plimbau la orice oră pe străzi.

În cartierul european nu prea erau văzuți cu ochi buni și toți cetățenii cumsecade care-i cred pe legionari numai niște răufăcători, se uitau la dâșii cu dispreț. Din pricina aceasta legionarii preferau să se învârtescă prin cartierul arăbesc, unde se afla și baia lui Ișamiel.

Când contele vru să părăsească cazarma, se întâlni cu comandantul companiei sale, care îl opri și îl întrebă cu glas aspru:

— Încotro, Perrol? Ia vino mai aproape, să văd dacă ești îmbrăcat curat.

Căpitanul îl cercetă din creștet până în tălpi, îl puse să se întoarcă de vreo două ori în fața lui și deodată zbieră:

— Ia uitați-vă la ticălosul acesta! Vrea să plece la plimbare în oraș și tunica are o pată de grăsime!... Vrei să faci de râs toată legiunea, nemernicule?!... Nu, prietene, în halul acesta n-ai să ieși pe stradă!... Marș înapoi și curăță-ți bine tunica. Peste două ore te vei prezenta iar la mine și vei vedea atunci dacă te pot lăsa să pleci.

Contele de Martigny se întoarse în cazarmă, își examinează cu luare-aminte tunica, dar nu găsi nicio pată de grăsime pe ea. Totul nu fusese decât o răzbunare a căpitanului, care voia să-l pedepsească pentru că-l rugase să-l lase la Oran.

Contele scrâșni din dinți și pe fața lui se ivi o expresie de hotărâre nestrămutată.

Acum nu-l va mai reține nimic de a încerca să fugă, căci știa prea bine că dacă va pleca cu batalionul în Maroc, aceasta ar însemna moartea sigură pentru dânsul. Căpitanul, care nu-l putuse suferi niciodată și care din motive necunoscute, avea pică pe el, va face tot ce-i va sta în putință să-l trimită la moarte. N-avea decât să-l trimită în patrulare primejdioase sau să-l pună de santinelă în posturile cele mai expuse și soarta îi era pecetluită.

Contele de Martigny se trânti pe un pat, ca să-i treacă astfel cele două ceasuri de așteptare și se folosi de acest prilej, spre a făuri un plan de fugă.

Deși solda legionarilor era foarte mică, contele reușise să pună ceva bani la o parte, fiindcă nu-i cheltuisese ca alți legionari pe băutură, și petreceri. Aceste economii îi vor folosi acum la fugă și îi vor da putința să caute printre arabi un ajutor, pe care să-l poată plăti bine, spre a nu fi ademenit de premiul pus pe capul legionarilor dezertori.

După ce trecură cele două ceasuri, se duse la comandantul companiei, dar nu-l găsi, așa că trebui să mai aștepte cam până la nouă, când în sfârșit, putu să plece în oraș.

Fără îndoială ca pe Sven Alvesten nu-l va mai găsi la baia unde își dăduse întâlnire cu dânsul, căci va fi pierdut răbdarea așteptându-l. Totuși se hotărî să se ducă la locul întâlnirii, căci de acolo va putea pune la cale fuga.

Se îndreptă deci spre cartierul arăbesc, care se deosebea foarte mult de cel european. Aici străzile erau strâmte, întortocheate și murdare. Nu erau pavate, ci numai niște bolovani erau înșirați în noroi, peste care se putea trece cu mare greutate, fără a te cufunda până la glezne în mocirlă. Străzile erau atât de înguste, încât puteai atinge pereții caselor de o parte și de alta când întindeai brațele.

În ușilor acestor case, care n-aveau decât o singură încăpere, ședeau femei arabe, îmbrăcate în rochii zdrențuite, de culori vii și împodobite cu brățări și șiraguri de mărgele. Vorbeau atât de tare între ele, încât toată strada răsună de zgomotul glasurilor lor. Pe străzi treceau soldați din garnizoana Olanului, spahii, tiraliori și legionari beți, care glumeau cu femeile. Acestea râdeau și le făceau semne să se apropie.

Aici era cartierul cel mai întunecat al Orarului, Orientul murdar, cuibul celor mai grozave molime.

Un negru gras mergea clătinându-se de-a lungul străzii, cântând dintr-o ghitară și cerând pomană de la soldați, ca să-și cumpere rachiu și să se îmbete și mai mult decât era.

Contele de Martigny nu aruncă nicio privire în jurul său, ci trecu grăbit mai departe și ajunsese astfel la baia bătrânului Ișamiel.

În Orient lumea nu se duce la baie numai pentru a se spăla, căci baia e în același timp și cafenea unde se adună băștinașii și soldații, spre a-și trece timpul stând de vorbă.

Când contele intră în localul lui Ișamiel, care era turc, privi cercetător în jurul său.

Spre mulțumirea lui văzu că suedezul său îl așteptase, cu toată întârzierea. Ședea la o masă în fața unei cești cu cafea și lângă dânsul se afla bătrânul Ișamiel. Contele se îndreptă spre ei.

— Am întârziat mult, zise contele suedezului, dar nu e vina mea, m-a oprit căpitanul ca să mă sâcăie, căci nu poate să mă sufere.

— Mi-am închipuit așa ceva, răspunse Sven Alvesten.

Contele de Martigny îl salută și pe bătrânul Ișamiel, apoi îl întrebă prietenos:

— Ei, cum mai merg afacerile?

— Mulțumesc, nu pot să mă plâng, răspunse bătrânul turc. Dar dumneata ce mai faci? N-ai mai fost de multă vreme pe la mine.

— Am fost trimis pentru câțva timp în pustiu.

— Tot nu s-a isprăvit încă timpul dumatăle de serviciu? Mi se pare că te cunosc de vreme îndelungată și că ești de o veșnicie în legiune.

— Peste o jumătate de an trebuie să mi se dea drumul, dar dacă va merge după gustul comandantului companiei mele, atunci nu voi scăpa cu viață.

— Camaradul dumatăle mi-a istorisit că trebuie să pleci în Maroc.

— Așa și e. Dar deocamdată adă-mi o cafea și pe urmă vom vorbi mai departe.

Ișamiel se îndepărtă și contele de Martigny luă loc pe o bancă, ale cărei perne erau adăpostul a nenumărate insecte de tot felul, cum se întâmplă de multe ori în Orient.

La o masă apropiată ședeau câțiva arabi tăcuți, fumând visători din narghilea și sorbind din ceștile cu cafea din fața lor. Nici nu ridicaseră

capul când intrase noul client și nici acum nu se sinchiseau de cei doi legionari.

Axel de Martigny se întoarse spre Sven Alvesten și îi zise:

— Aici nu ne pândește nimeni și putem vorbi în liniște despre planurile noastre de fugă.

— Vasăzică te-ai hotărât să fugi cu mine?

— Am luat hotărârea asta nestrămutată și nimic nu mă va putea opri. Mi-am și pregătit planul de plecare.

Suedezul se apropie și mai mult de dânsul și-l privi cu încordare.

— Cum crezi că vom putea fugi mai bine?

— Întâi m-am gândit să luam calea pe mare, dar coasta e prea bine păzită, așa că prin lanțul de santinele nu poate trece niciun șoarece fără să fie văzut. Trebuie deci să ne îndreptăm spre Temuchent și să încercăm să trecem în Maroc și anume la Blad el Macsen, țara stăpânită de Sultanul Marocului. Acolo vom fi în siguranță și vom putea găsi prilejul să trecem în Spania.

— Dacă pe drum nu vă vor fi venit de hac berberii, se auzi în spatele lor vocea lui Ișamiel care se apropiase pe nesimțite cu cafeaua cerută de conte.

Axel de Martigny se întoarse cu o mișcare bruscă și-l întrebă răstit:

— Ai ascultat ce am vorbit?

— Fără să vreau; dar din partea mea nu trebuie să vă temeți de trădare.

— Nici nu te-aș sfătui să ne trădezi, căci ai păți-o rău de tot.

— Nu amenința pe un prieten. Ascultă mai bine sfatul meu și nu mai faceți astfel de încercări nebunești.

Contele clătină capul.

— Nimic nu mă poate opri.

— Peste o jumătate de an vei fi liber...

— Mai bine spune că peste câteva săptămâni îmi voi lăsa ciolanele pe câmpiile Marocului și n-am deloc chef de așa ceva.

— Aveți de gând să plecați îmbrăcați în uniforme?

— Nu, căci ne-ar prinde îndată. Avem nevoie de haine civile și pentru asta trebuie să ne dai ajutor.

Turcul pusese cafeaua pe masă și luă iar loc lângă cei doi legionari.

— Să vă ajut?... zise el, scărpinându-se în cap. Știți doar că dacă n-ai nimic nu poți face nimic. Hainele sunt cam scumpe prin partea

locului...

— Nu cerem să ni le dăruiești.

— Aveți cu ce plăti?

— Dacă nu vei cere din cale afară de mult, da. Din partea noastră poți să ne dai și niște zdrențe.

— Bine, dar să nu le îmbrăcați aici la mine, căci dacă vă prinde, dau și eu de bucluc.

— Să n-ai nicio grijă. Vom găsi un alt loc ascuns unde să ne schimbăm hainele. Așadar, vrei să ne dai tot de ce avem nevoie?

— Pentru că sunteți voi și vă doresc din toată inima să scăpați, vă voi da ce vă trebuie.

— Când putem să venim să luăm lucrurile?

— Dacă vreți, chiar și mâine.

— Și cât ceri pe ele?

— Treizeci de franci.

— Câte cincisprezece franci de căciulă. Bine, ne-am înțeles. Așadar, mâine vom veni să le luăm.

— Ar fi o prostie, căci ar bate la ochi dacă ați trece prin oraș cu legăturile.

— Ai dreptate, dar cum să facem atunci?

— Dați-mi banii acum și eu vă voi spune o ascunzătoare pe drumul spre Temuchent, unde veți găsi lucrurile.

Contele își scoase economiile dintr-o pungă pe care o avea atârnată la gât, numără din ea treizeci de franci pe care îi întinse turcului și-i spuse:

— Câștigi atât de mult la afacerea asta, încât ai putea să ne pui și niște merinde în legătura cu haine.

— Am să vă dau și merinde. Dar acum ascultați: veți ieși din oraș prin Porta Santa și la vreun kilometru pe drumul spre Temuchent veți da de ruinele unui templu mahomedan. În aceste ruine, chiar la dreapta de la intrare veți găsi hainele sub dărâmături.

Axel de Martigny dădu din cap și zise:

— Cunosc ruinele, căci am trecut de multe ori în marș pe acolo și chiar aveam de gând să aleg acest drum pentru a fugi.

Apoi se întoarse spre suedez și adăugă:

— Vasăzică aici am isprăvit ce am avut de făcut, așa că putem pleca.

Se ridicară amândoi și contele de Martigny îi mai atrase atenția turcului să se poarte cinstit cu dâșșii și să nu-i înșele, ceea ce Ișamiel făgădui în chip solemn. Apoi cei doi legionari părăsiră localul de baie și se îndreptară spre cazarma lor.

Câtva timp merseră tăcuți unul alături doi celălalt, apoi suedezul îl întrebă pe contele de Martigny:

— S-ar putea întâmpla să nu reușim?

— E un joc de noroc.

— În care putem pierde?

— Cel mult viața, dar pe aceasta sunt încredințat că și așa am pierde-o, dacă am mai rămâne.

— Eu chiar dacă aș mai rămâne în viață, în legiune n-ar mai avea niciun preț pentru mine.

În noaptea aceea se mai culcară încă în paturile lor de la cazarmă, dar tulburarea și neliniștea lor era atât de mare, încât nici nu putură închide ochii.

În sufletele lor se dădea o luptă aprigă între nădejde și îndoială, neștiind dacă planul lor de fugă va reuși. În cele din urmă speranța rămasese învingătoare și cei doi legionari se și vedeau liberi.

178. Taina caietului rămâne încă o taină

După ce mai stătură câtva timp de vorbă, Felicia se duse la culcare și Dolores rămase singură cu cei doi prieteni credincioși ai ei.

În fața copilei, contesa de Martigny nu voise să vorbească de grijile care îi apăsau sufletul ca o povară nespus de grea.

Se sfia încă, să împartă cu fiica ei greutatea pe care era nevoită s-o poarte singură. După ce rămase însă cu bătrâna Betty și Jean, scoase un suspin adânc și zise:

— Pe cât sunt de fericită că lucrurile s-au întors spre bine și am reușit să-mi readuc copila în țară, pe atât sunt de îngrijorată de viitor și nu știu ce voi face de acum înainte. Dar spuneți-mi și voi ce s-a mai petrecut pe aici, ce s-a întâmplat cu căpitanul Barnabe? Eram sigură că-l voi vedea astăzi la sosirea noastră. De ce n-a venit? Nu mai e în Marsilia? A luat comanda unui nou vapor?

Pe când Dolores punea toate aceste întrebări, bătrâna Betty și Jean se uitară unul la altul, plini de îngrijorare, așa că neliniștea contesei

de Martigny, care observase aceste priviri, deveni și mai mare și ea întrebă, plină de teamă:

— Pentru Dumnezeu, vorbiți, spuneți ce este? S-a mai întâmplat o nouă nenorocire după aceea de la Shanghai?

Betty și Jean povestiră, de astă dată pe rând tot ce știau despre căpitanul Barnabe și ochii contesei de Martigny se umplură de lacrimi.

— Sărmanul meu Mihail! exclamă ea plângând. Toate nenorocirile îi vin numai de la mine. Dacă nu m-aș fi abătut de la hotărârea mea de a nu mai iubi pe niciun bărbat, atunci am fi fost cruțați de toate aceste necazuri și neplăceri.

Betty clătină capul și zise:

— Eu sunt încredințată că fericirea de a-ți fi cucerit în sfârșit inima, îl va face pe Barnabe să îndure ușor toate celelalte lovituri ale sorții.

— Asta e și părerea mea, se amestecă Jean în vorbă. Pentru dânsul prețuiești mai mult decât postul său și părerea celorlalți camarazi ai lui sau chiar a lumii întregi.

— Căpitanul Barnabe va ști să-și croiască alt drum și nu mai încape nicio îndoială că va găsi repede un post și atunci toate grijile și supărările vor lua sfârșit atât pentru dânsul, cât și pentru tine.

Dolores suspină din adâncul sufletului.

— Doamne, de m-aș vedea odată așa de departe, însă tare mi-e teamă...

Bătrânul Jean îi curmă vorba și, ridicând amândouă mâinile, zise:

— Ia lasă, nu mai vorbi mereu de necazuri și griji și să nu-ți fie teamă. E doar poveste veche că toate furtunile se potolesc și că vapoarele, ajung cu bine în porturi. Așa se va întâmpla și cu voi, dragă Dolores. Nici n-ai să știi cum și o să te vezi deodată măritată și atunci veți fi amândoi fericiți și mulțumiți.

Contesa de Martigny închise ochii, ca și când ar fi vrut să vadă chiar acum viitorul așa cum îl descria bătrânul Jean, însă un zâmbet amar îi flutură pe buze.

După o tăcere de câteva clipe ea murmură:

— Nu-mi mai vine să cred în fericire; și nu mai am nicio speranță. Nenorocirile se țin lanț de mine și mă urmăresc pretutindeni. Chiar și revederea cu scumpa mea Felicia a fost întunecată de umbrele trecutului.

În cuvinte întretăiate și adânc tulburată, le povesti celor doi bătrâni

despre salvatorul Felicie și despre tot ce aflase de la aceasta despre dânsul, apoi încheie:

— ...și știți ce semn ciudat de recunoaștere am găsit la acest miner?

Jean și Betty o priviră nedumeriți și dădură din umeri, așa că contesa continuă:

— Mâna lui stângă era mutilată.

— Vasăzică acest miner avea rana care lipsea la mâna lui Frank Wilkens, regele automobilelor? Întrebă Betty, tulburată. Iar minerul avea mâna mutilată ca și celălalt Frank Wilkens în iubirea căruia ai avut atâta încredere încât l-ai urmat la Londra?

Dolores dădu din cap.

— Da Betty, așa, este! Minerul avea mâna mutilată la fel ca și bărbatul pe care l-am iubit odinioară din tot sufletul și pe care apoi l-am urât cu aceeași putere.

— Nu l-ai întrebat de unde avea rana aceea?

Contesa de Martigny povesti mai departe, despre taina de care se înconjurase Crestatul, nu ascunse nimic celor doi prieteni credincioși ai ei, nici chiar îndoiala care o chinuia.

Pe când vorbea, ședea cu capul plecat și cu privirea rătăcită în gol, așa că nu observă cum Betty și Jean se uitară îngrijorați unul la altul.

Cu vocea înecată de lacrimi, contesa da Martigny își încheie povestirea:

— Zi și noapte mă gândesc neîncetat la acest miner și cu toate acestea mi-e teamă de o nouă întâlnire cu dânsul. Cu toate că pentru Felicia și pentru fericirea ei aș dori ca Frank Wilkens, regele automobilelor, să nu fie tatăl ei, totuși mi-e teamă de clipa în care lucrurile se vor lămuri. Ce mă voi face atunci? Aș mai găsi liniște dacă aș ști că timp de douăzeci de ani am urât pe nedrept un om nevinovat? Mi-aș face cele mai grozave muștrări pentru că atunci m-am lăsat în voia sortii, m-am socotit părăsită, fără să fac nimic spre a afla pricina dispariției neașteptate și misterioase a lui Frank Wilkens acela pe care l-am cunoscut eu. Ar fi trebuit să fac tot ce mi-ar fi stat în putință, ca să mă întâlnesc cu Frank Wilkens, regele automobilelor, căci atunci, fără îndoială, că nu-și făcuse încă operația prin care pretinde acum că a înlăturat semnul de la mână. Ah, voi nici nu vă puteți închipui ce gânduri nebune se învâlmășesc în creierul meu! Mi-e teamă chiar să nu înnebunesc la gândul că timp de zeci de ani am

fost victima unei greșeli, a unei neînțelegeri! Mă aștept la cele mai grozave lupte sufletești, căci dacă acel Frank Wilkens pe care l-am iubit odinioară, mai trăiește încă și s-ar ivi deodată în fața mea, atunci soarta m-ar pune să aleg între doi bărbați și n-aș ști ce hotărâre să iau. Inima mă atrage acum spre căpitanul Barnabe, în brațele căruia aș vrea să mă refugiez, spre a găsi în sfârșit liniște. Pe de altă parte, dacă tatăl Feliciei mele ar fi un altul decât acela pe care l-am crezut până acum, dacă ar trăi și ar trebui să aflu că prin despărțirea de mine a suferit tot atât de mult cât am îndurat și eu, atunci pentru binele copilei mele aș avea datoria să îndrept greșeala pe care am făcut-o fără să vreau. Acest lucru l-ar cere cu drept și Felicia de la mine, cu toate că sufletul mi s-ar răzvrăti la gândul acesta, căci abia acum, în fața acestei taine grozave, când teama și îndoiala mă chinuiesc îngrozitor, pot măsura cât de mare e iubirea mea pentru căpitanul Barnabe!... Ah, Betty... Jean... scăpați-mă de acest vis urât... dați-mi ajutor, căci eu nu mai știu ce să fac! Dacă aș ști că presupunerile Feliciei și ale mele s-ar adeveri într-o bună zi, atunci n-aș putea îndeplini dorința lui Barnabe de a deveni soția lui și nici nu m-aș mai încumeta să dau ochii cu dânsul. Ajutați-mă așa cum m-ați ajutat de atâtea ori la nevoie!

Betty era atât de mișcată, încât nu fu în stare să răspundă un singur cuvânt.

Durerea și deznădejdea contesei de Martigny o zguduiseră până în adâncul sufletului și se gândea mereu la caietul pe care îl primise de la Londra și în care Dolores ar fi găsit îndată dezlegarea întregii taine care îi nimicea viața.

Nu îndrăzni însă să-i spună ceva despre asta.

Jean îi ghici gândurile și îi aruncă o privire prin care îi dădea a înțelege să tacă. Apoi întorcând-se spre Dolores îi zise:

— Liniștește-te, copila mea! În viață totul se întâmplă așa cum a hotărât destinul. Nu te chinui zadarnic cu astfel de gânduri negre și fii curajoasă cum ai fost și până acum. Dacă căpitanul Barnabe va veni și îți va oferi un cămin, atunci primește, căci numai așa vei găsi în sfârșit liniștea de care ai atâta nevoie după o viață așa de zbuciumată cum ai fost nevoită să duci fără vina ta. Dacă între tine și acel miner ar fi fost vreo legătură și dacă el ar fi avut vreun drept asupra ta, atunci ar fi vorbit când v-ați întâlnit. Cum însă a dispărut fără urmă, sau n-are

nicio legătură cu tine, sau a vrut și el ca trecutul să rămână înmormântat o dată pentru totdeauna. Așadar capul sus, Dolores, și nu te lăsată înfrântă! Du-te acum la odihnă și îți doresc visuri mai frumoase decât viața pe care ai avut-o până acum.

După ce spuse aceste cuvinte, bătrânul Jean întinse contesei mâna, și-și luă rămas bun.

— Măine voi veni iar să văd ce mai faci și atunci vom chibzui în ce fel vom putea trece prin necazurile în care te afli iar.

Cu o mișcare obosită contesa strânse mâna bătrânului marinar.

— La revedere, deci, pe mâine, dragul meu Jean. După cum vezi, iar voi avea mare nevoie de tine, așa cum am avut nevoie și altă dată, când m-ai scăpat din cea mai grozavă nenorocire.

— Fii fără grijă, Dolores! Bătrânul tău Jean nu te va părăsi niciodată și pe mine te poți bizui oricând, îi răspunse bătrânul și când plecă, făcu un semn credincioasei Betty să-l urmeze afară.

Pe când cei doi bătrâni părăsiră camera, Dolores se întinse pe o canapea și închise ochii, istovită.

Își duse mâinile la tâmpile care zvâcneau și încercă să-și potolească gândurile care o chinuiau neîncetat. Dar nu fu în stare să le gonească.

Jean, care își dădea bine seama ce se petrecea în sufletul îndurerat al sărmanei contese de Martigny, o trase pe Betty lângă dânsul și îi zise, stăruitor:

— Bagă de seamă Betty, să nu cumva să te trădezi. În niciun caz nu vei spune ceva contesei despre caietul pe care l-am primit de la Londra.

— Dar citind acel caiet, s-ar încredința că Frank Wilkens, regele automobilelor, nu e tatăl Felicie, spuse Betty.

Dar Jean o întrerupse supărat:

— Asta o va afla destul de curând. Deocamdată trebuie să se isprăvească afacerea cu căpitanul Barnabe.

— Dar...

— Taci și nu mă mai întrerupe mereu, Betty. M-am gândit bine la toate și sunt de aceeași părere cu Coțofană, că nu trebuie să arătăm contesei caietul. Timp de douăzeci de ani a trăit numai pentru copila ei, i-a adus cele mai mari jertfe, așa că deocamdată trebuie să îngrijim de fericirea și liniștea ei pe care le merită de o mie de ori. Apoi vom face astfel ca și fata să fie fericită. M-ai înțeles, Betty?

Bătrâna dădu din cap și ochii i se umeziră de lacrimi.

— Da Jean, ai dreptate, întâi să ne îngrijim de fericirea sărmanei Dolores, căci a suferit destul în toată viața ei..

— Prin urmare mai ține caietul ascuns, să nu afle nimic despre dânsul...

— Voi face așa cum spui tu Jean, și cred că va fi bine.

Cei doi bătrâni se despărțiră, încredințați că felul lor de a vedea lucrurile este cel mai bun și mai nimerit pentru Dolores.

179. Puterea iubirii

Chiar în dimineața următoare, Raul Bernard chemă la telefon casa contesei de Martigny.

Deoarece aceasta era încă în pat, suferind de o durere grozavă de cap, Betty o chemă pe Felicia, spre a vorbi cu tânărul Bernard.

Raul Bernard fu foarte încântat de a putea sta de vorbă cu Felicia, o întrebă de sănătate și la urmă zise:

— Aș dori foarte mult să ne întâlnim astăzi după-amiază și să-mi spui în ce chip aș putea să-ți fiu de vreun ajutor. Știu cât de greu au lovit-o nenorocirile pe mama dumitale și aș vrea din tot sufletul să fac ceva spre a vă scăpa pe amândouă de orice griji.

La auzul acestor cuvinte inima Feliciei începu să bată mai tare și ea răspunde repede:

— Și eu aș vrea să vorbesc cu dumneata despre toate aceste lucruri, domnule Bernard, căci trebuie să-mi caut un post spre a-mi câștiga existența și cu cât îl voi găsi mai repede, cu atât mai bine va fi pentru noi.

— Atunci te rog vino pe la patru la cofetăria cea mare de pe Cannebière, unde vom putea sta de vorbă în toată liniștea. Ne-am înțeles?

Felicia nu stătu mult la gânduri, ci răspunse că va veni negreșit.

Fără nicio șovăire, contesa de Martigny îi dădu voie Feliciei să se ducă la întâlnirea cu Raul Bernard.

Cu un sfert de ceas înainte de timpul hotărât, Raul Bernard se plimba nerăbdător prin fața cofetăriei unde își dăduse întâlnire cu frumoasa fată și se uita neîncetat în toate direcțiile, spre a o vedea venind. Era foarte emoționat și abia aștepta să vadă în sfârșit lângă

dânsul pe încântătoarea copilă.

De când aflate de la Coțofană ce legătură era între Felicia și Bob Wilkens, Raul Bernard făcea tot felul de planuri pentru viitor.

Creierul său lucrase cu înfrigurare și acum avea pregătite mai multe propuneri pe care voia să i le spună și Feliciei.

Voia cu tot dinadinsul s-o aibă în apropierea lui, gândindu-se că în felul acesta își va ajunge mai repede ținta.

La patru fix, Felicia veni la întâlnire.

Cu ochii strălucitori de bucurie, Raul Bernard alergă întru întâmpinarea ei și o salută cu atâta înfrigurare, încât Felicia se sperie aproape.

După ce luară însă loc în cofetărie, teama ei că Raul Bernard ar simți ceva mai mult decât prietenie pentru dânsa, se potoli. Tânărul se arătă ca un bun camarad și îi spuse că prin aventura pe care o avuseseră împreună când fuseseră duși în spelunca grozavă de către Mac O'Kerem și tovarășii săi, el socotea ca o datorie a lui să o ajute și mai departe.

— Spre a nu fi nevoită să alergi zile sau chiar săptămâni întregi în căutarea unui post, ți-aș propune să intri corespondentă în întreprinderea tatălui meu. Din întâmplare este chiar un loc liber. Până acum a fost ocupat de un bărbat, dar șeful personalului firmei noastre e de părere să încercăm o dată și cu o domnișoară sau doamnă. Știu că vorbești perfect franceza, engleza și germana, așa că vei putea face tată cerințelor care ți se vor pune.

Felicia zâmbi fericită la auzul acestei știri și îi întinse mâna.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, domnule Bernard. Nici nu-ți poți închipui ce greutate mi-ai luat de pe suflet.

Raul Bernard prinse mâna frumoasă a Feliciei cu o strângere caldă și se uită lung, drept în ochii ei.

— Răsplata mea e destul de mare, știind că pot să-ți fiu de folos. Condițiile angajamentului ți le va spune mâine șeful personalului. Deocamdată îți pot spune că leafa va fi de nouă sute cincizeci de franci și se va plăti înainte la începutul fiecărei luni.

— Minunat! strigă Felicia, încântată.

— Crezi dar că leafa a destul de mare?

— Mai întrebi, domnule Bernard? Nici nu m-am așteptat la atâta.

— Mie mi s-a părut cam puțin, dar șeful personalului mi-a spus că

atâta se plătește acum pentru postul de corespondentă, zise Raul Bernard.

— Ba eu sunt foarte mulțumită, căci la urma urmei nu sunt doar decât o începătoare cu care va trebui să aveți răbdare până când va învăța mai mult.

— Să n-ai nicio grijă, dragă contesă; voi avea multă răbdare cu dumneata, o asigură Raul Bernard. Fiind corespondentă, vei lucra în secția mea și fii sigură că nu voi fi un șef prea aspru. Orele de birou sunt de la nouă dimineața până la trei după-amiază. Câteodată se întâmplă însă să fie nevoie de ore suplimentare.

— Nu face nimic, domnule Bernard, voi lucra cu plăcere și voi face tot ce-mi va sta în putință pentru ca șeful meu să fie mulțumit de mine, răspunse Felicia, aruncându-i o privire șăgalnică.

De fapt însă, sărmanei fete nu-i ardea defel de glumă.

Era într-o stare sufletească foarte dureroasă, pe care o ascunse însă față de Raul Bernard. Doar el n-avea nevoie să știe tot ce se petrecea în sufletul ei întristat.

Nu dormise toată noaptea, ceasuri întregi stătuse trează și plânsese amar, cu capul ascuns în perne.

Nu primise nicio știre despre Bob!...

Aceasta fusese o dezamăgire amară pentru sărmana fată, care așteptase cu dor câteva cuvinte dragi din partea lui.

Despărțirea tristă în acea noapte furtunoasă nu putea doar să fi fost sfârșitul dragostei lor!

Chiar dacă Frank Wilkens ar fi întărit în sufletul lui Bob credința că e fratele ei, totuși ar fi putut să-i scrie câteva cuvinte.

Ea nu avusese putința să-i trimită o veste din Australia.

Dar acum?...

Să-i scrie oare?... Să-i povestească despre toate întâmplările prin care trecuse și despre îndoiala care luase naștere în sufletul ei și al mamei sale?

Pe când gândurile se învălmășeau astfel în creierul ei, auzi iar vocea lui Raul Bernard, care aplecându-se spre ea și sărutându-i mâna, îi zise:

— Sunt încredințat că voi fi foarte mulțumit de dumneata, scumpa mea contesă.

Speriată, Felicia își retrase mâna.

— De azi înainte nu mai trebuie să-mi săruți mâna, îngăimă ea buimăcită. Așa ceva nu e îngăduit unui șef față de funcționara lui, căci ar da loc la clevetiri pe care vrem să le evităm de la început.

Raul Bernard izbucni în râs.

— Dar nu ești încă funcționara mea, dragă contesă și...

Felicia îi curmă vorba.

— Te rog să-mi spui numai domnișoara Martigny, căci n-aș vrea ca personalul firmei duminică să afle că sunt contesă sau chiar fiica contesei blonde din Marsilia. În interesul unei conlucrări bune, este neapărată nevoie să ascundem acest lucru.

— Îți voi împlini cu cea mai mare plăcere dorința, dragă cont...

— Domnișoara Martigny... mai spuse o dată Felicia, apăsând pe fiecare cuvânt.

Raul însă îi luă iar mâna și îi zise în șoaptă:

— Mai curând aș vrea să-ți spun domnișoara Felicia. Îmi dai voie?...

Tânăra fată rămase vădit încurcată.

Nu-i plăceau familiaritățile, dar nici nu avu curajul să-l refuze, mai cu seamă în clipa aceasta când se simțea îndatorată față de dânsul.

Tăcerea ei și teama care i se citea pe față, îl făcură pe Raul să înțeleagă că mersese prea departe.

Dar el era deprins să cucerească repede inimile fetelor.

Totuși își dădu seama că față de Felicia trebuia să fie mai cu băgare de seamă, ca să nu piardă prietenia ei printr-o nesocotință sau prin o grabă prea mare. De aceea spuse, scuzându-se:

— Nu te superi, domnișoara Martigny, că n-am putut să-mi stăpânesc pornirea inimii. Dar din acele clipe de primejdie când amândoi am stat aproape în fața morții, simt o legătură puternică într-o noi, ca... între frate și soră...

Felicia avu o tresărire îndurerată, și zise cu vocea înecată:

— Te rog să nu mai vorbești despre acele întâmplări atât de triste...

Raul Bernard ar fi vrut să se palmuiască singur în clipa aceea, atât era de supărat, de prostia pe care o făcuse.

— Iartă-mă că am făcut această asemuire, se rugă el. N-am vrut să ating o rană care te doare.

Încă și mai agitată, Felicia făcu un gest de împotrivire.

— Taci, taci, nu mai vorbi de toate acestea...

— Te mai doare atât de mult?

Felicia dădu din cap și răspunse:

— Da. Mă mai doare...

— În curând munca te va face să uiți tot, domnișoară Felicia.

— Și eu am această nădejde.

— Timpul vindecă toate rănilor, chiar și pe cele mai dureroase și mai adânci.

Felicia îi aruncă din nou o privire rugătoare.

— Nu mai vorbi de asta!...

Raul Bernard îi luă iar mâinile și le mângâie cu o mișcare lină și blândă.

— Nu uita niciodată că aș vrea să-ți fiu un prieten bun. Țin să-ți mai spun încă o dată asta.

— Ți mulțumesc, domnule Bernard.

— Așadar, mâine vei începe o viață nouă.

— Chiar de mâine? întrebă Felicia mirată.

Raul Bernard dădu din cap.

— Dacă vrei, poți să începi lucrul de mâine. Am pregătit tot. Socotind că munca îți va ajuta să scapi de gândurile negre și de grija de toate zilele care te chinuiește atât pe dumneata cât și pe mama dumitale. Afară de asta cred că mama dumitale se va deprinde mai ușor cu schimbarea bruscă a situației ei, dacă dumneata vei avea un mijloc de câștig și vei scăpa de grijile astea.

— Ai dreptate, domnule Bernard. Nu trebuie să pierd un prilej atât de bun, așa că mâine voi veni la timp la lucru; după cum ai spus, la ora nouă dimineața.

Se mai sfătuiră asupra amănunțelor serviciului, dar care îi părăură lui Raul Bernard lucruri fără însemnătate, căci dorința lui de căpetenie era s-o aibă pe Felicia în apropierea lui.

În clipa aceea nu îndrăzni însă să-i vorbească de frumoasele planuri de viitor pe care le făurise în creierul său.

Se gândea la plimbări cu automobilul, la excursii cu barca pe mare și singura lui dorință era să cucerească cât mai repede inima tinerei fete.

În schimb ea vorbea numai de mulțumirea pe care o avea de a-și putea ajuta mama la nevoie, îi povesti de intenția pe care o urmărea de a părăsi locuința cea mare din strada Estelle, de a vinde o bună

parte din lucrurile lor și de a lua o locuință mai modestă.

Convorbirea între ei nu înceta o clipă, deși fiecare vorbea de altceva decât de ceea ce-i apăsa sufletul.

Pe când se uita neîncetat la fața nespus de frumoasă a Feliciei, gândurile lui Raul Bernard se învârtteau mereu în același cerc: de a o avea cât mai repede pentru dânsul, numai pentru dânsul!

Felicia însă se gândea cu dor la Bob, în dragostea căruia credea cu toată tăria, dar totuși îndoiala începu să i se strecoare în suflet.

Totuși mai avea încă timp, mai putea să aștepte.

Poate tot va veni, în sfârșit, o știre de la dânsul.

Această speranță îi dădu putere să vorbească mai departe cu Raul Bernard, fără să trădeze durerea care îi sfâșia inima.

Astfel trecură mai bine de două ceasuri, până când se hotărâră să părăsească cofetăria.

Felicia, care nu cunoștea pe nimeni din eleganții oameni care se aflau în frumosul local unde stătuseră atât de mult de vorbă, nici nu se sinchisise de cei care șezuseră la mesele vecine.

Chiar și Raul Bernard fusese prea mult sub înrâurirea apropierei frumoasei fete; nu avusese ochi decât pentru dânsa, spre a fi cu luare-aminte la tot ce se petrecea în jurul său.

Scăpase deci din vedere că la o masă din apropiere fusese și tatăl său, care îl observase cu luare-aminte și nu-l zări nicicând părăsi localul alături de Felicia.

Cu atât mai mare atenție îl urmări bătrânul cu privirea, clătină nemulțumit capul și își zise în gând:

— Băiatul acesta e foarte flușturistic. Zboară de la o floare la alta și prea își face de cap. Nu zic ba, tinerețea trebuie să petreacă, dar totul trebuie să aibă un sfârșit.

Dispoziția bătrânului Bernard deveni și mai rea când, în dimineața zilei următoare primi vizita Feliciei, care se prezentă ca noua funcționară în secția corespondenței străine.

Totuși senatorul Bernard era prea înțelept, spre a-și arăta nemulțumirea. Foarte calm luă cunoștință de noul angajament și o trimise pe Felicia la lucru, fără să-i pună întrebări.

Dar îndată ce fata părăsi biroul, el telefonă șefului personalului și îl rugă să vină imediat la dânsul.

După câteva clipe acesta intră în biroul său și îl întrebă ce dorește.

Prefăcându-se nepăsător, bătrânul Bernard se juca cu o linie de metal pe care o ținea în mână, și fără a arăta prea mult interes, îl întrebă pe șeful personalului despre noua corespondentă.

— Cine ți-a recomandat-o? Are certificate bune? Crezi că va fi în măsură să-și îndeplinească serviciul?

Șeful personalului răspunse repede:

— Domnul Raul mi-a recomandat-o în chip deosebit de călduros și mi-a spus că își ia toată răspunderea pentru dânsa, fiind o funcționară foarte bună.

Pe buzele senatorului Bernard se ivi un zâmbet ușor.

— Așaa... Vasăzică fiului meu trebuie să-i mulțumim că am găsit o funcționară atât de bună? zise el cu o ironie, care îl făcu pe șeful personalului să devină atent.

Totuși îi răspunse domnului Bernard:

— De altminteri am făcut chiar azi dimineața o probă și pot să vă spun că domnișoara lucrează foarte bine și repede.

— Cu atât mai bine. Dar să așteptăm ce vor mai aduce zilele viitoare.

Șeful personalului se înclină și vru să părăsească biroul, dar senatorul Bernard îl mai opri și îl întrebă:

— Cum se numește domnișoara? Numele ei mi-a scăpat.

— Martigny... Felicia, Martigny, domnule senator, răspunse șeful personalului.

— Și unde locuiește?

— Vă voi trimite îndată fișa ei, domnule senator. Amănuntele nu mi sunt cunoscute, căci n-am examinat mai de aproape actele ei, bizuindu-mă pe recomandarea domnului Raul.

Senatorul Bernard dădu din cap și șeful personalului părăsi biroul.

Bătrânul continuă să se joace cu linia pe care o avea în mână, dovedind prin aceasta nervozitatea și tulburarea în care se afla.

După câteva minute un practicant îi aduse fișa noii funcționare.

Senatorul Bernard aruncă o privire fugară asupra ei și surprins citi: «Felicia Martigny, strada Estelle numărul 4.

Numele i se păru cunoscut.

Îi reveni în minte amănuntele acelor nopți pline de tulburare, în care Raul Bernard dispăruse fără urmă și deodată se făcu lumină în creierul său: Felicia Martigny era doar fata pentru care fiul său își

pusesese viața în primejdie.

Ba știa și mai mult!

Noua corespondentă nu era alta decât fiica contesei blonde din Marsilia.

Înfuriat, senatorul Bernard încruntă sprâncenele, cu o mișcare bruscă aruncă linia pe birou, se ridică de pe scaun și începu să se plimbe agitat prin încăpere.

Îndrăzneala băiatului său era prea mare! Cum se încumetase el să dea un post acestei fete în întreprinderea lui?

Nici nu găsisese măcar de cuviință să-i spună și lui ceva de intențiile sale!

Fără îndoială că băiatul era îndrăgostit de această fată blondă și voia s-o aibă în apropierea lui.

Plin de mânie, bătrânul Bernard își încheștă pumnii.

Dar îi va strica rosturile coconășului Bernard! Să nu-și închipuie cumva că-și poate face mendrele cum vrea el!

Era lucru hotărât ca fata să părăsească imediat întreprinderea.

Dar înainte de a-și pune în aplicare hotărârea, bătrânul Bernard se răzgândi și așezându-se iar în fața biroului său, începu să chibzuiască.

Printr-o măsură prea aspră n-ar ajunge la alt rezultat decât să ațâțe și mai mult focul.

Se gândi deci că deocamdată e mai bine să aștepte desfășurarea evenimentelor și să intervină numai atunci când primejdia va deveni mai mare.

Vizita unui prieten de afaceri îl abătu de la toate aceste gânduri și când, după câteva ore, își aduse iar aminte de noua corespondentă, zâmbi cu un aer de superioritate și își zise în gând:

— Nu mă voi grăbi cu măsurile care trebuie luate, dar voi deschide ochii, spre a-l feri pe băiatul meu de vreo prostie.

180. Încercări zadarnice

Pe zi ce trecea, căpitanul Barnabe simțea din ce în ce mai mult povara situației în care se afla.

Îl durea mult faptul că era ocolit de camarazii săi, dar la urma urmei se va putea lipsi de prietenia lor. Mai greu îl lovi încredințarea că nici armatorii nu mai voiau să aibă de-a face cu dânsul.

Toți cărora li se adresase spre a obține comanda unui vapor, îl refuzaseră și la fel se întâmplase și în celelalte porturi unde fusese spre a căuta un post nou.

Vizitase toate societățile de navigație, nu scăpase pe niciuna din vedere și își oferise pretutindeni serviciile. Fusese primit cu politețe, dar cu aceeași politețe i se spusese că nu erau posturi libere pentru dânsul.

Armatorii erau toți în legătură unul cu altul și își trimiteau între ei liste negre pe care erau trecuți acei căpitani, cărmaci sau alții, care urmau să nu fie angajați și pe aceste liste era trecut și numele căpitanului Barnabe.

Fusese în cele din urmă și la Havre, dar aici i se spulberă cea din urmă nădejde pe care o avusese de a găsi un post.

Toate încercările lui rămaseră zadarnice și acum se punea mai mult ca niciodată întrebarea: ce avea să facă?

Starea lui sufletească deveni din ce în ce mai apăsătoare și viitorul îl vedea în culorile cele mai întunecate.

Se va întoarce la Marsilia ca un învins și când va ajunge acolo nu va ști ce să facă. Dacă lucrurile vor merge astfel înainte, în curând va fi nevoit să ceară ajutorul asistenței marinarilor...

Niciodată în viața lui nu mai fusese atât de amărât ca acum!

Dacă ar fi avut cea mai mică vină, ar fi îndurat toate astea fără să crâcnească și ar fi socotit ca o pedeapsă bine meritată că i se luase comanda vaporului, dar așa?!... Era o nedreptate strigătoare la cer faptul că toți îl ocoleau din pricina legăturilor sale cu contesa Dolores de Martigny.

De ce se amestecau ceilalți în afacerile lui personale?... Ce le păsa lor pe cine iubea?...

După ce cutreierase încă o dată birourile tuturor societăților de navigație, fără a obține un rezultat mulțumitor, căpitanul Barnabe intra într-o bodegă.

Cu toate că nu reușise încă să găsească nu post, nu-i venea să se întoarcă la Marsilia. Mai avea încă nădejde într-o întâmplare fericită.

Cum va fi revederea cu Dolores, dacă va veni la dânsa ca un învins și nu va fi în stare să-i ofere nimic?!

Adâncit în gânduri negre, ședea în localul unde intrase și privind în gol, chibzui ce mai putea să facă în situația nenorocită în care se afla.

Dar Barnabe nu rămase multă vreme singur, căci un bătrân, după înfățișarea căruia se vedea la prima vedere că e un marinar ieșit la pensie, se apropie de masa lui și ducând mâna la șapcă în semn de salut, îl întreabă dacă îi dă voie să ia și el loc.

Cu toate că i-ar fi plăcut mai bine să rămână singur, din politețe Barnabe nu putu să-i refuze cererea.

Bătrânul ceru de la chelner o sticlă cu viu, apoi se uită lung la Barnabe, își scoase luleaua din gură și-l întreabă:

— Ești căpitan?

Pe cât de scurtă fu întrebarea, tot atât de scurt și răspunsul.

— Da.

— Din Marsilia!

— Da.

— Se cunoaște.

— După ce?

— Pentru că vorbești mult.

Căpitanul Barnabe se uită uimit la bătrân fi zâmbi.

— Doar am spus numai de două ori «da».

— Dacă ai fi fost din Bordeaux, Havre, Toulon sau din alt port, ai fi dat numai din cap, fără să deschizi gura.

Barnabe începu să râdă. Da, bătrânul avea dreptate, marinarii din alte porturi erau foarte zgârciți la vorbă, ca și când cuvintele ar fi fost lucruri de mare preț.

— Dar dumneata?... Mi se pare că și dumneata ți-ai petrecut toată viața pe mare?

— Așa și e. Am condus tot felul de vase prin toate mările din lume. Ești în vizită de plăcere aici?

— Nu, am venit să-mi caut un post.

— În port sunt două vapoare care au nevoie de căpitani.

— Dar mie nu mi se va da comanda niciunuia din ele.

Era oare faptul că bătrânul marinar îi inspira o deosebită încredere, sau dorința de a se destăinui unui om, de a-i spune toate necazurile, care îl făcu pe Barnabe să vorbească?

Nici el nu-și dădu seama, totuși povesti bătrânului trista întâmplare de pe vaporul „Neptun”, despre procesul său la tribunalul maritim și încheie:

— Am încercat pretutindeni să-mi găsesc un post, dar nimeni nu

vrea să știe de mine.

— Cu toate că ai fost achitat?

— Da, mă refuză fiindcă...

Și căpitanul Barnabe începu să-i povestească de dragostea lui pentru Dolores. Vorbi cu atâta înfrigurare, încât se aprinse la față.

Bătrânul îl ascultă cu luare-aminte, fără să-l întrerupă niciodată.

Când isprăvi de istorisit, bătrânul dădu înțelegător din cap.

— Da, da... așa e lumea! Și eu am avut mult de furcă cu armatorii. Dar noi n-avem nicio putere față de ei. Trebuia să înghițim toate, chiar dacă ne dau afară fără niciun drept... Ei da, situația dumitale e cam neplăcută!...

— Nici nu mai știu ce să fac. Să încerc oare la o societate străină?

— Lasă-le dracului, căci vei avea noi dezamăgiri. Străinii dau comanda vapoarelor oamenilor lor. Dânșii nu angajează niciodată francezi.

— Atunci pot să mă las de meserie.

— Ei, nu pierde prea repede curajul. Chiar din situațiile cele mai grele se găsește întotdeauna câte o portiță de scăpare.

— Eu nu văd niciuna. Sau ai vrea poate să mă angajez ca simplu marinar?

Bătrânul nu răspunse îndată, ci păru să se gândească la ceva. Abia după câteva minute îl întrebă pe căpitanul Barnabe:

— Ai fi dispus să iei orice comandă?

— Oricare, numai cinstită să fie.

— Atunci știu ceva pentru dumneata.

Barnabe se aplecă mai aproape de el și se uită cu încordare la fața blândă și plină de cute a bătrânului marinar.

— Ce e?

— Comanda unui vas de prins balene.

— Vrei să vorbești de un vapor mic, care pleacă în mările arctice?

— Da. O societate norvegiană caută câțiva căpitani buni și destoinici pentru bărcile de vânătoare.

— Ah, da, e vorba numai de niște bărci. Nu dragul meu, eu am comandat cele mai mari vapoare franceze, așa că n-am chef să fac pe căpitanul unei bărci.

— Se vede că-ți merge încă bine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Dacă ți-ar merge mai rău, n-ai mai face nazuri și ai primi ce ți se oferă.

— Doar acei care conduc astfel de bărci, nici nu sunt căpitani adevărați, ci numai niște cârmaci. Dacă ar fi cel puțin vorba de un remorcher...

— Totul se începe în mic.

— Dar eu nu mai sunt începător.

— Ba acum ești și dumneata începător. Situația dumitale nici n-ar fi așa de rea pe o astfel de barcă. Societatea plătește premii de prindere, așa că cu vremea ai putea să-ți economisești o sumă destul de frumoasă.

— Și serviciul?

— E greu. Bineînțeles că dacă ți-e teamă de muncă grea, atunci n-am ce să-ți fac. În tinerețea mea, înainte ca vânătoarea de balene să dea înapoi, am fost și eu pe o astfel de barcă și mărturisesc că nu regret, căci din ceea ce am câștigat atunci, pot trăi astăzi bine. Premiile mele le-am lăsat întotdeauna la societate, care mi-a plătit dobânzi la ele și acum am un venit destul de mare. Nu vreau însă să mai stărui, căci dumneata trebuie să știi mai bine ce ai de făcut. Nu fiecare se pricepe la comanda unui astfel de vas, de aceea se caută căpitani.

— În orice caz, îți mulțumesc pentru sfatul dumitale. Văd că-mi vrei binele, așa că mă voi mai gândi.

— Când va începe să-ți chiorăie mațele de foame, atunci ai să primești; n-o să ai încotro și un astfel de post îți va fi bine venit.

— Nu e numai din pricina mea, dacă mai stau pe gânduri. Ți-am povestit doar toată viața mea. E mai mult pentru femeia pe care o iubesc și de care nu mă voi putea despărți niciodată.

— Nici n-ai avea nevoie să te desparți de ea, căci ai putea s-o iei cu dumneata pe bord.

— Ce viață ar duce în ținuturile acelea friguroase pe o astfel de barcă?

— Dacă te iubește cu adevărat, atunci va îndura orice; numai să fie împreună cu dumneata. Cel puțin asta e părerea mea.

— Cred ca ai dreptate, dar...

— Prea te opresc multe, de aceea văd că n-are să iasă nimic din afacerea asta.

— Nu vorbi așa. Numai n-aș vrea să iau singur această hotărâre. Crezi că aș putea găsi oricând un astfel de post?

— Chiar acum vânătoarea de balene e într-o epocă de înflorire. Se pun mereu bărci noi în serviciul ei și se caută căpitani pentru conducerea lor. Nu se prea găsesc destui, căci fiecare se teme de singurătatea din acele ținuturi și de viața grea pe care ar trebui s-o ducă acolo. Nu e lucru ușor să stai cu lunile în întunericul și frigul nopților polare și să vânezi balene, dar tot e mai ușor decât să mori de foame. Mai gândește-te. Eu îți voi da adresa societății de la Hammeriest, unde te vei putea adresa oricând.

Bătrânul scoase un carnet din buzunar, scrise o adresă pe o foaie pe care o rupse din carnet și o întinse căpitanului Barnabe.

— Dacă scrii societății, amintește-i că eu ți-am vorbit. Notează numele meu: George Villars. Când vor auzi că eu te-am recomandat, te vor primi numaidecât.

Căpitanul Barnabe luă biletul pe care i-l dăduse bătrânul marinar și mulțumi acestuia cu o călduroasă strângere de mână.

— Când voi vedea că mi se închide orice altă cale, voi pleca poate și eu spre polul nord spre a vâna balene.

Spunând aceste cuvinte, gândurile lui zburară iar ia Dolores, pe care o va vedea în curând și cu care avea să hotărască soarta lui.

181. Jocul destinului

Cea dintâi grijă mai mare pe care o avea acum Bob, era să găsească cât mai repede credit pentru întreprinderile Wilkens și această chestiune nu mai suferea nicio amânare.

După ce aflase că prăbușirea totală a tatălui său era datorită unei vizite a domnului Drof, Bob nici nu se gândi să se adreseze acestuia pentru creditul de care avea nevoie, deși știa că bătrânul Drof va fi oricând gata să-l ajute.

Condițiile pe care i le-ar fi pus însă, i se păreau cu neputință de îndeplinit.

Încurajările mamei lui nu-i foloseau la nimic, așa că singura mângâiere care îi mai rămânea, singurul mijloc de a uita toate nenorocirile care se năpustiseră asupra lui, era munca... munca cea mai înverșunată.

Pentru nenumărații oameni care își câștigau pâinea de toate zilele în întreprinderile Wilkens, va munci din răspuțeri spre a putea menține aceste întreprinderi în toată mărimea lor.

După ce luă această hotărâre, chemă la telefon pe domnul Crosham, președintele consorțiului Pennsylvania Oil și îl rugă să-i acorde o întrevedere.

Secretarul particular al domnului Crosham îi răspunse că acesta avusese un mic accident și era rănit la picior, așa că pentru câțva timp va fi nevoit să stea în casă și nu va putea veni la birou.

Lui Bob Wilkens nu-i rămase deci altceva de făcut, decât să se ducă acasă la domnul Crosham.

Cu acest prilej trecu pe lângă lacul unde cu câțva timp în urmă scăpase de la o moarte sigură un băiețaș.

Bob își aduse aminte de această întâmplare, pe care o uitase aproape în urma evenimentelor însemnate din timpul din urmă.

După scurt timp Bob ajunsese la vila domnului Crosham și pe când aștepta la intrare, auzi deodată vocea veselă a unui băiat, care striga plin de bucurie:

— În sfârșit ai venit! Nici nu-ți poți închipui ce bine îmi pare! Am știut că te voi mai revedea o dată.

Bob ascultă uimit și zâmbi prietenos când în băiețașul cane venea alergând spre dânsul îl recunoscuse chiar pe acela la care se gândise cu câteva clipe în urmă.

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu dânsul, băiatul se și agățase de gâtul lui și îmbrățișându-l cu multă dragoste, zise cu înfrigurare:

— Slavă Domnului că ai venit! Tata și mama mi-au făcut cele mai aspre muștrări că nu te-am întrebat atunci cum te cheamă și în felul acesta n-au avut putința să-ți mulțumească pentru că m-ai scăpat de la moarte. Dar acum nu te mai las să pleci și trebuie să vii cu mine la părinții mei.

Plin de vioiciune și zglobiu, băiatul îl trase după dânsul în grădină și făcând semne spre terasa casei, strigă:

— Tăticule, mămico, veniți repede încoace că vedeți pe cine aduc!... A venit salvatorul meu.

Pe terasă apărură un domn și o doamnă și după câteva clipe, adânc mișcați, îi întinseră lui Bob mâinile și îi mulțumiră cu lacrimi în ochi

pentru fapta vitejească prin care salvase viața copilului lor.

— Cât sunt de fericită că, în sfârșit, mi s-a împlinit dorința, zise doamna Crosham, o femeie înaltă și foarte distinsă. Acum ne va fi îngăduit să mulțumim aceluia care prin fapta lui îndrăzneată și hotărâtă, a salvat viața băiețușului nostru scump.

Bob Wilkens rămase foarte încurcat.

— Vă rog să nu mai vorbiți de recunoștință doamnă. Ceea ce am făcut era ceva firesc și de datoria oricărui om de inimă. Oricine în locul meu, ar fi făcut la fel.

— Te înșeli dacă crezi asta, îl întrerupse președintele Crosham. Au fost mulți oameni pe malul lacului, dar niciunul n-a îndrăznit să sară în ajutorul copilului.

— Numai dumneata ai avut curajul și de aceea îți vom fi veșnic recunoscători, adăugă doamna Crosham.

— Dar scumpă doamnă, credeți-mă că n-am venit pentru a cere o răsplată pentru fapta mea. Dimpotrivă, mi-e chiar foarte neplăcut că a avut loc această întâmplare.

Deodată președintele Crosham se uită cu luare-aminte la Bob și-l întrebă:

— Dumneata nu ești tânărul Wilkens?

Bob răspunse că da și atunci domnul Crosham zâmbi mulțumit și zise:

— Orice rugămintă ai avea, să știi dinainte că îți va fi împlinită.

Băiețușul bătu voios din palme și strigă:

— Acum tăticul și mămica vor fi iar mulțumiți și veseli. Ce noroc că ai venit, mister Wilkens!

În primul moment, Bob Wilkens nici nu fu în stare să înțeleagă tot ce se spunea în jurul său și îi trebui timp să se reculeagă, să-și dea seama de situația în care se afla.

Venise cu foarte puțină nădejde în casa aceasta și nici nu îndrăznise să spere că prima lui rugămintă îl va și duce la ținta dorită.

Și acum dorința i se împlinise, înainte chiar de a fi avut timp s-o spună.

La invitația prietenoasă a gazdei, trecură cu toții în salonul cel mare al vilei.

Primul lucru despre care vorbiră, fu salvarea băiețușului și atât președintele Crosham cât și soția lui nu încetară să aducă laude și

mulțumiri lui Bob Wilkens pentru fapta lui atât de frumoasă și vitejească.

După câțva, timp, doamna Crosham se retrase împreună cu copilul, așa că Bob Wilkens avu prilejul să expună președintelui Crosham situația financiară a întreprinderii tatălui său și să vorbească despre tranzacția care singură ar putea salva întreprinderea din situația grea prin care trecea acum.

Președintele Crosham urmări cu mare luare-aminte expunerea lui Bob Wilkens și cei doi bărbați căzură repede la o înțelegere favorabilă pentru Bob.

— Întreprinderile Wilkens nu trebuie să cadă, mai cu seamă acum când dumneata ai luat frânele în mâinile dumitale energice, hotărî președintele Crosham. Îți voi da tot ajutorul, nu numai pentru că ai salvat viața copilului meu, care e toată fericirea mea și a soției mele, dar și pentru faptul că am mare încredere în dumneata. Mărturisesc că dacă ar fi venit tatăl dumitale la mine cu această rugămintă, nu i-aș fi dat ascultare, dar salvatorului copilului meu îi voi veni și eu în ajutor din toată inima. Dumneata nici nu bănuiești ce-ai făcut pentru mine. Toată fericirea mea ar fi fost nimicită dintr-o singură dată, dacă mi-aș fi pierdut băiatul.

— E singurul dumitale copil? îl întrebă Bob Wilkens, compătimitor.

Fața președintelui se întunecă și clătinând încet capul, răspunse:

— Mai am și o fiică de nouăsprezece ani și până acum ea și fiul meu erau toată fericirea noastră. Pentru acești doi copii am muncit toată viața și singura mea țință a fost să le fac viața mai ușoară decât am avut-o eu, căci am început mic de tot, am trecut prin foarte mari greutăți și nevoi, am răbdat de foame, înainte de a ajunge în situația strălucită în care mă aflu astăzi. Toată munca mea ar fi fost zadarnică, dacă Phil, băiatul meu, ar fi pierit în acea noapte furtunoasă, căci Hariett, copila mea scumpă, e condamnată la moarte. Nici cel mai mare medic n-o mai poate salva, chiar dacă i-aș da toată averea mea, căci cu bani nu se poate cumpăra sănătatea.

Bob Wilkens ascultă plin de milă vorbele președintelui Crosham, din care străbătea durerea mare care îi sfâșia sufletul, apoi încercă să-l mângâie:

— Și în vremurile în care trăim noi, se mai întâmplă minuni, domnule președinte. Fiica dumitale fiind încă tânără, mai este nădejde

să fie salvată printr-o minune.

Crosham clătină trist capul.

— În cazul fetei mele ar fi o nebunie să mai cred într-o minune. Hariett nu mai poate fi salvată. Ea piere zi cu zi și nu mai e departe clipa când va închide pentru vecie ochii ei dragi. Ea nici nu bănuiește că în urma unei pneumonii pe care a căpătat-o după un concurs de înot în anul trecut, în pieptul ei a rămas germenul morții. Biata copilă se împotrivește chiar și îngrijirilor noastre și în loc să stea culcată, ar vrea mai bine să se joace ca o copilă cu fratele ei Phil, sau să râdă și să glumească cu prietenele ei. Noi însă suntem nevoiți s-o oprim de a face astfel de imprudențe, căci numai cea mai mare liniște îi mai poate prelungi viața. Poți înțelege ușor că singura noastră grijă este să câștigăm fiecare zi pe care i-o putem da să mai trăiască.

Dar deodată Crosham se opri și trecându-și mâna peste frunte, zâmbi îndurerat:

— Iartă-mă, dragă mister Wilkens, că îți vorbesc de toate aceste griji ale mele și de jalea care îmi amenință casa. Față de altcineva n-aș fi spus nimic, dar dumitale, salvatorul băiețașului meu, nu mă sfiesc să-ți spun tot ce-mi apasă sufletul, ca să știi cât de mare a fost binele pe care mi l-ai făcut

Bob Wilkens luă parte din toată inima la durerea președintelui Crosham, căci și el știa ce însemna să pierzi pe cineva drag.

Era cea mai mare nenorocire care putea să lovească un om.

Dar în același timp știa că pentru astfel de dureri nu există alinare și mângâiere.

Orice cuvânt ar fi fost zadarnic, așa că tăcu, dar cu multă căldură strânse mâna domnului Crosham.

Acesta simți strângerea sinceră de mână a tânărului Wilkens ca o adevărată binefacere și cu toate că nu-l cunoștea decât de foarte scurt timp, se simți atras spre el și o prietenie adevărată și caldă încolți în sufletul său pentru inimosul tânăr.

Însă înainte de a putea vorbi mai departe și a-i spune lui Bob ce simțea pentru dânsul, micul Phil dădu buzna în salon și zise:

— Tăticule, Hariett te roagă să vii la dânsa cu mister Wilkens. Și ea ar vrea să-l cunoască pe salvatorul meu și să-i mulțumească.

Președintele Crosham se ridică de pe scaun și-l rugă pe Bob Wilkens:

— Fă această bucurie copilei mele, mister Wilkens. Îmi vei face o mare plăcere prin asta.

Bob se ridică și el de pe scaun și răspunse:

— Merg cu dragă inimă, mister Crosham.

După câteva clipe Bob Wilkens se afla în fața tinerei fete, care sedea întinsă pe un fotoliu, în dosul unui paravan mare care o apăra de curent. Bolnava fusese dusă pe o înălțime din marele parc care ținea de proprietatea președintelui Crosham și de unde se desfășura o vedere minunată spre lac.

Cu veselie prefăcută președintele o salută pe fiica lui și îi prezentă pe Bob Wilkens.

Zâmbind drăgălaș, Hariett îi întinse mâna ei cu pielea străvezie.

— Sunt încântată că am prilejul de a te cunoaște, mister Wilkens. Fratele meu Phil și toți servitorii casei mi-au povestit atât de multe despre curajosul salvator, încât mi-a părut foarte rău că n-am fost de față când ai făcut acel act de curaj neobișnuit. Îmi sunt dragi oamenii viteji și inimoși.

Bob Wilkens făcu un gest de împotrivire.

— Dacă vrei să nu fug îndată, te rog, scumpă domnișoară să nu faci prea mult caz de această întâmplare banală.

— Să nu faci așa ceva, se rugă tânăra fată, căci n-aș putea să fug după dumneata ca să le opresc. Doctorii mi-au interzis orice oboseală.

— Dar sfatul doctorilor a fost bun, scumpa mea Hariett, căci prin odihna pe care ți-au prescris-o, te-ai întremat văzând cu ochii, pe când dacă ai fi alergat așa cum dorești tu, numai bine nu ți-ar fi făcut.

Pe când vorbea, îi aruncă lui Bob Wilkens o privire, ca și când ar fi vrut să spună: „Aceasta e singura mângâiere prin care îi pot ascunde primejdia de moarte în care se află sărmana fată”.

— Dar e îngrozitor să stau numai în pat, sau întinsă aici pe fotoliul acesta, se plânse bolnava, uitându-se deznădăjduită la Bob Wilkens. De altminteri nici nu mă mai simt bolnavă; aș vrea să alerg, să fac sport, să mă duc la baluri. Părinții mei sunt însă prea fricoși și cer neapărat să respect prescripțiile doctorului. Au trecut mai multe săptămâni de când nu mai primim pe nimeni și numai prietenilor intimi le este îngăduit să-mi facă o vizită scurtă de tot. La început au venit mai des și tot se interesau de sănătatea mea, dar de câțva timp vin din ce în ce mai rar și nici nu se mai sinchisesc de mine. De aceea

mă bucur atât de mult că ai venit dumneata, mister Wilkens. Maud Olivers, o prietenă bună de a mea, mi-a povestit multe despre dumneata. Mi-a spus că ai fost cel mai fercheș student de la universitatea din New-York și că toți au regretat plecarea dumitale. În ultimii ani ai studiat în Franța, nu e așa?

— Da, domnișoară Crosham și abia de curând m-am întors la New-York.

— Ah, te rog fii atât de bun și povestește-mi și mie despre Franța. Și bunica mea a fost franceză și când eram mică, cea mai mare plăcere a mea era s-o ascult istorisindu-mi despre patria ei. Cred că acum s-au schimbat multe și acolo, dar frumos tot trebuie să mai fie.

Bob Wilkens dădu din cap și răspunse serios:

— E minunat de frumos, dragă domnișoară.

— Cred că ai adus multe fotografii din Franța, mister Wilkens. Mi-ai face o plăcere nespus de mare, dacă mi le-ai arăta odată.

— O voi face bucuros, domnișoară Crosham.

Hariett îl privi cu îndoială și-l întrebă:

— Spui sincer că o vei face bucuros? Bănuiesc mai curând că nu va fi o distracție prea mare pentru dumneata, să stai lângă o bolnavă și să-i ții de urât. Iartă-mă dacă ți-am făcut o astfel de rugămintă.

Președintele Crosham, care rămăsese tăcut până atunci, se amestecă în vorbă:

— Zilele acestea voi avea de discutat multe chestiuni de afaceri cu mister Wilkens, așa că va avea prilejul să vină mai des pe la noi, scumpa mea Hariett. După ce vom isprăvi cu afacerile, îmi va face o deosebită bucurie să-l am pe mister Wilkens ca oaspe în casa mea și atunci cred că-ți va jertfi și ție câte un ceas, spre a-ți ține de urât.

Spunând aceste cuvinte, președintele Crosham se uită la Bob și acesta îi ghici gândul.

Își dădea seama că părintele dorea să îndeplinească orice dorință a copilei sale bolnave și era hotărât din toată inima să-i dea ajutor pentru a o distra pe sărmana Hariett.

Deoarece președintele Crosham se arătase atât de binevoitor față de dânsul și îl scăpase de grijile pentru întreprinderile Wilkens, simți o adâncă recunoștință pentru acest om și în același timp, un sentiment de milă se născu în sufletul său pentru plăpânda fată blondă, care, încă atât de tânără, era sortită să moară.

Bob ar fi ocolit orice altă casă în care ar fi fost fete în vârstă de măritat, căci durerea lui pentru pierderea Feliciei era încă atât de mare, încât nici nu se gândea la alte femei. Aici însă putea să contribuie și dânsul la înfrumusețarea celor din urmă zile ale unui suflet tânăr și doritor de viață.

— Voi veni cu mare drag să te văd cât mai des, domnișoară Crosham, răspunse el repede, și cu cea mai mare bucurie îți voi istorisi mult despre Franța, care mi-e dragă ca și patria mea.

Încântată, Hariett îi întinse amândouă mâinile și îi zise:

— Îți mulțumesc pentru această făgăduială... îți mulțumesc din tot sufletul. În sfârșit voi putea avea iar o bucurie... Nu-i așa, că n-ai să-ți uiți făgăduiala? continuă ea cu glas rugător. Ai să vii negreșit, nu o să mă lași să aștept în zadar?

Bob sărută mâna tinerei fete care se emoționează foarte mult primind această dovadă de prietenie neobișnuită în America.

Însă Bob Wilkens nici nu-și dădu seama de tulburarea ei și zise cu aprindere:

— Îți dau cuvântul meu, domnișoară Crosham, că-mi voi împlini făgăduiala pe care ți-am făcut-o.

Sufletește nu era și el tot atât de bolnav, ca și sărmana fată? se gândi el. Văzându-se mai des, poate vor avea amândoi o mângâiere și aici nu era nicio primejdie de îndrăgostire, nicio dorință, nicio speranță nu va putea încolți în sufletele lor.

Și totuși Bob Wilkens se înșela gândind astfel. După ce părăsi vila președintelui Crosham și Hariett și Phil se duseseră la culcare, președintele Crosham și soția lui mai rămaseră pe terasă.

O tăcere apăsătoare domni câțva timp, și pe fețele lor se putea citi o adâncă îngrijorare.

În sfârșit doamna Crosham întrerupse tăcerea și zise suspinând:

— Acum tot se va întâmpla ceea ce ne-am temut atât de mult.

Președintele Crosham dădu din cap și zise încet:

— Și eu am aceeași teamă ca și tine, draga mea Gussie.

— Pe când mă uitam azi la Hariett, mă gândeam neîncetat la cuvintele prevenitoare ale doctorului.

— Și eu, făcu președintele Crosham. Mereu mi se părea că aud o voce care îmi spune: Păzește-ți copila de dragoste, care i-ar putea da o ultimă fericire, dar care ar împinge-o și mai repede în brațele morții.

— Și să știi că Hariett s-a îndrăgostit azi de Bob Wilkens, îi zise soția lui. Ochii îi străluceau de fericire de câte ori se uita la dânsul. Mi-e teamă că ziua în care ne-a fost dat să mulțumim salvatorului băiatului nostru, va aduce nenorocirea pentru scumpa noastră Hariett.

— Mi-ai ghicit gândurile, dragă Gussie, răspunse președintele Crosham, dar acum e prea târziu pentru a mai putea înlătura nenorocirea, dacă va fi scris să se abată asupra noastră.

— De asta mi-e teamă și mie, căci după ce l-am rugat pe Bob Wilkens să vină mai des pe la noi, nu-i putem închide iar ușa.

— Afară de asta, Hariett ar suferi foarte mult, dacă n-ar mai veni tânărul Wilkens. Am văzut cum căpăta puteri noi de viață știindu-l în apropierea ei. De multă vreme n-am mai văzut-o atât de bine dispusă, nu s-a mai plâns și părea să fi uitat cu totul trista ei soartă.

— Nu știu ce se va mai întâmpla, ce va aduce ziua de mâine, dragul meu!

Președintele Crosham se ridică de pe scaun, fiind însă cu piciorul bandajat, se sprijini pe un baston, pentru a face câțiva pași pe terasă.

Îi venea greu să umble, dar tulburarea și neliniștea lui erau atât de mari, încât nu mai putu sta la locul lui.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la zilele ce vor veni, zise el deznădăjduit. Mâine trebuie să-l înștiințăm pe doctor și să-i spunem tot.

— Fără îndoială că ne va spune același lucru ca și acum câteva săptămâni. Dragostea va fi pentru Hariett ca un vis frumos, dar din pricina căruia va muri și mai curând.

— Cui i-ar fi putut trece prin gând că Hariett se va îndrăgosti de Bob Wilkens chiar de la prima vedere?!

Doamna Crosham avu un zâmbet obosit și trist.

— Mie mi-a fost teamă de așa ceva, îndată ce l-am văzut pe Bob Wilkens. E un tânăr de o frumusețe rară, căruia îi este foarte ușor să cucerească inimile femeilor.

— În cazul acesta ai fi trebuit să mă previi îndată, dragă Gussie, zise președintele Crosham cu un ton muștrător. Aș fi putut evita o întâlnire între dânsul și Hariett.

— Poate așa a hotărât destinul, dragul meu Ricard, răspunse doamna Crosham. Nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să lăsăm lucrurile în voia sorții și să așteptăm ce ne va aduce viitorul.

Președintele Crosham se așează iar pe scaun și își întinse piciorul pe un taburet, apoi își aprinse o țigară și continuă:

— Poate vedem și noi lucrurile prea în negru, fiind vorba de copila noastră. Cine știe dacă totul nu se va întoarce în bine?

— Asta o spui spre liniștirea ta și a mea, dragă Ricard, dar nu putem ascunde faptul că ziua de azi înseamnă o mare schimbare în viața fetei noastre. Vei vedea că mâine va fi cu totul alta. Va fi mai neliniștită și va aștepta cu nerăbdare venirea lui Bob Wilkens. Adineauri când am dus-o la culcare a vorbit cu atâta înflăcărare de Bob Wilkens, încât a trădat tot ce simte pentru dânsul.

— Dar dacă și el își va da seama de dragostea ei, ce se va întâmpla atunci?

— Mi-e teamă că atunci nu va mai veni.

— Aceasta ar însemna moartea pentru scumpa noastră Hariett.

— Doamne, cum ar putea să fie totul altfel, dacă copila noastră ar fi sănătoasă!

Președintele Crosham suspină și zise îngândurat:

— Atunci m-aș fi bucurat din toată inima să pot avea un asemenea ginere. Nici nu-ți pot spune câte cuvinte de laudă am auzit la bursă despre tânărul Wilkens și cât de mult mi-a plăcut când am discutat cu el afacerile pe care le avem împreună.

— Și mie mi-a făcut o impresie foarte bună, Ricard. Se cunoaște îndată că și-a făcut educația în Franța. E un cavalier desăvârșit și cred că pentru dânsul femeile nu sunt numai o jucărie, ci el vede în ele ceva sfânt.

— Și eu am observat că vorbește cu multă stimă de femei și mai cu seamă de mama lui, pentru care pare să aibă o adevărată venerație. Dar ce folos că ne place atât de mult? Fără să vrea ne-a adus griji noi în casă. Singura mea nădejde este că îi va fi milă de Hariett și că nu se va îndepărta de dânsa, când își va da seama de dragostea ei.

— Mi-e o teamă grozavă de viitor, dragul meu Ricard.

— Și mie, Gussie, și vom fi nevoiți să ne prefacem și mai mult decât până acum.

— Aș face-o cu cea mai mare bucurie, numai dacă am avea cea mai slabă nădejde că Hariett se va însănătoși, dar e îngrozitor și trece peste puterile mele să mint neîncetat, numai pentru a ascunde copilei noastre că moartea o pândește la fiecare pas!

— Și totuși trebuie să ducem mai departe această povară, dragă Gussie, încercă președintele Crosham să-și mângâie soția. Nu trebuie să ne lăsăm doborâți, căci Phil al nostru are și el nevoie de noi.

Buzele doamnei Crosham tremurau sub înrâurirea unei dureri sufletești nespuse de mari, împreună mâinile și zise suspinând:

— Dumnezeu să ne dea numai puterea să ducem mai departe această povară grea, pe care ne-a aruncat-o în spinare.

Crosham nu răspunse nimic; își acoperi ochii cu mâinile spre a nu lăsa să se vadă lacrimile care îi umeziseră privirea. Grija de sărmana lor Hariett îi apăsă mai mult ca niciodată, căci cu toată dragostea pe care-o aveau pentru dânsa, nu erau în stare să oprească destinul din calea lui.

182. Drumul spre libertate

Sven Alvesten umblă toată ziua, adâncit în gânduri. Părea istovit de oboseală și fața îi ardea ca și când ar fi fost scuturat de friguri.

Și într-adevăr era chinuit de frigurile așteptării.

În seara aceea avea să scape de jugul înjositor al Legiunii Străine, va pleca pe drumul care ducea spre libertate.

Acesta era singurul gând pe care îl mai putea desluși în mintea lui, toate celelalte se pierdeau într-o ceață întunecată și nici nu se întreba ce se va mai întâmpla cu dânsul când va fi liber.

Felul ciudat de a fi al lui Sven bătu la ochi camarazilor săi, care își băteau joc de dânsul.

— Pari să fii amoretat, camarade, îi strigau ei în zeflema. Nu cumva te-ai îndrăgostit de vreo fată de arab?

El nu răspunse nimic, îi ocoli și se feri de a se mai întâlni cu dâșii.

Auzind vorbele lor, o icoană se ivi în fața ochilor săi: aceea a iubitei sale Karin Ryström.

Când va fi, liber, o va putea revedea.

Trebuia deci să-și redobândească libertatea cu orice preț.

Căută pe legionarul Perrol, pe care îl găsi la cantină stând de vorbă cu câțiva camarazi, la un pahar de vin.

Când se apropia de masă, contele de Martigny, îl privi cu luare-aminte.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Pari speriat de tot!

Apoi îi întinse un pahar cu vin și îi zise:

— Ia mai bine și trage un gât din paharul acesta, apoi du-te de te culcă. Mi se pare că te-au prins frigurile.

Suedezul bău și când îi înapoie lui Perrol paharul, răspunse:

— Nu știu ce am, sunt așa de...

Contele nu-l lăsa să-și isprăvească vorba, ci îi făcu un semn din ochi și repetă sfatul pe care i-l dăduse cu câteva clipe în urmă:

— Du-te la culcare, măi băiete.

Sven Alvesten își dădu seama că prietenul său dorea să-l îndepărteze de acolo și părăsi cantina.

Axel de Martigny se speria se vedea camaradului său.

Suedezul arăta foarte rău și i se putea citi pe față că era chinuit de o neliniște grozavă. Dacă l-ar fi văzut vreun ofițer superior, îndată ar fi dat de bănuit că plănuiește ceva.

Contele se gândi îngrijorat, dacă Sven Alvesten era într-adevăr un tovarăș nimerit pentru o încercare atât de primejdioasă ca aceea pe care aveau de gând s-o întreprindă.

Se întoarse iar spre legionarul cu care vorbise în clipa când suedezul se apropiase de masa lor și îi zise:

— Ia spune, cât ceri pentru busolă?

— Zece franci. Dar spune-mi mai bine tu, de ce ai nevoie de ea?

— Așa, vreau să am și eu o busolă.

— Mofturi! Ai pus ceva la cale.

— Vorbești prostii! Ce să pun la cale?

— Vrei să speli putina.

Axel de Martigny izbucni în râs și răspunse:

— Ar trebui să fiu nebun și fug, când mai am numai o jumătate de an până la eliberare. Și chiar dacă aș vrea să dezertez, ce-ți pasă ție?

— Nu-mi pasă, dar ți-aș propune să plecăm împreună.

— Se vede că ții mult să fugi.

— Aș dori să știu cine n-ar vrea să fugă din legiune!

— Te sfătuiesc nici să nu le gândești la fugă. Eu am încercat o singură dată și am pățit-o rău de tot. Mai bine să vorbim despre busolă. Zece franci e prea mult. Îți voi da cinci.

— Fie și cinci. Dă banii încoace și să aducă vin pentru ei. Să bem tot ce avem, căci în munții Atlas și-așa ne va lua dracul.

Îi dădu contelui busola și luă cei cinci franci, spre a-i preface îndată

în băutură.

Busola era o unealtă de mare însemnătate, de care cei doi legionari aveau nevoie. Fără îndoială că vor fi nevoiți să se abată de pe șoselele mari unde ar fi putut să se întâlnească cu patrulare și să meargă prin pustiu. Aici însă s-ar fi rătăcit ușor, dacă n-ar fi avut busolă. Din această pricină contele de Martigny mai sacrificase o parte din micile lui economii, spre a cumpăra acest instrument atât de folositor, scopului lor.

După ce se făcu apelul de seară și compania se duse la odihnă, contele făcu un semn lui Sven Alvesten să se apropie de dânsul.

— Peste un ceas, când se va întuneca, plecăm, așa că poți să te pregătești de pe acum.

— Sunt gata, răspunse suedezul.

— Ia porția de merinde cu tine și o sticlă cu apă, dar ascunde lucrurile bine sub manta ca să nu le vadă nimeni. Alt nimic și să mă aștepți la poarta cazărmii.

Pentru suedez așteptarea fu foarte lungă, dar în sfârșit trecu și acel ceas și el se îndreptă spre poarta de ieșire. După câteva minute veni și contele de Martigny. Arătară santinelei biletele de voie prin care li se îngăduia să rămână în oraș până la miezul nopții, apoi părăsiră cazarma.

Contele luă întâi o direcție opusă, spre a ajunge printr-un ocol pe șoseaua care ducea lat Temouchent. După un drum de vreo jumătate de oră trecură prin fața fortului St. Andre, în spatele căruia se întindea câmpia.

Aici începea însă și primejdia pentru ei, căci aceia care aveau permisia să iasă în oraș n-aveau voie să-l părăsească. Dacă erau prinși în afară de oraș, erau socotiți ca dezertori și li se dădea o pedeapsă aspră.

Merseră câtva timp tăcuți prin arături, până când ajunseră la apeductul cel mare al Oranului, unde contele de Martigny se opri.

Într-un loc erau tuburi mari de ciment care aveau să servească la reparația canalizării.

Contele de Martigny arătă spre ele și zise:

— E încă prea devreme să mergem mai departe, deci trebuie să așteptăm o oră mai târzie. Patrurile mai fac raite pe aici și suntem în primejdie să dăm peste ele. Așadar, e mai bine să ne ascundem.

El intră într-unul din tuburi care era destul de mare spre a putea servi de ascunzătoare și Sven Alvesten îl urmă.

După ce stătură câțva timp tupilați acolo, suedezul începu să-și piardă răbdarea și-l îndemnă, pe conte:

— Hai să mergem mai departe.

— Mai așteaptă, îi răspunse contele de Martigny.

Astfel trecu un ceas, apoi al doilea și, în sfârșit, contele se hotărî să iasă din ascunzătoare, urmat de Sven Alvesten. Busola pe care o cumpărase contele se arată de la început foarte folositoare, căci după ea putură să se orienteze asupra direcției în care trebuiau să meargă. După scurt timp ajunseră la ruinele templului mahomedan, unde aveau să găsească hainele civile. Intrară în ruine, dar deodată se dădură speriați înapoi, căci zăriseră doi ochi verzui și strălucitori care se uitau la dânșii.

Contele de Martigny se reculese cel dintâi și luând o piatră de jos, o aruncă spre locul unde văzuse sclipind ochii. Un urlat înfiorător îi răspunse și o dihanie neagră o luă la goană.

— Ce-a fost asta? întrebă suedezul înspăimântat.

— N-a fost decât o hienă, răspunse contele de Martigny. Hai acum să căutăm legătura cu haine...

Pătrunseră a doua oară în ruine, de unde le venea să se întoarcă, deoarece îi izbi o duhoare grozavă, rămasă pe urma fiarei care fugise. Este știut că hienele au miros atât de tare și urât, încât arabii au botezat această fiară „mama putorii”?

Nu fură nevoiți să caute mult și găsiră legătura cu haine, în care scotocise hiena. Zdrențele nu suferiseră nimic în urma acestei inspecții neprevăzute, însă pâinea pe care bătrânul Ișamiel o pusese în legătură trebuia s-o arunce.

Acum hai să ne îmbrăcăm repede.

În legătură găsiră două perechi de pantaloni cârpiți în multe locuri, două cămăși de culoare închisă, două perechi de pantofi de pânză, bascuri și basmale de legat la gât.

Cercetând aceste veșminte, contele de Martigny lăudă pe bătrânul turc care le ascunsese acolo.

— Bătrânul a știut ce să ne dea. În hainele acestea vom avea înfățișarea unor lucrători spanioli.

După ce se schimbă, contele de Martigny luă uniforme și le

îngropă în nisip, spre a nu fi găsite ușor.

La lumina lunii se uitară unul la altul

— Nu mai ești de recunoscut, zise Sven Alvesten contelui.

— Nici tu, răspunse acesta.

— Oare n-am putea încerca să ne întoarcem în oraș, să mergem în port și să vedem dacă nu putem ajunge pe un vapor neutral?

Contele chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— La urma urmei am putea încerca, căci în felul acesta am scăpa mai ușor.

— La chei este ancorat un vapor englezesc. L-am văzut ieri când am fost în port.

După ce se mai gândi câteva clipe, contele dădu din cap.

— Să încercăm. În hainele astea nu cred să ne ia cineva drept dezertori. Și dacă vom vedea că e primejdie, ne putem întoarce iar pe drumul acesta. Trebuie să fim numai cu mare băgare de seamă și s-o ștergem la vreme dacă vom vedea că se îngroașă gluma.

Luară iar drumul spre oraș și când ajunseră aici, nu se mai feriră de patrule. Era târziu și pretutindeni domnea liniște. Chiar și restaurantele se închiseseră și stinseseră luminile.

Cei doi dezertori se furișară de-a lungul caselor, uitându-se cu luare-aminte în jurul lor și ascultând dacă nu se aude pasul unei patrule.

Astfel ajunseră în apropierea portului și aici contele îl luă pe Sven Alvesten de braț și îl trase spre un colț întunecos.

— Unde este vaporul englezesc pe care ai spus că l-ai văzut în port?

— Nu-i știu numele, dar îl voi găsi.

— Atunci de-aici înainte mă vei conduce tu.

— Bine. Hai să mergem.

— Ascultă însă; când vom ajunge la chei și ne va zări vreun polițist care ne va opri, trebuie s-o luăm la fugă, să sărim în apă și dacă va trage după noi, ceea ce va face cu siguranță, atunci ne vom afunda, vom înota pe sub apă până la vapor și acolo ne vom urca pe vreo funie care o vom găsi atârând. Odată pe bordul vaporului, francezii nu ne vor mai putea face nimic și vom fi în siguranță. Acum haidem.

Sven Alvesten porni înainte și luă conducerea.

În piața din fața cheiului se opri și privi cercetător în jurul său.

— Pe cât îmi aduc aminte, aici am fost ieri și acela de colo trebuie

să fie vaporul englezesc, zise el întinzând mâna și arătând spre un vapor care era ancorat în apropiere.

— Hai atunci să mergem repede într-acolo.

— Stai, strigă deodată Sven Alvesten, împingându-l înapoi.

— Ce este?

— Uite colo, doi polițiști! Vin dinspre chei de-a dreptul spre noi.

Contele Martigny îi văzu și el și scoase o înjurătură.

— Trebuie să fugim, căci ne-au zărit și mi se pare că au de gând să ne oprească.

O luă la fugă și trecu în goană piața și linia ferată a portului, urmat de suedez. Ajunseră astfel în bulevardul Létang, mărginit de amândouă părțile de grădini.

Cei doi polițiști se luară după dâștii și nu-i slăbiră o clipă din ochi.

Tocmai faptul că cei doi fugiseră le dăduse de bănuیت și-i făcuseră să-i urmărească spre a-i întreba de rostul lor.

Fugarii se ascunseră în tufișul unei grădini, unde rămaseră tăcuți și nemișcați.

După câteva clipe ajunseră și polițiștii pe bulevard și unul din ei spuse celuilalt:

— Aici în locul acesta au dispărut. Am văzut cum s-au strecurat în tufiș.

— Să-i căutăm.

Începură să cerceteze toate tufișurile și toți pomii pe rând, apropiindu-se tot mai mult de cei doi legionari.

Acestora le zvâcneau inimile în piept. Încă vreo câteva minute, apoi îi vor descoperi și atunci se va sfârși cu visul lor de libertate

Contele de Martigny șopti lui Sven Alvesten:

— Trebuie să fugim mai departe cât ne vor ține picioarele și să încercăm să scăpăm în felul acesta, căci de nu, suntem pierduți.

— Bine.

— Atunci hai, înainte!

Săriră amândoi în picioare și o luară la fugă de-a lungul bulevardului.

— Aha, uite-i colo! strigă unul din polițiști.

— Stați! îi somă celălalt.

Dar celor doi fugari nici prin gând nu le trecea să se oprească. Înainte, tot înainte!... Fuga mai era singura lor scăpare.

Deodată auziră împuşcături în urma lor.

Sven Alvesten o luase cu câțiva pași înaintea contelui de Martigny.

Gloanțele le fluierau pe la urechi, căci cei doi polițiști trăgeau întruna cu revolverele.

Deodată suedezul ridică brațele în sus, scoase un geamăt de durere, mai făcu câțiva pași, apoi se prăbuși la pământ cu fața în jos.

183. Porunca tatălui

Raul Bernard era într-o dispoziție minunată, pe plimba vesel prin birou și îi venea să cânte de bucurie.

Era îndrăgostit, atât de îndrăgostit cum nu mai fusese niciodată și cum nici n-ar fi crezut cu putință că va fi.

Ziua și noaptea i se părea că vede mereu înaintea lui fața drăgălașă a Feliciei de Martigny, trupul ei subțirel și frumos de fecioară, i se părea că aude glasul dulce care îi suna în urechi ca o muzică cerească.

În timpul lucrului ședea de multe ori la biroul său, adâncit în gânduri și nici prin minte nu-i trecea să lucreze, căci visa treaz. De câte ori se ivea cel mai mic prilej, se ducea în camera unde lucra Felicia, să schimbe cel puțin câteva cuvinte cu dânsa și să se încredințeze că într-adevăr corespundea chipului pe care îl vedea neîncetat în visurile lui.

De câte ori o revedea, i se părea chiar mult mai frumoasă.

Neliniștea de care era cuprins creștea din zi în zi, îl mâna mereu în apropierea ei, îl făcea să-i dea neîncetat târcoale.

Se simțea fericit numai când o vedea.

De câte ori venea, Felicia avea pentru el un zâmbet plin de recunoștință și prietenie, dar altceva nu simțea pentru tânărul îndrăgostit, iar încercările lui de a se apropia mereu de dânsa le socotea ca dovezi de simpatie din partea lui. Atât față de ea cât și de mama ei se dovedise un prieten bun și Felicia nu vedea nimic mai mult în el.

Ea se silea să înțeleagă altfel interesul ce i-l purta și să gonească gândul că Raul Bernard s-ar fi putut îndrăgosti serios de dânsa.

Ceilalți funcționari însă observaseră mișcărilor lui Raul și zâmbeau pe furiș de câte ori acesta se apropia de Felicia sub un pretext oarecare.

Toți șușoteau pe ascuns și așteptau cu nerăbdare desfășurarea unui roman de dragoste care i-ar fi desfătut mult.

În sfârșit veni o zi care aduse o mare dezamăgire lui Raul Bernard.

Ca de obicei în timpul din urmă, tânărul ședea la biroul său și citea fără prea mare interes scrisorile la care avea să răspundă și se gândea cum s-o convingă pe Felicia, să facă odată o excursie cu automobilul prin împrejurimile Marsilieii.

Deodată zbârnâitul telefonului îl trezi din reverie și când ridică receptorul auzi vocea tatălui său care îi spuse:

— Vino, te rog, îndată la mine, căci avem ceva de discutat.

— Imediat, răspunse Raul.

Ei da, acum trebuia să-și încordeze atenția, că fie cu luare-aminte la cele ce îi va spune tatăl său și să pară că se interesează foarte mult de afaceri.

Cu un suspin adânc se ridică de la masă și se îndreptă spre biroul bătrânului Bernard.

Când intra, îl salută pe tatăl său, căci, în ziua aceea nu se văzuseră încă, apoi bătrânul îl pofti să ia loc și-l întrebă:

— Ai răspuns la scrisorile care au sosit, Raul?

— Eram tocmai la lucru, tată.

— Cred că ai să isprăvești repede? continuă bătrânul Bernard.

— Nu, căci abia începusem, fu răspunsul cam încurcat al lui Raul.

Tatăl său îi aruncă o privire uimită.

— Doar poșta ți s-a dat acum două ceasuri?! Ce-ai făcut în vremea asta?

Raul Bernard roși și nu știu ce să răspundă, ce scuză să găsească. Întrebarea tatălui său îl zăpăcise cu desăvârșire.

Urmă o tăcere apăsătoare, pe care bătrânul Bernard o întrerupse în sfârșit prin cuvintele:

— Dragă băiete, mi se pare că lucrul la Marsilia a început să te cam plictisească, să nu-ți mai placă defel?

— Nicidecum, tată, eu...

Își curmă iar vorba, neștiind ce să mai spună.

De ce se uita oare tatăl său atât de pătrunzător la dânsul ca și când ar fi vrut să vadă ce se petrece în adâncul sufletului său?

— Ei, ce este? De ce ai tăcut?

— Voiam să spun că lucrez cu cea mai mare trageră de inimă,

răspunse Raul.

— La ce lucrezi? îl întrebă bătrânul Bernard cu un zâmbet ciudat pe buze.

Ce fel de întrebare mai era și asta? Suna ca și când s-ar ascunde ceva sub ea.

Se făcu iar o tăcere și mai apăsătoare decât cea de adineauri, până ce, în sfârșit, tatăl său, nemaiașteptând niciun răspuns, continuă:

— Am să-ți dau o știre foarte îmbucurătoare. Pentru câțva timp o să scapi de afacerile plictisitoare și mereu aceleași ale întreprinderii noastre din Marsilia. E nevoie să vezi ce se mai petrece prin lume și afară de asta a venit timpul să ne ocupăm mai de aproape de sucursala noastră din Guatemala, așa că o să pleci acolo ca să iei conducerea pentru un an de zile.

Știrea aceasta îl trezi pe Raul Bernard din toate visurile în care plutise în timpul din urmă.

Se făcu alb ca varul și se uită buimăcit și speriat la tatăl său.

— Să plec în Guatemala?... bolborosi el.

Nu-i vedea să creadă.

— Cum, nu-ți pare bine? E doar o schimbare foarte plăcută.

Raul clătină trist capul, în vreme ce pe buzele tatălui său se ivi iar un zâmbet cam ironic.

— De ce te sperie atât de mult știrea aceasta? îl întrebă el, uitându-se pătrunzător la fiul său.

— Nu vreau să plec din Marsilia... aici am cercul cunoscuților și prietenilor mei și...

— Și mai ai încă ceva, nu-i așa?

Din palid, Raul Bernard se făcu roșu ca focul.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta.

— Să nu-ți închipui că te poți juca de-a v-ați ascunselea cu mine. Tatăl tău nu e așa de prost cum îl crezi. Nu prietenii tăi te leagă de Marsilia; de ei te-ai putea despărți ușor pentru un an de zile. E vorba de fata cea blondă; de dânsa nu vrei să te desparți, căci ești amoretat lulea, așa de amoretat încât umbli ca un zănatec și visezi cu ochii deschiși... Nu vreau să-ți fac muștrări, căci și eu am fost odată tânăr și știu că tinerețea fără dragoste nu poate trăi mult...

— Ei vezi?! izbucni Raul Bernard fără să vrea.

— Da, însă totul cu măsură. Dragostea nu trebuie să devină

primejdioasă.

— Dar pentru mine nu e primejdioasă defel.

— Până unde vrei să mergi? Trebuie să recunoști și tu că ai gânduri cu neputință de înfăptuit.

— Ce înțelegi prin gânduri cu neputință de înfăptuit?

— N-ai de gând să te mărginești la un flirt.

— Pentru că e mai mult decât un flirt.

— Și când vrei să isprăvești cu afacerea asta?

— Ceri prea mult de la mine. Cum crezi că mă pot gândi la un sfârșit?

— Atunci am dreptate când spun că dragostea aceasta a început să devină primejdioasă. Din fericire am recunoscut pericolul la timp, pentru a-l putea înlătura. Nădăjduiesc că ai să-ți dai și tu seama că fiul senatorului Bernard nu se poate căsători cu fiica contesei blonde din Marsilia?

Raul se uită speriat și buimăcit la tatăl său, dar se reculese repede și izbucni:

— Nu văd nimic ce m-ar putea împiedica. Lucrul de căpetenie e doar fericirea!

— Nu, dragul meu băiat. Sunt împrejurări când fericirea trebuie pusă pe planul al doilea. O astfel de căsătorie te-ar scoate din societatea bună, ai rămâne pe dinafară și n-ai putea fi niciodată fericit. Îndrăgostește-te de o fată din cercurile noastre, căci slavă Domnului sunt destule, adu-mi-o ca noră și îți voi da cu bucurie binecuvântarea mea. Însă de o căsătorie cu această Felicia de Martigny nici să nu-mi vorbești.

— Dar eu...

Tatăl său îi curmă vorba.

— M-am așteptat la împotrivire din partea ta, dar nu-ți folosește nimic. Tu însuți n-ai să isprăvești niciodată cu dragostea asta, așa că îi voi pune eu capăt. Rămâne așa cum am spus: vei pleca în Guatemala și după ce vei fi despărțit de aceea pe care o iubești, o vei uita repede. Când te vei întoarce peste un an, atunci n-ai s-o mai găsești aici. Voi avea eu grijă de îndepărtarea ei.

În sufletul lui Raul se dădu o luptă aprigă și în sinea lui se răzvrăti împotriva hotărârii bătrânului Bernard, care recunoscuse aceasta după expresia fiului său, așa că urmă:

— Deocamdată mă crezi crud și aspru, dar aceasta numai pentru că nu vrei să recunoști că îți vreau binele. Mai târziu îți vei da seama că am avut dreptate și îmi vei fi recunoscător.

Tânărul tăcu și privi în ciudat în gol.

Să se împotrivească oare?

Își dădea seama că nu i-ar folosi la nimic. Trebuia să asculte de porunca tatălui său, dar peste un an se va întoarce și dacă n-o va mai găsi pe Felicia în întreprindere, o va găsi în altă parte.

În orice caz nu voia să recunoască nici în ruptul capului că o căsătorie cu Felicia era cu neputință. Tatăl său avea idei prea învechite în privința aceasta.

— Așadar vei pleca săptămâna viitoare, continuă bătrânul Bernard. Până atunci îți dau concediu, așa că vei avea timp să-ți faci pregătirile de călătorie și să-ți iei rămas bun de la prietenii tăi. Din partea mea poți să petreci aceste zile chiar întâlnindu-te cu fata care ți-e dragă, căci nu mă voi împotrivi. Așa, băiete... și acum dă-mi mâna și făgăduiește-mi că vei fi cuminte.

Raul Bernard îi întinse mana cu un zâmbet silit și resemnat.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă supun poruncii tale.

— Ai dreptate, băiete, bine faci!... Și tu ai să ajungi odată să poruncești, dar pentru aceasta trebuie să înveți să și ascuți. Acum du-te acasă și spune mamei că vei pleca. Fără îndoială că și dânsa se va întrista, va fi supărată, dar până la urmă se va liniști.

Cu capul plecat, Raul părăsi biroul tatălui său.

Lovitura pe care i-o dăduse bătrânul Bernard era greu de suportat.

În gang o întâlni pe Felicia, care tocmai ducea în biroul său niște scrisori pe care le scrisese și se apropiase de dânsa.

— Nici nu ne-am văzut încă astăzi, îi zise Raul.

Zâmbind, ea îi întinse mâna pe care Raul o luă și nu-i dădu îndată drumul.

— Bună dimineața, domnule Raul, îi zise ea veselă.

Tânărul o privi atât de serios, încât Felicia îl întrebă:

— Ce ți s-a întâmplat? Pari atât de abătut!

— Tata mi-a dat chiar acum o știre foarte neplăcută. Trebuie să părăsesc Marsilia și să plec tocmai în Guatemala, spre a lua conducerea sucursalei noastre de acolo.

— Și nu-ți pare bine?

— Cum poți să întrebi așa ceva?

Întrebarea lui fu pusă cu atâta înțeles, privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât fata rămase încurcată și își trase mâna înapoi.

— Când pleci?

— Chiar săptămâna viitoare. Ți pare rău?

Felicia dădu din cap și zise:

— Da, fiindcă știu că-ți este greu să te desparți de Marsilia.

Numai pentru asta credea dânsa?

Raul rămase dezamăgit.

Dar poate îi spunea numai așa, spre a nu se trăda, spre a nu-i arăta că și ea era întristată de plecarea lui?

— Mi-e teamă că nu ne vom mai revedea niciodată, adăugă Raul.

Felicia nu răspunse nimic.

— Îmi va veni foarte greu să îndur despărțirea, continuă tânărul cu un suspin adânc.

Pentru Felicia situația devenea din ce în ce mai neplăcută.

Cuvintele și privirea lui Raul îi trădă că ceea ce ea bănuise mai demult și anume că el avea pentru ea mai mult decât prietenie, ceea ce o neliniști foarte mult.

Pentru a scăpa, arătă scrisorile pe care le ținea în mână și zise:

— E o corespondență urgentă; trebuie s-o duc repede la expediție.

— Mai stai câteva clipe. Trebuie să ne luăm rămas bun și n-aș vrea să ne despărțim numai cu o simplă strângere de mână. Aș vrea să ne mai întâlnim pentru un ceas, să stăm de vorbă despre tot ce am îndurat împreună și ne-a apropiat întrucâtva. Nu-i așa?

Felicia dădu din cap.

— M-ai ajutat întotdeauna ca un bun camarad și pentru asta îți voi rămâne recunoscătoare.

— Atunci dovedește-mi recunoștința dumitale și vino să facem o plimbare prin împrejurimi.

Rugămintea lui Raul Bernard o zăpăci și mai mult.

Deodată simți o teamă de a fi singură cu dânsul, bănuind că el se va folosi de acest prilej ca să-i mărturisească dragostea lui, mărturisire pe care Felicia nu voia s-o audă.

Căută deci un pretext spre a scăpa și găsi.

— Nu știu dacă îmi va fi cu puțință și vin. Știi doar că acasă sunt toți foarte îngrijorați, așa că fiecare moment de libertate îl am pentru

mama mea.

— Dar dacă te rog din tot sufletul?

— Mă voi mai gândi și o voi întreba și pe mama, dacă îmi dă voie.

— Sunt sigur că îți va da voie și atunci o să-mi spui răspunsul?

— Da, ți-l voi spune.

Se despărțiră cu o strângere de mână și Felicia își continuă drumul.

Tânăra fată se mai gândi o dată la tot ce-i spusese Raul Bernard.

Nu mai încăpea îndoială, că prietenia lui se schimbase în dragoste.

Dezamăgirea lui fusese prea vădită când la întrebarea dacă îi pare rău de plecarea lui, ea îi răspunsese destul de rece și nu arătase nicio întristare.

Dacă va pleca cu dânsul, într-o plimbare în împrejurimi, nu mai încăpea nicio îndoială că tânărul îi va face mărturisirea de care fetei îi era atâta teamă. Și atunci va fi nevoită să-i pricinuiască o nouă dezamăgire, oricât de greu i-ar fi să-l întristeze cu răspunsul ei. De aceea va fi mai bine să se ferească de a fi singură cu dânsul și se hotărî să-i respingă rugămintea pe care i-o făcuse.

De altminteri nici nu avea chef de plimbări cu automobilul.

După scurt timp se adânci iar în lucrul ei, așa că uită cu totul de convorbirea cu Raul Bernard.

Acesta însă se afla într-o stare de tulburare foarte mare.

Dacă Felicia va veni cu dânsul, atunci în singurătatea de la țară, îi va spune tot ce avea pe suflet, îi va mărturisi dragostea pe care o simțea clocotindu-i în piept. Ea era doar liberă și dacă va răspunde la dragostea lui, atunci nimic nu-i va putea despărți, nici chiar plecarea lui pentru un an de zile.

Era încredințat că va reuși în cele din urmă să-l convingă pe tatăl său. De altminteri era doar major și va putea face ce va vrea!

La pregătirile de călătorie nici nu se gândi. Le va lăsa în seama mamei sale, pe când el aștepta cu nerăbdare hotărârea Felicie, pentru excursia plănuită.

Dar Felicia nu-i dădu niciun răspuns și el nu mai găsi prilejul să-i vorbească între patru ochi. I se păru chiar că fata îl ocolește. Totuși nu pierdu încă toată speranța de a-și ajunge ținta, să o strângă măcar o singură dată în brațe și să o sărute.

184. Debarcarea

Marele vapor „Washington” al liniei „White-Star”, care se întorcea din Australia, se apropia de New-York.

Vasul plutea majestos, spintecând valurile mării... și îndreptându-se spre gura fluviului Hudson.

Gata să părăsească vaporul cât mai repede, Crestatul stătea rezemat de balustrada punții superioare și privea spre orașul imens care se întindea înaintea ochilor săi.

Nenumăratele vapoare străbăteau luciul apei în fața portului, între care băteau mai cu seamă la ochi marile pontoane plutitoare care făceau legătura între New-York și Brooklyn.

Pe când vasul „Washington” înainta tot mai mult spre port, apăru în fața vederii și insula Liberty cu uriașa statuie a Libertății, care de aproape cincizeci de ani ține în mână-i ridicată spre cer făclia arzătoare.

Crestatul respiră din adâncul pieptului.

New-York... patria!...

Nu mai nădăjduse s-o revadă vreodată și acum îi trimitea salutul lui tăcut.

Vaporul trecu pe lângă statuia Libertății și se apropie de cheiul din West Street.

Marinarii alergau grăbiți de colo până colo și făceau pregătirile trebuincioase pentru acostare.

Crestatul nu mai avu nevoie să dea ajutor, căci se eliberase de angajamentul său și având în buzunar carnetul de marinar, așteptă cu geamantanul lângă dânsul, clipa în care avea să păsească pe uscat.

Vasul „Washington” mai făcu câteva manevre, apoi se lipi încet de cheiul numărul patruzeci și opt, unde se opri, sfârșindu-și lunga-i călătorie.

Câteva clipe Crestatul mai rămase nemișcat, privind la fierberea marinarilor, apoi își luă geamantanul și părăsi vaporul.

Pe chei fu oprit de funcționarii poliției portului pentru revizia pașaportului.

Împreună cu alți călători fu condus în biroul vamal.

Pașapoartele fură controlate pe rând și în sfârșit veni și rândul Crestatului.

— Pașaportul dumitale? îl întrebă unul din funcționari.

— N-am pașaport; numai carnetul meu de marinar.
 Îl întinse polițistului, care îl răsfoi cu luare-aminte.
 — Te numești Edward Jervies? îl întrebă acesta.
 — Da, așa e numele meu.
 — Vrei să cauți la New-York de lucru pe un alt vapor?
 — Nu; vreau să rămân în oraș.
 — Cu alte cuvinte, să imigrezi, să te stabilești aici? Dar asta nu se poate cu una, cu două. Trebuie să ai, înainte de toate, cel puțin cinci sute de dolari. Ai atâția bani la dumneata?
 — Dolari n-am decât vreo câțiva pe care i-am agonisit muncind pe vaporul „Washington”.
 — Atunci trebuie să te întorci pe vapor.
 — Dar sunt cetățean american și nu mă poare opri nimeni să rămân în patria mea.
 — Din carnetul duminale de marinar nu se vede ce naționalitate ai.
 — Dar se cunoaște după felul în care vorbesc limba engleză.
 — Asta nu e o dovadă. Ca americanii pot să vorbească engleza de pildă și australienii. Așadar fără multă vorbă, înapoi pe vapor.
 Polițistul vru să-l și scoată din biroul vamal, când Crestatul îl întrebă:
 — Trebuie să am neapărat dolari?
 — Nu, e destul dacă ai contravaloarea lor.
 — Am chiar mai mult decât suma cerută.
 Crestatul se apropie cu geamantanul său de o masă, îl deschise și scoase la iveală mai multe săculețe de piele.
 — Ce ai acolo? îl întrebă polițistul care îl urmărea.
 Crestatul turnă puțin din conținutul unui săculeț în palmă și-l arătă polițistului, întrebându-l:
 — Știi ce e asta?
 — Aur.
 — Da, aur curat și săculețele acestea sunt pline cu aur.
 Polițistul scoase un strigăt de uimire.
 — De unde ai bogăția asta?
 — Singur am scos-o din pământ, în Australia, în munții Albaștri. Ei ce zici, mi se va îngădui acum să rămân aici?
 — Da, cu o astfel de comoară te vom lăsa cu plăcere să intri în America.

Crestatul puse săculețele înapoi în geamantan și plecă cu mulțimea de călători care se îndreptă spre oraș.

Pe când mergea încet pe străzi, privi în jurul său.

Crezuse că se va simți îndată ca acasă, dar își dădu seama că orașul îi devenise străin. Cu greu găsi drumul spre hotelul unde avea de gând să tragă și în mai multe rânduri fu nevoit să întrebe pe trecători, rugându-i să-l îndrepte.

Era aiurit de mișcarea zgomotoasă de pe străzi.

În Munții Albaștri unde trăise o parte din viața lui și chiar la Sidney era mult mai mare liniște.

În sfârșit găsi un hotel mic, unde își luă o cameră.

După ce își orândui lucrurile, scoase săculețele cu aur și ieși în oraș, spre a se duce la monetăria statului, unde ceru să vorbească cu un director. La întrebarea acestuia ce dorește, Crestatul îl lămuri:

— Sunt miner și aș vrea să vă vând rodul muncii mele de ani de zile.

Directorul chemă un funcționar care examinează aurul și-l întreabă:

— E bun?

— Cât se poate de curat.

— Cântărește-l!

Funcționarul stabili greutatea, calculează valoarea în dolari, iar directorul îi dădu un ordin de plată cu care Crestatul putea să-și ridice banii de la casă.

Erau douăzeci și trei de mii șase sute doisprezece dolari. O sumă destul de frumoasă, dar câtă muncă întrebuițase Crestatul pentru a scoate această avere din pământul pietros al Munților Albaștri!

După ce părăsi monetăria și se plimbă fără țință pe străzi, Crestatul se gândi dacă n-ar fi bine să-și cumpere alte haine, mai ca lumea.

Dar la ce bun?... Oamenii n-aveau decât să se uite pieziș la dânsul, dacă le făcea plăcere. Se hotărî deci să rămână așa cum era îmbrăcat, până după marea răfuială, când va avea mai mult decât cei douăzeci și trei de mii de dolari.

185. Mama

Pe când Raul Bernard mergea spre casă, îi veni o idee bună.

Poate va mai găsi un mijloc de a rămâne la Marsilia, chiar

împotriva hotărârii tatălui său, dar numai dacă mama îi va da ajutor, dacă va fi de partea lui.

Întreprinderea o conducea bătrânul Bernard, dar în chestiuni de familie mama lui avea de obicei ultimul cuvânt și din dragoste pentru dânsa, tatăl său respecta acest cuvânt. Deși bătrânul Bernard avea o voință de fier, față de soția lui fusese întotdeauna slab și de împlinirea aceasta voia să se folosească Raul.

Pe de altă parte, Raul era favoritul mamei sale, așa că putea să facă cu dânsa tot ce voia, să obțină tot ce îi dorea inima.

Gândul acesta îi dădu din nou oarecare speranță și fața lui se luminea puțin. Totuși când ajunsese acasă, se prefăcu iar foarte întristat spre a face o impresie mai mare asupra mamei lui și spre a o înduioșa din capul locului.

Nu se înșelase că în felul acesta își va ajunge mai ușor scopul, căci îndată ce-l zări, doamna Bernard îl întrebă plină de îngrijorare:

— Ce ai, scumpul meu băiat? Ce s-a întâmplat?

Raul Bernard nu răspunse îndată, ci o îmbrățișă și o sărută întâi, pe urmă zise, uitându-se trist la dânsa:

— Am venit cu o veste rea, dragă mamă

Doamna Bernard se desfăcu din îmbrățișarea lui cu o mișcare bruscă, îl privi speriată și-l întrebă plină de îngrijorare:

— Ai venit așa devreme de la birou! S-a întâmplat tatei ceva?

— Nu, tata, e bine, însă eu...

— Tu, scumpul meu băiat?... Ești bolnav? Chiar și arăți foarte rău.

— Ah, suspină Raul, cum să nu arăt rău, dacă tata mi-a spus chiar adineauri că trebuie să vă părăsesc și să plec în Guatemala?

Bătrâna doamnă Bernard îl privi nedumerită.

— În Guatemala?... Să ne părăsești?...

Știrea aceasta o surprinse atât de mult, încât în primul moment nici n-o putu cuprinde bine cu mintea.

— Da, e vorba să plec pentru un an de zile, să nu vă mai văd atâta vreme.

Ea se lăsă să cadă pe scaunul de pe care se ridicase, căci vestea adusă de fiul ei o făcuse aproape să-și piardă puterile.

După o tăcere de câteva clipe, doamna Bernard îl întrebă iar:

— Lămurește-mă și pe mine, cum a ajuns tata la această hotărâre?

— A spus că trebuie să iau conducerea sucursalei noastre de acolo.

- Dar în Guatemala avem un director foarte bun și vrednic de toată încrederea...
- Hotărârea tatei ascunde altceva. Nu mă trimite în Guatemala pentru a-l supraveghea pe directorul nostru de acolo, ci pentru alt motiv: vrea să mă îndepărteze din Marsilia.
- Care e acest motiv?
- O fată frumoasă.
- De care te-ai îndrăgostit?
- O iubesc ca un nebun, mamă.
- Dar ai dreptul să te îndrăgostești și asta nu-l privește pe tata. În tinerețea lui a făcut doar la fel.
- Împotriva faptului în sine nici nu se împotrivește, dar fata nu-i convine.
- Cine este?
- E acea Felicia de Martigny cu care am avut aventura de care știi și tu, mamă, pe care am ajutat-o când a fost în nenorocire.
- Bătrâna doamnă dădu din cap..
- E o poveste romantică de tot, care văd că-și are urmarea în faptul că te-ai îndrăgostit de fata aceea...
- E atât de frumoasă, scumpă mamă... Nici nu-ți pot descrie în cuvinte ce făptură încântătoare...
- Și de ce vrea tata să vă oprească de a vă iubi?
- Pentru că mama ei a fost odinioară proprietara barului „Valencia”.
- La auzul acestor cuvinte și doamna Bernard deveni gânditoare.
- Ei, dragul meu Raul, îți mărturisesc că trebuie să-i dau dreptate tatei. O astfel de fată nu e pentru tine, ea nu poate intra în societatea noastră.
- Te-aș fi crezut cu idei mai largi și nu mi-aș fi închipuit niciodată că vei judeca și tu în felul acesta. Ce vină are sărmana Felicia, dacă mama ei, rămânând singură, fără niciun sprijin, a fost nevoită să-și câștige existența pentru ea și pentru copila ei, luptând cu multe greutăți? Mijloacele n-au doar nicio importanță, lucrul de căpetenie este ca omul să lucreze în chip cinstit.
- Se spun multe pe socoteala ei...
- Dar nimeni nu poate spune ceva de rău. Se vorbește numai că e foarte frumoasă. Asta e oare o rușine?

- După câte știu, a fost poreclită contesa blondă din Marsilia.
- Și tatei i se spune Bernard cafegiul, pentru că se ocupă cu comerțul de cafea.
- Te rog... Cred că nu se poate face nicio comparație. E o deosebire ca de la cer la pământ.
- Eu nu văd o deosebire atât de mare. Numele de Bernard cafegiul îl pronunță toți cu respect, dar nici pe acela de contesa blondă din Marsilia nu-l spune nimeni cu dispreț.
- Doamna Bernard clătină capul.
- Văd că în privința aceasta nu se poate vorbi cu tine. De altminteri e firesc să-i iei apărarea, fiind îndrăgostit de fata ei!
- Nu sunt numai îndrăgostit, ci simt că o iubesc pe Felicia de Martigny din tot sufletul, cu o dragoste nemărginit de mare.
- Asta e nenorocirea ta, dragul meu băiat.
- Ba nu, va fi fericirea mea!
- Când vru să continue, mama îi curmă vorba:
- Lasă asta, Raul; să vorbim mai bine de cealaltă chestiune... despre plecarea ta în Guatemala.
- Ce mai e de vorbit despre asta?... Tata a hotărât să plec, așa că voi fi nevoit să mă supun poruncii lui, va trebui să mă despart de toți acei care îmi sunt dragi, chiar dacă mi s-ar frânge inima.
- Și eu să nu te mai văd un an întreg!?...
- Poate n-ai să mă mai vezi niciodată, mamă, căci nu se știe dacă voi putea suporta clima din Guatemala, cu atât mai mult cu cât după întâmplarea de atunci cu Felicia, după acea noapte de furtună am răcit și mi s-au slăbit plămânii.
- Pentru Dumnezeu, Raul! Parcă doctorul spunea că te-ai vindecat cu desăvârșire!
- Doctorul poate să spună multe; el nu simte durerile pe care le am câteodată și pe care numai eu le știu.
- Pe fața sărmaneii doamne Bernard se ivi îndată o expresie de adâncă îngrijorare.
- De ce n-ai spus până acum că ai dureri?
- Pentru că n-am vrut să te sperii.
- Dar trebuie făcut numaidecât ceva împotriva acestor dureri.
- Lasă că tata are grijă, poruncindu-mi să schimb clima, zise Raul cu un zâmbet îndurerat. Să lăsăm acum. Voiam numai să te rog să ai

grijă de rufărie, de haine și de tot ce vom avea nevoie pentru călătorie.

— Îți închipui cumva că te voi lăsa să pleci?

Raul Bernard triumfă în sinea lui.

Aici voise s-o aducă pe mama lui!

Prefăcându-se nepăsător, o întrebă:

— Vrei să te împotrivești voinței tatei?

— Pur și simplu nu-ți dau voie să pleci!

— Dar numai el are să hotărască în privința asta și după cum vezi, a hotărât să plec în Guatemala. Prin urmare va trebui să plec, chiar dacă această călătorie va fi dăunătoare sănătății mele.

— Aș vrea s-o vad și p-asta! Ești copilul meu ca și al lui și dreptul pe care îl am asupra ta, nu mi-l poate lua nicio putere din lume. Dacă nu-ți voi da eu voie să pleci, n-ai să pleci

— Vei avea de dus o luptă grea cu tata.

— Din care voi ieși însă învingătoare.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc.

Raul o ațâța într-adins, ca s-o facă să se împotrivească cu atât mai dârz hotărârii bătrânului Bernard.

— În orice caz, doctorul va trebui să te mai examineze o dată.

Raul dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Da, asta n-ai fi rău.

— Dacă doctorul va spune că clima din Guatemala ți-ar putea face rău, atunci și tata va renunța la hotărârea lui. Du-te chiar acum la doctor, căci e ora de consultație. După ce te va examina, roagă-l să-mi telefoneze și să-mi spună și mie rezultatul.

— Bine, mamă. La revedere.

Raul o îmbrățișă ca și la venire și o sărută chiar cu mai mare dragoste. Vicleanul vulpoi știa bine cum să se poarte cu dânsa pentru a o atrage cu desăvârșire de partea lui și a și-o face aliată.

De examinarea doctorului nu se temea defel. Acesta era un prieten bun al casei, un om admirabil, cu care se va putea înțelege ușor.

Și Raul îi vorbi cu atâta aprindere, se plânse de atâtea dureri și suferințe, încât îl zăpăci pe sărmanul doctor.

— De multe ori am junghiuri grozave, îi zise Raul, și atunci mi se îngreuiază brațul, încât abia îl mai pot mișca. Noaptea nu pot dorm și asud foarte mult, pe urmă mă trezesc uneori ud de tot. Apoi mai

tușesc mult, mai cu seamă dimineața, după ce mă scol. Tusea mă scutură atât de tare și mă chinuiește atât de mult, încât și ochii mi se umplu de lacrimi. Nici țigările nu-mi mai plac.

Bătrânul medic clătină îngrijorat capul.

— E semn rău, dragul meu Raul... Hm... să fi rămas ceva de la răceala pe care ai avut-o?

Îl examinează cu multă luare-aminte, dând mereu din cap și în sfârșit zise:

— Eu nu găsesc nimic, dar absolut nimic, nici cea mai ușoară horcăială în plămâni. Dumnezeu să mai înțeleagă!... Ia tușește puțin!

Raul își dădu toată silința și tuși cât putu de tare.

Doctorul încetă examinarea și mai spuse o dată:

— Nimic, absolut nimic. Plămânii și inima, și în general tot trupul sunt cu desăvârșire în regulă, pe deplin sănătoși. Nu pot decât să te felicit pentru constituția pe care o ai, dragul meu.

— Mulțumesc, zise Raul cu răceală, pe când se îmbrăca iar.

Doctorul se așeză la biroul lui, se uită pătrunzător la Raul și-l întrebă:

— Ia spune-mi, ai venit într-adevăr pentru că te simți bolnav?

— Cum poți să mai întrebî așa ceva? Omul doar nu se duce de plăcere la doctor. Afară de asta și mama voia să știe dacă clima din Guatemala nu-mi va face rău.

— Ah, e vorba să pleci în Guatemala?

— Da, pentru un an de zile.

— Și n-ai prea avea chef, nu-i așa?

La această întrebare, pusă de-a dreptul, Raul rămase cam încurcat și răspunse într-o doară:

— Nici mama n-ar prea vrea să plec.

— De ce nu mi-ai spus asta de la început? N-ai mai fi avut nevoie să-mi joci toată această comedie.

Raul Bernard făcu un semn cu ochiul bătrânului doctor și îi zise:

— Vreau să fiu sincer. Țin mult, dragă doctore, să am un certificat de la dumneata că nu pot suporta clima din Guatemala.

— E vreo cauză serioasă pentru care ar trebui să pleci?

— Nu; tata și-a pus în cap, să mă plimb prin lume, dar eu n-am chef și chiar mama ar suferi foarte mult din pricina despărțirii.

Bătrânul doctor zâmbi.

— Și acum ai venit la nenea doctorul să te scape din încurcătură, nu-i așa?

Raul Bernard îi aruncă o privire rugătoare.

— Dacă ai vrea să faci asta pentru mine, ți-aș fi veșnic recunoscător.

— În orice caz, clima de acolo nu ți-ar face bine.

— Ei vezi?!

— Bine, am să mă pun în legătură cu mama și tatăl dumitale și le voi spune că e mai bine să rămâi aici.

Și iată cum Raul Bernard ieși învingător pe toată linia. Acum tatăl său putea să se pună cu capul în jos și tot nu va reuși să-și înfăptuiască planul pe care îl ticluise atât de frumos, ca să-l despartă de Felicia.

Doctorul se ținu de cuvânt și chemă la telefon întâi casa, apoi biroul domnului Bernard.

Când spuse bătrânului Bernard știrea, acesta răspunse, buimăcit:

— Ce?... Ștrengarul spune că e bolnav? Are gărgăuni în cap!... L-a zăpăcit o fată și de aceea face tot ce-i stă în putință să rămână în Marsilia. Cu mine nu-i merge, dragă doctore. Băiatul poate suporta clima din Guatemala tot așa de bine ca oricare altul, așa că va pleca și cu asta am isprăvit!

— Dar conștiința mea de medic...

Domnul Bernard îi curmă vorba:

— Dragă doctore, tot respectul față de conștiința dumitale de medic, de data aceasta însă ai căzut într-o capcană. Ștrengarul de Raul ți s-a văitat. Ți-a povestit tot felul de prăpăstii și cu inima dumitale bună n-ai putut să-l refuzi, așa că te-a tras pe sfoară.

— Totuși rămân la părerea mea și te previn, în calitate de medic, că o climă tropicală poate fi foarte dăunătoare băiatului dumitale.

În ziua aceea domnul Bernard se întoarse acasă mai devreme ca de obicei, căci n-avea răbdare să mai stea la birou.

Pe Raul îl găsi în odaia mamei lui, stând de vorba cu ea.

Când tânărul îl văzu pe tatăl său întorcându-se atât de devreme acasă, avu o presimțire rea și într-adevăr furtuna izbucni îndată.

— Frumos plan ți-ai făcut să-mi scapi și să rămâi aici, îi zise bătrânul Bernard.

Raul se prefăcu că nu știe nimic.

— Nu mai face pe prostul, continuă tatăl său. Ești un șmecher fără pereche, dar cu mine tot nu o s-o scoți la capăt.

— Dar ce ai cu băiatul, dragă Charles? se amestecă doamna Bernard în vorbă.

— Fără îndoială că te-ai înțeles și tu cu dânsul și ai contribuit să se răzvrătească împotriva voinței mele...

— Dar nu mă răzvrătesc defel, tată, interveni Raul.

— Nu e altceva decât răzvrătire, dacă te împotrivești hotărârii mele de a pleca în Guatemala.

— Eu m-am împotrivit?... Sunt gata în orice clipă să plec și nu mai spun nimic.

— Dar te-ai dus la doctor, l-ai încântat cu tot felul de minciuni și l-ai făcut să-mi spună mie să nu te las să pleci cu niciun preț. Se vede cât de colo că toată afacerea a fost pusă la cale de tine!

— Ei bine, atunci voi pleca, zise Raul cu hotărâre, dar tatăl său îl contrazise:

— Ba nicidecum, vei rămâne. Frumoasă afacere ar fi pentru mine, dacă totuși ți s-ar întâmpla ceva și te-ai îmbolnăvi în timpul șederii tale în Guatemala. N-aș mai putea trăi o zi liniștită cu mama ta, m-ar duce la disperare cu muștrările și văicărelile ei și așa ceva nu-mi trebuie.

Raul nu se putu stăpâni, se apropie de tatăl său și îl îmbrățișă.

— Dacă vrei tu, dragă tată, voi rămâne dar și așa îți voi fi un fiu ascultător, îi spuse el râzând.

— Te cred, pentru că îți convine să rămâi. Dar să nu crezi cumva că prin aceasta îți vei ajunge scopul.

Raul nu luă în serios această amenințare, știind că în sufletul său și bătrânul era mulțumit că băiatul lui va rămâne cu dânsul.

Mama lui nu mai putea de bucurie.

Totul mersese strună și nu era nevoie să se despartă de fiul ei.

Cel mai fericit era însă Raul.

Va avea deci prilejul s-o vadă și mai departe pe Felicia în fiecare zi, să fie aproape de dânsa.

Chiar dacă nu mai era vorba să-și ia rămas bun de la dânsa, totuși va stăruia să facă împreună excursia.

Visând treaz, își închipuia de pe acum ce plăcut va fi când se va afla singur cu ea.

186. Iluziile unei bolnave

Din ziua când președintele Crosham îi făgăduise tot sprijinul său, Bob Wilkens fu un oaspe zilnic în casa lui.

Deși își luase o răspundere foarte mare și avea mult de lucru, găsea întotdeauna timp, să se ducă și la președintele Crosham, cu atât mai mult, cu cât deseori avea nevoie și de sfatul lui în afaceri mai grele și complicate.

Doamna Wilkens era uimită de vizitele dese ale fiului ei în casa președintelui Crosham, dar nu spuse nimic, ci îl lăsă pe Bob să facă ce vrea.

În sufletul ei mulțumi lui Dumnezeu pentru această întorsătură a lucrurilor, care nu dădea răgaz lui Bob să se gândească prea mult la durerea lui pentru pierderea Feliciei, ceea ce i-ar fi sfâșiat inima și i-ar fi zdruncinat sănătatea.

De la întoarcerea lui în America, era cu totul schimbat.

Se părea că îmbătrânise cu ani de zile, totuși doamna Wilkens era mulțumită de această schimbare, căci așa dorise întotdeauna să fie fiul ei, menit să ia pe seamă conducerea marii întreprinderi.

Cunoscând și doamna Wilkens de multă vreme familia Crosham, la rugămintea lui Bob se duse și ea într-o duminică la vila acesteia.

— Nu sta neîncetat la capătâiul tatei, zise Bob mamei sale. Aerul de spital nu-ți face bine. Ești palidă și ai slăbit, așa că o plimbare la aer curat și mai cu seamă societatea unor oameni simpatici îți va face mult bine. Pe tata poți să-l lași pentru câteva ceasuri în grija surorilor de la spital, fă-mi plăcerea și însoțește-mă la familia Crosham.

Doamna Wilkens se uită lung la fiul ei și îl întrebă:

— Dacă îți face plăcere să fim împreună, de ce nu rămânem acasă, dragă Bob? Am fi singuri și am putea vorbi despre tot ce ne apasă sufletul.

— Am făgăduit domnului și doamnei Crosham și îndeosebi fiicei lor să petrec duminica cu dâșii și vreau să mă țin de cuvânt.

Apoi îi povesti despre boala gravă a tinerei fete și de îngrijorarea grozavă a părinților.

Doamna Wilkens aflase și prin cunoscuți de boala fără leac a sărmanei Hariett Crosham. Ceva sigur nu știa însă nimeni, căci

părinții fetei nu spusesea nimănui întregul și tristul adevăr; numai lui Bob Wilkens îi destăinuiseră toată durerea și deznădejdea lor.

Plină de milă, doamna Wilkens clătină capul și zise:

— Sărmanii Crosham!... Mi-e milă de dâșii, căci cel mai îngrozitor chin pe caret îl pot îndura părinții e să-și vadă copilul pierind fără să-i poată da cel mai mic ajutor.

— Și mie mi-e foarte milă de dâșii, mamă, răspunse Bob. Când o vei vedea pe Hariett Crosham, nici nu-ți va veni să crezi că e sortită morții. E adevărat că e foarte slăbită și plăpândă, dar ochii îi strălucesc vioi, obrații îi sunt rumeni, răsul ei e vesel și plin de viață, așa că în ultimul timp am dorit să pot fi și eu atât de voios și bine dispus ca dânsa. Pentru mine viața e o povară și dacă n-aș avea îndatoriri și atât de mult de lucru încât nu mai știu unde mi-e capul, nu știu cum aș putea-o duce mai departe.

Doamna Wilkens îi mângâie mâinile cu o mișcare lină.

— Și cea mai mare durere își găsește alinare cu vremea, scumpul meu Bob. Te vei încredința și tu de acest adevăr. Timpul te face să uiți de moartea chiar a celei mai dragi ființe și el trece peste toate.

— Din nefericire așa este, dragă mamă.

— De ce din nefericire?... E o lege a naturii și așa e bine. Ce s-ar întâmpla dacă oamenii s-ar prăbuși sub loviturile sorții și ar muri odată cu acei care le sunt dragi?

Bob avu un zâmbet amar.

— Deși trebuie să recunosc că ai dreptate, totuși aceasta nu e o mângâiere pentru mine. Niciodată nu se va vindeca rana pe care mi-a pricinuit-o moartea Feliciei mele adorate. Nici acum nu-mi vine să cred că sărmana fată, atât de tânără și frumoasă, plină de viață și dornică de fericire, își doarme somnul de veci în pământ străin. Sunt atâția oameni bătrâni și suferinzi pe lumea asta, care își doresc moartea! De ce nu-i ia pe aceștia și nimicește în schimb o viață tânără și înfloritoare?!

— Taina aceasta n-o vom putea pătrunde niciodată, dragă Bob și n-are niciun rost să ne mai frământăm mintea cu astfel de întrebări.

— Dar ele se năpustesc cu atât mai mult asupra mea, cu cât cunosc acum și soarta grozavă a sărmanei Hariett Crosham.

Bob Wilkens tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Da, e o înșelăciune a naturii față de această sărmană ființă, care

poartă în trupul ei germenul morții. O să ai prilejul să te încredințezi tu însăși cât de sănătoasă pare Hariett Crosham. Nu mai vrea să stea culcată, așa cum i-a prescris doctorul. Îndată ce vin, se ridică de pe fotoliul ei și cere să se plimbe cu mine prin parc. Îmi ia brațul și merge alături de mine, plină de viață și bucurie.

— Am văzut-o acum doi ani la o petrecere, zise doamna Wilkens. Era ca un fluturaș vioi, plin de viață și zburdalnic. Râdea și dansa neobosită și am auzit că și la felurite sporturi a câștigat multe premii.

Bob dădu din cap.

— Cu atât mai greu îi este să se supună acum prescripțiilor doctorului. Ea nu crede că e atât de bolnavă, își închipuie, că grija părinților ei e exagerată, așa că a obținut aprobarea să se poată scula când vin eu.

Bob nu mai avu timp să mai spună ceva căci ajunseseră la țintă.

Phil îl și aștepta pe Bob la intrare. Când îl zări alergă înaintea mașinii, scoțând strigăte de bucurie și după ce Bob încetini puțin iuțeața automobilului, băiatul sări pe scara acestuia și merse până la garaj.

Copilul nu-și mai putea stăpâni bucuria pentru venirea lui Bob și îl rugă să se plimbe cu dânsul cu barca pe lac, să facă baie împreună și să se ia întrecere înot amândoi. Voia să joace chiar și golf cu dânsul. După ce se salutară toți și familia cu oaspeții luă loc pe terasă, Hariett se împotrivi cu vioiciune ca fratele ei să-l aibă pe Bob numai pentru dânsul.

Câteva minute sora și fratele se certară în glumă, apoi se înțeleseră ca întâi să facă Hariett o plimbare cu Bob prin parc.

Plecară deci amândoi și tânărul mergea încet, sprijinind-o și având grijă ca fata să nu obosească.

De mai multe ori se uită la dansa plin de îngrijorare și o milă adâncă îi cuprinse sufletul.

Răspundea cu multă bunăvoință și prietenie la toate întrebările ei și o încuraja la făurirea de planuri pentru viitor.

Și sârmana Hariett își făcea multe planuri și iluzii!

— Acum după ce am reușit să nu mai fiu nevoită să stau toată ziua în fotoliul acela plictisitor, atât părinții mei cât și doctorul vor trebui să recunoască, că nu mai sunt bolnavă. Nu-i așa, mister Wilkens?

— Negreșit, domnișoara Hariett, o întări Bob în credința ei,

socotind că e spre binele fetei să o facă să creadă într-o însănătoșire grabnică. Dar nu trebuie să faci imprudențe, căci atunci boala s-ar putea agrava iar.

— Ți-ar părea tare rău, dacă s-ar întâmpla așa ceva, mister Wilkens? îl întrebă Hariett, privindu-l ținută în ochi.

— Fără îndoială, scumpa mea domnișoara. Doresc din toată inima să rămâi sănătoasă.

Hariett îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Ții atât de mult la sănătatea mea?

Tânărul ar fi vrut să-i răspundă că dorește părinților ei să n-o piardă, dar fiindcă Hariett nu cunoștea încă toată gravitatea bolii ei, nu trebuia să afle cu niciun preț că el îi cunoștea starea adevărată.

De aceea zise zâmbind:

— E doar de o mie de ori mai frumos să ne plimbăm împreună, decât să stăm lângă dumneata, pe când ești întinsă în fotoliu.

Inima tinerei fete începu să bată cu putere și obrazii i se acoperiră de o roșeață vie.

Ea dădu veselă din cap și răspunse:

— Da, e minunat de frumos să mă pot plimba cu dumneata. De când ai venit în casa noastră, am căpătat noi puteri de viață și chiar părinții mei s-au schimbat cu totul. Până acum mă sileau să respect cu strășnicie prescripțiile doctorului, însă de când ai venit dumneata au început să asculte de rugămințile mele. Cred că nu va mai dura mult și îmi vor da voie să joc cu dumneata tenis și golf și să mergem împreună la petreceri în societate. Nici nu-ți pot spune, Bob, cât m-aș bucura să am prilejul să dansez cu dumneata. Cred că ești un dansator admirabil.

Bob avu un zâmbet trist.

„Cât va mai dura, sărmană Hariett și moartea va veni să te invite la cel din urmă dans!” îi zise el.

Gândul acesta dureros îl îndemnă să se aplece mai aproape spre dânsa și uitându-se în adâncul ochilor ei frumoși, îi șopti cu voce blândă și plină de dragoste, spre a-i aduce o mângâiere:

— Da, Hariett, în curând ți se vor îndeplini toate dorințele. Vom face sport împreună, vom dansa, vom fi veseli și ne vom bucura de viață.

În sinea lui se mira însă că găsisese puterea de a-i spune o astfel de

minciună, căci gândurile lui nu erau defel la astfel de petreceri.

Chiar în clipa când ținea brațul tinerei fete lipit de al său, se simți cuprins de un dor nebun de Felicia.

De câte ori nu se plimbaseră amândoi braț ta braț, sau mână în mână, strâns lipiți unul de altul?

Cât de fericit fusese atunci și cât de frumoasă i se păruse viața!

Și acum?!...

Sărmana fată care mergea alături de el nici nu bănuia ce sacrificiu dureros însemna pentru dânsul să-i vorbească astfel, să joace o asemenea comedie.

Pe de altă parte nici Bob nu bănuia cât de primejdioasă era mila lui pentru bolnavi.

Grija pe care i-o arăta, încurajarea pe care i-o dădea la toate planurile ei de viitor, speranță pentru îndeplinirea tuturor dorințelor ei, treziră în sufletul tinerei fete un dor nespus de dragoste.

Amândoi jucau un joc foarte primejdios.

Bob își dădu cel dintâi seama de această primejdie, când trecură pe lângă un fotograf, căruia președintele Crosham îi îngăduise să ia câteva vederi din parc și care rugă pe cei doi tineri să-i dea voie să-i fotografieze pe treptele terasei.

Hariett scoase un strigăt de bucurie, auzind această propunere și se lipi atât de drăgăstos de Bob, încât acesta nu îndrăzni să refuze propunerea fotografului.

Cu un zâmbet pentru bucuria ei copilărească se uită prietenos la dânsa.

După câteva clipe fotografia luată, fotograful mulțumi și se retrase.

Hariett zise însă, glumind:

— Acum toți care vor vedea această fotografie, vor crede că suntem o pereche de logodnici fericiți... Nu-i așa, Bob?

Acesta tresări speriat la auzul acestor cuvinte și se uită la ea ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis.

Tânăra fată continuă însă zâmbind:

— Ar face o vâlvă nemaipomenită, dacă ne-am prezenta cu logodiți societății din New-York. Fără îndoială, nimeni nu se gândește că eu – care trec în ochii tuturor drept pe moarte – aș putea deveni o logodnică fericită.

Bob Wilkens rămase vădit încurcat și își trecu mâna peste frunte, ca

și când ar fi vrut să gonească anumite gânduri care îl năpădeau.

El și Hariett Crosham – care era sortită morții – logodiți?...

Nici nu era de gândit la așa ceva!...

Se strădui din răputeri să spună ceva, pentru a ieși din situația penibilă în care se afla, dar nu găsi cuvintele potrivite.

„Într-adevăr că ar face mare vâlvă”, se gândea el neîncetat și își simți sufletul cuprins de groază.

Respiră ușurat când în sfârșit veni Phil și își ceru drepturile lui asupra prietenului și salvatorului său.

Își dădu însă bine seama că Hariett nu era defel mulțumită de întreruperea convorbirii prin venirea fratelui ei mai mic. Zâmbetul de fericire dispăru de pe buzele ei, privirea i se întunecă și supărată se răsti la Phil:

— Nu poți să aștepți până când va veni mister Wilkens singur să te ia la joc? Vrei să-l plictisești?.. Du-te și joacă-te singur!

Bob făcu un gest de împotrivire și răspunse:

— De ce faci muștrări sărmanului copil, domnișoară Hariett? S-a bucurat atât de mult că va avea prilejul să se joace cu mine și nu vreau să-i stric această bucurie, cu atât mai mult, cu cât ai nevoie de odihnă după plimbarea destul de lungă pe care am făcut-o. Peste cel mult un ceas mă întorc la dumneata...

Hariett îi aruncă o privire plină de implorare și se rugă de el:

— Jucându-te cu Phil nu mă uita cu totul, Bob, căci ești al meu și nu al fratelui meu.

Bob se sperie iar la auzul acestor cuvinte; de data aceasta ochii i se deschisera cu desăvârșire și Hariett Crosham îi spusese destul de limpede că e îndrăgostită de dânsul.

Fu mulțumit că se putea îndepărta de ea, deoarece i-ar fi fost cu neputința să stea de vorbă înainte. Pe când se juca însă cu Phil, se arătă foarte distrat, cu gândurile aiurea și se întreba mereu: „Ce va ieși din toată această afacere?”

187. Refugiul

Camaradul său căzuse!...

Timp de câteva clipe Axel de Martigny se opri din fugă, vru să rămână lângă el, dar după o chibzuire fulgerătoare, alergă mai

departe cât îl țineau picioarele.

N-ar fi putut să-i dea niciun ajutor, căci fără îndoială era mort. În felul acesta cad numai cei loviți de moarte.

Fugi deci înainte, tot înainte, până când ajunse în Piața Republicii și de aici coti în strada Turinului, de-a lungul căreia alergă mai departe.

Împușcăturile încetaseră și nici vocile urmăritorilor nu se mai auzeau.

Puterile îl părăseau, era istovit, respira anevoie, așa că nu mai fu în stare să fugă mai departe. Se opri deci să se odihnească vreo câteva clipe.

Nu avu însă răgaz, căci după scurt timp zări iar pe cei doi polițiști.

Vasăzică o nouă vânătoare pentru prinderea lui?!..

Contele alergă de-a lungul caselor, cotea mereu în alte străzi, crezând că i se va pierde urma, dar polițiștii nu-l slăbeau defel din ochi.

Ba se apropiiau din ce în ce mai mult.

Se putea ca în strada următoare să dea peste o altă patrulă și atunci va fi ca într-o capcană.

Era gata să piardă orice nădejde de scăpare, când trecu pe lângă o casă cu grădina din față despărțită de stradă printr-un gard scund.

Contele de Martigny se opri și privi în jurul său.

Urmăritorii săi se apropiaseră până la o depărtare de vreo două sute de metri.

Apoi se opriră, iar unul din ei își duse carabina la ochi și ținți asupra contelui.

Încă o singură clipă, glonțul va porni din armă și atunci se va isprăvi cu dânsul...

O săritură, o încordare a trupului și când ce auzi împușcătura, contele de Martigny sări de partea cealaltă a zidului.

Dar polițiștii îl vor urmări mai departe, vor sări și ei în grădină și...

Contele alergă spre casă.

Deodată!...

El scoase un strigăt de bucurie, căci la lumina lunii zări deasupra ușii o placă, pe care sta scris: „Consulatul Marii Britanii”.

Dacă va reuși să intre în casă, era salvat!

În disperarea lui bătu cu amândoi pumnii în ușă.

Afară, la poarta grădinii, stăteau cei doi polițiști și sunau.

În sfârșit.. În casă se auziră pași, ușa fu deschisă, un portar somnoros apăru în pragul ei și îl întrebă răstit pe contele de Martigny:

— Ce înseamnă gălăgia asta în toiul nopții?

— Îndură-te de mine!... scapă-mă!... Am fugit din Legiunea Străină!...

Portarul care auzise sunând la poarta grădinii, se uită în stradă și îl întrebă pe conte:

— Și ce vor acei de afară?

— Vor să mă prindă iar.

— Intră în casă și așteaptă în sală, pe nemernicii aceia îi voi trimite la dracu!

În sală contele de Martigny căzu istovit pe un scaun, dar un simțământ de nespusă fericire îi năpădi sufletul.

Era salvat, căci consulatul era neutral și polițiștii n-aveau voie să intre și să se atingă de el.

Portarul se dusesese între timp la poartă și se răsti la cei doi polițiști:

— Ați înnebunit de sunați așa?

— Am văzut că un individ pe care îl urmăream, a intrat aici. Bănuim că e un legionar care a dezertat, așa că te rugăm să ne lași să-l prindem.

— Se vede că într-adevăr v-ați pierdut mințile!.. Nu știți că n-aveți voie să intrați în consulat? Căutați-vă de drum, căci altfel vom înainta o plângere împotriva voastră.

Aceste cuvinte spuse cu glas hotărât își făcură efectul. Cei doi păzitori ai ordinii publice se uitară unul la altul, schimbând câteva cuvinte în limba arabă, apoi plecară, salutând cu respect pe portar, care le și întorsese spatele, îndreptându-se spre casă.

Intră în sală și apropiindu-se de contele de Martigny, îi zise râzând:

— Ai avut noroc că ai ajuns la timp aici.

— Da, a fost o întâmplare fericită pentru mine, căci habar n-aveam că aici e un consulat.

— Norocul dumitale a fost și mai mare că ai nimerit la consulatul englezesc, fiindcă altul nu te-ar fi primit. Ar fi luat numai apărarea unui compatriot de-al lor. Dar acum povestește-mi și mie cum ai scăpat din Legiune și înainte de toate spune-mi numele dumitale, căci mâine dimineață trebuie să raportezi domnului consul cele întâmplate.

Portarul avu norocul să scape de facerea raportului, căci în clipa aceea apăru în sală și consulul, care fusese deșteptat din somn de împușcătura pe care o auzise.

Se uită uimit la musafirul nocturn, care, în zdrențele în care era îmbrăcat, avea înfățișarea unui derbedeu.

Fugarul se ridică de pe scaun și îl salută pe consul, apoi îi zise:

— Domnule consul, fiind dezertor din Legiunea Străină, vă rog să-mi dați adăpost și să mă scăpați de urmărire.

— Ești francez?

— Da, și numele meu e contele de Martigny.

Consulul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Contele de Martigny, repetă el. Fiul acelui conte de Martigny care?...

— ...Care și-a răpus singur zilele, întregi fugarul vorba consulului.

Deodată acesta îi întinse prietenos mâna și uise:

— Fii bine venit, dragul meu Axel!

— Cum, mă cunoașteți?...

— Negreșit că da, mi se pare însă că tu nu-ți mai aduci aminte de mine? Ei da, au și trecut mulți ani de când ne-am cunoscut și ne-am împrietenit și timpul ne-a schimbat mult înfățișarea. Sunt Harold Rey!.. Ei, acum mă recunoști... îți aduci aminte de mine?

Cu o mișcare repede contele de Martigny îi luă mâna și o strânse cu atâta putere, încât consulul făcu o strâmbătură de durere.

— Harold, scumpul meu prieten!... Tu ești?!... Nici nu-mi vine să cred!...

— Ciudată întâmplare, nu-i așa?

— E cât se poate de surprinzătoare! Acum cred că ai să mă ajuți să scap mai departe?

— Mai încape vorbă!... Deocamdată vino în biroul meu și povestește-mi tot ce s-a întâmplat cu tine.

Apoi întorcându-se spre portar, îi spuse acestuia:

— Adu o sticlă de vin și două pahare în odaia mea; dar din vinul cel mai bun!

Trecură amândoi în biroul consulului, unde luară loc în niște fotolii adânci, își aprinseră câte o țigară și sorbind din vinul bun pe care îl adusese portarul, contele de Martigny începu să povestească prietenului său, găsit pe neașteptate, tot ce făcuse de la moartea

năprasnică a tatălui său.

— Pierdusem orice nădejde să mai pot face ceva, așa că m-am lăsat în voia sortii, care mi-a jucat mai multe renghiuri. În cele din urmă am intrat în Legiune, spre a scăpa cel puțin de cea mai neagră mizerie și a nu muri de foame. Cred că nu mai este nevoie să-ți spun în amănunțime ce înseamnă să servești în Legiunea Străină, căci aici la Oran ai avut destul prilejul să afli cum se trăiește acolo și tot ce au de îndurat sărmanii legionari... În sfârșit, azi am dezertat.

Îi descrie fuga și cum tovarășul său Sven Alvesten fusese împușcat.

— Sărmanul, acum e liber, dar altfel de cum a nădăjduit... Ce se va întâmpla acum cu mine?... Ce crezi că voi putea face?

— Francezii vor cere extrădarea ta.

— Sper însă că nu vor reuși, că nu li se va împlini cererea?

— Negreșit că nu, căci pe dezertori nu suntem obligați să-i predăm.

— Și mai departe?...

— Vrei să te întorci în patrie?

— Cât mai repede se va putea.

— Asta va fi ceva mai greu. Cât timp te vei afla sub acoperișul acestei case, nimeni nu se va putea atinge de tine, însă îndată ce vei face un singur pas în stradă, te vor înhăța la repezeală. Vor pune pe cineva de pază, care să supravegheze neîncetat această casă.

— Atunci cum voi putea scăpa?

— În legiune ai servit sub numele tău adevărat?

— Nu, ci sub numele de Perrol.

— Foarte bine, vom putea găsi astfel o cale de scăpare.

— Cum?

— Tu ești contele de Martigny, și nu legionarul Perrol, pe care vor să-l prindă. Actele tale adevărate le mai ai?

— Nu; le-am distrus înainte de a mă angaja în Legiune.

— Atunci trebuie să cerem altele din patrie. Până atunci n-ai voie să ieși din casă.

— Vrei să mă ții aici atâta vreme?

— Cu dragă inimă îți ofer ospitalitatea și îmi pare bine că vom putea fi mai multă vreme împreună, după ce nu ne-am văzut atâția ani de zile.

În dimineața zilei următoare se prezentară la consul un căpitan al Legiunii Străine și un comisar al poliției administrative.

Consulul Rey îi primi politicos și îi întrebă cu ce îi poate servi.

— În casa dumată se află un dezertor, zise căpitanul cam răstit.

— Scuză-mă, te rog, dar aceasta nu e casa mea, ci consulatul britanic și chiar dacă un dezertor ar fi reușit să se refugieze aici, știi foarte bine că nu vi l-aș preda. Așadar venirea dumată n-are niciun rost.

— Dar omul acela nu e numai dezertor, ci și hoț, căci a furat uniforma statului.

Consulul izbucni în râs.

— Te-ai așteptat cumva, că înainte de a fugi va veni la dumneata să-ți predea în chip oficial uniformă?

— Te rog să nu mă iei peste picior, căci afacerea e foarte gravă pentru noi.

— Mie mi se pare caraghioasă.

— Vasăzică nu vrei să ne predai hoțul?

— Mai întâi dă-mi voie să-ți pun o întrebare: cum se numește dezertorul?

— Perrol.

— Ei bine, un om cu numele acesta nu-ți pot preda, căci nu s-a refugiat aici.

— Atunci și-a schimbat numele când s-a angajat în Legiune, așa cum fac de altminteri toți.

Consulul ridică din umeri, zâmbind ironic.

— Treaba dumneavoastră!... De ce angajați oameni care n-au acte în regulă?

— Asta n-are nicio însemnătate.

— Ba are și chiar una foarte mare, căci omul care s-a refugiat aici este...

Consulul se opri din vorbă, apoi adăugă:

— Și la urma urmei n-am nevoie să-ți spun numele lui.

— Oricum s-ar numi, el e hoțul.

— Asta trebuie s-o dovedești.

— Sunt oameni destui care îl cunosc.

— Poate îl cunosc pe legionarul Perrol, dar nu pe acela care s-a refugiat la consulat!.. Așadar, domnilor, nu vă mai osteniți în zadar, căci nu vă veți ajunge scopul... La revedere!

Consulul le făcu o ușoară înclinare din cap, dându-le să înțeleagă că

nu mai vrea să stea de vorbă cu ei.

Cei doi francezi își mușcară buzele, salutară scurt și plecară.

Consulul îi urmări cu privirea și râse mulțumit.

— Proștilor!... Ce bine îmi pare că v-am jucat renghiul și l-am scăpat pe bunul meu prieten!

În vremea asta contele de Martigny îmbrăcase alte haine, pe care i le dăduse consulul și ședea pe terasa casei, citind un ziar și fumând o țigară care i se păru și mai bună de când era liber.

Ce sfântă era libertatea!

Pe stradă trecea o trupă de legionari cu fanfara!

Contele de Martigny lăsa ziarul și se uită după ei.

Era chiar compania lui, care se ducea spre gară pentru a pleca în Maroc.

Pesemne că ordinul de plecare fusese dat mai curând decât se așteptase.

Dacă ar mai fi întârziat fuga încă o singură zi, ar fi fost prea târziu.

188. O propunere ispititoare

După întoarcerea ei, contesa Dolores de Martigny resimți și mai dureros loviturile sorții care se înverșunase împotriva ei.

Socotelile pe care le făcuse cu ajutorul lui Jean și al bătrânei Betty, ieșiseră și mai rău decât se așteptase.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să-și vândă toată gospodăria și să oprească numai cât îi trebuia să-și mobileze două odăi modeste.

Betty urma să se mute în mica locuință a lui Jean și să rămână acolo până când vor veni timpuri mai bune.

Cu toate greutățile care se năpustiseră asupra lor, nădăjduiau că vor ieși cu timpul din această încurcătură grozavă și nădejdea lor fu întărită prin faptul că Felicia, cu ajutorul lui Raul Bernard, reușise să găsească un post, să-și câștige existența.

Jean găsisese și el de lucru într-o cârciumă din port, ca tejghetar, și se oferise să îngrijească și de Betty, care îi va conduce mica lui gospodărie.

Prin aceasta ușură sufletul sărmaneii contese de o mare povară, căci gândul de a-i ști în nevoie pe cei doi bătrâni, o chinase nespus de mult.

Începu deci să ia toate măsurile pentru schimbarea felului ei de viață și dădu anunțuri în ziare prin care aducea la cunoștință vânzarea mobilierului casei, așa că porniră să vină la dânsa negustori de tot felul.

Începu o tocmeală urâtă, așa că Dolores simți și mai mult povara situației ei de acum.

Pentru frumosul ei mobilier, pentru argintărie și prețioasele obiecte de artă pe care le adunase cu dragoste în decursul anilor, i se oferiră preturi de batjocură.

Inima îi sângera la gândul de a se despărți de toate aceste lucruri care îi deveniseră scumpe și mai cu seamă când văzu că va fi nevoită și le dea pe nimica toată.

De aceea nici nu se putu hotărî să primească primele oferte care i se făcură, cu atât mar mult, cu cât și Felicia se împotrivi la vânzarea lucrurilor pe niște prețuri de nimic.

Dar nici în zilele următoare nu veniră negustori care să dea mai mult.

Zâmbind ironic, aceștia o lămuriră pe contesă că situația este cât se poate de grea și că foarte mulți oameni care fuseseră bogați până atunci, erau nevoiți să-și vândă lucrurile din casă.

Abătută și amărâtă, Dolores ședea în camera ei, cu privirea rătăcită în gol. Își dădea seama că nu va mai putea aștepta mult și că va fi nevoită să se mulțumească și cu puțin, dacă nu voia ca într-o bună zi să nu mai vină niciun cumpărător.

Tocmai în vremea când era mai deznădăjduită, îi fu anunțată vizita unui domn de la Roché.

Crezu că era un nou cumpărător și spuse bătrânei Betty să-l conducă înăuntru.

Îndată ce o zări, domnul de la Roché păși spre Dolores și îi sărută mâna.

— Ah, doamnă Martigny, începu el cu înflăcărare, sunt încântat, sunt fericit că te-am găsit acasă. Am călătorit zi și noapte, iar de la gară am venit de-a dreptul încoace, căci mă temeam grozav să nu te mai găsesc aici.

Dolores îl privi foarte mirată și cu un gest îl pofti să șadă.

— Ce dorești, domnule? îl întrebă ea. N-ai venit pentru mobilierul pe care îl am de vânzare?

Domnul de la Roché își puse un monoclu la ochi și o măsură pe contesă din creștet până în tălpi.

— Nu vei mai fi nevoită să-ți vinzi mobilierul, dacă vei primi propunerea mea, doamnă Martigny.

— Propunerea dumitale? repetă Dolores din ce în ce mai mirată.

— Vei scăpa dintr-o singură dată de grija zilei de mâine, dragă doamna Martigny.

— Cum ar fi cu puțință așa ceva?

— Venind cu mine.

— Unde?

— La Paris.

— Eu... la Paris?...

Domnul de la Roché dădu cu însuflețire din cap, îi sărută iar mâinile și plescăi din limbă.

— Oh, locul unei femei ca dumneata e numai la Paris!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că contesa blondă din Marsilia trebuie să devină contesa blondă din Paris.

Dolores sări în picioare și făcu un gest de împotrivire.

— Nu... nu... niciodată!

— Ascultă-mă pe mine, doamnă Martigny, continuă domnul de la Roché cu și mai mare surprindere. Sunt proprietarul barului „La Pisica Neagră”. Am și angajat cele mai mari atracții din lumea întreagă pentru barul meu și trebuie să fi aflat că plătesc onorarii enorm de mari.

— Da, știu asta, însă...

— Iartă-mă că te întrerup, doamnă Martigny, dar înainte de a lua o hotărâre, trebuie să mă asculți până la sfârșit. În ziua de azi nu e greu să angajezi artiști de cabaret renumiți, căci sunt cât nisipul mării, dar greu, foarte greu de găsit o doamnă, o adevărată doamnă; una ca dumneata, cu maniere distinse, care cu tot renumele pe care îl are, e respectată de toată lumea. Până acum n-am găsit niciuna afară de dumneata. Dar ai avut un contract cu Cekov și n-am vrut să i te iau. Alaltăieri am venit însă dintr-o călătorie pe care am făcut-o în jurul lumii, din care am adus la Paris artiștii cei mai mari din toate țările și am aflat că barul „Valencia” a fost nimicit de un incendiu, iar contesa blondă nu și-a pierdut numai averea, dar chiar și puțința de a-și

câștiga existența. Atunci n-am mai stat măcar o singură clipă la gânduri și am venit încoace, spunându-mi că trebuie să mă folosesc neapărat de acest prilej care nu mi se va mai ivi niciodată. Mi-am mai spus că o femeie ca dumneata lipsește în întreprinderea mea și că trebuie să mi-o câștig cu orice preț... auzi... cu orice preț!... Iată-mă deci în fața dumată, doamnă Martigny și îți propun un contract pe cinci ani, o leafă fixă de zece mii de franci pe lună, două la sută din beneficiu și trei luni concediu pe an...

Dolores, care până atunci ascultase tăcută și cu fața palidă, clătină capul.

— Nu... nu pot primi propunerea dumată, domnule de la Roché.

— Îți voi da cincisprezece mii de franci pe lună, doamnă Martigny...

Dolores închise pentru câteva clipe ochii. Ispita era mare!

Va putea părăsi Marsilia!... Va pleca la Paris!...

Va scăpa de toate grijile, va putea împlini Feliciei toate dorințele, fata ei va putea duce o viață de prințesă și în scurt timp dânsa va avea iar o avere mare!

Îi era oare îngăduit să respingă o astfel de propunere?! Gândurile i se învâlmășiră nebune în creier dar deodată... își aminti iar de viața ticăloasă pe care fusese nevoită s-o ducă la barul „Valencia”.

Să înceapă din nou o asemenea viață... numai pentru banii mulți care i se vor plăti! Să se arate iar seară de seară unei mulțimi dornice de senzații și de plăceri?!

Și că ar deveni un număr de senzație la Paris nu încăpea nicio îndoială, căci domnul de la Roché lucra în stil american și ar face destulă reclamă cu contesa blondă din Marsilia, spre a atrage cât mai mulți clienți.

Chinuită de toate aceste gânduri, Dolores de Martigny exclamă deodată:

— Chiar dacă mi-ai da o sută de mii de franci, domnule de la Roché, tot n-aș primi propunerea dumată!

Francezul se uită uluit la ea.

— Vorbești serios, doamnă Martigny?

Dolores se gândea însă numai la copila ei, și-și aminti de clipa în care Felicia, fără să bănuiască nimic, apăruse la barul „Valencia” și cum, dezgustată de tot ce văzuse, se despărțise de mama ei.

— Mai bine trăiesc în sărăcie. Îndur cele mai mari nevoi, decât să mă întorc într-un asemenea cuib al viciului, răspunse ea cu hotărâre.

— Mărturisesc că nu te înțeleg, doamnă, zise domnul de la Roché. Cum poți să respingi o asemenea propunere?!... Te rog să te mai gândești și să nu iei o hotărâre pripită. Mai chibzuiește și sunt gata să-ți ofer chiar mai mult, dacă vei vrea să închei contractul cu mine. Am neapărată nevoie de contesa blondă la Paris.

El scoase portofelul și puse pe masă douăzeci de hârtii a o mie de franci și zise:

— Iată un scont asupra onorariului dumitale...

Dar Dolores dădu bancnotele la o parte, căci în clipa aceea se gândi și la căpitanul Barnabe, la farmecul unui cămin fericit și frumos și răspunse:

— Nu-ți mai da osteneală, domnule de la Roché. Niciodată nu voi încheia un asemenea angajament cu dumneata.

— Poate tot îl vei încheia! se auzi deodată un glas străin venind din spre ușă, care făcu atât pe contesa de Martigny cât și pe domnul de la Roché să se întoarcă surprinși într-acolo.

Fața contesei se făcu palidă și buzele ei începură să tremure.

Privirea ei plină de spaimă rămase ațintită asupra femeii care intrase în odaie și care nu era alta decât Ecaterina Barnabe, sora căpitanului.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, apoi Ecaterina Barnabe izbucni în râs și zise cu ton batjocoritor:

— Iartă-mă că am intrat aici, dar am auzit din sală câteva frânturi din interesanta convorbire pe care ai avut-o cu acest domn și socotesc de datoria mea să te feresc de un pas nechibzuit.

Dolores își duse mâna tremurândă la piept căci simțise în inimă o durere ascuțită.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă ea plină de teamă și îngrijorare.

— Că am venit din partea fratelui meu și vreau să vorbesc cu dumneata.

Apoi, fără a lua în seamă tresărirea de spaimă a contesei, se întoarse spre domnul de la Roché și îi zise:

— Te rog să mă lași singură cu contesa de Martigny, dar cu toate că deocamdată trebuie să te îndepărtez de aici, poți fi încredințat că îți

vei ajunge mai curând ținta decât te-ai fi putut aștepta.

Francezul își dădu îndată seama că aceste două femei erau dușmane și că o întâmplare fericită îi venea în ajutor spre a o face pe contesa de Martigny să primească propunerea lui.

Cu o plecăciune se retrase, lăsând-o singură pe contesa de Martigny cu Ecaterina Barnabe.

189. Plimbarea

Raul Bernard aștepta mereu un răspuns din partea Feliciei de Martigny dacă va pleca cu dânsul în excursie, dar așteptarea lui era zadarnică.

Ea nu mai dădu niciun semn de viață, iar când el venea la birou, fata îl ocolea, astfel că nici nu mai avu prilejul s-o întrebe.

De ce se purta oare așa?...

Tânărul își explică purtarea ei ca sfială și zâmbi.

După prima sărutare va deveni mai îndrăzneată și nu se va mai feri de dânsul.

Dar unde să-i dea această sărutare, dacă nu voia să vină cu el?

Trebuia deci s-o ia prin surprindere și în acest scop Raul Bernard își făcu un plan.

Când sosi sâmbătă, Raul telefonă contesei Dolores de Martigny și-i ceru voie să o ia pe Felicia la o plimbare cu automobilul.

Dolores nu-i respinse rugămintea, fiind mulțumită că în felul acesta fata ei va avea o distracție și va putea ieși pentru câteva ceasuri din atmosfera apăsătoare a orașului.

Sâmbătă lucrul în birouri înceta la ora două după-amiază, așa că înainte de închiderea birourilor, Raul și aștepta cu mașina în fața clădirii în care se afla întreprinderea tatălui său.

Zări pe funcționari plecând unul câte unul sau în grupuri și printre cei din urmă ieși și Felicia. Raul îi ieși în cale și o opri.

— De data aceasta nu-mi vei mai scăpa, îi zise el râzând. Azi trebuie să mergi cu mine. Am cerut voie de la mama dumitale, așa că te rog să te urci în mașină fără multă vorbă și o ștergem afară la câmp.

Felicia tresări speriată.

— Dar e un adevărat atac prin surprindere, domnule Bernard!

— E singura cale de a te prinde în sfârșit.

— Nu pot pleca așa cum sunt îmbrăcată. Ar trebui să mă duc acasă și să mă schimb.

— Nu se poate. De altminteri găsesc rochia foarte drăguță și chiar cu ea ești frumoasă ca în totdeauna.

Obrajii tinerei fete se îmbujorară, căci în urma acestui compliment spus de-a dreptul, fără îndoială că vor urma și altele și poate chiar mai mult decât numai complimente.

Dar cum să scape din această încurcătură?

Negreșit că Raul Bernard se va simți jignit și se va supăra pe dânsa, dacă va refuza și de astă dată să meargă cu dânsul. Pe de altă parte tânărul se purtase atât de frumos cu ea, încât nu merita o jignire, așa că fu nevoită să se supună.

— Dar nu vom întârzia mai mult de un ceas, domnule Bernard, căci n-aș vrea să-i răpesc mamei din timpul în care putem fi împreună.

— Bine, numai un ceas, răspuse Raul.

Se îndreptară spre mașină, Raul deschise ușa acesteia și o ajută să se urce, apoi luă loc la volan și plecă.

Trecură repede prin străzile animate ale orașului și după scurt timp ajunseră afară la câmp.

Era o zi minunat de frumoasă, soarele strălucea pe cer și toată natura era parcă în sărbătoare.

Cât timp străbătuseră orașul, cei doi tineri nu vorbiseră nimic, Raul fiind cu luare-aminte la conducerea mașinii. Îndată ce ajunseră însă pe șoseaua care ducea afară la câmp, tânărul se întoarse spre Felicia și o întrebă:

— Nu e frumos să zbori astfel cu mașina, în adierea vântului, în lumina razelor de soare?

Fata dădu din cap.

— Da, totul te îndeamnă să visezi.

— Așa este, și trezește dorul în sufletul oamenilor.

Raul Bernard avea dreptate.

Felicia își aminti de plimbările pe care le făcuse odinioară cu Bob Wilkens, când reușise câteodată să scape pentru un ceas sau două din pensionul doamnei Brissart și fu cuprinsă de un dor atât de mare, încât ochii i se umplură de lacrimi.

Din clipa aceea nu mai fu în stare să se gândească la altceva decât

la Bob Wilkens.

Dar aceasta nu era starea sufletească potrivită, în care o plimbare cu Raul Bernard i-ar fi făcut plăcere.

Tânărul nădărduse, fără nicio îndoială, că Felicia va fi veselă și bine dispusă și acum avea o dezamăgire.

Raul părea însă că nu observase întristarea ei, căci vorbea mai departe cu vioiciune.

În sfârșit Felicia reuși să se reculeagă puțin.

Nu voia să-i strice buna dispoziție, căci, Raul o invitase desigur la această plimbare, ca să-i ofere o distracție, și s-o scoată din plictiseala vieții de toate zilele.

Deveni mai vorbăreț, îi răspunse la întrebări, se prefăcu veselă și se strădui să-și alunge gândurile triste, luptând din răputeri împotriva lacrimilor care amenințau să izbucnească în fiecare clipă.

Mașina înainta cu repeziciune și după câțva timp ajunseră la Canot, unde Bob opri în fața unui restaurant.

— De ce ai oprit aici? îl întreabă Felicia.

— Ca să luăm masa, căci nici dumneata n-ai mâncat încă și sunt sigur că ți-e foame, răspunse Raul Bernard.

— Ai dreptate... uitasem aproape, de mâncare.

Oprirea la restaurant fu foarte plăcută Feliciei, deoarece se temuse mereu că Raul se va folosi de singurătate și îi va mărturisi dragostea lui. Așa cel puțin nu va fi singură de tot cu dânsul, în local fiind și alți clienți.

Raul Bernard fu foarte atent și comandă un prânz îmbelșugat, cu mâncăruri alese.

— De ce atâta lux? îl întreabă Felicia zâmbind.

— În cinstea dumitale, răspunse Raul Bernard.

— Vrei să mă răsfеți?

— Ești făcută pentru așa ceva și oricine te vede trebuie să aibă dorința de a-ți face toate plăcerile.

Tăcu vreo câteva clipe, apoi adăugă cu un zâmbet tainic:

— Afară de asta, trebuie să serbăm ceva.

— Ah da, e vorba să serbăm plecarea dumitale.

Felicia încă nu aflase că Raul nu mai era nevoit să plece în Guatemala și deocamdată el o lăsa în credința aceasta.

Mâncărurile erau foarte gustoase și vinul bun, așa că mâncară cu

mare poftă.

Felicia bău însă foarte puțin, nevoind să se amețească cu alcool, ci să-și păstreze capul limpede. Numai din șampania pe care Raul o comandase la sfârșit, ea goli un pahar întreg, când ciocni cu dânsul pentru plecarea lui, dorindu-i călătorie bună.

— Nu ești defel întristată că trebuie să plec atât de departe? o întrebă Raul, după ce goliseră paharele.

— Ba da, îmi pare rău, răspunse fata.

— Ai să te gândești câteodată la mine?

— Pe un prieten atât de bun și credincios, care m-a ajutat la nevoie, nu o să-l uit niciodată... Dar acum să plecăm, căci am întârziat prea mult.

— Așa de repede?

— Ți-am spus doar că nu am de gând să lipsesc prea mult de acasă, din pricina mamei pe care nu vreau s-o las prea mult singură cu grijile și necazurile ei.

Raul Bernard plăti, apoi se urcă iar în mașină, dar tânărul nu luă drumul înapoi spre oraș, ci porni pe o șosea care ducea la câmp.

Felicia observă aceasta și se împotrivi.

— Cum a fost înțelegerea noastră? zise ea cam supărată.

— Ne-am înțeles să facem o plimbare la câmp.

— Dar nu așa departe.

— Voi opri îndată și ne vom odihni puțin pe iarbă verde, ca niște adevărați excursioniști.

Vrând, nevrând, Felicia fu silită să se supună și să-i împlinească dorința.

Raul Bernard îndreptă mașina spre o luncă unde coborâra. El așternu o pătură pe care se întinseră amândoi.

Felicia își pusese mâinile sub cap și privea spre cer, iar Raul se așezase alături și se uita neîncetat la ea.

În jurul lor domnea o tăcere adâncă. Miresme îmbătătoare veneau ca o adiere ușoară dinspre câmpia înflorită și din depărtare se auzea lătratul unor câini.

Privirea lui Raul Bernard era îndreptată ținută asupra încântătoarei fete, care stătea culcată, în lumina aurie a razelor de soare.

În clipa aceea Felicia i se păru mai frumoasă ca oricând.

Inima începu să-i bată mai cu putere și, sângele să-i clocotească în

vine.

Era oare iubire ceea ce simțea în clipa aceea?...

Da, îi răspunse o voce lăuntrică, e acea iubire mare pe care omul o simte numai o dată în viață, fericirea fără margini, fericirea desăvârșită!

După o tăcere de câțva timp el începu:

— În amintirea primei noastre întâlniri, am vrut să mai vin azi o dată pe același drum. Îți mai aduci aminte, domnișoară Felicia, cât de puțin a lipsit ca să murim împreună?... Prima oară când mi-a plesnit cauciucul urmărind pe bandiți, apoi în pivnița magaziei celei vechi și a treia oară pe mare, când grozava furtună n-ea răsturnat barca!

— Da, am trecut amândoi în același timp prin mari primejdii.

— N-a fost oare hotărârea destinului care m-a adus în calea dumitale spre a-ți da ajutor?

— A fost o hotărâre fericită și sunt recunoscătoare destinului, dar înainte de toate îți sunt recunoscătoare dumitale pentru tot ce ai făcut pentru mine. Aș putea zice că te-ai jertfit chiar.

— A fost atât de puțin, încât nici nu face să mai vorbim de ceea ce am făcut... Acum vreau să-ți dau o veste plăcută.

Felicia se ridică și îl privi cu încordare.

— O știre bună mi-ar face mare plăcere.

— Am reușit să-l înduplec pe tata să nu mă mai trimită în Guatemala, așa că voi rămâne în Marsilia. Am luptat din răputeri pentru a obține acest rezultat... dar știi de ce am ținut atât de mult să nu plec de aici?

Felicia își putea închipui prea bine de ce.

Pentru dânsa nu mai încăpea nicio îndoială că acum va veni mărturisirea de care se temea atât de mult.

Văzu din privirea lui, înțelese din vocea lui, care tremura ușor, că sufletul îi era cuprins de o tulburare adâncă.

— Știi de ce? o mai întrebă o dată Raul.

Stingherită, fata privi în depărtare și clătină încet capul.

Raul îi luă mâna, dar ea nu îndrăzni să și-o retragă îndată.

— Uită-te la mine, o rugă tânărul.

Încet de tot își întoarse privirea spre dânsul și văzu în ochii lui o expresie rugătoare, dar nu-i dădu nici de astă dată un răspuns, așa că Raul continuă:

— M-am luptat să rămân aici, fiindcă, nu puteam să mă despart de dumneata. Ar fi fost îngrozitor pentru mine să nu te mai văd, să nu-ți mai aud vocea atât de dulce, să nu te știu aproape de mine și toate acestea pentru că...

Felicia îi curmă vorba cu un gest brusc și zise aproape cu spaimă:

— Nu... nu... taci!

Raul Bernard o privi uluit și întrebă:

— De ce nu?

— Fiindcă bănuiesc ce vrei să-mi spui și știi doar că-l iubesc pe Bob Wilkens, și că-l voi iubi toată viața. Pe dumneata te prețuiesc ca pe un bun prieten, îmi ești drag, îți sunt nespus de recunoscătoare, dar mai mult nu pot simți nici pentru dumneata, nici pentru un altul.

Raul Bernard nu se așteptase la acest răspuns.

El aflase de la Coțofană povestea tristă a acestei iubiri și chiar Felicia îi dăduse o dată a înțelege că totul se isprăvisese între ea și tânărul american. Ba mai mult chiar: când vru să vorbească o dată cu dânsa despre aceasta iubire, ea îl rugase să nu-i mai amintească de Bob Wilkens. În urma acelei convorbiri el nădăjduise că va răspunde la dragostea lui, dar acum?... Ce dezamăgire!...

Nu mai avea oare nicio nădejde că va reuși să-i cucerească inima?... Va fi nevoie să renunțe pentru totdeauna la dânsa?...

Raul nu voi să părăsească orice speranță, dar nu trebuia să stăruie prea mult. Îi va lăsa timp să uite vechea dragoste și va face tot ce îi va sta în putință ca uitarea să vină cât mai repede.

Întâmplarea făcuse să afle ceva despre Bob Wilkens ce nu știa încă Felicia. Îi va spune și ei acest lucru, dar cu băgare de seamă și atunci fata își va schimba felul de a simți și de a gândi.

Pentru a ieși din încurcătură se sili să zâmbească și zise:

— Iartă-mă, domnișoară Felicia, dar te-ai înșelat în presupunerea dumitale. Adineauri am vrut să spun că tot ce am făcut pentru dumneata a fost fiindcă îmi ești dragă în același fel cum îți sunt și eu drag, fiindcă te socotesc ca o bună prietenă. Aș vrea să rămân în apropierea dumitale spre a-ți putea da și mai departe ajutor la nevoie, mai cu seamă acum când situația dumitale e și mai grea. N-am avut de gând să-ți fac o mărturisire de dragoste – cel puțin încă nu astăzi. Poate ți-o voi face mai târziu, căci nu se poate ști niciodată dacă o prietenie ca aceea care ne leagă pe noi nu se va preface într-o bună zi

în iubire adevărată.

Felicia știa bine că Raul mințea, îi fu însă recunoscătoare, căci prin vorbele lui o scăpa dintr-o situație foarte neplăcută și dădea lucrurilor mai mult aparența unei glume.

— Ei, dar proastă am mai fost! Chiar mi-e rușine de ceea ce am bănuț; s-ar părea că mă cred atât de frumoasă, încât toți bărbații care mă văd trebuie să se îndrăgostească de mine.

Raul râse.

— Niciunui bărbat nu-i va veni greu să se îndrăgostească de dumneata, și încă la nebunie.

— Noi însă, vrem să rămânem prieteni buni, nu-i așa domnule Bernard? zise Felicia.

— Deocamdată da; dă-mi mâna pentru a întări această înțelegere.

Felicia îi întinse mâna și spuse:

— Pentru bună prietenie!

— Ne-am înțeles, pun însă o condiție.

— Care anume?

— Să nu mă mai ocolești ca în săptămâna trecută și din când în când să faci o plimbare cu mine.

— Dacă mama îmi va da voie, cu plăcere.

— De învoirea mamei voi îngriji eu, făcu Raul Bernard.

La întoarcere se prefăcură amândoi ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit între ei, dar din aprinderea cu care vorbeau se mai întrevedea tulburarea sufletească prin care trecuseră.

Raul Bernard o aduse pe Felicia până în fața casei ei, apoi îi zise la despărțire:

— De luna viitoare voi veni iar regulat la birou, iar în cursul săptămânii ne vom înțelege unde vom pleca data viitoare. Te învoiești?

— Da... La revedere!

190. Sfatul mamei

Încă din duminica aceea când fuseseră la familia Crosham, doamnei Wilkens îi bătu la ochi că Bob era foarte tăcut și îngândurat. Răspundea scurt la întrebările ei și văzu că se ferea să aducă vorba despre Hariett Crosham.

Cu simțământul ei de mamă, ea își dădu îndată seama că vreo întâmplare oarecare din ziua aceea îl impresionase adânc pe fiul ei.

Totuși nu îndrăzni să-i pună de-a dreptul a întrebare în această, privință. Îl cunoștea prea bine pe Bob, așa că-l lăsă în voia gândurilor lui. Dacă avea ceva pe inimă și va simți nevoia sfatului ei, va veni de la sine la dânsa. Întotdeauna făcuse așa și fără îndoială că tot astfel se va întâmpla și acum.

Trecură însă trei zile fără ca Bob să spună ceva mamei sale despre ceea ce îi frământa mintea și îi apăsa sufletul. Doamna Wilkens simți că în răstimpul acesta el căuta mereu apropierea ei, că ar vrea să-i vorbească, dar că nu găsea curajul trebuincios pentru a i se destăinui.

Ce-l chinuia și apăsa oare atât de mult?

Ea încercă de mai multe ori să-și amintească toate întâmplările din acea duminică, dar nu găsi nimic ce i-ar fi putut lămuri starea lui Bob.

Însă a patra zi după vizita pe care o făcuseră la vila familiei Crosham, doamna Wilkens nu se mai putu stăpâni și-l întrebă:

— De ce nu te-ai mai dus zilele acestea la președintele Crosham? Sunt încredințată că vor simți foarte mult lipsa ta. Doamna Crosham m-a chemat azi la telefon și a întrebat de tine. Credea că ești bolnav, mai cu seamă că n-a putut căpăta legătura cu tine la birou.

— Îmi este foarte neplăcut de a fi nevoit să vorbesc despre chestiunea aceasta, dragă mamă, dar la urma urmei tot trebuie să afli adevărata pricină care mă silește să încetez vizitele în casa președintelui Crosham.

Doamna Wilkens se apropie de fiul ei și-l privi cu încordare.

— E din pricina sărmanei Hariett?

Bob Wilkens dădu din cap.

— Ai ghicit, mamă, așa și este. N-aș vrea să deștept în sufletul sărmanei bolnave speranțe zadarnice.

— Ah, așa stau lucrurile?... făcu doamna Wilkens suspinând.

Apoi adăugă:

— Am bănuیت așa ceva.

Deodată Bob își îndreptă privirea spre mama lui și o întrebă:

— Așadar și tu ai observat că nu-i sunt indiferent domnișoarei Crosham?

Doamna Wilkens avu un zâmbet ușor și răspunse:

— Doar am ochi și văd, dragul meu Bob. Și chiar dacă n-aș fi avut,

aș fi putut recunoaște după veselia ei când vorbește cu tine, ce se petrece în sufletul biete fete.

— Eu mi-am dat seama abia duminică, mamă.

— Pentru că voi bărbații sunteți de multe ori foarte greoi în astfel de chestiuni.

— Și eu mai mult ca oricare altul, mamă, răspunse Bob, cu un zâmbet obosit și trist. Știi doar de ce.

— Pentru că n-o poți uita pe blonda și drăgălașa Felicia.

— Da, toate gândurile mele sunt neîncetat la dânsa, chipul ei frumos îl port în inimă și nicio altă femeie nu-l va putea șterge.

Câteva clipe se făcu tăcere, apoi doamna Wilkens murmură:

— Sărmana, nenorocita Hariett!

Bob Wilkens sări agitat de pe scaun și aruncă în scrumieră țigara pe care abia o aprinsese. Se plimbă de câteva ori prin odaie; era palid și enervat și pe fața lui se puteau citi gândurile triste care îi frământau mereu mintea.

Deodată se opri în fața mamei lui și zise:

— Crede-mă, dragă mamă, că și pe mine mă doare inima de nenorocirea sărmane Hariett, dar mi-e cu neputință să-i împlinesc dorința.

Doamna Wilkens se uită drept în ochii fiului ei și întrebă încet:

— Ți-e cu neputință?

Bob tresări foarte agitat.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— ...că nimic nu-i imposibil în lumea asta, Bob.

— Uți cu desăvârșire că Hariett Crosham e grav bolnavă și că după spusele doctorilor nu mai are de trăit decât foarte puțin?...

— După cum am văzut-o în duminica aceea când am fost la ea, nu mi vine să cred că starea ei e atât de deznădăjduită. Hariett era foarte veselă, vioaie și plină de viață...

— După cum ți-am spus, tocmai aceste aparențe sunt înșelătoare, mamă. E cea din urmă licărire înainte de sfârșit.

— Cu atât mai mare e mila pe care o simt pentru sărmana fată, Bob. E îngrozitor să te gândești că această copilă încântătoare și atât de tânără e osândită să moară în curând...

Bob începu să se plimbe iar agitat prin cameră și suspină din adâncul sufletului.

— Și eu mi-am spus același lucru „mamă”. Mi se sfâșie inima când mă gândesc la sărmana Hariett și la sfârșitul care o așteaptă. De aceea m-am purtat ca un frate cu dânsa, de aceea m-am dus zilnic pe acolo, cum m-a rugat și președintele Crosham și fiindcă am văzut că venirea mea o bucură, îi dă noi puteri de viață. Ea însă a înțeles greșit mila mea. Acum mă iubește și de aceea mă văd silit să ocolesc casa președintelui Crosham, cu toată marea părere de rău pe care o simt; nădăjduiesc însă că ai să mă înțelegi, dragă mamă.

— Din nefericire nu te înțeleg, Bob. În jocul tău aș face cu totul altfel.

Bob o privi nedumerit.

— Ai face cu totul altfel?... repetă dânsul. Ești de părere să-o las pe Hariett să creadă că pentru dânsa mă duc în casa părinților ei?

— Prin aceasta ai da o ultimă fericire sărmanei fete, dragă Bob.

Tânărul făcu un gest de împotrivire și zise înspăimântat.

— Nu, pentru Dumnezeu!... Nu pot face așa ceva; ar fi prea mult pentru mine! O logodnă și mai mult încă o căsătorie ar cere dezmierdări, ar cere dragoste și din prima clipă ar trebui să mă prefac, să joc o comedie de care n-aș fi în stare.

Doamna Wilkens dădu din umeri și zise cu tristețe:

— Atunci președintele Crosham și soția lui vor trebui să renunțe la dorința lor de a da copilei cea din urmă raza de fericite, de care s-ar mai fi putut bucura la sfârșitul vieții sale tinere.

La auzul acestor cuvinte Bob o privi uimit și o întrebă:

— Domnul și doamna Crosham au vorbit cu tine despre asta?

— Da, Bob.

— Cum e cu puțință?!

— Când v-am văzut plimbându-vă prin parc, braț la braț, când am auzit râsul voios și fericit al sărmanei fete, în bucuria pe care au simțit-o părinții la reînvierea ei, de la sine a venit vorba despre asta.

Uimirea lui Bob crescuse din ce în ce mai mult.

— Și atunci ați vorbit despre posibilitatea unei căsătorii între Hariett și mine?

Doamna Wilkens dădu iar din cap și răspunse:

— Da, Bob, am vorbit. Părinții care își iubesc cu adevărat copiii, sunt în stare să-și jertfească și viața pentru a le face o bucurie sau – cum este cazul în împrejurarea de față – să le dea o ultimă fericire.

Președintele Crosham a spus că și-ar da toată averea, dacă ar putea salva viața fetei lui, dar din nefericire moartea nu dă niciodată prada înapoi pentru bani.

Bob își astupă urechile și zise suspinând:

— Și eu aș da mult, dacă n-ar trebui să mă chinuiesc cu astfel de gânduri!

Mama lui se apropie de dansul și îi luă mâinile într-ale ei.

— E într-adevăr atât de greu, Bob să te supui acestui capriciu al sorții și să te arăți bun și drăgăstos față de o sărmană bolnavă, sortită morții?

— În zilele din urmă nu mi-a fost greu să fac asta, mamă, răspunse Bob, căci nu m-am gândit o clipă măcar, că Hariett ar putea vedea în mine mai mult decât un frate sau un bun camarad, un prieten devotat.

— Poate s-ar mulțumi și cu atâta... poate nici nu cere mai mult, continuă doamna Wilkens.

— Nu cred asta, mamă, căci astfel de bolnavi iubesc mai cu patimă decât alți oameni.

— Ar fi vorba de un timp foarte scurt, de cel mult câteva săptămâni, dragă Bob, în care ai fi nevoit să joci această comedie pioasă.

Bob Wilkens se uita neclintit la mama lui, tăcu câteva clipe, apoi clătină capul, foarte mirat.

— Nu te înțeleg, mamă. Ce te îndeamnă să mă faci să joc această comedie tristă?

— Fiindcă pot înțelege prea bine durerea grozavă a soților Crosham. Dacă aș fi în locul lor, aș pune și eu în mișcare cerul și pământul pentru a înfrumuseța cele din urmă zile ale copilului meu, pentru a-i dărui o rază de fericire.

Bob avu un zâmbet amar și răspunse:

— Pe soții Crosham îi înțelegi, dar pe mine nu?

— Ba da, Bob, mă gândesc și la tine. Ești moștenitorul întreprinderilor Wilkens, care prin intervenția ta energică au fost salvate de ruină. Trebuie să mulțumești numai președintelui Crosham că ai reușit să înlături criza. Dar încă nu e înlăturată toată primejdia; se poate întâmpla să se ivească alte greutăți și să ai iar nevoie de sprijinul președintelui Crosham. Dacă te vei retrage însă acum, nenorocirea care așteaptă pe sărmanii oameni va veni mai repede și ai

putea să pierzi pentru totdeauna prietenia lor. Îți poți ușor închipui că fără vizitele tale starea sărmaneii Hariett s-ar înrăutăți iar, nu-i așa?

Scoțând un geamăt de durere, Bob se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

— De ce mă chinuiești atât de mult, mamă? zise el îndurerat.

— Nu vreau să te chinuiesc, scumpul meu băiat, ci vreau să-ți dau un sfat bun. Hotărârea e în mâna ta.

Ea nu mai așteptă răspunsul lui Bob, ci părăsi încet odaia, dându-și seama că pentru moment era mai bine să-l lase pe Bob singur. Acesta se afla la o răspântie grea și nu mai știa ce să facă.

Convorbirea cu mama lui îi tulburase și mai mult sufletul.

În această stare sufletească fu chemat la telefon de casa președintelui Crosham.

La aparat era însăși Hariett, care îl rugă cu voce înăbușită, să vină la ei.

Bob Wilkens nu avu curajul s-o refuze, sau să întrebuințeze vreo minciună ca să nu se ducă.

După scurt timp plecă la vila președintelui Crosham, lăsând soarta să hotărască viitorul, el nemaiavând putere să se împotrivească.

191. Puterea dragostei

Fără a aștepta invitația contesei de Martigny, Ecaterina Barnabe luă loc într-un fotoliu și aruncă adversarei sale o privire plină de ură. Cu toate grijile și întristarea care îi apăsau sufletul, Dolores era nespus de frumoasă și părea foarte tânără.

Deși se apropia de patruzeci de ani, avea înfățișarea unei fete tinere, era elegantă și distinsă, ceea ce nu se putea spune despre Ecaterina Barnabe, pe care această constatare o înfurie și mai mult.

În primele clipe Dolores nu fu în stare să spună măcar un singur cuvânt.

În sfârșit, Ecaterina Barnabe rupse tăcerea:

— După cum v-am spus, doamnă contesă, zise ea apăsând cu ironie asupra acestui titlu, am venit trimisă de fratele meu.

Dolores, îngrijorată de soarta bărbatului iubit, se aplecă spre ea și o întrebă cu înfrigurare:

— Nu cumva i s-a întâmplat o nouă nenorocire?

— Ba în timpul din urmă nenorocirile se țin lanț de capul lui. Tot ce încearcă să facă nu reușește.

— Dar a fost găsit nevinovat de focul de la Shanghai?

— Știu asta. Ar fi fost drept să te închidă pe dumneata ca pricină a acestui foc, doamnă contesă!

Dolores avu o tresărire de spaimă.

— Dumnezeu sfinte, dar habar n-am avut.

— Nu încerca în zadar să te aperi, îi curmă vorba Ecaterina Barnabe. Numai dumneata ești vinovată dacă fratele meu a ajuns în situația deznădăjduită în care se altă acum, că și-a nimicit toată cariera lui frumoasă.

— Îmi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat, dar nu-mi vine să cred că fratele dumitale te-a trimis la mine să mă învinovățești de toate nenorocirile care s-au abătut asupra lui.

În ochii Ecaterinei Barnabe se ivi o lucire de ură neîmpăcată și ea continuă cu asprime:

— El m-a trimis înapoi, fiindcă vrea să rupă cât mai repede orice legătură cu dumneata.

— Fratele dumitale nu e obligat cu nimic față de mine, răspunse Dolores agitată. Între noi nu poate exista niciun fel de răfuială.

— Spui adevărat?... Nu ți-a făgăduit că te va lua în căsătorie?...

— Negreșit că da...

— Ei bine, pentru asta am venit la dumneata și vreau să-ți spun că fratele meu nu mai are puțința să-și respecte cuvântul.

— Pentru asta te-a trimis fratele dumitale la mine? o întrebă contesa de Martigny, dând neîncrezătoare din cap. Pentru asta?...

— Te-ai așteptat să vină singur să-ți spună acest lucru?

Dolores șovăi câteva clipe, apoi răspunse:

— Dacă e adevărat că el te-a trimis, domnișoară Barnabe, atunci trebuie să mărturisesc că m-am înșelat mult... foarte mult în privința lui Mihail.

Înfuriată, Ecaterina Barnabe se apropie de Dolores și îi zise răstit:

— Vrei să spui cu asta că sunt o mincinoasă?!

— În orice caz, îmi pare ciudat că fratele dumitale ți-a dat o asemenea însărcinare.

— M-a trimis pe mine, fiindcă nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu dumneata.

— El știe prea bine că nu-l voi reține niciodată împotriva voinței lui.

— Dar și eu știu tot atât de bine că ar cădea iar sub înrâurirea dumitale, căci ești o sirenă care a atras pe fratele meu în mrejele ei, din care nu mai poate scăpa. Din pricina dumitale și-a pierdut bunul nume de care se bucura și nicăieri nu mai poate găsi un post, căci pe prietenul contesei blonde din Marsilia îl disprețuiește toată lumea. Încetul cu încetul Mihail va decădea cu totul dacă nu-și va veni în minți și nu se va gândi ce îndatoriri are față da numele cinstit pe care îl poartă. Va putea pune capăt palavrelor și calomniilor care s-au răspândit pe socoteala lui, numai dacă se va dovedi cu o fată cinstită de burghez, dovedind prin aceasta că a rupt orice legături cu contesa blondă din Marsilia pe care o cunoaște tot orașul.

Inima sărmanei Dolores se încleștă de durere la auzul acestor cuvinte grozave.

— Eu nu-l rețin pe fratele dumitale, nu vreau să stau în calea fericirii lui, zise ea cu voce stinsă.

— Totuși i-ai sta în cale, dacă ai mai rămâne în Marsilia, răspunse Ecaterina Barnabe, devenind și mai stăruitoare. Așadar trebuie să pleci cât mai curând de aici.

— Cu alte cuvinte să dispar? zise Dolores cu un zâmbet amar.

— Ai ghicit, doamnă contesă. Numai când vei părăsi Marsilia pentru totdeauna, lumea va crede că într-adevăr au fost rupte orice legături între dumneata și dânsul.

— De aceea ai spus adineauri domnului de la Roché să nu piardă toată speranța de a mă putea angaja pentru barul lui din Paris?

Ecaterina Barnabe dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Acesta ar fi cel mai bun lucru pentru noi toți, zise ea. Dumneata ai avea iar puțința să-ți câștigi existența, să scapi de grijile zilei de mâine, iar eu... aș fi liniștită că fericirea fratelui meu n-ar mai fi tulburată printr-o întâlnire cu dumneata.

— Se vede că ai și găsit o logodnică pentru Mihail, domnișoară Barnabe? o întrebă Dolores.

— Negreșit că da, căci țin foarte mult să-l văd fericit pe fratele meu și să-i știu viitorul asigurat. O rudă îndepărtată, fiica unui mare moșier, îl iubește demult pe Mihail. Căsătorindu-se cu dânsa, fratele meu ar deveni om bogat și ar avea din nou puțința să-și cucerească o

situație strălucită. M-a însărcinat dar, să-ți ofer cincizeci de mii de franci, dacă te obligi în schimb...

Dolores sări înfuriată de pe scaun.

Fața i se făcuse albă ca varul.

Ducându-și amândouă mâinile la piept, ca să-și potolească bătaile năvalnice ale inimii, aruncă Ecaterinei Barnabe o privire plină de mânie și îi zise răstit:

— Ai îndrăzneala să-mi faci o astfel de propunere?!... Vrei să mă plătești cu bani?...

Ecaterina Barnabe rămase foarte calmă.

Și ea se ridicase de pe scaun și se uita cu dispreț la contesa de Martigny.

— După cum știu, în lumea dumitale e doar obiceiul ca iubirea să se plătească cu bani...

Dolores de Martigny avu o tresărire dureroasă, ca și când ar fi primit o lovitură de bici, apoi întinse mâna spre ușa și strigă cu mânie:

— Ieși!...

Ecaterina Barnabe se revoltă. Se încruntă și strigă cu glas șuierător:

— Îndrăznești să mă dai afară?!... Dumneata, o...

În ochii contesei scăpărare fulgere de mânie grozavă și cu voce tăioasă mai strigă o dată:

— Ieși afară!... Acum știu bine că n-ai venit trimisă de fratele dumitale, ci ai pus la cale această mârșăvie spre a mă despărți de Mihail, căci el, chiar dacă ar fi vrut să se despartă de mine în interesul carierii lui, nu mi-ar fi oferit niciodată bani, niciodată! Chiar dacă acum trece prin greutăți foarte mari, el le va înfrunta cu bărbăție, știind că se poate bizui pe dragostea mea nemărginită.

— Ba va pieri dacă nu-și va vârî mințile în cap și nu se va despărți de dumneata, răspunse Ecaterina Barnabe cu glasul plin de ura cea mai înverșunată.

Însă Dolores îi susținu cu tărie privirea și răspunse:

— Doi oameni ca noi nu pier niciodată.

— Atunci ai de gând să te ții ca un scai de fratele meu?! izbucni Ecaterina Barnabe.

Contesa de Martigny clătină capul.

— Hotărârea asupra celor ce se vor întâmpla în viitor e numai în mâinile lui Mihail. Dar cu dumneata, care m-ai jignit și m-ai mințit în

chip nerușinat, nici nu mai vreau să stau de vorbă. Pleacă, să nu te mai văd în ochi!

Schimbul aprins de cuvinte o atrăsese și pe bătrâna Betty, care deschise ușa și se uită îngrijorată în odaie.

Zărind-o, Dolores se întoarse spre dânsa și îi zise:

— Dragă Betty, doamna vrea să plece. Te rog du-o până la ușă!

Înfuriată, Ecaterina Barnabe își mușcă buzele și zise cu voce suierătoare:

— Pentru asta ai să-ți primești răsplata!

Părăsi odaia cu o mutră de regină jignită.

Dolores mai rămase câteva clipe buimăcită, cu privirea ațintită în gol. Buzele îi tremurau și câteva lacrimi mari se prelinseră pe obraji ei palizi.

„Cu ce am meritat această înjosire atât de jignitoare, Dumnezeule?!” se gândi sărmana Dolores și își dădu îndată seama că îi va trebui multă vreme, până când va fi în stare s-o uite.

De-ar veni cel puțin căpitanul Barnabe, sau dacă i-ar da cel puțin știri, pentru a se putea înțelege cu dânsul asupra viitorului lor!

Dorea din tot sufletul să poată vorbi cu dânsul, ca să poată vedea mai limpede tot ce avea de făcut. Îi era ca și când ar fi o sărmană oarbă, care își caută pe dibuite drumul.

Istovită se lăsă pe canapea și își ascunse fața în perne. Izbucni într-un plâns amar, nemaifiind în stare să-și stăpânească lacrimile. În starea aceasta deznădăjduită o găsi Felicia, când se întoarse din plimbarea pe care o făcuse la câmp cu Raul Bernard, dornică de a-i spune tot ce se petrecuse și a-i cere sfatul.

Când văzu însă fața plânsă a mamei sale, când aceasta se lipi strâns de dânsa ca și când ar fi căutat un sprijin, nu mai îndrăzni să-i spună tot ce avea pe inimă.

Cu o mișcare plină de dragoste și mângâiere, Felicia îi cuprinse umerii și nu dădu răgaz contesei, până când aceasta nu-i povesti scena dureroasă care avusese loc între dânsa și sora căpitanului Barnabe.

Pentru întâia oară Dolores de Martigny se încumetă să vorbească Feliciei despre dragostea ei pentru Mihail Barnabe.

Felicia o ascultă compătimitoare și abia acum înțelese de ce la Sidney, Barnabe făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a o salva.

Ea împărtăși durerea mamei ei, care prin jignirea ce i-o adusese

Ecaterina Barnabe, își pierduse aproape mințile.

Fiind însă ea însăși într-o adâncă tulburate sufletească, aproape nu fu în stare să dea mamei ei mângâierea de care avea atâta nevoie.

Astfel rămaseră amândouă triste și abătute, frământându-și mintea cu gânduri negre, căci nici una, nici alta nu întrevedeau o rază de lumină și viitorul li se arăta întunecat.

Nu puteau face altceva decât să aibă răbdare, să aștepte, să se lase în voia sorții.

Cele două femei se treziră din gândurile lor abia când intră Betty în odaie și le anunță venirea domnului de la Roché...

— Ce vrea domnul acesta de la tine, mamă? întrebă Felicia îngrijorată, când observă tresărirea plină de spaimă a mamei ei.

— Îmi oferă puțința de a-mi câștiga existența, răspunse Dolores și în cuvinte întretăiate, îi povesti fetei despre propunerea pe care i-o făcuse domnul de la Roché.

Felicia o ascultă cu încordare, pe când gândurile i se învâlmășeau nebune în creier.

Să părăsească Marsilia!...

Să plece la Paris, să dispară în marea metropolă și să înceapă acolo o viață nouă!.. Gândul acesta i se păru foarte ispititor.

În același timp își aduse însă aminte de ziua grozavă în care o văzuse pentru întâia oară pe mama ei la barul «Valencia» și de tot ce-i povestise Dolores de viața atât de urâtă pe care fusese nevoită s-o ducă. Cuprinsă de spaimă, luă brațul contesei și strigă:

— Nu... pentru nimic în lume nu trebuie să te întorci la viața asta, măicuță dragă. Mai bine să trăim într-o locuință modestă, să îndurăm lipsuri, decât să ducem o viață îmbelșugată cu bani câștigați în felul acesta!

Contesa de Martigny își strânse cu putere copila la piept și răspunse:

— Nici nu m-am așteptat la alt răspuns din partea ta, Felicia mea scumpă.

Apoi întorcându-se spre bătrâna Betty, îi zise:

— Spune domnului de la Roché să plece, să nu se ostenească în zadar, căci nu-mi voi schimba hotărârea.

Betty se grăbi să execute porunca stăpânei ei, iar Dolores o cuprinse iar pe Felicia în brațe și îi spuse în șoaptă:

— Încă n-am pierdut toată speranța în fericire, scumpa mea copilă. Iubirea va ieși învingătoare și va înfrânge toate greutatele care ni se pun acum în cale.

O rază de nădejde se ivi în ochii frumoși ai Feliciei.

— Ar fi nespus de frumos, dragă mamă, dacă această speranță s-ar înfăptui, răspunse ea încet și gândul îi zbură iar la Bob Wilkens.

„Pe dânsul îl voi iubi toată viața”, spusese Felicia în aceeași zi lui Raul Bernard, și așa va fi.

Poate...?!

Un zâmbet îi flutură pe buze, inima ei începu să bată mai tare, în nădejdea fericirii cuprinsă în micul cuvânt: „Poate!”

În sufletul ei se deșteptă dorința puternică de a nu se mai lăsa în voia sortii așa că se hotărî să nu mai șovăie și să-i scrie lui Bob Wilkens.

Poate și el aștepta o știre de la dânsa, cu același dor cu care aștepta și ea.

Îndată ce luă această hotărâre, își înfrânse mândria, vrând să-i mărturisească pe față că dragostea ei rămăsese neștrămutată.

La gândul acesta greutatea pe care o avea pe suflet îi păru mai puțin apăsătoare, așa că privi mai cu încredere în viitor.

192. Străduințe zadarnice

Karin Ryström fusese nespus de fericită că prin ajutorul consulului Van Straten i se dăduse putința, mai curând decât s-ar fi putut aștepta, să plece în Africa și să-l caute aici pe bărbatul pe care îl iubea atât de mult.

În timpul cât dură lunga călătorie, își făcu tot felul de planuri, cum să-l ajute pe scumpul ei Sven.

Ce bucurie vor avea amândoi când se vor revedea!

Faptul că venise după dânsul îi va fi o dovadă puternică a dragostei ei neștrămutate, îi va da curaj să îndure toate greutatele și când va expira termenul său de angajare în Legiunea Străină, vor găsi amândoi fericirea atât de mult dorită.

Cu aceste gânduri frumoase păși la Oran pe pământul Africii.

Chibzuiuse dinainte ce demersuri să facă spre a-l putea vedea pe Sven Alvesten.

La Oran era Comandamentul Legiunii Străine, unde fără îndoială va putea afla unde se află iubitul ei și va putea obține permisiunea să-l vadă.

Karin Ryström își închipuise Africa cu totul altfel – ca o țară sălbatică și necultivată – așa că rămase foarte plăcut surprinsă când văzu că Oranul era un oraș modern, cu tramvaie și lumină electrică, așa că aproape nu se deosebea de un oraș european.

Chiar în port întrebă unde se află Comandamentul Legiunii Străine și un trecător binevoitor îi arătă drumul.

Socoti că e de mai mare însemnătate să se informeze despre Sven, decât să-și caute mai întâi un adăpost pentru dânsa, așa că se duse de-a dreptul la comandament.

Santinela de la poartă o întrebă ce dorește, apoi o lăsă să intre și după câteva clipe fu introdusă în biroul de recrutare.

Sublocotenentul de serviciu o privi foarte uimit, căci nu se întâmpla niciodată ca o femeie să vină la comandamentul Legiunii Străine, așa că după ce o salută, îi zise zâmbind:

— Dacă vii cu intenția să te angajezi în Legiune, te-ai ostenit degeaba, căci nu angajăm fete tinere, ceea ce regret foarte mult în cazul dumitale.

Karin trecu cu vederea gluma și răspunse ofițerului:

— Am venit cu rugămintea să-mi dați o informație.

Sublocotenentul se sculă și se apropie de Karin. După ce o privi câteva clipe cu plăcere, se înclină în fața ei și zise:

— Dacă stă în puterea mea, îți voi da cu dragă inimă, informația de care ai nevoie. E vorba de vreun legionar?

— Da, de logodnicul meu, suedezul Sven Alvesten, care își face serviciul la regimentul al doilea din Sidi-bel-Abbes. Aș dori foarte mult să știu dacă se află în garnizoană și dacă mi-e îngăduit să-l vizitez.

— Sven Alvesten? repetă ofițerul, gânditor. Dacă nu mă înșel, am auzit de curând pronunțându-se acest nume. Așteaptă, te rog câteva minute; voi întreba imediat ce e cu dânsul.

Îi oferii tinerei fete un scaun, apoi trecu în biroul de alături.

Se scurse mai mult timp până să se înapoieze. Karin Ryström își îndreptă privirea spre el și i se păru că fața sublocotenentului se împietrise, devenise aspră.

— Logodnicul meu e la Sidi-bel-Abbes? Întrebă ea cu nerăbdare.

— Nu, a dezertat, răspunse ofițerul scurt.

Fetei îi trebuiră mai multe minute până când să poată înțelege știrea dată de sublocotenent, apoi întrebă:

— Atunci e liber?

— În privința aceasta nu pot să-ți dau nicio informație.

De data aceasta sublocotenentul vorbi foarte rece, aproape aspru și politețea cu care o primise, dispăruse cu totul.

Karin Rysström își explică supărarea lui prin faptul că întrebuse de un dezertor.

Se părea că ofițerul nu mai prea avea chef să stea mult de vorbă cu dânsa, totuși îndrăzni să-i mai pună o întrebare:

— Unde aş putea să-mi găsesc logodnicul?

Ofițerul ridică din umeri și tăcu.

Fata nu se lăsă însă și se rugă din nou:

— Fii atât de bun și spune-mi unde îl pot găsi; dumneata trebuie doar să știi.

Ofițerul izbucni într-un râs aspru, apoi răspunse:

— Nu știu nimic; dar dacă ții mult să afli amănunte, du-te la consulatul englez, unde s-a refugiat un alt legionar care a fugit împreună cu Sven Alvesten și care îți va putea da toate lămuririle în privința lui. Acest om a găsit adăpost la consulat, unde deocamdată e în siguranță, dar îndată ce va pleca de acolo vom pune mâna pe el și va fi împușcat fără milă. Dacă te vei duce la dânsul, îi poți spune de pe acum ce-l așteaptă. Sper că această informație îți va fi de folos, domnișoară.

Karin Rysström îi mulțumi și plecă.

Vasăzică scumpul ei Sven fugise și acum era liber. Doamne, cât era de fericită!... Va face tot ce-i stă în putință pentru a-l regăsi. El nu va fi nevoit să îndure grozăviile serviciului în Legiune și în curând vor putea fi fericiți amândoi.

Cu nădejdea în suflet, Karin străbătu străzile luminate de soarele african, care i se păru mult mai strălucitor, tot atât de strălucitor ca și viitorul care până acum fusese atât de întunecat.

De la camaradul lui Sven, care se refugiase la consulat, va putea afla unde se află logodnicul ei, încotro a fugit; ea va pleca fără întârziere după dânsul și îl va găsi.

După ce întrebă, iar pe câțiva trecători pe unde s-o ia, se îndreptă grăbită spre consulatul englez și ajungând aici, îl întrebă pe portar de legionarul care se refugiase la consulat.

— Vrei să spui de contele de Martigny? o întrebă portarul.

— Numele nu i-l știu, răspunse Karin Rysström.

— Ce treabă ai cu el? o întrebă din nou portarul, de astă dată bănuitor.

— După cum am aflat, a fugit din legiune împreună cu logodnicul meu și vreau să-l rog să-mi spună unde s-a dus acesta.

Portarul știa ce întorsătură nenorocită luase încercarea de fugă a color doi legionari, așa că aruncă tinerei fete o privire plină de milă.

Să-i spună oare adevărul?

Nu fu în stare să-și calce pe inimă și să-i dea vestea tristă pe care o cunoștea. N-avea decât să vorbească cu contele!

Așadar spuse suedezei:

— Poftim înăuntru și voi vedea dacă poți vorbi cu domnul conte.

O duse în biblioteca consulatului, unde tocmai se afla și contele de Martigny, căruia portarul, intrând odată cu Karin Rysström, îi zise:

— Domnule conte, domnișoara dorește să vă vorbească.

Portarul ieși apoi grăbit, nevoind să fie de față când fata va afla trista veste.

Contele de Martigny se ridică de pe scaun, făcu câțiva pași întru întâmpinarea suedezei și o salută.

Rămase foarte surprins de venirea tinerei fete, căci nu se așteptase la o asemenea vizită și această uimire se oglindî și pe față lui când îi puse întrebarea:

— Cărei împrejurări datorez plăcerea vizitei dumitale, domnișoară?

Karin Rysström își spusa numele, apoi îl lămuri asupra scopului venirii ei.

Contele tresări când auzi numele lui Sven Alvesten pronunțat de tânăra fată. Cum putea să-i spună sărmanei fete că logodnicul ei fusese împușcat?! Pentru a câștiga timp, o rugă să ia loc, conducând-o la scaunul pe care șezuse el, apoi se opri în fața ei, ferindu-se de a-i întâlni privirea.

Karin rămase în așteptarea răspunsului.

De ce nu vorbea oare?

După câteva clipe de tăcere, Karin continuă:

— E adevărat, domnule conte, că ai fugit împreună cu Sven?

— Da, domnișoară.

— Nădăjduiesc că și dânsul a reușit să găsească un adăpost, căci dacă l-ar fi prins, mi-ar fi spus ofițerul de la comandă unde am fost și am întrebat de el. Unde e logodnicul meu, unde l-aș putea găsi?

Doamne, cât era de greu să-i spună grozava veste!

Contele de Martigny respiră adânc, apoi începu:

— Te rog, domnișoară, ia-ți inima în dinți, nu pierde...

Contele fu nevoit să se oprească, atât era de tulburat.

Ce să-i spună?...

În sufletul tinerei fete se născu o presimțire grozavă și se uită cu spaimă la conte.

— N-a reușit să scape, a...? începu Karin cu voce înăbușită.

— ...a fost împușcat în timpul fugii, încheie contele de Martigny cu voce stinsă.

Câteva clipe domni o tăcere de mormânt în odaie, apoi urmă un strigăt sfâșietor:

— Sven!...

Toată deznădejdea și întristarea sărmanei fete era cuprinsă în acest strigăt, care îl pătrunse pe conte până în adâncul sufletului.

Karin își rezemă brațele pe speteaza scaunului, își ascunse fața în ele și începu să plângă amar, spunând neîncetat numele iubitului ei.

Contele de Martigny se apropie de dânsa, îi puse mâna ușor pe umăr și îi zise cu voce blândă:

— Liniștește-te, dragă domnișoară... nu te lăsa copleșită de durere...

Dar nenorocita se prăbuși la pământ; durerea ei era atât de mare încât o birui, și căzu într-un leșin adânc.

Contele văzu fața palidă a fetei, trupul ei fără putere și își dădu îndată seama că e nevoie de ajutorul grabnic al unui medic, așa că alergă repede spre ușă și sună.

Servitorul care fusese atras de țipătul suedezei, intră imediat în bibliotecă și contele îi zise:

— Cheamă repede un doctor.

După câteva minute intră medicul consulatului, care întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat aici?

Contele de Martigny îl lămură în câteva cuvinte și încheie:

— Vestea morții logodnicului ei a doborât-o.

— Ajută-mă, te rog, s-o culc pe canapea, îi zise medicul.

Contele și servitorul puseră amândoi mâna și o ridicară pe sârmana Karin de jos.

— Apă, porunci doctorul scurt și servitorul alergă să execute ordinul.

Cei doi bărbați rămaseră în picioare lângă canapea și se uitau compătitori la sârmana fată.

— E ușor de închipuit ce lovitură grozavă a fost pentru dânsa, zise contele.

— Da, răspunse doctorul. Speranța s-a prefăcut deodată în cea mai adâncă deznădejde. E bine că a leșinat, în felul acesta se va potoli puțin durerea, iar mai târziu o vor ușura lacrimile.

— Dar când se va trezi?

— Ei da, deșteptarea va fi foarte tristă.

Servitorul veni cu apa din care medicul îi turnă puțin pe gât, apoi îi frecă fruntea și tâmplele, așa că încetul cu încetul Karin Ryström își reveni în simțiri.

Își aduse îndată aminte de tot ce se petrecuse și cu o privire deznădăjduită se uită la contele de Martigny.

— A murit... a fost ucis... murmură ea îndurerată, dar ochii îi rămaseră uscați.

Apoi adăugă:

— Cum s-a întâmplat?

Contele se aplecă spre ea și îi zise.

— Nu mă întreba acum; liniștește-te întâi, apoi îți voi istorisi tot.

— Liniște nu voi mai putea găsi niciodată...

O jale adâncă și o durere nemărginită era cuprinsă în aceste cuvinte ale sârmanei fete.

— Ba cu timpul te vei liniști, te vei mângâia...

— Nu-mi va fi cu puțință... L-am iubit atât de mult...

În sfârșit, începu să plângă și lacrimile îi aduseră oarecare ușurare.

Doctorul făcu un semn contelui de Martigny și îi zise în șoaptă:

— E mai bine s-o lăsăm singură.

Când se îndreptară spre ușă vrând să iasă din bibliotecă, fata îi opri:

— Vă rog din tot sufletul nu plecați!... Ajutați-mă, pentru

Dumnezeu!... Nu mai pot îndura durerea aceasta grozavă!

Disperarea o cuprinse din nou cu toată tăria.

Contele se întoarse, se apropie de ea și luând loc pe canapea îi apucă mâna pe care o mângâie cu blândețe.

Încercă s-o îmbărbăteze, dar nu fu în stare să găsească niciun cuvânt potrivit spre a alina această durere atât de mare.

Între timp doctorul se duse la consul și îi spuse ce se întâmplase.

— Eu și aflasem că a fost împușcat, zise consulul.

— Dacă el ar mai fi avut răbdare încă vreo câteva zile, sărmana fată l-ar fi găsit în viață.

— Nu, căci acum ar fi fost în Maroc, unde nu l-ar fi putut urma și probabil că nici atunci nu l-ar mai fi văzut vreodată în viață. Soarta lui nu se pare grozavă la prima vedere, dar judecând bine, poate a fost mai bine așa, căci moartea l-a scăpat de chinurile și greutățile grozave pe care ar fi fost nevoit să le îndure în Legiune.

— Dar sărmana fată?...

— E încă tânără și rănilor primite în tinerețe se vindecă mai ușor.

— Ar fi de dorit să fie așa. A venit singură în Africa?

— Nu știu bine, dar presupun că singură.

— Dacă ar fi așa, trebuie să-i venim în ajutor, căci nenorocita nu e în stare să facă nimic.

— E suedeză... Ar fi bine s-o trimitem la consulatul țării ei.

— Asta o putem face mai târziu. Deocamdată poate să rămână aici până când se va liniști puțin și își va fi potolit durerea.

Contele de Martigny o lăasă pe Karin să plângă, dar când ea îl rugă din nou, el îi istorisi cum avusese loc fuga și cum căzuse Sven Alvesten. El vorbi cât putu cu mai multă cruțare, spre a nu-i răscoli iar durerea și Karin îi fu recunoscătoare.

Dar când isprăvi de povestit, ea zise:

— Nu sunt încă în stare să cuprind cu mintea toată grozăvia; s-a abătut prea năprasnic asupra mea. Numai cu câteva ceasuri în urmă aveam încă toată nădejdea că-l voi revedea, și acum totul s-a sfârșit. Am făcut tot ce mi-a fost cu putință spre a veni la dânsul, dar străduințele mele au rămas zadarnice. Nu vreau să mă mai tânguiesc, aș îndura și mai mare greutate dacă aș ști că el trăiește. Moartea lui mi-a întunecat toată viața și pentru mine nu mai este nicio rază de speranță sau de fericire. Veșnic voi simți în sufletul meu durerea

pierderii lui și singura mea dorință va fi să mor cât mai curând, pentru a mă uni cu dânsul în cer.

— Nu trebuie să vorbești așa... Ești încă prea tânără ca să-ți închei de pe acum viața. Viitorul e al dumitale și nu se știe dacă nu se va lumina. În ceasul acesta ești deznădăjduită, dar timpul va trece și rana grozavă a sufletului se va vindeca.

Karin nu fu în stare să creadă în cuvintele contelui. El le spusese fără să știe ce pierduse ea cu moartea lui Sven Alvesten.

Ea nici nu se mai gândea la dânsa și la soarta care o aștepta. Se lăsă cu totul pradă durerii, voia să sufere, fiindcă îl iubise atât de mult pe sărmanul Sven.

193. Ethel Drof își arată ghearele

Ethel Drof fu cuprinsă de o mânie fără margini, pe care nu putu s-o stăpânească atunci când află prin tatăl ei de ajutorul pe care președintele Crosham îl dăduse lui Bob Wilkens pentru a scăpa din situația grea în care se afla întreprinderea a cărei conducere o luase asupra lui.

Prin acest ajutor toate speranțele ei fură nimicite.

Dezamăgirea ei deveni însă și mai mare, când prin detectivul Harry Frelinghousen, care îl supraveghea și acum pe Bob Wilkens, află de vizitele zilnice ale acestuia în casa președintelui Crosham.

Chiar și tatăl ei îi vorbi despre aceste vizite și adăugă:

— Se șoptește pretutindeni că Bob Wilkens se va logodi cu fiica președintelui Crosham. Vezi, dar, dragă Ethel, că tactica ta de a nu-i spune nimic lui Bob despre planurile tale, a fost greșită. Alta ți-l va sufla acum dinaintea nasului.

Ethel Drof făcu un gest plin de mânie și izbucni:

— Acestea nu sunt decât palavre. Bob nici nu se gândește la altă femeie și o bolnavă nu poate fi o rivală primejdioasă pentru mine.

— În tot cazul socotesc că ar fi mai bine să te ocupi acum mai de aproape de Bob Wilkens, dacă vrei să-ți ajungi scopul. N-am deloc chef să te aud iar văicărindu-te...

— Fii fără grijă, îi curmă vorba fiica lui. N-am să mai jelesc deloc. Îți mulțumesc pentru sfatul pe care mi-l dai și îl voi urma.

Chiar în dimineața zilei următoare se duse la fabrica Wilkens și

ceru să vorbească îndată cu Bob.

Tânărul nu fu prea încântat de venirea ei, dar în acea epocă critică prin care trecea întreprinderea, având tot interesul să nu se pună rău cu concurentul său, o primi pe Ethel cu o politețe rece.

Spre marea ei bucurie Ethel Drof văzu că Bob rămase foarte surprins de schimbarea care se făcuse cu dânsa de la călătoria ei în Europa. Și în ziua aceea se gătise deosebit de frumos, vrând să placă lui Bob Wilkens. Se prefăcu totuși că nu vede surprinderea lui și începu să vorbească despre chestiunile de afaceri dintre întreprinderile Wilkens și Drof. Bob îi dădu în chip politicos toate lămuririle pe care le ceru. Cu multă îndemânare Ethel știu să aducă vorba despre ceea ce o interesa mai mult și uitându-se la Bob cu o privire plină de cochetărie, îi zise:

— Îmi pare rău că în ultimul timp, ne vedem atât de rar, dragă Bob. Am nădăjduit că după tristele întâmplări prin care ai trecut în Franța, vei găsi mai ușor drumul casei noastre, cu atât mai mult cu cât știi că tatăl dumitale dorea o strângere a relațiilor dintre noi.

La această aluzie fața lui Bob Wilkens se întunecă.

— Iartă-mă, domnișoară Drof, dacă adevărul pe care îl vei auzi va suna cam nepolitic, dar mă silești să ți-l spun. După ultima vizită a tatălui dumitale, cred că al meu nu mai pune preț pe înfăptuirea planurilor care i-au preocupat acum câțva timp atât de mult pe părinții noștri.

Ethel Drof răspunse cam răstit:

— Cu alte cuvinte vrei să spui că tata e vinovat de îmbolnăvirea domnului Frank Wilkens?

— După toate câte am aflat, nu pot presupune astfel, domnișoară Drof.

— Vasăzică din pricina asta n-ai mai venit pe la noi?

Bob nu mai fu nevoit să dea un răspuns, căci în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă și servitorul care intră, îi zise:

— Domnișoara Hariett Crosham întreabă dacă voiți s-o primiți, mister Wilkens?

Atât Bob cât și Ethel Drof tresăriră și amândoi întrebară în același timp:

— Domnișoara Crosham e aici?

Servitorul dădu din cap și răspunse:

— A sosit chiar în clipa aceasta.

Îndată ce auzi aceste cuvinte, Bob alergă în sală. Ethel Drof auzi cuvintele prietenoase cu care Bob o primi pe Hariett, precum și râsul vesel al fetei.

Iritată își mușcă buzele.

Ce nenoroc că domnișoara Crosham venise tocmai acum!...

Ethel Drof ar fi ținut mult să rămână mai multă vreme singură cu Bob Wilkens, nădăjduind că-l va îmbuna.

Felul lui mândru și rece îi impusese foarte mult și faptul că Bob știuse să ia cu putere în mână cârma întreprinderii primejduite și să-i îndrepte situația într-un timp atât de scurt, îi inspirase mult respect.

Își dădea bine seama că Bob Wilkens era un bărbat care știa ce vrea. Cu atât mai mult se deșteptă în sufletul ei dorința de a-l cuceri pentru dânsa. Cu niciun preț nu-l va lăsa acelei bolnave, acelei „gâsculițe” – cum o numai în sinea ei pe Hariett Crosham.

Dacă va reuși în sfârșit să-l atragă în casa lor, cu viclenie adevărat femeiască, va ști să pună la cale o întâlnire cu indianul Mahadeo Prasad Kashi, pentru ca acesta, prin puterea lui de sugestie să-l facă să uite trecutul. Atunci Bob o va privi cu alți ochi și cu timpul o va iubi.

Dar încrederea cu care Ethel Drof privea în viitor fu zdruncinată într-o clipă, când o văzu pe Hariett Crosham intrând în birou alături de Bob Wilkens.

Tânăra fată îi ținea cu dragoste brațul, ca și când ar fi vrut să arate prin aceasta dreptul pe care îl avea asupra lui.

Priveliștea aceasta o ațâță atât de mult pe Ethel Drof încât nu mai avu decât o singură dorință: să nimicească pentru totdeauna orice speranță a tinerei fete într-o fericire cu Bob Wilkens.

Prefăcându-se speriată, făcu câțiva pași spre Hariett Crosham și cuprinzându-i umerii cu brațul, îi zise plină de îngrijorare:

— Hariett, scumpa mea copilă, cum ai putut să faci o asemenea imprudență și să vii până aici?!... Nu te-a însoțit nimeni?... Unde e sora de caritate?... Unde e mama dumitale?...

Hariett izbucni într-un râs zgomotos și răspunse veselă:

— I-am lăsat pe toți acasă și așa cum făceam și înainte, am venit singură cu mașina mea... Am mers cu o viteză de o sută de kilometri pe oră... Ah, ce frumos a fost!...

Cu o compătimire bine jucată, Ethel Drof se sili să zâmbească și

zise:

— Îmi pot închipui ce bucurie ți-a făcut această plimbare, draga mea copilă, căci din pricina bolii dumitale grave ai stat tot timpul închisă în casă, dar...

Hariett îi curmă vorba, supărată:

— De mult nu mai sunt bolnavă... Nu-i așa, mister Wilkens?... De câțva timp mă simt cât se poate de bine și pentru a dovedi părinților mei și doctorului că sunt cu desăvârșire sănătoasă, am întreprins această plimbare... Ce zici, n-am făcut bine, mister Wilkens? adăugă ea întorcându-se iar spre tânărul ei prieten.

Dar înainte ca Bob să-i poată da un răspuns, Ethel Drof interveni repede:

— Doamne, atât de nesocotită ai fost, draga mea?... Îți pui viața în primejdie, copilă ce ești! Tocmai dumneata, de care toată lumea știe că nu mai ai mult de trăit, ar trebui să fii mai cu băgare de seamă și să nu te joci cu puținele zile pe care le mai ai!

Bob avu o tresărire de spaimă, iar Hariett Crosham uitându-se îngrozită la Ethel Drof, o întrebă:

— Ce știi dumneata despre boala mea?

Foarte calmă Ethel Drof susținu privirea pătrunzătoare a domnișoarei Crosham. De data aceasta îi va da lovitura de moarte rivalei pe care o ura atât de rău și care îndrăznise să i-l răpească pe Bob Wilkens.

— Dar, scumpa mea, zise Ethel cu glas dulceag, cred că și dumneata, ca toți din casa dumitale, precum și prietenii, știi că de când te-ai îmbolnăvit ultima oară...

— ...trebuie să-ți cruți sănătatea, o întrerupse repede Bob, pentru a o împiedica pe Ethel Drof să-i spună primejdia grozavă în care plutea sărmana Hariett.

Apoi întorcându-se spre Ethel Drof și măsurând-o cu o privire plină de mânie, îi zise răstit și aspru:

— Deoarece domnișoara Crosham mi-a făcut bucuria atât de mare de a veni să mă vadă, te rog, domnișoară Drof, să amânăm pentru altă dată discuția noastră în chestiunile de afaceri care ne privesc.

Ethel Drof își mușcă buzele și era gata să dea un răspuns violent, dar privirea lui Bob Wilkens o sili să se stăpânească.

Cu un zâmbet ironic și cu câteva cuvinte fără însemnătate își luă

rămas bun și părăsi încăperea.

Abia se închisese ușa în urma ei și Hariett Crosham se apropie tremurând de Bob Wilkens, îi cuprinse gâtul cu amândouă brațele, se lipi de dânsul și izbucnind în plâns, zise cu voce înăbușită:

— Spune-mi că nu-i adevărat... că nu trebuie să mor!... Mi-e atât de dor de viață și de fericire!... Bob, dragul meu Bob, vino-mi în ajutor, scapă-mă de teama asta grozavă... Nu-i așa, voi trăi tot atât de mult ca și ceilalți oameni?!... Nu vreau să mor... acum încă nu, când viața începe abia să devină frumoasă pentru mine!... Numai dumneata poți să-mi vii în ajutor... nimeni altul... căci te iubesc, Bob... te iubesc din tot sufletul! Acum câteva zile am visat că ne-am logodit și că ne vom căsătorii... Dacă această dorință a mea nu se va împlini, atunci va trebui să cred că într-adevăr sunt o osândită la moarte, care nu mai are niciun drept la dragoste și la fericire. Vorbește, Bob... spune-mi un singur cuvânt... scapă-mă de frica grozavă de care mă simt cuprinsă... spune-mi dacă într-adevăr va trebui să mor... sau dacă...

Vocea i se stinse, nu mai fu în stare să vorbească mai departe și în teama ei, sărmana fată se lipi și mai strâns de Bob, a cărui inimă începu să zvâcnească în piept.

O cuprinse cu brațul pe Hariett Crosham al cărei trup plăpând tremura, se simți copleșit de o milă adâncă pentru sărmana fată, dar teama pentru el însuși învinse în clipa aceea orice alte sentimente.

Se văzu la o răspântie grea, prins într-o plasă din care nu mai era nicio scăpare.

Timp de câteva clipe nici nu fu în stare să gândească limpede.

O tăcere apăsătoare domnea în încăpere.

Această tăcere i se păru domnișoarei Hariett Crosham mai grozavă decât chiar cuvintele pe care i le spusese adineauri Ethel Drof. Ea își desfăcu brațele de după gâtul lui Bob Wilkens, se dădu câțiva pași înapoi și izbucni în plâns, prăbușindu-se pe un scaun.

— Dumnezeule sfinte, cât de îngrozitoare e viața pentru mine! N-am știut că boala mea e atât de primejdioasă! De aceea părinții mei sunt veșnic îngrijorați, de aceea doctorul îmi dă neîncetat sfaturi să-mi păzesc sănătatea!... Doamne, de ce n-am murit îndată când m-am îmbolnăvit?!... Aș fi fost cruțată de chinurile pe care trebuie să le îndur acum!...

Durerea nenorocitei fete era atât de sfâșietoare încât îl răscoli pe

Bob Wilkens până în adâncul sufletului. El se apropie de Hariett, o cuprinse cu brațele și mângâindu-i obraji îi vorbi cu voce duioasă:

— Nu plânge, scumpa mea Hariett, căci nu-i adevărat ce a spus domnișoara Drof. Ești iar sănătoasă, iar părinții dumitale și doctorul nu vor decât să te cruți spre a nu te îmbolnăvi din nou.

Hariett Crosham clătină capul și zise cu vocea înăbușită de lacrimi:

— Nu mai pot crede în mângâierile dumitale mister Wilkens, căci știi tot atât de bine ca și ceilalți că sunt bolnavă și vrei numai să mă înșeli. Acum s-a sfârșit totul pentru mine și frica de moarte mă va doborî cu desăvârșire.

— Să nu te lași doborâtă, Hariett!... Trebuie să crezi ceea ce îți spun. Domnișoara Drof e invidioasă din pricina prieteniei noastre și ar vrea s-o nimicească.

Cu ochii plini de lacrimi, Hariett Crosham se uită la Bob. Îndoiala și neîncrederea se oglindeau pe fața ei palidă.

— E invidioasă din pricina prieteniei noastre? repetă ea încet; apoi continuă repede: Atunci e adevărat ce se vorbise pretutindeni?... Ethel Drof ar vrea să te aibă de soț?...

Chinuit, Bob Wilkens întoarse capul.

Îi era foarte neplăcut să vorbească cu Hariett Crosham despre această chestiune, așa că zise repede:

— E adevărat că acum câțva timp părinții noștri făcuseră planul să ne căsătorească.

— Dar dumneata n-ai vrut, Bob?!

Tânărul răspunse cu însuflețire:

— Nu... niciodată nu mă voi căsători cu Ethel Drof.

Un zâmbet de fericire se ivi pe fața palidă a tinerei fete și fără să-și dea seama de ceea ce face, se lipi mai strâns de Bob și murmură:

— Răspunsul dumitale mă face fericită, căci nu m-aș îndura să te las domnișoarei Drof.

Bob Wilkens o mângâie pe păr și zise cu dragoste:

— Trebuie să fii iar veselă, Hariett... să duci o viață fericită...

La auzul acestor cuvinte, Hariett tresări și păli iar. Apoi spuse suspinând din adâncul sufletului:

— Nu... nu voi mai putea fi fericită niciodată, căci în fiecare zi mă va chinui teama că mi se apropie sfârșitul...

— Hariett, pentru Dumnezeu, te rog, te implor... crede-mă... nu vei

muri. Spune-mi ce să fac ca să te scap de această teamă grozavă?!.. Nu voi mai avea o clipă de liniște, știind că te chinuiești cu gânduri atât de îngrozitoare și că îți amărăști, îți otrăvești singură viața!

Hariett Crosham ridică deodată capul și se uită țintă în ochii lui Bob Wilkens; apoi zise încet:

— Ce să faci spre a mă scăpa de această teamă îngrozitoare?... E oare nevoie să-mi pun această întrebare, Bob?... Ai și uitat ce ți-am mărturisit adineauri, în tulburarea grozavă pe care mi-au pricinuit-o cuvintele domnișoarei Drof?

În clipa aceea Bob Wilkens ar fi dorit să fie foarte departe.

Ce să răspundă sărmanei fete?

Doar nu putea să îndeplinească dorința ei atât de arzătoare.

Ea nu era pentru dânsul mai mult decât o prietenă, o soră.

Ar trebui să mintă, dacă i-ar spune că o iubește.

Singura pe care o iubea cu adevărat, pe care o va iubi până la sfârșitul vieții lui, era numai Felicia!

Deodată își aduse aminte de cuvintele pe care i le spusese mama lui cu câteva zile în urmă.

Să dea nenorocitei o ultimă fericire!

Șirul gândurilor care i se învâlmășeau în creier fu curmat din nou de glasul trist al domnișoarei Crosham.

— Credința că sunt sănătoasă și că voi mai trăi încă multă vreme, o voi putea recăpăta numai atunci când un bărbat se va îndrăgosti de mine și mă va lua de soție.

Vocea i se înecă iar în lacrimi și cu privirea pierdută în gol, sărmana fată murmură:

— Dar nimeni nu mă va cere de soție... nimeni.. Niciun bărbat nu va voi să se căsătorească cu o fată sortită morții!...

La auzul acestor cuvinte deznădăjduit, e Bob Wilkens nu se mai gândi la sine însuși, ci numai să redea liniștea sufletească și o rază de speranță și fericire nenorocitei Hariett Crosham, căreia cuvintele crude ale domnișoarei Ethel Drof îi deschiseseră ochii asupra adevăratei stări a sănătății ei.

Felicia nu mai trăia și cum mângâierile și dragostea pe care le va da micii sale prietene nu vor fi decât o minciună pioasă, el nu va deveni necredincios amintirii iubitei lui.

Din clipa în care luă această hotărâre, Bob Wilkens nu mai șovăi.

Apropiindu-se de Hariett Crosham, îi luă amândouă mâinile și zise cu un zâmbet pe care se sili să-l arate cât mai drăgăstos:

— Scumpa mea Hariett, dacă ar veni un bărbat care în zilele din urmă nu s-a gândit la nimic altceva decât că se va logodi în curând și apoi se va căsători și acest bărbat te-ar întreba dacă vrei să fii soția lui, ai primi și ai crede că tot ce ți-a spus Ethel Drof n-a fost decât răzbunarea crudă a unei femei geloase?... Ai fi iar fericită și te-ai bucura iar de viață?

— Bob... ai vrea într-adevăr?...

— ...să fii soția mea, Hariett, întregi Bob, când văzu că în uimirea ei nemărginită tânăra fată nici nu îndrăznea să vorbească mai departe.

Cu un strigăt de nespusă bucurie Hariett îi cuprinse iar gâtul cu brațele.

— Bob... scumpul meu Bob!.. Spune, e adevărat?!.. Nu e numai un vis?!...

Tânărul îi închise gura cu o sărutare, dar inima i se încleștă de durere.

El știa dinainte că va avea de dus o luptă sufletească îngrozitoare pentru a putea juca această comedie, căci pentru el tot ce va avea de făcut nu era decât o tristă și dureroasă comedie.

Totuși bucuria nemărginită pe care o arată Hariett Crosham fu ca un balsam binefăcător pentru inima lui îndurerată.

— Fericirea asta... fericirea asta fără margini... nici n-aș fi visat-o!.. Acum sunt logodnica... sunt logodnica ta, Bob!.. De azi înainte nu-mi va mai fi teamă de moarte, căci în fața unei fericiri atât de mari, nici moartea nu va mai avea putere! Nu-i așa iubitul meu?!..

— Făgăduiește-mi că nu te vei mai gândi la moarte, draga mea Hariett.

— Îți făgăduiesc tot ce vrei, Bob, căci îmi ești atât de drag!.. Te-am iubit chiar din ziua când te-am văzut întâia oară... Dar tu, Bob?... Și ție ți-am fost dragă de la început, căci altfel n-ai fi venit în fiecare zi la noi?

— Da, Hariett, ai ghicit... Și tu mi-ai fost tare dragă de când te-am văzut.

Dar pe când dădea tinerei fete acest răspuns, își zise în sinea lui: Cât de bine știu să mint!...

Legătura lor va putea oare să fie fericită, dacă era clădită pe

minciună? Pe de altă parte putea oare să-i spună adevărul?

Nu, Hariett va trebui să creadă în iubirea lui și singura țință a vieții sale va fi să dea acestei făpturi tinere și fermecătoare credința în fericire și dragoste pentru puținul timp pe care îl mai avea de trăit.

Găsi deci puterea să mintă mai departe, să fie drăgăstos, deși inima-i era sfâșiată de durere.

Pentru Bob Wilkens nu mai exista însă puțința de a se retrage.

Cruzimea domnișoarei Ethel Drof față de sărmana Hariett Crosham grăbise acest deznodământ. Acum era logodit și în curând va fi tânăr căsătorit și i se păru că tot trupul îi e strâns ca într-un clește.

Dar când văzu fața strălucitoare de bucurie și fericire a sărmanei Hariett, alungă aceste gânduri apăsătoare și făcu tot ce îi era în putință spre a înăbuși durerea sufletească ce îl chinuia și a nu se mai gândi decât la fericirea tinerei fete.

194. După două zile

Când Felicia de Martigny veni la birou luni, după plimbarea pe care o făcuse la țară cu Raul Bernard, zări automobilul acestuia în curtea clădirii.

Rămase foarte surprinsă de zelul lui Raul, căci nici nu era ora de începere a lucrului în birou.

Tânăra fată intră, își lăsă haina și pălăria la garderobă, apoi se duse în camera unde lucra de obicei și unde mai erau și mesele unei alte secretare și a unui corespondent.

Colegii ei nu veniseră încă și ca întotdeauna ea fusese cea dintâi. Felicia se așeză la birou și vru tocmai să vâre în sertarul acestuia un pachetel în care avea o gustare, când zări pe masă o revistă.

Tânăra fată își închipui că pesemne o uitase acolo femeia care făcuse curățenie.

Deoarece până la începerea lucrului mai erau vreo câteva minute, Felicia luă revista și începu s-o răsfoiască.

„Săptămâna sportului”?... N-o prea interesa. „Știri de la Liga Națiunilor”... și mai puțin încă! Rubrica „Știri mondene” era mai curând ceva pentru dânsa, dar la prima privire pe care o aruncă asupra paginii, Felicia avu o tresărire, căci zărise fotografia unei tinere perechi.

Bărbatul din fotografie... era doar... era!...
Cu înfrigurare citi nota de sub fotografie:

„Logodnă în cercurile marii industrii din New-York.

Cititorii își vor aduce aminte de răpirea fiului lui Frank Wilkens, regele automobilelor, de către pretinsul inginer Mac O’Kerem, răpire care acum câțva timp stârnise o valvă atât de mare. Tânărul Bob Wilkens, care fusese ținut prizonier pe o insulă, spre a se stoarce de la tatăl său un preț mare de răscumpărare, a reușit să scape, fără ca părintele său să fie nevoit a plăti prețul cerut de bandiți, s-a reîntors în America, unde a luat conducerea marilor întreprinderi ale tatălui său. În numărul de astăzi avem plăcerea de a aduce la cunoștința cititorilor noștri logodna domnului Bob Wilkens cu fiica domnului Crosham, președintele puternicului consorțiu Pennsylvania Oil Company”.

Până aici citi Felicia, apoi revista îi căzu din mână.

Sărmana fată tremura din tot trupul.

Bob... Bob, iubitul ei, se logodise cu alta!... Feliciei îi era ca și când cerul s-ar fi prăbușit peste dânsa.

Era oare cu puțință ca Bob al ei s-o fi uitat, s-o fi părăsit, să se fi îndrăgostit de alta?!... Dar înaintea ochilor vedea, negru pe alb, crudul, grozavul adevăr!.. Era chipul lui, citise numele lui... așa că o greșeală nu mai era cu puțință!

I se păru că o mână rece ca gheața îi strânge inima.

Dumnezeule sfinte, ce durere îngrozitoare!

Îi venea să țipe în gura mare!

Plânsul o înecă... vru să-l stăpânească, dar nu mai avu putere și întinzând brațele pe masă, ascunzându-și fața, izbucni în hohote de plâns.

Cineva întredeschise încet ușa ce dădea în încăperea alăturată și se uită înăuntru. Era Raul Bernard.

Îi era milă de Felicia, dar nu putuse s-o cruțe, căci în felul acesta nădăjduia s-o vindece de dragostea ei pentru Bob Wilkens.

Raul Bernard găsisse revista cu știrea zdrobitoare cu o săptămână în urmă, dar o pusese abia acum pe masa Felicie, după ce se încredințase că ea încă îl iubește din tot sufletul pe tânărul american.

După ce văzu ce înrăurire dureroasă avusese știrea asupra sărmanei

fete, închise iar ușa și plecă pe furiș spre a nu fi surprins. Era încredințat că dacă va încerca să se apropie din nou de Felicia, ea nu-l va mai respinge și va primi dragostea lui.

Felicia se lăasă pradă durerii, nici nu mai încercă să-și înăbușe lacrimile și astfel o găsi colega ei când veni în birou.

Aceasta se apropie speriată de ea și o întrebă plină de îngrijorare:

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Felicia își ridică fața plânsă.

— Nimic... am...

Nu fu în stare să-și urmeze vorba și izbucni iar în plâns.

Cu toate stăruințele pe care le depuse colega ei, Felicia nu-i spuse pricina întristării și deznădejdii ei.

— Arați foarte rău, dragă domnișoară Martigny... du-te mai bine acasă, o sfătui colega.

Dar Felicia clătină capul și răspunse:

— Nu... rămân mai bine aici, căci mi-a trecut acum.

Își șterse lacrimile și adunându-și toate puterile, începu să lucreze.

Cu toate străduințele ei, nu fu în stare să facă nimic. Citi de trei, patru ori scrisoarea la care trebuia să răspundă, dar nu putu să-i prindă înțelesul. Mereu o podidea plânsul.

Apoi rămase nemișcată, cu privirea pierdută în gol.

Atât de repede o uitase Bob?!

N-ar fi fost femeie, dacă n-ar fi simțit gelozie în sufletul ei.

Așa cum o ținuse odinioară pe ea în brațe și o sărutase, tot așa făcea acum cu alta!

Pe lângă durerea pe care o avea în suflet, pe deșteptă și amărăciunea și dezamăgirea.

Ea nu încetase măcar o singură clipă să-l iubească, rămăsese credincioasă dragostei lui, deși pierduse orice nădejde în fericire. El îi jurase credință veșnică și acum astfel își ținea jurământul?!

Mai era oare credință pe lumea asta?... Da... mama ei o mai păstra și la dânsa va găsi mângâiere.

Dacă n-ar fi avut-o nici pe ea, ce s-ar fi făcut acum?! Încetul cu încetul Felicia se mai liniști și când își reluă lucrul, își dădu seama că de astă dată va merge mai bine.

Deodată fu însă întreruptă de un servitor de birou, care se apropie de dânsa și îi zise:

— Patronul te roagă să vii îndată la dânsul.

Felicia tresări speriată. Ce voia oare domnul Bernard de la ea?

Fiind cu cugetul curat și neștiindu-se vinovată de nicio greșeală, se duse liniștită în biroul bătrânului Bernard.

Când intră, acesta înălță capul și o privi atât de lung și stăruitor, încât Felicia se simți foarte stingherită.

— M-ați chemat, domnule Bernard? întrerupse ea nerăbdătoare tăcerea.

Domnul Bernard dădu din cap și răspunse:

— Da, fiindcă am de vorbit cu dumneata, domnișoară. Ia te rog loc. Arată spre un scaun de lână biroul său, pe care Felicia se așează.

Patronul o privi iar lung și se părea să caute cuvintele potrivite, spre a-i spune ce avea pe suflet. În sfârșit începu să vorbească:

— Chestiunea pentru care aș vrea să stau de vorbă cu dumneata nu e de afaceri, ci personală. E vorba de fiul meu...

Domnul Bernard făcu o pauză.

Felicia tresări și se uită lung la dânsul.

Voia oare bătrânul să intervină pentru fiul său?

Gândurile i se învâlmășiră în creier. Prea multe se năpustiseră asupra ei și sărmana fată nu mai era în stare să îndure toate supărările.

— Da, e vorba de fiul meu, repetă domnul Bernard. Între dumneata și el există o legătură de prietenie care a pornit de când ați trecut împreună prin mai multe primejdii, nu-i așa?

— Da, domnule Bernard și din partea mea nu este mai mult decât un simțământ de sinceră și adâncă recunoștință.

— Nimic mai mult, domnișoară? întrebă bătrânul Bernard.

— Nu, nimic mai mult! răspunse Felicia cu un ton hotărât.

Urmă iar o tăcere de câteva clipe, apoi domnul Bernard își luă inima în dinți și reîncepu:

— Mi-e foarte neplăcut să vorbesc despre această afacere, dar sunt nevoit s-o fac. Nu-mi place să mă amestec în aventurile de dragoste ale altora, dar în cazul acesta trebuie să intervin, fiind vorba de fiul meu și de familia mea. Spui că nu simți pentru Raul nimic mai mult decât prietenie și recunoștință, fiindcă ți-a venit în ajutor când erai la nevoie. Împotriva acestor simțăminte ale dumitale n-am nimic de spus, dar cu fiul meu lucrurile stau altfel, căci el te iubește.

Spunând aceste cuvinte, domnul Bernard se uită pătrunzător la Felicia, voind să vadă ce impresie făcuseră asupra ei.

Dar nu putu citi nimic pe fața ei, care era tot atât de palidă ca și în clipa când intrase în biroul lui.

— Îl înțeleg foarte bine pe Raul că s-a îndrăgostit de dumneata, continuă domnul Bernard, cu un zâmbet binevoitor. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi făcut și eu la fel... din nefericire, însă, nu se poate. Iartă-mă că ți-o spun deschis, dar dintr-un anumit motiv, dumneata nu ești soția care i-ar trebui fiului meu. El e nevoit să țină seamă de părerile lumii din care face parte...

Felicia își înălță trupul și îi curmă vorba:

— E de prisos să vorbiți mai departe, domnule Bernard, căci știu care e scopul acestei convorbiri. Voiți să împiedicați ca din prietenia dintre mine și domnul Boul să iasă ceva mai mult. Dar fiți fără nicio grijă, căci eu nu-l iubesc pe fiul dumneavoastră. Bănuiesc și motivul care vă face să-mi spuneți că n-aș fi soția potrivită pentru domnul Raul: mama mea o contesa blondă din Marsilia și faptul acesta vă face să aveți o părere rea despre noi.

Domnul Bernard ridică mâna, făcând un gest de protest.

— Nu, domnișoară Martigny, să nu spui asta. N-am nici cel mai mic motiv să am o părere rea fie despre dumneata, fie despre mama dumitale. Nici n-aș putea să am o astfel de părere, căci pe mama dumitale n-o cunosc, iar pe dumneata te cunosc abia de câteva minute; până acum n-am mai avut prilejul să stau de vorbă cu dumneata spre a te cunoaște mai de aproape.

— Atunci cred că nu mai aveți nimic să-mi spuneți, din moment ce știți că nu mai există nicio primejdie pentru fiul dumneavoastră. Vă repet că orice încercare a lui de a se apropia din nou de mine, va fi zadarnică.

— Aceste cuvinte ale dumitale mi-au luat o greutate de pe inimă, dragă domnișoară, dai totuși n-am isprăvit încă. Am vrut să-l trimit pe Raul în Guatemala, ca să-l despart de dumneata, dar el nu vrea să plece.

— Vasăzică ați vrut să-l îndepărtați numai din pricina mea?

— Am socotit că e mai bine să nu te mai vadă și să nu mai facă plimbări cu automobilul cu dumneata, căci fiind mereu împreună, s-ar putea totuși întâmpla să răspunzi cu timpul la dragostea lui. Inima

omului e foarte ciudată și se lasă ușor influențată, mai cu seamă în tinerețe. Primejdia nu e deci cu totul înlăturată, așa că trebuie evitat să vă mai vedeți.

— Atunci nu voi mai pleca cu dânsul la plimbare, oricât m-ar ruga.

— Dar te va vedea zilnic la birou.

— Ah, acum înțeleg; doriți să plec de aici.

— Mărturisesc sincer că mi-ar fi foarte plăcut.

— Bine, din clipa aceasta mă consider concediată.

— N-aș vrea să-ți par prea aspru, dar vei recunoaște și dumneata că e mai bine așa.

— Recunosc orice și nu mă împotrivesc. Dacă doriți pot pleca imediat.

— Așa ceva nu pot să-ți cer, căci sunt nevoit să-ți dau preavizul legal.

— Spre a nu complica lucrurile, renunț la acest drept al meu.

— Nu e nevoie să faci așa ceva, căci nu vreau să fii păgubită. Voi da ordin să ți se plătească leafa întreagă pentru termenul preavizului și încă trei luni pe deasupra. În timpul acesta vei putea găsi alt post, căci nu vreau să rămâi fără lucru și să înduri lipsuri.

— Eu însă nu primesc nimic în dar, răspunse Felicia cu mândrie.

— Nici nu e vorba de un dar. Te rog deci să primești, ceea ce socotesc că e dreptul dumitale, căci altfel îmi voi face imputări că din pricina mea vei avea de întâmpinat greutăți.

Felicia chibzui câteva clipe.

Îi era oare îngăduit să refuze banii, să facă pe mândra? Situația ei era de așa fel, încât avea nevoie de mijloace de trai.

Trebuia deci să primească și să mai fie chiar recunoscătoare.

Așadar când domnul Bernard o rugă a doua oară să primească ceea ce îi oferise, Felicia nu se mai împotrivi. El îi întinse mâna și îi zise:

— Îți mulțumesc, domnișoară Martigny, că m-ai înțeles atât de bine, precum și pentru munca pe care ai depus-o până acum în întreprinderea mea. Îți doresc tot binele pentru viitor.

Erau cuvinte banale cu care bătrânul Bernard voia să îndulcească faptul trist al concedierii.

Felicia răspunse numai ușor la strângerea lui de mână și plecă.

Bătrânul Bernard o urmări cu privirea și își zise:

— Sărmană fată... cred că te-a durut mult. Nu ești vinovată că

mama ta se bucură de un astfel de renume și totuși trebuie să suferi de pe urma acestui fapt... Dacă ai fi fost fiica alteia și băiatul meu ar fi venit la mine și mi-ar fi spus că te iubește și că numai pe tine te vrea de soție, te-aș fi primit cu brațele deschise și v-aș fi dat amândurora binecuvântarea mea. Dar așa? Nu, nu se poate! Încheie el, clătînând îngândurat capul.

Întorcându-se în biroul ei, Felicia începu îndată să-și strângă lucrurile, apoi înmână colegei sale lucrările care mai erau de rezolvat.

— Vrei să pleci? o întrebă colega uimită.

— Da.

— Ai dreptate; odihnește-te câteva zile și te vei face iar bine.

— Nu mai vin înapoi, căci am fost concediată.

— Concediată?... Pentru ce?

Felicia nu-i mai dădu lămuriri, ci își luă rămas bun și plecă, știind că acum colega ei își va face tot felul de gânduri. Dimineată plânsul ei deznădăjduit, apoi chemarea în biroul patronului[Fără îndoială că Felicia se făcuse vinovată de vreo greșală, căci altfel n-ar fi concediat-o pe neașteptate. Colega era cam limbută, îi plăcea să vorbească mult, așa că se duse repede și prin celelalte birouri, să spună tuturor noutatea. Toți începură să șoșotească.

— Fiul patronului va fi foarte nenorocit, căci și-o alesese doar de prietenă.

— Da, sâmbăta venea s-o ia la plimbare cu mașina.

— Ea se și vedea poate ca doamnă Bernard.

Toți începură să râdă cu răutate.

— Și acum deodată a fost dată afară pe nepusă masă!

Palavrele ajunseră până la urechea lui Raul Bernard, care află pe calea aceasta de concedierea Felicieii.

Abia trecuseră câteva minute că se și năpusti în biroul tatălui său și fără multă vorbă, spuse acestuia iritat:

— Vasăzică în felul acesta abuzezi de puterea ta ca șef al firmei? Arunci pe drumuri și lași fără pâine o sărmană fată care muncea cu sânguință spre a-și câștiga existența!... Trebuie să retragi concedierea și să o rogi pe contesa de Martigny să vină înapoi.

— Înainte de toate, liniștește-te, dragă băiete. Apoi te rog să întrebuințezi alt ton când vorbești cu tatăl tău, dacă nu vrei să stricăm prietenia.

— Îți închipui cumva că o astfel de nedreptate mă poate lăsa nepăsător?

— Tu m-ai silit să procedez în felul acesta. Știam că nici prin gând nu ți-a trecut să rupi legăturile cu dânsa, după cum mi-ai făgăduit și că ai făcut chiar plimbări la țară cu ea.

— De unde știi asta?

— Eu aflu tot.

— Ei și, la urma urmei ce rău am făcut, dacă am fost la plimbare cu dânsa?

— Știai că mie nu-mi convine o astfel de legătură și cu toate acestea nu m-ai ascultat și ai vrut cu tot dinadinsul să-i cucerești inima. Dar liniștește-te... N-ai fi reușit, căci fata nu te iubește.

— Ai întrebato?

— Negreșit; voiam să văd limpede în toată această afacere și atunci ea mi-a spus că nici nu se sinchisește de dragostea ta.

Raul Bernard lăsa capul în piept.

Se așteptase la alt rezultat după ce dăduse Felicie să citească revista cu știrea logodnei lui Bob Wilkens, dar acum își dădu seama că fotul se sfârșise.

Tatăl său încercă să-l mângâie:

— Nu te lăsa doborât de spulberarea acestui vis de dragoste. Capul sus, băiete!... Deschide ochii și privește în jurul tău. În lumea noastră mai sunt și alte fete frumoase; alege-ți una din ele, dacă te îndeamnă inima. Fii încredințat că niciuna nu te va refuza și fiecare va fi încântată să devină soția ta. Și acum să isprăvim odată pentru totdeauna cu afacerea asta, căci mi-a pricinuit destule necazuri

195. Întâlnirea

Nenumăratele străduințe și încercări zadarnice pe care le făcuse căpitanul Barnabe de a găsi un nou post, îl aduseră aproape la deznădejde.

Timp de câteva zile mai cutreieră porturile – le cutreieră în adevăratul înțeles al cuvântului – căci abia mai avea bani destui în buzunar spre a lua o masă mai bună, sau a locui într-un hotel ca lumea. Într-o dimineață, când toate speranțele i se spulberaseră, luă hotărârea de a se întoarce la Marsilia, unde ajunse noaptea târziu.

Era într-o duminică.

Străzile erau aproape pustii. Barnabe zări perechi fericite, care, după ce petrecuseră bine în ziua aceea de sărbătoare, se întorceau mulțumite acasă. Auzi multe râsete voioase, care îl impresionară cu atât mai mult, cu cât el însuși era într-o dispoziție cât se poate de tristă. Dorul de scumpa lui Dolores era atât de mare, încât se îndreptă spre strada Estelle.

Dacă se va duce acum la dânsa, o va îmbrățișa și săruta, dacă va auzi din gura ei mărturisirea dragostei ce i-o poartă în suflet, aceasta va fi o mângâiere care ar alunga toate gândurile negre ce-l chinuiau.

Cu toate loviturile sorții pe care te primise până atunci, revederea cu Dolores de Martigny îi va da noi puteri, îl va îmbărbăta să rămână tare în lupta aprigă pentru viață pe care va fi nevoit s-o ducă de acum înainte.

Deși fără vina ei, totuși din pricina sărmanei Dolores era ca un exilat de care nimeni nu se mai sinchisea, dar cu toate acestea viața o mai prețuia numai pentru că o avea pe dânsa. Și era încredințat de iubirea ei nestrămutată.

Fără să-și dea seama, grăbi pașii.

El însuși nu mai înțelegea acum că fusese în stare să rămână atâta timp de parte de dânsa. La ea va găsi mângâiere și încurajare, dezmiardările ei îl vor face să uite toate necazurile și amărăciunea săptămânilor din urmă.

Când ajunse însă în fața casei în care locuia Dolores, inima i se întristă din nou, căci toate ferestrele erau întunecate, nicăieri nu se vedea licărind o lumină. Pesemne că Dolores se culcase.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să aștepte până mâine. Dar unde să poposească noaptea? Să se întoarcă acasă la el?

Se înfioră la gândul acesta. Numai acum să nu dea ochii cu sora lui!... Fără îndoială că-l va copleși cu muștrări și învinuiri, pe care nu le-ar fi putut îndura în dispoziția în care se afla. Avea nevoie de liniște, spre a-și limpezi gândurile.

Trebuia să ia o hotărâre pentru viitor, dar oricât de mult își încorda creierul, nu găsea nicio ieșire din vălmășagul gândurilor.

Câtva timp rătăci pe străzi fără nicio țintă și ajunse în sfârșit la un restaurant mic, dar foarte curat, în care intră. Proprietarul – un fost cârmaci – navigase câțiva ani cu dânsul și se bucură foarte mult când

își revăzu căpitanul. Firește că și el știa despre încercările grele prin care trecea Barnabe și când zări fața tristă și abătută a acestuia, își dădu seama de suferințele pe care te îndură. Cu o mișcare plină de mângâiere, îl bătu pe umăr și îi zise:

— Nu-ți pierde curajul, dragă căpitane. Un om ca dumneata nu piere, ci biruie și cele mai grozave vijelii.

Căpitanul Barnabe avu un zâmbet chinuit și răspunse:

— De asta sunt și eu încredințat, bunul meu Collart, dar deocamdată nu știu ce să fac, ce hotărâre să iau.

— Așteaptă până când se va potoli furtuna, îl încurajă birtașul apoi porunci unei chelnerițe să aducă o sticlă de vin pentru Barnabe. Întorcându-se din nou spre acesta, continuă: Un pahar de vin bun te va face să mai uiți de necazuri, dragă căpitane.

Barnabe făcu o mișcare obosită cu mâna.

— Necazurile mele nu mi le va putea lua, Collart, căci nici nu știu cu ce să plătesc sticla de vin pe care mi-ai dat-o. Buzunarul meu e cu desăvârșire gol.

La auzul acestor cuvinte birtașul clătină capul cu îngrijorare.

— Aste într-adevăr e rău; dar mai ai pe sora dumitale...

— Ei, pe sora mea Ecaterina o cunoști doar, dragă Collart, îl întrerupse căpitanul Barnabe, izbucnind într-un râs silit și ironic. Crezi că mi-ar da măcar un ban, acum când mă știe la nevoie?... Dimpotrivă, îmi mai și amărăște viața cu tot felul de văicăreli și muștrări. Nici nu-mi vine să mă duc acasă.

Collart își dădu într-o parte șapca cu care își acoperea chelia și scărpînându-se la ceafă mormăi:

— Așa este, Ecaterina a fost întotdeauna o femeie răutăcioasă, dragă căpitane, și toți care o cunosc mai bine, se miră că ai putut trăi în aceeași casă cu dânsa.

— Să nu mai vorbim de asta, Collart. Așa se întâmplă întotdeauna în viață; bunătatea e rău răsplătită. Acum îmi primesc mulțumirea că am fost întotdeauna prea bun cu Ecaterina. Cât timp mi-a mers bine și am avut un post bun, s-a mândrit cu mine, dar acum când s-a întors roata, și-a dat arama pe față. Dar nu numai ea nu mai vrea să știe nimic de mine, ci rotii acei care s-au numit prietenii mei, când mi-a mers bine...

— Da, da, căpitane... prieteni la nevoie se găsesc mai rar.

Chelnerița aduse între timp vinul. Collart desfundă sticla și umplând două pahare, ciocni cu căpitanul Barnabe și zise:

— Pe mine însă poți să te bizui, dragă căpitane, eu rămân și acum prietenul dumitale... Hai noroc!... Bea întâi paharul ăsta, să-ți mai vii în fire, căci arăți foarte rău.

Barnabe goli paharul și fața lui se mai învioră, așa că zise cu un surâs mulțumit:

— Ai avut dreptate, dragă Collart, vinul ăsta mi-a făcut într-adevăr bine.

Birtașul dădu din cap.

— Nu-i așa?... Când bei un pahar, vezi lucrurile cu totul altfel și ca să rămâi în dispoziție bună, îți voi mai face și o altă propunere. Rămâi în noaptea asta la mine, căci am o odaie liberă pe care ți-o cedez nu pentru bani, ci din prietenie și dacă vei avea nevoie și de vreo câteva mii de franci, până când vei trece hopul, te voi împrumuta cu dragă inimă, ca să-ți dovedesc că nu-ți sunt prieten numai cu vorba.

Căpitanul Barnabe îl privi uimit și-l întrebă:

— Vrei să faci într-adevăr ceea ce ai spus acum, dragă Collart?

Acesta dădu iar din cap.

— Nu odată am înfruntat împreună cele mai grozave furtuni pe mare și în primejdie am stat alături unul de altul. De aceea te întreb acum, căpitane: vrei să primești ajutorul meu?

— L-aș primi cu plăcere, dragă Collart, dar...

— Niciun „dar”, căpitane...

— Ce va zice nevasta dumitale, dacă va afla că mi-ai dat bani?

— Ea n-are de spus nimic; eu îi câștig și pot face ce vreau cu ei.

— Bine, totuși se va supăra și îți va face zile fripte când va auzi că mi-ai venit în ajutor, căci după cum îți este cunoscut, nimeni nu mai vrea să aibă de a face nu mine, din pricina dragostei mele.

— Și asta te doare atât de mult, căpitane?

— Nu, mie nici nu-mi pasă de ce vorbește lumea. O iubesc pe Dolores, contesa blondă din Marsilia și dacă mă vrea și acum, eu nu mă voi despărți niciodată de ea, pentru că o cunosc de o mie de ori mai bine decât toți ceilalți și știu că e o femeie cum nu se găsesc multe în lumea asta.

— Dacă e așa, căpitane, atunci nimănui nu-i e îngăduit să se amestece în treburile dumitale și fiecare e liber să-și croiască viața

cum crede că e mai bine. Dacă aş fi în locul dumatăle, aş face la fel. Nu te lăsa abătut din calea pe care ți-ai ales-o. Furtuna va trece şi în curând vei ajunge într-un port bine adăpostit.

Căpitanul Barnabe întinse birtaşului mâna şi zise:

— Îţi mulţumesc pentru ateste cuvinte, dragă Collart. După marile dezamăgiri din zilele din urmă, îmi face bine să ştiu că nu sunt părăsit chiar de toţi.

Mai vorbiră despre amănuntele ajutorului bănesc pe care Collart voia să-l dea căpitanului Barnabe şi cum acesta, era foarte conştiincios în astfel de afaceri, încheiara un contract prin care i se asigura o parte din casa lui Barnabe, spre a fi ferit de orice pagubă în cazul când căpitanul n-ar avea putinţa să-i înapoieze lui Collart banii împrumutaţi.

În noaptea aceea căpitanul Barnabe dormi liniştit cum nu mai dormise demult şi în dimineaţa următoare se deşteptă înviorat şi cu nouă speranţă în suflet.

Pe la unsprezece se duse la Dolores.

Când urcă treptele locuinţei, inima îi bătea ca unui tânăr care se ducea la prima lui întâlnire de dragoste. Nici nu-i venea încă să creadă că o va revedea în sfârşit pe Dolores.

Ceasul acela avea să hotărască viitorul pentru amândoi.

Timp de câteva clipe căpitanul Barnabe se opri în faţa uşii locuinţei şi respiră din adâncul inimii, spre a-şi potoli emoţia, apoi sună.

Când auzi sunetul clopoţelului care răsună în casă, i se păru că inima-i se opreşte în loc.

Bătrâna Betty îi deschise uşa şi plină de bucurie îi luă amândouă mâinile şi îl trase în casă.

Strigătul de bucurie pe care îl scosese Betty, fu auzit şi de Dolores, care îşi dădu îndată seama că, în sfârşit sosise clipa pe care o dorise atât de fierbinte în zilele din urmă.

Nu mai aşteptă până când Betty veni să-l anunţe pe căpitanul Barnabe, ci deschise repede uşa camerei în care se afla; zărimdu-l pe căpitan, îi întinse braţele şi strigă:

— Mihail!... În sfârşit. În sfârşit ai venit...

Barnabe o îmbrăţişă, o strânse la pieptul său şi buzele lui le căutară pe ale ei. Într-o lungă şi fierbinte sărutare puseră tot dorul pe care îl simţiseră unul de altul. Ochii bătrânei Betty se umeziră de lacrimi la

vederea celor doi îndrăgostiți, apoi se retrase, închizând încet ușa în urma ei și lăsându-i singuri. Nimeni n-avea voie să-i tulbure în clipa acestei revederi fericite.

Credincioasa bătrână își împreună mâinile tremurătoare și se rugă fierbinte:

— Dumnezeule atotputernic, dă-le fericirea!

În camera în care se aflau Dolores și căpitanul Barnabe, se făcuse o tăcere adâncă.

Cei doi îndrăgostiți se țineau strâns îmbrățișați și în bucuria revederii păreau să fi uitat grijile de toate zilele, necazurile și chinurile îndurate. Nu mai știau decât un singur lucru: erau împreună!

În sfârșit, Dolores se desfăcu din brațele căpitanului Barnabe și îi prinse capul cu amândouă mâinile. Un zâmbet drăgălaș i se ivi pe buze și mângâindu-i obraji, îi zise în șoaptă:

— În sfârșit te am iar lângă mine, iubitul meu Mihail!

— Nici eu nu mă voi mai despărți niciodată de tine, Dolores, răspunse căpitanul, în culmea fericirii.

— Ți-a fost tare dor de mine? întrebă ea zâbind.

— Un dor nebun, iubita mea.

— Și cu toate acestea n-ai venit atâta vreme.

Această mustrare ușoară îl readuse iar la cruda realitate. Expresia de fericire de pe fața lui se stinse și chipul i se încruntă.

— Îmi închipuisem cu totul altfel revederea noastră, scumpa mea Dolores, zise el chinuit.

Contesa de Martigny scoase un suspin adânc.

— Sărmanul meu Mihail!

Căpitanul Barnabe făcu un gest de împotrivire.

— Nu spune asta, iubita mea. Cu toate nenorocirile care m-au lovit, mă simt bogat, nespus de bogat, căci te am pe tine și dragostea ta.

— Din pricina căreia ai pierdut mult, Mihail.

— Puțin îmi pasă, Dolores. Dacă vei fi a mea, voi avea puterea să înfrunt lumea întregă și să-mi croiesc drumul prin viață.

— Dar până atunci vei avea de dus o luptă înverșunată, dragă Mihail.

Dolores îl trase spre canapea și îl rugă să ia loc lângă dânsa.

Căpitanul se așeză pe canapea și când fură unul lângă altul, el îi cuprinse umerii cu brațul, o privi țință în ochi și îi zise cu un ton

hotărât:

— Fără luptă nu se poate câștiga izbânda, Dolores, și fii încredințată că noi vom ieși victorioși.

Barnabe îi vorbi despre ajutorul pe care i-l dăduse Collart, dar pe când vorbea observă deodată că odaia în care se aflau era aproape goală. Lipseau tablourile frumoase și scumpe de pe pereți și toată argintăria din vitrine. Speriat se opri din vorbă și o întrebă:

— Ce înseamnă asta, iubita mea? Vrei să-ți desfaci gospodăria?

Ea dădu din cap și îi istorisi despre planurile ei și ale Feliciei. Apoi, cu o mișcare rugătoare îi luă mâinile și zise:

— Mihail, mai gândește-te încă odată bine, dacă ești hotărât să pierzi atât de mult din pricina mea. Căsătorindu-te cu o femeie din familie burgheză, vei redobândi repede situația ta, vei găsi iar un post bun și viitorul îți va fi asigurat.

Cu privirea ațintită asupra ei, căpitanul Barnabe, o întrebă:

— Dolores, tu m-ai părăsi dacă ar veni acum un bărbat bogat care să te ceară în căsătorie?

— Nu, Mihail.

— Și de la mine, care te iubesc de atâta vreme, pentru care ești toată fericirea vieții, de la mine ceri să te părăsesc numai spre a putea duce o viață fără griji?... Nu, Dolores, eu vreau fericirea și fericirea mea ești numai tu. Deocamdată nu pot să-ți ofer nimic, viitorul mi-e întunecat, dar dacă te voi ști lângă mine, dacă voi fi sigur de iubirea și de credința ta, atunci voi înfrânge toate greutățile și piedicile care mi se pun în cale. Viitorul meu e în mâna ta. Dacă vei rămâne lângă mine, voi fi cel mai fericit dintre oameni; dacă mă vei părăsi, atunci pentru, mine va veni sfârșitul, căci viața n-ar mai avea niciun farmec.

Dolores se lipi strâns de dânsul și îi zise în șoaptă:

— Mihail, nici eu nu-mi mai pot închipui viața fără tine. În săptămânile din urmă am simțit mai mult ca oricând cât de mare e iubirea care ne leagă pe amândoi. Dar ce să facem în situația în care ne aflăm?

— Știi o cale, scumpa mea Dolores; dar mi-e teamă că va fi prea grea pentru tine.

— Spune-mi ce ai de gând să faci.

— Aș vrea să iau comanda unei baleniere, răspunse căpitanul Barnabe și îi povesti despre întâlnirea lui cu bătrânul George Villars,

despre propunerea acestuia și de scrisoarea de recomandare pe care i-o dăduse el.

Contesa de Martigny îl ascultă cu luare-aminte.

Dar înainte de a-i putea da un răspuns, se auzi o bătaie repede și tare în ușă; Felicia se năpusti în odaie, alergă spre mama ei și cu voce înăbușită de lacrimi, zise:

— Mămică scumpă, nu fii supărată că am intrat, dar fără să vreau am auzit ce-a spus căpitanul Barnabe și temându-mă că vei refuza din pricina mea să pleci cu dânsul, am venit să te rog să primești propunerea lui și să mă luați și pe mine, fiindcă nu mai vreau să rămân în Marsilia... Vreau să plec... să plec departe și să uit!...

Felicia se aruncă în brațele mamei ei și începu să plângă amar.

Dolores se uită speriată la copila ei. Și căpitanul Barnabe sări agitat în picioare și în același timp cu Dolores întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat?

Felicia își ascunse capul la pieptul contesei de Martigny și răspunse:

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, mamă!... Bob s-a logodit!...

— Bob Wilkens s-a...!

— Da, e scris și în ziare că s-a logodit cu fiica unui milionar american. Pe mine m-a uitat cu desăvârșire, mamă!... N-a încercat măcar o singură dată să afle știri despre mine și acum dăruiește alteia dragostea lui!...

— Sărmana, scumpa mea Felicia! murmură Dolores.

Tânăra fată își înalță trupul cu o mișcare plină de hotărâre și zise:

— Acum înțelegi, mamă, de ce aș vrea să plec?... Aici totul îmi amintește de visul meu, de fericirea din care am fost deșteptată într-un chip atât de îngrozitor. O altă pricină care mă face să plec, e faptul că Raul Bernard s-a îndrăgostit de mine... Ah, mămică scumpă, azi am avut o zi foarte grea. Mi-am pierdut postul, fiindcă domnul Bernard, tatăl lui Raul, nu vrea să știe nimic de o legătură între Raul și mine. După cum vezi, n-aș mai putea să-ți dau niciun ajutor pentru a înfrunta greutățile prin care ești nevoită să treci. E mai bine dar să plecăm amândouă cu căpitanul Barnabe...

Cu înfrigurare Felicia se întoarse spre Barnabe și luându-i mâinile, continuă cu glas rugător:

— Nu e așa, domnule căpitan, că nu o să mă desparți de mama și o să mă iei și pe mine cu dumneata? În singurătatea mărilor de la

miazănoapte unde nu ne cunoaște nimeni, unde nu știe nimeni ceva despre noi, vom găsi liniștea și pacea sufletească. Numai aici să nu mai rămânem... să plecăm cât mai curând!

Cu o dragoste de părinte, căpitanul Barnabe o atrase pe Felicia la pieptul său.

— Fii liniștită, copila mea, și nu mai plânge. Dacă mama dumitale se hotărăște să meargă cu mine, vom fi fericiți să te avem și pe dumneata cu noi. Cât îmi va sta în putință, îți voi fi un prieten părintesc și ocrotitor, Felicia. Voi face totul spre a-ți alina durerea care îți sfășie inima și te voi ajuta s-o uiți.

Ca un copil obosit, Felicia își lipi capul de pieptul căpitanului Barnabe și zâmbi printre lacrimi.

— Atunci poate totul se va întoarce spre bine, zise ea. În viață se întâmplă de multe ori ca omul să aibă noroc și în nenorocire și un mare noroc a fost pentru noi că ai venit astăzi.

Fata ridică încet capul și se uită la Barnabe cu ochii umezi de lacrimi, apoi continuă:

— Numai dumitale îți datorez că am fost salvată din ghearele femeii Quad la Sidney, și că mi-a fost dat să-mi regăsesc mama. Îmi dai voie să te sărut pentru asta?

Zâmbind, căpitanul Barnabe răspunse:

— Dacă vrei, cu plăcere!

Sfioasă, însă cu multă dragoste, Felicia îl sărută pe gură.

Barnabe o îmbrățișă și mai strâns și o întrebă:

— Nu o să fii niciodată geloasă pe mine, dacă va trebui să împarți cu mine dragostea mamei dumitale?

Felicia avu un zâmbet dulce și răspunse:

— Acela pe care îl iubește mămica, mi-e și mie drag.

Dolores, adânc mișcată, se apropie de ei, îi îmbrățișă și le zise:

— Acum vă puteți spune doar pe nume!

Barnabe dădu din cap și răspunse:

— Mi-ai ghicit dorința, scumpa mea Dolores.

— Și pe a mea, adăugă Felicia.

Apoi se lipi și mai strâns de el și zise:

— O să-mi fii tare drag, taticule.

Dar deodată fața ei se întunecă, aducându-și aminte că adevăratul ei tată era sau Frank Wilkens, sau minerul pe care îl întâlnise în

Australia.

Totuși nu îndrăzni să spună nimic, văzând sclipirea de bucurie care se ivise în ochii căpitanului Barnabe la auzul cuvintelor ei.

Acesta cuprinse cu un braț pe Dolores, cu celălalt pe Felicia și zise voios:

— Cu atâta fericire voi izbuti să înfrâng vitregia sortii.

— Să dea Dumnezeu, răspunse Dolores într-un murmur.

Felicia adăugă:

— Fericirea voastră va fi de azi înainte și a mea.

Ca și când ar fi vrut să întărească un jurământ, tânăra fată sărută întâi pe mama ei, apoi pe căpitanul Barnabe.

Oricât de îndurerată îi era inima după tristele întâmplări din ziua aceea, totuși se simți la adăpost lângă acești doi oameni dragi. Pentru ea nu mai avea nicio nădejde, dar singura ei țință va fi fericirea și bucuria mamei ei și a căpitanului Barnabe.

196. Pregătiri de plecare

Dorința tuturor era acum să plece cât mai curând din Marsilia, să nu mai întâlnească niciun cunoscut, să nu mai vorbească cu nimeni, să nu mai dea socoteală nimănui de tristele întâmplări care le tulburaseră viața.

După ce chibzui totul cu Dolores, căpitanul Barnabe se duse să-și împacheteze lucrurile. Pe sora lui n-o găsi acasă.. Pesemne că se dusesse pe la cunoscuți, spre a se plânge lor de fratele ei.

Barnabe era mulțumit că n-o întâlnise și dorea să isprăvească pregătirile de plecare înainte de întoarcerea ei.

Se grăbi deci cu strângerea lucrurilor care îi aparțineau. Avea multe amintiri din numeroasele lui călătorii și cu toate că erau o greutate pentru drumul ce-l avea de făcut acum, nu vru să se despartă de ele și nici să lase ceva surorii lui.

Dar dorința lui de a n-o mai revedea pe Ecaterina, nu se împlini.

Pe neașteptate aceasta apăru în pragul ușii ce dădea în odaia lui.

Nici n-o auzise când venise, fiind foarte ocupat cu împachetatul.

Ridică repede capul când auzi vocea ei înciudată.

— Ești acasă? îl întrebă ea cu glas aspru. Ai fi putut să mă înștiințezi că vei veni și așa fi rămas acasă.

- N-am simțit defel lipsa ta, răspunse Barnabe foarte liniștit.
- Te cred, căci în timpul din urmă nici nu te-ai mai sinchisit de mine.
- Te surprinde faptul acesta, Ecaterino?... Tu însuți ai pricinuit o astfel de înstrăinare între noi și cea mai mare nebulă pe care ai făcut-o și care dovedește răutatea ta fără margini, e ultima ta vizită la contesa de Martigny și minciuna năstrușnică pe care i-ai spus-o.
- Ai și aflat de asta?
- Negreșit, și așa avea tot dreptul să-ți cer socoteală pentru nerușinarea ta. Am făgăduit însă contesei să nu mă mai cert cu tine și să nu mai încep discuții zadarnice.
- Contesa blondă din Marsilia are de gând să joace rolul îngerului păcii între noi, zise Ecaterina batjocoritor, uitându-se la Barnabe cu o privire plină de răutate.
- Se așeză apoi pe un scaun și privi în jurul ei. Deoarece căpitanul luase toate tablourile de pe pereți și felurile amintiri care erau prin casă, Ecaterina continuă, mâniată:
- Ai de gând să părăsești casa pentru totdeauna, de-ai strâns toate lucrurile?... Muierea aceea vicleană te-a prins cu desăvârșire în mrejele ei?...
- Căpitanul Barnabe se încruntă și îi răspunse răstit:
- Nu-ți dau voie să vorbești cu dispreț despre Dolores!
- Ecaterina izbucni într-un râs ascuțit.
- N-ai niciun drept să mă oprești de a vorbi ce vreau și părerea despre acea femeie n-ai să mi-o poți schimba niciodată
- Barnabe îi întoarse spatele și continuă să-și împacheteze mai departe lucrurile, în timp ce zise, cu un zâmbet îngăduitor:
- Ai dreptate; ar însemna să-mi pierd timpul în zadar, dacă aș mai încerca să te aduc pe calea adevărului. În orice caz, răutatea ta nu mă va face să mă despart de Dolores.
- Va veni vremea când ți se vor deschide ochii și o să recunoști că ești un prost. Cariera și numele bun le-ai și pierdut din pricina acestei femei.
- Cu toate acestea sunt fericit, nespun de fericit. Și nici părerea ta, nici aceea a lumii nu mă vor face să-mi schimb hotărârea. Peste câteva zile voi părăsi Marsilia împreună cu contesa de Martigny și fiica ei.

De data aceasta Ecaterina Barnabe se sperie și întrebă:

— Unde ai de gând să pleci?

— Spre miază-noapte, la vânătorii de balene. Acolo nu te întreabă nimeni de unde vii și dacă ești însurat cu o femeie din lumea mare. Acolo se cer numai bărbați destoinici și eu voi ști să-mi fac datoria.

Ecaterina Barnabe își dădea bine seama, de însemnătatea acestei hotărâri, așa că sări de pe scaun, se apropie de fratele ei și prinzându-i brațele cu amândouă mâinile, îi zise rugător:

— Mihail, doar n-ai să faci așa ceva!?... N-ai să poți trăi printre oamenii aceia!

— Nimeni altul nu-mi dă de lucru și, trebuie să trăiesc.

— Ar fi destul să te desparti de această femeie și situația ta s-ar schimba pe dată în bine. Știi doar cât de mult te iubește Brigitte Hollier? Chiar zilele acestea mi-a scris și m-a rugat să-ți spun că dacă vei fi la Marsilia, ar dori să vină pentru câteva zile să te vadă. Vezi dar ce noroc te așteaptă?... Mihail, nu te arunca orbește în prăpastie!...

Supărat, căpitanul Barnabe dădu la o parte mâna surorii sale și ce răsti iar la dânsa:

— Ar fi spre nenorocirea mea, dacă ți-aș asculta sfatul. Brigitte Hollier nu-mi este numai indiferentă, ba nici nu pot s-o sufăr din pricina lăudăroșeniei ei. Fericirea mi-o poate da numai Dolores și prefer să primesc postul greu de căpitan de balenieră, să înfrunt cele mai mari greutăți și să fiu împreună cu Dolores, decât să trăiesc cu o femeie care nu mi-e dragă, numai pentru că e bogată.

— Vasăzică contesa pleacă cu tine?

— Ți-am spus-o doar o dată!... Vom părăsi cât mai repede Marsilia și vom pleca la Hammerfest.

— Și acolo ai de gând să trăiești necăsătorit cu dânsa? Întrebă Ecaterina cu înfrigurare. Doamne, ce-ar fi zis sărmanii noștri părinți dacă ar mai fi trăit?... Ei, care țineau atât de mult la cinste și moralitate.

Mihail Barnabe încruntă sprâncenele înciudat și zise:

— Îți închipui cumva că aș fi în stare să cer de la femeia pe care o iubesc atât de mult, să fie amanta mea? Îndată ce vom ieși din apele portului Marsilia, ne vom căsători chiar pe vapor.

Ecaterina Barnabe se prăbuși pe un scaun, scoțând un oftat adânc.

— Dumnezeuule sfinte, nimic nu te mai poate opri de la neghiobia

pe care vrei s-o faci!

Căpitanul Barnabe zâmbi și răspunse:

— Ceea ce numești tu neghiobie, înseamnă pentru mine fericirea vieții mele, pe care am dorit-o de atâta vreme. Nu mai încerca să-mi schimbi hotărârea, căci toate străduințele tale ar fi zadarnice. De ai pune în mișcare cerul și pământul, tot n-ai fi în stare să mă desparți de Dolores.

Ecaterina sări agitată de pe scaun și își încleștă pumnii.

— Dacă e așa, n-ai decât să te duci la pieire, nebunule, dar să nu-ți închipui că te voi mai primi vreodată în casa asta. De azi înainte s-a isprăvit totul între noi. Sunt încredințată că același lucru l-ar fi făcut și părinții noștri, dacă ar fi știut că vrei să dai acestei femei numele tău onorat. Fără binecuvântarea părinților n-ai să-ți găsești fericirea. Totul se răzvrătește în sufletul meu, care ți-am ținut loc de mamă, când mă gândesc la legătura pe care vrei s-o faci!... Fiți blestemați amândoi, și tu și nemernica aceea!..

La auzul acestor cuvinte, vinele de pe fruntea căpitanului Barnabe se umflări de mânie și apucând cu putere de braț pe sora lui, o împinse spre ușă.

— Ieși afară! strigă el înfuriat. Să nu mai îndrăznești vreodată să-mi vorbești pe tonul acesta.

Ecaterina Barnabe izbucni într-un râs răutăcios și răspunse:

— Vrei să mă dai afară chiar din casa mea?

— Ai fi meritat așa ceva, dar îți cedez locul, căci niciodată n-am fost fericit în casa asta. Bagă de seamă că blestemul tău să nu cadă chiar asupra ta. Pe mine nu mă sperii, căci știu că abia acum va începe adevărata fericire pentru mine.

Nu-i mai dădu timp Ecaterinei să răspundă, căci o împinse afară și încuie ușa în urma ei.

Fără a mai lua în seamă cuvintele ei de ocară, continuă să-și împacheteze lucrurile. Se grăbi cât putu mai mult, căci nu mai avea decât o singură dorință: să plece cât mai repede din casa aceasta și să rupă pentru totdeauna orice legătură între el și sora lui.

Între timp, Ecaterina Barnabe ședea înciudată în odaia ei și se gândea la noi mijloace spre a zădărnici planurile fratelui ei.

Îi treceau prin cap tot felul de gânduri care de care mai năstrușnice, dar nu putu ajunge la nicio hotărâre.

Văzu deci cum Mihail Barnabe părăsi casa, fără să-și mai ia rămas bun de la dânsa..

De la fereastră îl urmări cu privirea și când îl văzu urcându-se în automobilul care așteptase la poartă, îi era ca și când i se rupse ceva din inimă și începu să plângă cu amar. Cu toată mânia pe care o simțea în suflet împotriva lui, în clipa aceea își dădu seama cât îi era de drag și acum se întreba dacă nu cumva calea pe care apucase n-a fost cea rea. Totuși nu se lăsă înfrântă de remușcări, ci se întări și mai mult în ura ei împotriva contesei de Martigny, în care vedea singura pricină a nenorocirii fratelui ei.

Pe când Mihail Barnabe se duse la un birou de călătorie, spre a lua bilete pentru dânsul, pentru Dolores și Felicia, Ecaterina ședea în odaia ei, mormăind neîncetat:

— Dracul s-o ia pe această muiere blestemată și să-l scape pe fratele meu de patima asta care i-a adus atâtea nenorociri pe cap!

Ecaterina Barnabe nu voia să piardă nădejdea că o întâmplare fericită va face ca dorința ei să se împlătească.

197. Fericită

Hariett Crosham era în culmea fericirii de când se logodise cu Bob Wilkens.

Tânăra fată ruga mereu pe părinții ei să facă mai curând cunoscută logodna ei și să trimită invitațiile de nuntă.

Părinții, încântați de fericirea copilei lor, îi împlineau toate dorințele.

Același lucru îl făcea și Bob Wilkens, căci din clipa în care soarta îl dusesese pe această cale, se lăsase cu totul în voia ei.

E adevărat că de multe ori i se părea că nu e decât o păpușă fără voință proprie, dar Hariett nu observa nimic.

Ei îi plăcea Bob așa cum era și în ziua logodnei, când primi felicitările prietenilor, cunoscuților și rudelor, fața ei strălucea de o bucurie fără margini.

Toți care îi vedeau pe cei doi tineri erau încredințați că fericirea lor era desăvârșită.

Nimeni nu știa ce se petrecea în sufletul lui Bob Wilkens, căci nimeni nu cunoștea dragostea lui cea mare pentru Felicia de Martigny

și rana adâncă pe care i-o pricinuisese moartea ei.

Numai președintele Crosham vedea mai limpede ca toți ceilalți și când se găsi odată singur cu Bob, îi întinse amândouă mâinile cu o mișcare plină de milă, dar în același timp și de adâncă recunoștință.

— Știu ce jertfă mare ne-ai adus, scumpul meu Bob, îi zise el, și fii încredințat că ți-o voi răsplăti.

— Nu vorbi de răsplată, bunul meu tată, căci ar fi să mă înjosești. Eu sunt acela care trebuie să-ți fie recunoscător pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat și cum întâmplarea a făcut ca sărmana Hariett să afle grozavul adevăr asupra sănătății ei, din pricina răutății altei femei, era de datoria mea să-i redau credința în sănătatea ei.

— Și ai reușit cum nu se putea mai bine, dragul meu Bob. Hariett a noastră a recăpătat noi puteri, s-a înviorat și e frumoasă ca o floare de primăvară.

Bob dădu încet din cap și, gânditor, rămase cu privirea ațintită în gol.

— E într-adevăr ciudat, zise el. Când mă uit la Hariett, trebuie să-mi spun că doctorii s-au înșelat asupra stării sănătății ei. Pare mai sănătoasă ca oricând și e plină de viață.

— Soția mea și cu mine ne rugăm zilnic lui Dumnezeu să ne-o țină, aparențele însă înșală. Nu va trece mult și sărmana noastră Hariett se va ofili iar.

— Nu te mai gândi la asta, dragă tată, îl rugă Bob. Să nu ne îndurerăm inima, cel puțin atât timp cât o vedem pe Hariett atât de fericită.

Președintele Crosham îi strânse mâna și răspunse:

— Ai dreptate, Bob. Zilele grele vor veni, din nenorocire, destul de curând.

În clipa aceea se apropie de ei medicul casei. Președintele Crosham se întoarse spre dânsul și-l întrebă:

— Cum găsești azi pe copila noastră, domnule profesor?

Și Bob se uită cu încordare la medic, care răspunse zâmbind:

— Sunt uimit, nespun de uimit, că în starea ei s-a putut petrece o astfel de schimbare în bine.

— Fericirea îi dă noi puteri de viață.

— Negreșit, dar trebuie să mărturisesc că la astfel de boli n-am mai văzut niciodată o asemenea îmbunătățire a stării generale.

— Sunt deosebiri de la caz la caz, domnule profesor.

Dar doctorul clătină încet capul și zise:

— Mersul unei astfel de boli e la toți pacienții la fel, de aceea în cazul acesta mă aflu în fața unei adevărate enigme.

Bob, cam plictisit de acest subiect de conversație despre care se vorbea neîncetat, se despărți de cei doi domni sub un pretext oarecare și se duse la mama lui.

Hariett îl zări, părăsi repede un grup de prietene cu care tocmai stătea de vorbă și alergă spre dânsul.

Îl privi cu ochi sclipitori de veselie și-l rugă:

— Scumpul meu Bob, fii atât de bun și spune orchestrei să cante ceva pentru dans. E adevărat că tata a spus să nu se danseze, dar nu mai pot răbda. Într-o zi atât de fericită, ca cea de azi, trebuie să dansez!

Bob tresări speriat la auzul acestei rugăminți, căci știa de la doctor că dansul ar fi foarte primejdios pentru Hariett. De aceea îi răspunse:

— Nu, iubita mea Hariett, dacă tata nu vrea să se danseze, atunci nu trebuie să ne împotrivim voinței lui.

Tânăra fată stăruie cu încăpățănare.

— Dar eu vreau să dansez, Bob și tocmai azi, vreau să dansez cu tine!

— Nu Hariett, nu se poate...

— Vasăzică tot sunt bolnavă și toată lumea mă minte, dacă îmi spune că sunt sănătoasă, răspunse fata răstit. Dacă aș fi sănătoasă, atunci nu mi s-ar interzice dansul, căci n-ar putea să-mi strice nimic.

Bob era deznădăjduit, neștiind ce să-i răspundă.

Ce să facă?... Nu putea s-o lase pe Hariett chinuită de îndoială!

Era într-adevăr o primejdie atât de mare pentru dânsa, dacă va dansa câteva clipe?

El va avea grijă să nu se obosească prea tare.

Se înclină zâmbind și zise:

— Ei bine, dacă îțiiei răspunderea față de tata, atunci hai să dansăm puțin.

Încântată, Hariett îi luă brațul.

— Ah, iubitul meu Bob, nici nu-ți poți închipui cât de fericită mă faci, învoindu-te să dansezi cu mine. Acum văd într-adevăr că nu sunt bolnavă, căci altfel nu mi-ai fi îndeplinit rugămintea.

Hariett îl trase pe Bob Wilkens după dânsa, spre locul unde era orchestra și tânărul rugă pe șeful orchestrei să cânte un tango.

Îndată Hariett se lipi fericită de pieptul lui Bob și începu să danseze.

Entuziasmați, oaspeții îi aplaudară, așa încât președintele cât și doctorul devinătă atenți la ceea ce se petrecea în salon.

— Pentru Dumnezeu, ce imprudență de neiertat! exclamă președintele Crosham, când o văzu pe Hariett dansând cu Bob Wilkens. Doar l-am prevenit pe Bob în chip foarte stăruitor...

Doctorul dădu din umeri.

— Fără îndoială că Hariett a insistat mult să danseze, domnule președinte.

— Dar e o primejdie de moarte pentru dânsa...

— Nu te tulbura, domnule președinte, îl liniști medicul. Să așteptăm să vedem ce efect va avea dansul. Starea fiicei dumitale e acum atât de bună, încât se poate întâmpla să suporte dansul fără nicio primejdie.

O slabă rază de speranță se ivi în ochii președintelui Crosham.

— Și dacă îl va suporta, domnule profesor, ar fi cu puțință ca grozava boala să se oprească în mersul ei distrugător?

— Ți-am spus doar adineauri că această înviorare și reînflorire e o enigmă pentru mine. Dacă n-aș fi făcut eu însumi radiografia și n-aș fi stabilit cu precizie boala, n-aș crede acum că Hariett poartă în ea germeul morții.

— N-ar fi oare bine să mai facem un examen radioscopic, domnule profesor? îl întreabă președintele Crosham. Până acum ne-am ferit, spre a nu o tulbura și neliniști pe Hariett, dar acum s-ar putea găsi un pretext spre a o examina din nou.

— Zilele trecute am și vrut să-ți fac această propunere, domnule președinte, zise doctorul, dar mi-a fost teamă de împotrivirea dumitale, așa că nu ți-am mai spus nimic, deși în calitatea mea de medic am cel mai mare interes să fac o nouă radiografie, spre a constata ce schimbări au avut loc în timpul din urmă în organul bolnav.

— Voi vorbi chiar azi cu soția mea, domnule profesor și dacă se învoiește și dânsa cu propunerea dumitale, îți voi da răspunsul.

— Trebuie să procedăm cu mare băgare de seamă cu bolnava, ca să

nu-i zdruncinăm din nou credința în însănătoșirea ei.

Cu o privire plină de îngrijorare, președintele Crosham urmări trupul mlădios și delicat al tinerei fete. Clătină capul și zise:

— Privește, te rog, domnule profesor, ce ușor dansează... parcă zboară... Și cum îi strălucesc ochii! Nu se observă nici cea mai mică oboseală la dânsa și doar acum e la al cincilea dans!

— Mărturisesc că simt o sinceră bucurie privind-o, răspunse doctorul.

— Poate nici nu e atât de bolnavă după cum credem noi, domnule profesor.

— În cazul acesta trebuie să presupun că s-a întâmplat o minune!

— Nici nu mi-ar veni să cred într-o astfel de fericire! Dacă aș avea siguranța că am scăpat de griji în privința ei și că va fi cruțată, n-aș mai ști ce să fac de bucurie.

Doctorul tresări speriat și făcu o mișcare de protest.

— Te rog să nu-ți faci încă prea mari iluzii, domnule președinte, pentru ca durerea să nu fie apoi și mai mare.

Președintele Crosham dădu trist din cap și răspunse:

— Ai dreptate, la boala aceasta nu se pot întâmpla minuni. Trebuie să fiu recunoscător sortii că a îngăduit fetei mele cel puțin această fericire trecătoare.

Se scuză față de doctor, se duse la Hariett și luând-o de braț, o rugă:

— Draga mea fetiță, acum ajunge. Știi doar că trebuie să te cruți încă și să nu te obosești prea mult.

Hariett râse și răspunse voioasă:

— Nu... lasă-mă, tată... vreau să mai dansez. E atât de frumos să dansez cu Bob... Am impresia că zbor spre cer...

Președintele Crosham și Bob Wilkens se uitară speriați unul la altul și amândoi avură același gând: dacă dansul o va obosi, atunci sfârșitul era apropiat...

Dar Hariett nu arată nici cea mai mică oboseală.

Dimpotrivă era plină de viață și bucurie și nimeni nu putu s-o facă să înceteze dansul.

Spre a o feri de emoții prea mari, trebuia să i se facă voia.

Era ca și când ar fi vrut să arate tuturor oaspeților că era cu desăvârșire sănătoasă și nici nu se gândea la moarte.

În felul acesta logodna ei fu într-adevăr o zi de sărbătoare și veselie, căci buna dispoziție a tinerei și drăgălașei fete, se răsfrânse asupra tuturor. Unul singur rămase serios și gânditor și când zâmbea fața i se contracta în chip dureros. Acesta era Bob Wilkens... Cu cât părea Hariett mai fericită, cu atât mai îndurerat era sufletul lui și mereu o privea pe furiș.

Era ca adevărat bolnavă?

Nici nu-i mai venea să creadă.

Dumnezeule sfinte, ce se va întâmpla dacă Hariett va cere mai mult de la dânsul decât mila pentru care juca toată această comedie tristă?!

Atunci va fi legat de o femeie pe care n-o iubea!

Aceste gânduri îi năvăleau neîncetat în creier și îi pricinuită o neliniște chinuitoare. Deodată observă, că Hariett devenise mai tăcută, că ochii ei începură să-și piardă strălucirea și fața-i devenise palidă. Și doctorul și părinții fetei observaseră același lucru și o înconjurară îngrijorați pe bolnavă.

Oaspeții pleacă rând pe rând; Bob și mama lui își iau de asemeni rămas bun, căci Hariett își exprimase dorința de a nu-l mai vedea în ziua aceea pe Bob.

Acesta nici nu bănuia pricina acestei schimbări și nici nu-și dădu seama că el era cauza.

Când rămase însă singură cu mama ei, Hariett destăinuie acesteia toată durerea care îi sfâșia sufletul.

— Mi-e teamă că Bob nu mă iubește atât de mult cât îl iubesc eu, mamă. Uneori gândurile lui par să rătăcească departe, departe de tot, poate se gândește la alta. Doamne, dacă aș afla că toate cuvintele de dragoste pe care mi le-a spus n-au fost decât minciuni, atunci aș muri de disperare.

Înspăimântată, doamna Crosham încercă s-o liniștească.

— Scumpa mea copilă, cum ți-au venit deodată aceste gânduri negre? Întâi ai fost atât de veselă și acum atât de mâhnită!

Doctorul, căruia părinții îngrijorați îi ceruseră sfatul și care voia să îndepărteze norii negri care pluteau asupra acestei case, zise râzând:

— Așa fac toate miresele; toate sunt geloase. Măine va fi iar veselă și va râde.

Nici doamna Crosham, nici soțul ei nu se mulțumiră cu această explicație scurtă. Când fură singuri cu doctorul, îl rugară cu stăruință

să le spună tot adevărul. Dar el le răspunse că n-a găsit nici temperatura urcată, nici pulsul bătând mai repede decât normal.

— Face într-adevăr impresia unei ființe cu desăvârșire sănătoase, încheie doctorul. Deocamdată nu există niciun motiv de îngrijorare.

Deși soții Crosham nu îndrăzneau să creadă în această schimbare spre bine, se mulțumiră cu lămuririle date de medic și lăsară lucrurile mai departe în voia sorții.

198. Spre patrie

Prin faptul că i se arăta atâta compătimire și toți se îngrijeau cu bunăvoință de dânsa, Karin Ryström fu în stare să îndure mai ușor grozava durere pentru pierderea iubitului ei. Dragostea pe care i-o arătară toți fu o mângâiere pentru dânsa și o întări să înfrunte lovitura pe care i-o dăduse soarta.

Viața trebuia să-și urmeze cursul și nu putea fi oprită prin moartea unui singur om.

Marea deznădejde de care fusese cuprinsă tânăra suedeză se mai potolise și ea își stăpâni plânsul.

Consulul Harold Rey îi oferise ospitalitate în casa lui și ea primise cu recunoștință, căci n-ar fi fost în stare să-și caute singură un adăpost, fiind prea nenorocită, prea slabă pentru a putea găsi și face ceva pentru ea însăși.

Toți se purtă eu dânsa cu cea mai mare delicatețe, nici consulul, nici contele de Martigny nu încercară s-o distreze, știind că pentru dureri ca aceea pe care o îndurase sărmana fată, stăruințele lor ar fi fost numai un nou chin.

Numai în liniște și singurătate putea să vindece rana pe care i-o pricinuisese pierderea iubitului ei.

În schimb contele de Martigny se bucura de viața pe care o ducea în casa prietenului său, știindu-se la adăpost de orice primejdie sau urmărire.

Seara, când ședea de vorbă cu consulul, la un pahar de vin și auzea trâmbițele de la cazarma legionarilor, zâmbea mulțumit. Pentru el trecuse vremea când era nevoit să asculte de aceste semnale. Tot așa și dimineăta, pe când trâmbițele deșteptau din somn pe ceilalți legionari, el se întindea alene în patul său, se întorcea pe partea

cealaltă și dormea mai departe.

Totuși în casa consulului era ca și un prizonier. Își dădea seama de aceasta de câte ori se uita în stradă. Zi și noapte stătea acolo un agent secret care supraveghea casa și aștepta clipa când dezertorul ar face nesocotința să-și părăsească adăpostul.

Contele de Martigny se ferea însă să facă așa ceva.

Nu... pentru nimic în lume nu se va lăsa prins!

Știa că dacă ar cădea iar în ghearele Legiunii Străine, i se va da cea mai grozavă pedeapsă și va fi chinuit de moarte.

Contele vorbea de multe ori cu consulul despre aceasta și zicea:

— Dacă nu voi avea puțința să plec cu vreun vapor, va trebui să rămân toată viața în casa ta.

Râzând, prietenul îi răspunse.

— Mie mi-ar face plăcere, dar mi-e teama că tu te-ai plictisi curând.

— Împreună cu tine și cu drăgălașa suedeză aș putea să stau multă vreme aici.

— Ascultă, dragul meu prieten, venind vorba de suedeză. Ia spune-mi, nu găsești și tu că e tare frumușică?

— Negreșit, și acum înțeleg de ce Sven Alvesten și-a primejduit chiar și viața pentru a scăpa și a se duce la dânsa. Acești doi tineri ar fi fost o pereche minunată, căci și el era un băiat frumos, cu o înfățișare plăcută, inteligentă și deschisă, încât câștiga repede simpatia tuturor.

— Ce nenorocire că urmăritorii voștri au tras asupra lui!

— Știi doar că aici în Africa cu legionarii se procedează fără îndurare.

— Ați fi făcut poate mai bine, dacă ați fi încercat să treceți în Maroc, în ținutul stăpânit de Sultanul Marocului.

— Pentru mine a fost mai bine așa.

— Ei da și nu se știe dacă n-ați fi pierit amândoi pe drum.

Într-o zi, pe când contele de Martigny ședea cu Karin Ryström pe o bancă din grădina frumoasă a consulatului, Harold Rey veni spre ei și arătând de departe un plic mare, strigă voios:

— Dragul meu prieten, ți-au venit actele!

— Așa de repede?

— Am intervenit eu să nu dureze prea mult.

— Și acum?...

— Poți să pleci când vrei.
— Crezi că nu mi se va mai putea pune nicio piedică?
— Se va încerca, dar va fi zadarnic.
— Îndată ce voi ieși în stradă, voi fi arestat.
— Dacă se va întâmpla așa ceva, voi protesta imediat și voi cere cu stăruință eliberarea ta.

Contele nu prea împărtășea încrederea consulului și pe fața lui se ivi o expresie de adâncă îngrijorare.

— De cerut poți cere multe, nu înseamnă însă că ți se va și împlini cererea. Comenduirea Legiunii Străine va putea dovedi ușor că sunt același cu legionarul Perrol și protestul tău nu va folosi la nimic. Voi fi ținut arestat, voi fi dus în fața Consiliului de Război și condamnat. Trebuie deci să încerc să ajung în ascuns pe un vapor.

— Negreșit că ar fi mai bine, dar cum vei pleca de aici fără să fii văzut, din moment ce casa se află sub supraveghere?

— Mă voi mai gândi. Chiar adineauri vorbeam cu domnișoara Ryström despre viitor și am rămas înțeleși să părăsim împreună această țară blestemată.

Consulul se întoarse spre suedeză și o întrebă:

— Ai vrea să te întorci în patria dumitale?

— Da, răspunse Karin, întâi m-am gândit să mă duc la Sidney, căci domnul Van Straten mi-a spus la plecare că în casa lui voi găsi oricând un adăpost. Dar în cele din urmă m-am hotărât să mă reîntorc la părinții mei.

— Dar tu, dragă prietene, ce ai de gând să faci?... Vrei să te întorci în patrie?

— Deocamdată voi pleca la Marsilia s-o caut pe Dolores.

— Ai dreptate. Mi-ai povestit despre dânsa. Scrisoarea ai trimis-o?

— N-am avut încă prilejul, răspunse contele de Martigny. De altminteri acum nici nu mai este nevoie să scriu, căci în curând voi pleca eu acolo. Va fi o mare surpriză pentru ea când mă va vedea.

— Dacă vrei să pleci la Marsilia, vei putea face călătoria împreună cu domnișoara Ryström. Mă voi informa ce vapor pleacă în curând.

— Nu te grăbi, dragă Harold... Ori vrei să scapi mai repede de noi?... Trebuie să facem mai întâi un plan, cum ne vom strecura pe un vapor, fără să fim văzuți de nimeni.

— M-am și îngrijit de asta.

- Atunci vorbește, lămurește-mă și pe mine.
- E vorba să jucăm și puțin teatru.
- Îl voi juca cu plăcere.
- Știi să conduci un automobil?
- Din nefericire nu, căci în viața mea n-am avut norocul să-mi pot cumpăra o mașină.
- Bine, atunci trebuie să înveți.
- Pentru ce?
- Am să-ți spun mai târziu.
- Și chiar tu vrei să mă instruiești în această artă?
- Nu e nicio artă și de altminteri nu te voi învăța eu, ci șoferul meu. În opt zile vei învăța și atunci vom vedea mai departe ce e de făcut.
- Spune-mi cel puțin ce ai de gând să faci, altfel voi muri de nerăbdare în aceste opt zile.
- Bine, ascultă-mă!
- Îndată ce vei ști să conduci automobilul, te voi îmbrăca într-un costum de șofer. Apoi, cu puțin timp înainte de plecarea vaporului pe care voi fi reținut locuri pentru tine și pentru domnișoara Ryström, vom pleca cu toții la port unde te vei strecura cât mai repede pe vapor.
- Minunat, dar planul tău are o parte slabă. Omul care stă de veghe în stradă mă va recunoaște și sub costumul de șofer, cu atât mai mult cu cât șoferul tău e un arab oacheș, pe când eu sunt alb. El va înștiința îndată poliția portului și înainte de a mă putea urca pe vapor voi fi arestat.
- Tocmai faptul că șoferul meu e arab, ne ușurează situația și vom putea înșela mai ușor pe omul care stă de pază. Te voi face și pe tine oacheș.
- Ei da, asta e o idee bună și mă învoiesc. Când voi începe lecțiile pentru conducerea mașinii?
- Chiar astăzi.
- În după-amiaza acelei zile contele de Martigny se urcă în mașina consulului Rey și făcu primele încercări pe aleile grădinii.
- Consulul și Karin Ryström erau de față și cu toate că contele de Martigny mai greșea drumul și nimerea prin straturile de flori, ba o dată lovi chiar aripa mașinii de un pom, totuși îl lăudară pentru

progresele rezezi pe care le făcea.

— Bine, foarte bine, striga consulul, în scurt timp ai să fii un șofer admirabil.

A doua zi treaba merse și mai bine, iar a treia, contele o invită pe Karin Ryström să se urce și ea în mașină spre a face o plimbare pe aleile grădinii. Tânăra fată primi râzând.

După foarte scurt timp șoferul nu mai avu nevoie să dea sfaturi contelui și nici să stea lângă dânsul la volan, căci contele învățase să conducă destul de bine și căpătase chiar oarecare îndemânare.

Seara, pe când ședeau cu toții la masă, consulul îl întrebă pe conte:

— Ei, ce zici?... Crezi că ai să ne poți duce până în port?

— Negreșit; va merge minunat.

— Atunci mâine poți pleca.

— A și venit vremea?

— Da, căci mâine pornește vaporul „Amiral” spre Marsilia. Am vorbit cu căpitanul, i-am spus tot și îndată ce veți fi pe vapor, vă va lua sub ocrotirea lui.

— Ai luat și pentru mine bilet, domnule consul? îl întrebă Karin Ryström.

— Doar așa ne-am înțeles.

— L-ai și plătit?

— Da.

— Atunci dă-mi voie să-ți înapoiez costul.

Consulul făcu o mișcare de împotrivire și zise:

— Nu e nevoie. Ai fost oaspetele meu, așa că te rog să primești biletul ca un mic dau de ospitalitate din partea mea.

Karin Ryström îi mulțumi cu recunoștință, apoi mai vorbiră despre felurite amănunte în legătură cu plecarea.

După masă consulul porunci șoferului său să-și ducă costumul în odaia contelui de Martigny. Acesta îl încercă și găsi că i se potrivește foarte bine.

În noaptea aceea nici Karin Ryström, nici contele de Martigny nu închiseră ochii.

Tănăra suedeză era copleșită de durere.

Mâine va părăsi Africa. Cu câte speranțe venise în această țară și cât de deznădăjduită o părăsea acum! Nu avusese măcar puțința să se ducă la mormântul iubitului ei și să se roage pentru odihna sufletului

său, căci nu ştia unde fusese înmormântat.

Apoi se gândea şi la întoarcerea acasă.

Cum o vor primi oare părinţii?

Ei erau severi, aveau o fire aspră şi după cum n-o înţeleseseră niciodată, n-o vor înţelege nici acum cum putuse părăsi casa părintească spre a se duce după iubitul ai. Vor fi supăraţi pe dânsa.

Dar ea nu putea să facă nimic. N-aveau decât să se supere.

Faptul acesta n-o lăsa nepăsătoare, dar ştia dinainte că va trebui să se resemneze.

Un singur lucru va face când va ajunge în patrie: va spăla pata de pe numele iubitului ei, pentru ca cel puţin amintirea lui să rămână curată şi să arate oamenilor câtă nedreptate i se făcuse lui Sven Alvesten prin bănuiala care căzuse asupra lui.

Contele de Martigny nu fu în stare să doarmă din pricina neliniştii şi nerăbdării care îl chinuiau.

Plecarea cu automobilul până la vapor va fi ca şi o a doua fugă. Dacă nu va reuşi, îl aştepta deportarea pe cel puţin cincisprezece ani la Cayenne, ceea ce era mai rău decât moartea.

Dar nu se lăsa chinuit multă vreme de aceste gânduri negre şi îşi zise cu încredere că fuga va trebui să reuşească şi dacă vor încerca să-l oprească, atunci va trece cu maşina peste trupurile lor.

Apoi se gândi la ce va face când va ajunge la Marsilia.

Îşi va revedea sora şi această bucurie care îl aştepta, îl făcea şi mai neliniştit, îl emoţiona şi mai mult.

Dolores era singura fiinţă pe care o mai avea pe lume şi când va ajunge la dânsa nu se va mai despărţi niciodată, sau cel puţin va rămâne aproape de ea.

Dolores va avea nevoie de el şi era hotărât să-i dea tot ajutorul de care va fi în stare.

În dimineaţa următoare, nemaivând răbdare să stea culcat, se sculă foarte devreme şi se duse în grădină.

Spre marea lui surprindere o şi găsi acolo pe Karin Ryström, care îl întâmpină cu întrebarea:

— Se vede că şi pe dumneata te-a deşteptat nerăbdarea?

— Da, n-am mai găsit linişte în odaie.

Luară loc pe o bancă şi după o tăcere de câteva clipe, Karin Ryström zise cu un suspin adânc:

— Privește, domnule conte, soarele răsare, se face lumină, numai în sufletul meu e atât de întuneric. Totul e mort și gol în mine; numai durerea mai are loc în inima mea. Gândurile mele se întorc mereu la sărmanul meu Sven și când trebuie să-mi spun că el nu mai trăiește, simt cum deznădejdea amenință din nou să mă doboare cu desăvârșire. Nu mă voi putea mângâia niciodată de pierderea lui, nu voi mai găsi liniște în viață...

Spunând aceste cuvinte, tânăra fată nici nu aștepta răspuns și contele de Martigny nici nu i l-ar fi putut da, căci nu găsea cuvintele potrivite. Karin simțea numai nevoia de a se destăinui unui om compătimitor. Ca încheiere, suedeza zise:

— Mă simt atât de singură, atât de părăsită!

Contele de Martigny îi luă mâna.

— N-ai să mai fii singură. Am fost camaradul scumpului dumitale mort; acum voi fi camaradul și prietenul dumitale, pe care te vei putea bizui în toate privințele.

— Din clipa în care te-am cunoscut, te-am considerat ca un bun prieten și dacă n-ai fi fost lângă mine, nu știu dacă în deznădejdea mea nu mi-aș fi răpus singură viața. Ai fost și ești atât de bun cu mine, încât îți voi fi recunoscătoare toată viața.

Această convorbire în tăcerea și singurătatea dimineții îi apropie pe cei doi tineri atât de mult, încât nu se mai simțiră străini unul față de altul.

În ziua aceea consulul își petrecu tot timpul cu cei doi oaspeți ai săi și își neglija treburile, spre a rămâne cât mai mult împreună cu dânsii. În dorința de a-i liniști și a-i face să uite toate grijile, vorbi cu aprindere și reuși să-i abată de la gândurile lor triste.

Pe când își beau cafeaua, consulul zise deodată contelui de Martigny:

— A venit vremea să te pregătești de plecare. Costumul șoferului a și fost dus în odaia ta, iar pe toaletă vei găsi un flacon cu o tinctură cu care îți vei putea vopsi fața și mâinile ca să devii oacheș ca un arab.

Contele se duse în odaia lui și după vreo douăzeci de minute se întoarse cu totul schimbat așa încât era greu de recunoscut.

Consulul Harold Rey îl examinează cu amănunțime, apoi zise:

— Așa îmi plăci. Dar spune-mi, ți-ai împachetat toate lucrurile pe care ți le-am trimis?

- Cum, rufăria și hainele pe care le-am văzut sunt pentru mine?
- Negreșit. Când vei ajunge la Marsilia, trebuie să apari ca un european civilizat, iar în calitatea ta de conte de Martigny trebuie să fii bine îmbrăcat. Fugi repede și împachetează-ți lucrurile.
- Dați-mi voie să fac eu treaba asta, sa oferi Karin Ryström.
- Bine, între timp noi vom pregăti totul pentru plecare. Vom scoate singuri automobilul din garaj, căci pe șofer l-am învoit pentru de azi.

Karin Ryström se duse în odaia în care locuise contele de Martigny, iar cei doi prieteni se îndreptară spre garaj.

În drum, contele zise prietenului său:

- Ai făcut rău că ai dat drumul șoferului, dragă Harold.
- Doar vom putea ajunge și singuri cu mașina în port.
- Asta da, însă în acești arabi nu prea poți să ai încredere, căci sunt vicleni și prefăcuți. Șoferul tău știe că am dezertat din Legiunea Străină și își va putea închipui foarte ușor că am de gând să plec investit în costumul lui. Se poate prea bine întâmpla să-l ademenească premiul care se plătește pentru legionarii dezertori și altfel să se ducă la poliție și să denunțe tot planul nostru.

— Dacă ar face așa ceva, atunci...

— ...poți să-l dai afară, să-l bați, să faci ce vrei cu el, dar mie nu mi-ar folosi, căci eu aș ajunge între timp la închisoare și de acolo n-ar fi nicio scăpare pentru mine

Consulul deveni gânditor, dar în cele din urmă zise:

— De ce să ne batem capul cu asemenea presupuneri? Șoferul nu ne va trăda.

— Să sperăm.

Contele de Martigny scoase mașina din garaj și o conduse pe alea care ducea spre poartă. Îndată ce ajunse aici, veni și Karin Ryström, însoțită de portar care ducea geamantanele.

Se urcară în mașină, contele porni motorul și consulul strigă:

— Gata!

Portarul alergă spre poartă, o deschise larg și în clipa următoare mașina ieși în goană în stradă, unde azi erau doi agenți care supravegheau clădirea consulatului.

Atât consulul cât și contele de Martigny observară acest lucru, care le dădu de bănuț.

Oare șoferul îi trădase?

Contele de Martigny nu mai făcu niciun fel de presupuneri, ci își îndreptă toată luarea aminte asupra conducerii mașinii. Deși era încă nou în meserie, totuși mergea cu o viteză nebună, căci erau în joc libertatea și viața lui.

Teama de a fi prins îi dădu un curaj nemaipomenit.

Astfel ajunseră până la cheiul vămii, fără să fi fost opriți de nimeni.

Vaporul „Amiral” era acostat la cheiul Bougainville unde se aflau toate vasele mari.

Mai avea de străbătut vreo mie de metri, apoi trebuia să cotească la dreapta spre a ajunge la vasul „Amiral”.

Deodată contele de Martigny văzu la oarecare depărtare uniforme polițienesci.

Erau polițiști postați de-a curmezișul străzii, cu armele în mână.

Așadar, totul se sfârșise!

Automobilul mai înaintă cu viteză nemicșorată, dar după câteva clipe contele va fi nevoit să încetinească iuțeala.

Va trebui să facă într-adevăr aceasta!!

Trăsăturile feței i se împietriră, mâinile strânseră cu putere volanul.

Înainte, tot înainte, chiar dacă ar trebui să treacă peste trupurile polițiștilor!

Depărtarea se micșoră tot mai mult... încă o sută de metri... încă cincizeci!... În clipa următoare va trece peste ei!... Contele lăasă sirena mașinii să răsună cu putere și...

În ultimul moment polițiștii se dădură la o parte.

Mașina trecu printre ei și se auziră strigăte:

— Stai!.. Oprește!...

Înainte, tot înainte... apoi la dreapta, căci acolo era vasul „Amiral”!

Contele luă cotitura fără să micșoreze viteza... mașina derapă, însă Axel de Martigny reuși s-o stăpânească iar, și în sfârșit o opri chiar în fața punții de îmbarcare ce ducea la vapor.

Fără să mai stea la gânduri, contele sări din ea și cât îl duceau picioarele alergă pe punte și ajunse cu bine pe vapor.

Scăpase!

Câțiva marinari care urmăriseră goana nebună și își închipuiau despre ce este vorba, îl înconjurară pe conte și îi strigară cu înflăcărare:

— Bravo!... Minunat!...

După câteva clipe veni ră și Karin Ryström și consulul Harold Rey. Acesta din urmă zise contelui de Martigny:

— Te felicit, dragă prietene; acum ești în siguranță.

Adânc mișcați, cei doi prieteni se îmbrățișară, apoi consulul Rey adăugă zâmbind:

— O singură dată am mers cu mașina, fiind tu la volan, dar a doua oară nu mă mai prinzi. Mă apucase amețea, dragul meu!

Căpitanul vaporului veni pe punte și apropie de ei.

— Presupun că aceștia sunt pasagerii mei? Întrebă el pe consul, strângându-i mâna, apoi salutând pe Karin Ryström și pe contele de Martigny, continuă: Fiți bine veniți pe vasul meu!.

Vru să mai adauge ceva, dar fu întrerupt de sosirea unui ofițer însoțit de o patrulă, care se urcaseră și ei pe vapor. Ofițerul se întoarse spre conte și îi zise răstit:

— În numele legii...

Contele îi curmă vorba răsându-i în față.

— Poți să lași legea la o parte, căci aici suntem pe teren neutru și nu poți să-mi faci nimic, așa că te rog să mă scutești. M-ai înțeles?

Căpitanul zâmbi și el.

— Da, ai venit cam târziu, dragă prietene și stimată domnule locotenent.

— Nicidecum, răspunse ofițerul răstit. E un hoț ordinar, care a furat uniforma statului, așa că cer să-mi fie predat numaidecât.

De data aceasta se amestecă și consulul în vorbă.

— Dacă nu mă înșel, tot dumneata ai fost și la consulatul meu și mi-ai făcut aceeași cerere. Ți-am respins-o cu tot dreptul și dacă o mai repeți te faci de răs.

— Dar a furat uniforma stat...

Consulul Harold Rey nu-l lăsă să-și isprăvească vorba.

— Am mai auzit asta, așa că te rog să nu ne mai plictisești, căci nu-ți va folosi la nimic.

— Îl declar arestat! se răsti ofițerul.

— Pe cine vrei să arestezi? Întrebă contele de Martigny.

— Pe legionarul Perrol, răspunse ofițerul.

Contele, foarte liniștit, își scoase pașaportul din buzunar și-l vârî sub nasul locotenentului.

— După cum poți vedea aici, eu sunt contele Alexandru de Martigny.

Ofițerul nu se așteptase ca fugarul să aibă acte în regulă. Își dădu deci seama că nu mai poate face nimic și plecă spumegând de mânie, însoțit de patrula lui.

Cu un zâmbet ironic, căpitanul îl urmări cu privirea.

— Nici nu pot să vă spun ce bine îmi pare că i-am jucat renghiul. Dar acum haideți să ciocnim un pahar de vin pentru reușita fugii.

Intrară cu toții într-o cabină luxoasă, unde un chelner aduse o sticlă cu vin vechi.

După ce goliră ultimul pahar, contele zise consulului Rey:

— Acum mă duc în cabina mea să-mi schimb hainele și să-ți dau costumul șoferului, dragă Harold.

— Lasă... păstrează-l ca amintire, răspunse consulul, și îți făgăduiesc că dacă ticălosul de șofer va îndrăzni să vină înapoi, îl voi da afară în brânci.

Consulul Rey rămase pe vapor până aproape de plecare, dar în cele din urmă fu nevoit să-și ia rămas bun de la prietenul său.

Îl îmbrățișă pe contele de Martigny și îi spuse:

— Îți doresc tot binele, dragul meu.

— Îți mulțumesc din tot sufletul pentru ospitalitatea ta și pentru ajutorul pe care mi l-ai dat!

Când vaporul porni, Karin Ryström și contele de Martigny stăteau rezemați de parapet și făceau semne de adio prietenului lor, care rămăsese pe chei.

Vasul înaintă în largul mării și coasta Africii dispăru în ceață.

Contele de Martigny răsuflă ușurat.

Îndurase chinuri grozave pe acest pământ, dar trecuse prin toate și acum viitorul se arăta mai luminos în fața lui.

Orice i-ar aduce acest viitor, va fi mai bun decât trecutul!

Karin, care stătea lângă dânsul, plângea încet.

Sărmana fată lăsase pe pământul Africii tot ce avusese mai scump pe lume, pe iubitul ei Sven Alvesten.

199. Cea din urmă încercare

După plecarea Felicie și explicația furtunoasă pe care o avusese cu

tatăl său, Raul Bernard nu mai avu liniște să stea în birou. Ca întotdeauna când avea ceva pe inimă, se refugia la mama lui, spre a căuta mângâiere și a-i da un sfat.

Dar pe mama n-o găsi acasă, așa că nu avu cum să-și ușureze inima.

Câteva ceasuri goni cu mașina prin împrejurimi, fără să fie în stare să-și limpezească gândurile.

Un singur lucru îi rămăsese întipărit în minte; Felicia spusese tatălui său că nu-l iubește și că promise concedierea, pentru a nu-l mai vedea, pentru a înlătura orice întâlnire cu el.

După ce rătăci mai multe ceasuri fără să mai știe pe unde umblase, ajunsese în str. Estelle. Nehotărât, rămase câțva timp în mașină și chibzui.

Să îndrăznească să se mai ducă o dată la Felicia, să mai vorbească o dată cu dânsa?

Da, trebuia să asculte de chemarea puternică a inimii lui!

După câteva clipe se și afla în fața bătrânei Betty și o rugă cu multă stăruință să-l conducă la Felicia.

Deși bătrâna cunoștea toată afacerea și bănuia că vizita aceasta nu-i va fi tocmai pe plac, totuși se dure la Felicia și îi spuse rugămintea lui Raul Bernard.

Tânăra se așteptase la venirea lui, așa că rămase foarte liniștită și zise bătrânei Betty să-l lase să intre. Felicia ar fi dorit ca la această ultimă întrevedere să fie și mama ei de față, dar aceasta plecase de vreun ceas în oraș, după cumpărăturile de care avea neapărată nevoie.

Felicia rămăsese acasă, fiindcă mai erau de vânzare câteva lucruri de preț și aștepta cumpărători. Îl primi pe Raul Bernard foarte calmă.

Pe fața palidă și tulburată a lui Raul se putea citi ușor ce se petrecea în sufletul lui.

Înainte ca Felicia să poată spune un cuvânt, Raul îi luă amândouă mâinile și îi zise cu aprindere:

— Felicia, să nu fii supărată pe mine că am venit la o oră atât de nepotrivită, dar după tot ce s-a întâmplat azi, trebuie să vorbesc cu dumneata.

Cu o mișcare lină, Felicia își retrase mâinile, îi arătă un scaun și după ce luă loc, ea zise:

— Orice mi-ai spune, domnule Raul, nu-ți voi putea da alt răspuns decât...

— Nu, Felicia. Nu mă respinge cu atâta hotărâre, îi curmă el repede vorba. Ascultă-mă mai întâi.

Felicia ridică din umeri.

— De ce să ne mai chinuim cu o nouă explicație? Știu că simți mai mult decât o prietenie pentru mine...

— Mai mult... Mult mai mult! o întrerupse Raul Bernard cu înfrigurare.

Tânăra fată făcu un gest obosit.

— Dar e în zadar, domnule Raul, căci niciodată nu ți-aș putea împlini dorința.

— Nici după ce ai aflat că Bob Wilkens s-a logodit cu altă fată?

— Știi și dumneata de logodna asta?

— Am citit știrea într-un ziar, Felicia, și am văzut portretul logodnicei sale. Bob Wilkens s-a mângâiat repede și s-a deprins cu gândul că sunteți frate și soră. De aceea nici dumneata n-ar trebui să fii mâhnită din pricina acestei iubiri nenorocite.

Felicia avu un zâmbet amar.

— Nu vreau și nici nu pot primi mângâieri de la altul, domnule Bernard.

Tânărul scoase un suspin dureros și zise:

— Te-aș mângâia cu atâta dragoste, Felicia!

La auzul acestor cuvinte, Felicia fu cuprinsă de milă și aplecându-se spre Raul îl privi drept în ochi, apoi îi vorbi încet, dar cu stăruință:

— Știu, dragă Raul, că mă iubești sincer și că îmi vrei binele, dar tocmai din pricina aceasta aș vrea să te cruț de o dezamăgire amară și dureroasă. Ești un om bun și drăguț și meriți o femeie care să te iubească din toată inima, care să-ți răsplătească cu dragoste tot ce îi vei da. Eu însă nu ți-aș putea da decât o inimă care nu mai e în stare să simtă dragostea.

— Aș deștepta această inimă la viață nouă, căci iubirea poate face adevărate minuni.

Felicia clătină tristă capul și răspunse:

— Eu știu mai bine ce se petrece în sufletul meu. Toată dragostea mea este și va rămâne întotdeauna a lui Bob Wilkens.

— Care pici n-o merită, făcu Raul Bernard, supărat.

— Iubirea nu întreabă dacă cel iubit o merită sau nu. Dar să nu mai vorbim de toate acestea, dragă Raul, căci în chestiuni de acest fel

fiecare știe mai bine ce are de făcut și nu ne putem ajuta unul pe altul.

— Dar ce să fac, dacă mă părăsești, Felicia?

— Trebuie să fii cuminte și să-ți smulgi din suflet dragostea pe care o ai pentru mine, dragă Raul.

— Tocmai dumneata îmi spui asta... dumneata care de asemenea nu poți uita?

Felicia lasă capul în piept și câteva clipe rămase încurcată, neștiind ce să răspundă. După o scurtă tăcere, începu iar.

— Soarta mea s-a hotărât astăzi, Raul, nu numai pentru că tatăl dumitale m-a concediat, dar și în urma altor întâmplări care mi-au arătat limpede calea pe care trebuie s-o urmez în viitor. Peste câteva zile voi părăsi Marsilia pentru totdeauna.

— Nu... Nu! exclamă Raul Bernard, speriat. Nu se poate să pleci... trebuie să rămâi aici!

— Va fi mai bine pentru dumneata dacă nu mă vei mai vedea.

— Crezi că te voi putea uita vreodată?

— Poate... O zicătoare veche spune doar: ochii care nu se văd se uită.

— La mine nu se va întâmpla așa ceva; dimpotrivă, când vei fi departe, dragostea și dorul meu vor crește tot mai mult, Felicia!

— N-ai ajunge la altă țință decât să pricinuești supărare părinților dumitale. Fiul unic al senatorului și marelui comerciant Bernard nu se poate căsători cu fiica contesei blonde din Marsilia. O astfel de căsătorie ar avea ca urmare excluderea dumitale din societatea bună.

— Dar dacă nici nu mă voi sinchisi de așa-zisa societate bună?... Dacă părerile oamenilor mă vor lăsa nepăsător?...

— Ai putea să aduci jertfa aceasta numai unei femei care răspunde la dragostea dumitale, Raul, și trebuie să-ți spun încă odată că eu nu voi fi în stare să răspund la această dragoste. Să ne despărțim deci ca buni prieteni. Eu nu te voi uita niciodată și toată viața mă voi gândi cu adâncă recunoștință la dumneata.

Raul Bernard se uită lung la dânsa, întristat de moarte și zise cu voce înăbușită:

— Vasăzică totul s-a isprăvit între noi?

Felicia dădu serioasă din cap și răspunse cu hotărâre:

— Da, trebuie!

— Dar dacă nu mă voi împăca cu gândul acesta?... Dacă mă voi

ține ca un scai și voi pleca și eu cu dumneata?

Speriată, Felicia făcu un gest de împotrivire.

— N-ai să faci așa ceva, Raul!

— De ce nu? Dumneata ești stăpâna inimii mele... eu voi fi sclavul dumitale credincios, care te va urma ca o umbră.

— Nu vorbi prostii, dragă Raul, dacă nu vrei să mă supăr pe dumneata. Trebuie să rămâi la părinții dumitale a căror singură bucurie ești. Făgăduiește-mi că n-ai să faci nicio faptă nesocotită.

Înciudat, Raul întoarse privirea în altă parte.

— Fără dumneata viața nu mai are niciun preț pentru mine, Felicia. Șederea în Marsilia nu mi-ar mai face nicio plăcere, mi-ar fi cu neputință. Dacă tata nu s-ar fi amestecat în treburile noastre, atunci te-aș fi avut cel puțin în apropierea mea, aș fi putut sta de vorbă cu dumneata și aș fi purtat în suflet nădejdea că într-o zi tot voi reuși să-ți cuceresc inima.

— Tatăl dumitale e un om înțelept, răspunse Felicia cu aprindere, de aceea e bine să ne supunem hotărârii lui, dragă Raul?

— Făgăduiește-mi cel puțin, că-mi vei scria, Felicia, ca să știu cum îți merge.

— Va fi mai bine dacă nu vei mai primi nicio știre de la mine, Raul.

— Dacă nu vrei nici asta, atunci voi pieri și singura vină o vei avea numai dumneata, Felicia. Doamne Dumnezeule!... Nici nu-ți poți închipui Felicia, cât de dragă îmi ești!... Nu trebuie să fii atât de crudă, și să-mi iei orice nădejde!... Vreau să îndur tot, chiar și despărțirea, oricât de grea va fi, dacă îmi făgăduiești un singur lucru: să hotărâm un timp – să zicem peste un an sau doi – când să ne putem revedea. Poate că atunci rana pe care ți-a pricinuit-o iubirea se va fi vindecat, poate că vei gândi altfel despre mine. Felicia, fie-ți milă de mine, făgăduiește-mi ce te rog!

— Bine, îți promit să ne revedem peste doi ani. Acum ești mulțumit?

Raul Bernard se aplecă asupra mâinii ei și o sărută cu înfocare.

— Un cerșetor se mulțumește și cu cea mai mică pomană care i se dă, zise el încet, și doar nu sunt mai mult decât un cerșetor. Îți mulțumesc din tot sufletul pentru făgăduiala pe care mi-o faci.

Felicia se ridică și-l rugă:

— Acum lasă-mă singură, dragă Raul, căci mai am foarte mult de

lucru.

Abătut, Raul Bernard își luă rămas bun de la Felicia și părăsi locuința.

Când ajunse însă jos la automobilul său, își aduse deodată aminte că uitase s-o întrebe pe Felicia unde pleacă, așa că se întoarse repede în casă.

Dar de data aceasta nu-i mai deschise nimeni.

Pesemne că Felicia nici nu mai voia să-l revadă.

Foarte întristat coborî scara, și când ajunse de astă dată în stradă, se întâlni cu Coțofană.

Emoționat, îl apucă de braț și îl copleși cu întrebări.

— Unde pleacă Felicia?... Ce planuri au pentru viitor ea și mama ei?... Care e situația lor bănească?...

Coțofană îi istorisi despre planurile contesei de Martigny și ale căpitanului Barnabe, ceea ce îl făcu pe Raul Bernard să exclame speriat:

— Pentru Dumnezeu, dar asta înseamnă lupta zilnică pentru viață... e un adevărat exil!

— Căpitanul Barnabe nu întreabă de greutățile vieții, răspunse Coțofană. E un om foarte curajos și dacă din pricina prejudecăților așa-zisei societăți și-a pierdut postul, a fost nevoit să primească orice, spre a putea asigura existența soției și a copilei.

Raul Bernard scoase un suspin îndurerat.

— Acesta e sfârșitul, Coțofană!... Nu se poate ca Felicia, fata aceasta drăgălașă și plină de viață, să plece în mările de la miazănoapte... Ea are nevoie de soare, de mult soare.

Raul tăcu câteva clipe, apoi lua amândouă mâinile lui Coțofană și-l rugă cu stăruință:

— Dragă Coțofană, hai să intrăm iar într-un restaurant și să ne sfătuim ce putem face, ca buni prieteni credincioși, pentru contesa de Martigny și Felicia, pentru a le feri de o soartă atât de crudă.

— Nu vom mai putea face nimic, domnule Raul, căci nici Dolores, nici Felicia nu vor să mai rămână la Marsilia. Ele nădăjduiesc să găsească pace și uitare în singurătatea mărilor de la miază-noapte, între oameni străini

— Nu-și vor ajunge niciodată ținta, răspunse Raul cu înfrigurare. Sărmanele, femeii se vor îmbolnăvi și vor pieri în acele ținuturi

friguroase și cu viața grea pe care vor fi nevoite s-o ducă. Trebuie să facem neapărat ceva spre a evita o nenorocire și mai mare... Dumnezeu sfinte, de-aș putea pleca cel puțin și eu!... Aș face tot ce mi-ar sta în putință s-o feresc pe Felicia de nevoi și primejdii; dar din nefericire nu pot să mă mișc de aici!

Deodată o sclipire se ivi în ochii lui, strânse mai cu putere brațul lui Coțofană și zise:

— Dragă Coțofană, acum poți să-mi dovedești că-mi ești cu adevărat prieten. Ascultă, am un plan spre a o feri pe Felicia de această călătorie primejdioasă, dar am nevoie de ajutorul dumitale, ca să-mi pot atinge limita.

Dând nedumerit din cap, Coțofană se uită la tânărul său prieten și-l întrebă:

— Ce ai de gând să faci, domnule Raul?

Spre a nu fi auzit de nimeni și a nu fi văzut de Felicia, care poate stătea la fereastră așteptându-și mama, Raul Bernard îl trase pe Coțofană în gangul unei case învecinate. Se gândea că dacă Felicia l-ar vedea împreună cu Coțofană, își va închipui că uneltește ceva spre a-i împiedica plecarea.

Îndată ce se văzu la adăpost, începu să vorbească cu multă stăruință:

— Trebuie s-o convingem pe Felicia că la începutul căsniciei mamei ei cu căpitanul Barnabe, aceștia vor fi ca în luna de miere, că ea i-ar stingheri numai, așa că ar fi mai bine să rămână aici. Dacă i-aș spune eu acest lucru, ar crede că o fac din motive egoiste, așa că altul ar trebui să-și ia această însărcinare...

— Și vrei să fiu eu acest altul? îl întrerupse Coțofană cu un zâmbet, făcând în același timp un gest de împotrivire. Nu... nu, dragă domnule Raul! Trebuie să cauți pe altcineva, căci eu nu sunt bun pentru așa ceva.

Pe fața lui Raul Bernard se ivi o expresie de supărare. Era ca un copil, căruia i se refuza o jucărie care i-ar fi făcut mare plăcere.

— De ce nu vrei, Coțofană? îl întrebă el. Dumneata ești singurul om care ar putea vorbi cu Felicia despre acest lucru și ale cărui sfaturi le-ar asculta.

— Știi bine că Felicia ar râde de mine, dacă aș încerca s-o conving că va fi o povară pentru mama ei și pentru căpitanul Barnabe în

această călătorie. Contesa de Martigny s-a învoit să plece cu căpitanul Barnabe, abia după ce Felicia a spus că vrea să-i însoțească.

Coțofană se apropie de Raul Bernard, îi puse mâna pe umăr și continuă, binevoitor și prietenos:

— Ascultă ce-ți spun eu, dragă domnule Raul; pe calea aceasta nu vom putea face nimic. Felicia nu se va mai despărți niciodată de mama ei și ar fi chiar o crimă, dacă am încerca să le despărțim fie prin viclenie, fie cu forța. Să-ți iasă deci din minte acest plan și deprinde-te cu gândul că Felicia e pierdută pentru dumneata.

Ochii lui Raul Bernard sclipiră de necaz.

— Cu gândul acesta nu mă voi putea împăca niciodată, dragă Coțofană.

— Vasăzică ești îndrăgostit de-a binelea domnule Raul?

Tânărul dădu trist din cap și zise suspinând:

— Nici nu-ți poți închipui, Coțofană dragă, cât de mult o iubesc pe Felicia. Niciodată n-am simțit pentru o femeie ceea ce simt pentru dânsa. E iubirea adevărată... iubirea cea mare și fără margini, pe care omul o întâlnește numai o singură dată în viață!... De aceea știu că nu mă voi putea despărți niciodată de Felicia. Dacă n-o voi putea cuceri pe dânsa, alta nu-mi va mai trebui.

— Cum văd, presimțirea mea nu m-a înșelat... sărmane domnule Raul!...

Raul Bernard tresări îndurerat.

— Ai dreptate să-mi spui așa, Coțofană, căci merit compătimirea dumitale. Dragostea mea e însă fără nădejde!

— Și va rămâne întotdeauna așa, întregi Coțofană.

— Nu, nu se poate!... Trebuie să-mi ajung ținta, răspunse Raul Bernard.

Coțofană clătină capul.

— Ai face mai bine dacă nu te-ai amăgi singur cu speranțe zadarnice, cu iluzii înșelătoare, ci ai încerca să uiți această dragoste, căci dorința dumitale nu se va împlini niciodată. Ascultă-mă, domnule Raul, continuă Coțofană, cu mai multă căldură în glas, Felicia e fiica mamei sale, o adevărată Martigny, care când iubește își dăruiește toată inima, tot sufletul. Timp de douăzeci de ani Dolores de Martigny n-a putut uita pe bărbatul căruia îi închinase prima ei dragoste; ani de-a rândul căpitanul Barnabe s-a străduit s-o cucerească pentru

dânsul, fără speranță că va reuși...

— Dar acum totuși se va căsători cu ea! exclamă Raul Bernard triumfător.

— Ai de gând să aștepți și dumneata douăzeci de ani, până când Felicia va uita pe Bob Wilkens, pe cel dintâi bărbat pe care l-a iubit din tot sufletul și cu tot avântul tinereții ei? îl întreabă Coțofană. Nu, domnule Raul căci prin aceasta n-ai ajunge la altă țintă decât să-ți amărăști toată viața, s-o amărăști și pe aceea a micuței Felicia. Bucură-te de tinerețea dumitale, deschide ochii și vei vedea că afară de Felicia de Martigny mai sunt și alte fete tot atât de frumoase în lumea asta...

Raul Bernard își astupă urechile și zise:

— Nu mai vorbi, Coțofană. Nici nu vreun să aud astfel de mângâieri... Văd cu durere că m-am înșelat în dumneata. Nădărduiam să găsesc un ajutor, s-o convingi pe Felicia să rămână aici și dimpotrivă, mi se pare că și dumitale îți convine ca Felicia și contesa de Martigny să plece cât mai repede din Marsilia.

O umbră de tristețe întunecă fata lui Coțofană și buzele lui începură să tremure. Murmură încet, ca și când ar fi vorbit numai pentru el:

— Pentru mine ar fi fost o binefacere cerească dacă atât contesa de Martigny, cât și Felicia ar fi rămas aici și aș fi avut puțința să le văd de câte ori mi-ar fi fost dor de ele, să găsesc o mângâiere pentru nenorocirea mea. Dar așa?... Abia am găsit și eu oameni care îmi sunt dragi, abia s-a ivit o rază de soare în viața mea întunecată și iată că din nou nori negri își aruncă umbra, îmi învăluiesc viața în întuneric.

Cuprins de milă, Raul Bernard se uită lung la bătrânul muzicant.

Timp de câteva clipe tăcu, neștiind ce să-i răspundă. Dar deodată îi zise cu înfrigurare:

— De fapt n-ai avea niciun motiv să fii întristat, Coțofană. Ești liber și independent, poți face ce vrei și n-ai nevoie să asculți de nimeni. De ce mai stai pe gânduri și nu pleci cu căpitanul Barnabe spre mările de la miazănoapte? Dacă aș fi în locul dumitale, mi-aș face repede bagajul și aș pleca cu ei.

Raul Bernard făcu o pauză scurtă, apoi continuă și cu mai mare stăruință:

— Ascultă, Coțofană, trebuie să pleci și dumneata. Atunci aș ști cel

puțin că Felicia și contesa de Martigny vor avea lângă ele un prieten credincios și dacă li s-ar întâmpla ceva, ai putea să-mi dai de știre, ca s-alerg în ajutorul lor.

Pe buzele lui Coțofană flutură un zâmbet trist.

— Sunt bătrân, dragă domnule Raul, așa că n-aș putea suferi o schimbare atât de mare a climei. M-aș îmbolnăvi și atunci aș fi numai a povară pentru căpitanul Barnabe și ai lui. Nu, nu se poate, trebuie să rămân aici. De altminteri nici n-aș putea trăi fără vioara mea.

— Vioara ai putea s-o iei cu dumneata, Coțofană, răspunse Raul.

— Și copiii din Marsilia ar aștepta în zadar ca bătrânul Coțofană să vină și să le cânte cântece voioase! Nu, domnule Raul, voi rămâne aici unde străbat de zeci de ani străzile orașului, unde mă cunoaște toată lumea, unde toți se bucură când mă văd... pe când acolo, în acele ținuturi străine și friguroase?!... Nu, nu se poate și e mai bine să nu mai vorbim de asta. Oricât de dragă mi-ar fi contesa de Martigny și îndeosebi micuța și scumpa Felicia, sunt prea bătrân și am prins rădăcini prea adânci aici, pentru a mai avea puterea să întreprind o călătorie atât de primejdioasă. Mă voi muta la bătrânul Jean și la Betty și toți trei vom aștepta zilele fericite când căpitanul Barnabe se va putea întoarce la Marsilia împreună cu Dolores și Felicia.

Adâncit în gânduri, Raul Bernard rămase cu privirea pierdută în gol. Pe fața lui se răsfrângea dezamăgirea pe care i-o pricinuiseră cuvintele lui Coțofană.

— Nimic nu-ți poate schimba hotărârea, Coțofană? îl întreabă Raul suspinând. Ți-aș da cu plăcere o sumă mare de bani, dacă ai pleca cu ei și mi-ai trimite din când în când știri despre Felicia.

— Nu-ți mai da osteneală, domnule Raul, căci nu-ți pot împlini dorința. Știi doar că banii n-au valoare pentru mine și dacă m-aș hotărî să plec, aș face-o din prietenie pentru contesa de Martigny, pentru Felicia și... pentru dumneata. Dar după cum ți-am spus adineauri, am prins rădăcini prea adânci aici, așa că nu mai pot trăi decât la Marsilia.

— Acesta e ultimul dumitale cuvânt, Coțofană? îl întreabă Raul Bernard.

— Da, e ultimul, domnule Raul, răspunse bătrânul muzicant.

— Atunci voi pune în mișcare cerul și pământul pentru a pleca eu cu dâșii, se hotărî repede Raul și îi întinse lui Coțofană mâna, să-și ia

rămas bun de la dânsul. Dacă ești cu adevărat prietenul meu, atunci te rog să nu spui nimic căpitanului Barnabe, contesei de Martigny și Feliciei de ceea ce am vorbit și ce am de gând să fac. Îmi făgăduiești?

Cu mare încordare și uimire Coțofană se uită lung la tânărul prieten.

— Pentru Dumnezeu, ce ai de gând să faci, domnule Raul? îl întreabă el.

— Poate mă voi angaja marinar pe același vapor pe care îl va comanda căpitanul Barnabe.

— Dar acesta n-ar fi un loc pentru un domn atât de răsfățat ca dumneata!

Ochii lui Raul Bernard luciră plini de înflăcărare.

— Nu crezi că Felicia va fi mișcată când va vedea ce jertfă sunt în stare să aduc pentru dragostea ei?

— Poate...

Raul Bernard râse voios.

— Așadar unicul fiu al bogatului senator Bernard va părăsi viața lipsită de griji și plină de plăceri, din dragoste pentru o fetiță dulce și blondă și va împărtăși viața grea a unui marinar de balenieră, numai pentru a rămâne aproape de iubita lui!... Dar încă o dată te rog, Coțofană, să nu trădezi nimănui planul meu. Dă-mi mâna și făgăduiește-mi asta!... Vrei?

Coțofană îi întinse mâna cu oarecare șovăire și zise:

— Ai fost întotdeauna bun cu mine, domnule Raul, așa că nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să-ți făgăduiesc ce-mi ceri.

Raul strânse cu putere mâna bătrânului muzicant, apoi se îndreptă spre mașina lui, care aștepta în apropiere.

Toată întristarea dispăruse din sufletul lui. Avea iar înaintea-i o țintă care într-o zi îi va aduce împlinirea dorinței sale cele mai înflăcărate.

Când automobilul porni, Coțofană îl urmări cu privirea, clatinând îngândurat capul. Ce va mai ieși oare din toată această afacere? se gândi dânsul.

Dar nu se lăsă multă vreme pradă gândurilor triste care se învâlmășeau în creierul său, ci se duse la familia Martigny, în dorința de a fi cât mai mult împreună cu ea în puținele zile cât va mai sta la Marsilia.

Între timp, Raul Bernard se întoarse spre vila părinților săi. Se

gândea că va trebui să plece în ascuns pentru ca tatăl său să nu-l poată împiedica și era atât de adâncit în planul său, încât la o încrucișare de străzi nu fu atent la semnalul de oprire și se izbi cu putere de o altă mașină care venea în goană dintr-o stradă lăturalnică.

Raul Bernard simți o lovitură puternică, auzi țipete stridente de spaimă, mai văzu încă oamenii alergând spre mașina lui... apoi totul i se întunecă înaintea ochilor și își pierdu cunoștința.

— Felicia, acum nu voi mai putea veni, cu tine, fu cel din urmă gând al lui, apoi se făcu noapte...

200. Lupte sufletești

Nu numai sfatul doctorului, dor și dorința cea mai fierbinte a președintelui Crosham și a soției sale era să nu se mai amâne prea mult nunta.

Așadar îndată după logodnă se începură pregătirile trebuincioase și se hotărî o zi cât mai apropiată când avea să se celebreze cununia lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham.

Spre a o cruța însă pe tânăra mireasă de emoții prea mari, se luă hotărârea ca nunta să se serbeze numai în cercul restrâns al familiei și să aibă loc cât mai în taină, pentru a evita venirea reporterilor marilor ziare și a fotografiilor presei, care fără îndoială, ar năvăli în număr mare, spre a putea scrie apoi articole senzaționale.

Președintele Crosham dispunând de o avere imensă, cumpără ca dar de nuntă pentru tânăra pereche o vilă minunată, mobilată cu un lux ca din povești și așezată în apropierea palatului Wilkens.

La întocmirea unei căsnicii noi e de obicei nevoie de cumpărături multe, de consfătuiri cu tot felul de meseriași și de multe demersuri obositoare. Tânăra pereche fu însă scutită de toate acestea prin grija părinților miresei.

O surpriză plăcută era hotărârea luată ca tinerii să nu-și vadă căminul decât în ziua nunții.

Până în ziua cununiei, în urma rugămintelor părinților ei, Hariett nu avu altceva de făcut decât să-și caute de sănătate și să se ferească de orice oboseală, spre a-și păstra înfățișarea înfloritoare pe care o avea acum.

Astfel sosi și ziua nunții pe care Hariett o așteptase cu dor și

nerăbdare, dar care pentru Bob Wilkens veni cu mult prea repede. Acesta ar fi vrut să oprească în loc roata vremii, să nu ajungă niciodată la ceasul când avea să pășească la altar cu Hariett Crosham și să-i jure în fața preotului credință și iubire veșnică.

Dar timpul se scursese fără întrerupere.

Bob Wilkens stătea în fața oglinzii și își privi chipul care se răsfrângea în luciul sticlei. Era îmbrăcat cu o eleganță distinsă și înfățișarea lui era cât se poate de atrăgătoare, dar privirea-i părea îndurerată, rătăcită în depărtări nevăzute de nimeni. Astfel îl găsi mama lui care veni să-i aducă aminte că e timpul să plece la familia Crosham.

Bob era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu o auzi intrând pe doamna Wilkens. Abia când aceasta se apropie de el și îi puse mâna pe umăr, Bob tresări, își duse mâna la frunte și se sili să zâmbească.

— Da... da... iată vin, mamă, murmură el. Nu-ți fie teamă...

Foarte îngrijorată, doamna Wilkens clătină capul.

— Bob, scumpul meu băiat, ce se va întâmpla oare? zise ea suspinând.

Bob îi mângâie cu drag obrajii palizi și răspunse:

— N-avea nicio grijă, totul va merge bine. Îmi voi aduna toate puterile.

— Dar dacă te vor părăsi?

— Dar sunt om în toată firea, dragă mamă!

— Însă te gândești neîncetat la sărmana moartă...

— Te surprinde faptul acesta?... Numai tu știi cât am iubit-o pe Felicia și tocmai azi, în ziua nunții, când aud clopotele de la biserică, amintirea visurilor mele de fericire îmi revin mai vii ca niciodată. Mereu trebuie să mă gândesc de câte ori am vorbit cu Felicia, cum va fi când vom păși în fața altarului ca mire și mireasă și acum... va îngenunchea lângă mine alta, pentru care inima nu-mi bate. Dar să nu mai vorbim de aceste lucruri atât de triste. Eu singur mi-am ales soarta, din milă și îndurare pentru o sărmană făptură omenească, tânără, frumoasă și nevinovată și trebuie s-o duc mai departe, așa cum va fi voința Celui Atotputernic... Am însă o singură mângâiere, mamă. Prin jertfa mea ani reușit s-o conving pe Hariett că e cu desăvârșire sănătoasă.

— Da, e o adevărată bucurie să vezi pe sărmana fată cum înflorește

sub înrâurirea fericirii. Știrea căsătoriei tale cu Hariett Crosham a avut și asupra tatălui tău un efect minunat.

Bob Wilkens își întoarse fața. O trăsătură aspră se ivi în jurul buzelor sale și privirea i se întunecă.

— Ei da, tata se bucură că vor intra bani în casa întreprinderilor Wilkens!... S-a interesat numai de mărimea zestrei care mi se dă, dar de mine n-a spus niciun cuvânt. Puțin îi pasă dacă această îndoită jertfă pe care o aduc, îmi va pricinui pieirea. El nu întreabă ce se petrece în sufletul meu. Prevede numai o epocă de înflorire pentru întreprinderea lui și nici nu găsește măcar cu cale să-mi spună un cuvânt de mulțumire. El socotește ca ceva de la sine înțelese, ca un ce firesc, că eu – fiul său – să mă pun pe planul al doilea, numai întreprinderea să propășească. După părerea tatei inima e ceva cu totul nefolositor, pe care ar fi bine să-l smulg din piept...

— Bob, scumpul meu Bob!... Pentru Dumnezeu, cât ești de amărât și îndurerat!...

— Da, mamă, ai dreptate, sunt îndurerat și amărât, dar toată vina o are numai tata, care prin cruzimea lui mi-a nimicit fericirea vieții.

Doamna Wilkens se lăsă pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

— Și în starea aceasta sufletească vrei să mergi la nuntă, Bob?... Doamne, numai de nu s-ar întâmpla o nenorocire!...

Plin de îngrijorare Bob Wilkens se apropia de mama lui și îi cuprinse umerii cu brațul.

— Nu plânge, măicuță, nu-ți fie teamă... nu se va întâmpla nimic. Nu fii supărată pe mine că nu m-am putut stăpâni și te-am lăsat să privești adânc în sufletul meu. Dar vezi... tu ești singura ființă a căreia mă pot destăinui, singura care știe ce se petrece în sufletul meu. Mă străduiesc din răputeri să-mi înfrâng singur durerea, dar e atât de mare, atât de grozavă, încât vin clipe când trebuie să-mi strig toată jalea.

Bob îngenunche în fața ei și continuă:

— Mamă scumpă... nu fii supărată pe mine!

Ea îi mângâie părul și cu ochii umezi de lacrimi se uită la fiul ei.

— Sărmanul, dragul meu băiat, murmură doamna Wilkens. De-aș putea să te ajut!... Aș da orice...

— Nimeni nu-mi poate veni în ajutor, mamă, răspunse Bob Wilkens, ridicându-se în picioare. Una singură ar putea... Felicia...

dacă ar veni... dacă ar apare deodată în fața mea și mi-ar spune: „Bob, sunt încă în viață, te mai iubesc și acum, nu pot trăi fără tine”. Atunci aş deveni iar omul de altă dată, aş regăsi bucuria și fericirea pierdută... dar așa?...

Făcu o mișcare obosită, apoi continuă:

— Dar de ce să mă mai chinuiesc cu astfel de gânduri?! Nimic nu se mai poate îndrepta, iar visurile și dorințele mele nu se vor putea îndeplini niciodată. Trebuie să-mi urmez calea grea pe care am apucat... Acum hai să mergem, mamă, mașina așteaptă și Hariett o fi nerăbdătoare.

Bob oferi doamnei Wilkens brațul, dar aceasta îl mai strânse odată cu putere la piept și îi zise încet, cu vocea înecată în lacrimi:

— Dumnezeu să-ți dea puterea să-ți duci povara pe care ai luat-o asupra ta, dragul meu Bob, și orice s-ar întâmpla, nu uita niciodată că mama ta îți va rămâne cea mai bună prietenă, la care vei putea veni oricând vei avea nevoie de un cuvânt de mângâiere.

Privirile lor se întâlniră încă odată, apoi Bob o sărută. Era însă atât de mișcat, încât temându-se să nu-și piardă stăpânirea de sine, se desfăcu din îmbrățișarea ei și grăbi plecarea.

Tăcuți parcurseră drumul până la vila președintelui Crosham, însă se ținură strâns de mână, ca și când ar fi vrut să se încurajeze unul pe altul, să-și dea putere.

Familia Crosham îi aștepta cu nerăbdare.

Când Bob Wilkens intră în odaia tinerei fete și o văzu îmbrăcată în rochia scumpă de mireasă, împodobită cu flori de lămâiță și văl, inima i se încheștă de durere.

Fața lui luă o expresie tristă și întunecată, așa că Hariett îl privi plină de mustrare. Brațele pe care drăgălașa fată le ridicase spre a-l îmbrățișa se lăsară iar în jos și ea îi zise, îndurerată:

— N-ai deloc înfățișarea unui mire fericit, Bob. S-ar putea crede mai curând că ai venit la o înmormântare...

La înmormântarea celor mai frumoase visuri de fericire, îi trecu prin gând lui Bob Wilkens și tresări când Hariett continuă supărată:

— Și ieri ai fost trist, abia de-ai zâmbit o singură dată. Nădăjduiam însă ca cel puțin azi, în ziua nunții să fii puțin mai vesel. Dar ai venit cu o față atât de tristă, încât îmi vine să cred că nu-ți convine că nunta are loc atât de repede.

Dacă ai ști câtă dreptate ai! îi trecu fulgerător prin gând lui Bob. Dar spre a o liniști, zise cu un zâmbet silit:

— Scumpa mea Hariett, cum poți să vorbești așa? Știi doar starea în care se află tata și că mai cu seamă în timpul din urmă am avut foarte mult de lucru. Toate astea au avut o înrâurire mare asupra mea și nu pot să duc aceste poveri atât de ușor...

Înciudată, Hariett bătu din picior.

— Vreau să fii vesel când vii la mine. Să nu te mai gândești la grijiile tale, ci numai la aceea că trebuie să mă faci fericită. Tu ești însă foarte puțin drăgăstos cu mine; de cele mai multe ori ești tăcut și te gândești la altceva, numai la ceea ce un logodnic datorează logodniciei lui nu te gândești.

Dar deodată Hariett se apropie de Bob Wilkens, îi cuprinse gâtul cu brațele, își schimbă tonul, nu mai vorbi cu mustrare, ci cu patimă și dragoste:

— Tu... tu, nu știi, nu simți cât de mult te iubesc?! Mi-e dor de sărutările, de dezmierdările tale și vreau să știu în sfârșit că și tu mă dorești. Astăzi e ziua nunții noastre... astăzi voi deveni soția ta, voi fi toată a ta și tu ești al meu... Ah Bob, spune-mi cel puțin în ceasul acesta, înainte de a păși în fața altarului, jură-mi că mă iubești numai pe mine și nu te gândești la alta. Mi-e atât de teamă că nu mă iubești așa cum aș dori!.. Văd mereu fantome și mi-e frică să nu mi te ia alta, Bob. Te rog jură-mi că sunt singura ta dragoste și că nu mă vei trăda nici cu gândul...

Bob se sperie la auzul acestor cuvinte, se sperie mai mult de vocea cu care fuseseră spuse și de sclipirea pătimășă din ochii ei. Deodată i se păru că Hariett e o străină. Nu mai era oare fata cea blândă pe care o cunoscuse până acum? I se păru deodată ca o pisică sălbatică.

Înainte de a-i putea împlini cererea și a-i face jurământul cerut, președintele Crosham și soția lui intrară în odaie, însoțiți de oaspeții care veniseră să-i ia pe miri.

Înciudată, Hariett își încruntă sprâncenele și înainte de a da brațul tatălui ei, șopti lui Bob Wilkens:

— Vom mai vorbi despre asta mai târziu.

Apoi părăsi camera la brațul tatălui ei, spre a pleca la biserică.

Bob o urmă la brațul mamei sale.

Era însă atât de mult sub înrâurirea cuvintelor spuse de Hariett,

încât străbătu ca un somnambul drumul scurt până la biserică, care era aproape de palatul președintelui Crosham.

Îndura chinuri de moarte gândindu-se la zilele și săptămânile viitoare, când va trebui să trăiască lângă Hariett, ca soțul ei.

Cum va putea duce o asemenea viață?

În sufletul său se născu dorința să vină un cutremur de pământ și să-l împiedece de a păși în fața altarului cu o femeie pe care n-o iubește. Fără să-și dea seama își încetini pașii, ca și când ar fi putut opri avalanșa care amenința să se năpustească asupra lui, să-l facă jucăria unei femei capricioase și bolnave.

201. Ceasul despărțirii

Prea repede venise pentru toți clipa în care trebuiau să-și ia rămas bun.

Betty, Jean și Coțofană însoțiră pe contesa de Martigny și pe Felicia până la vapor. Aici îi aștepta căpitanul Barnabe. Cu căpitanul vaporului cu care aveau să facă călătoria până la Oslo, Barnabe orânduise totul pentru cununia pe bord.

Numai Raul Bernard nu putu veni.

De data aceasta nu tatăl său îl împiedicase, ci propria lui nebăgare de seamă era pricina că nu mai putuse fi împreună cu Felicia la plecarea acesteia.

În ciocnirea pe care o avusese cu alt automobil i se rupseseră mai multe coaste și fusese rănit de cioburile de sticlă, așa că fusese dus la spital.

Dolores și Felicia aflară abia pe vapor de accidentul lui Raul. Altfel s-ar mai fi dus o dată să-l vadă și cuprinsă de milă, Felicia i-ar fi făcut poate făgăduieli care ar fi deșteptat noi speranțe în sufletul tânărului îndrăgostit. Era deci mai bine dacă pleca fără să-l mai revadă și Coțofană își luă însărcinarea să-i transmită salutări și urări de însănătoșire grabnică din partea tinerei fete.

Cei șase prieteni nu mai vorbiră aproape deloc căci despărțirea îi întristase prea mult. Numai din când în când unul din ei rostea câte un cuvânt. Fiecare ar fi avut încă multe de spus, inimile lor erau însă prea întristate și niciunul nu mai găsi cuvintele. Totuși privirile pe care și le aruncau spuneau mai mult decât cele mai frumoase cuvinte.

Când marinarii ridicară ancora, dând de veste că mai erau numai câteva minute până la plecarea vaporului, toți se îmbrățișară atât de strâns, cu atâta dragoste, ca și când s-ar despărți pentru vecie.

Dolores o îmbrățișă cu o dragoste deosebită pe bătrâna Betty și zise plângând:

— Cine și-ar fi putut închipui că vom fi nevoite să ne despărțim vreodată, buna mea Betty?! Aveai să petreci o bătrânețe fericită și fără griji la mine, și acum?!.. Ah, scumpa mea Betty, de tine mă despart mai greu decât de oricine!

Cu dragoste de mamă, Betty îi mângâie obraji și murmură:

— Nu te îngrijii de mine, căci nu voi muri de foame. La Jean și Coțofană voi avea un adăpost. Noi trei bătrâni vom duce o gospodărie împreună și ne vom orândui viața cum se va putea mai bine. Mii de alți oameni o duc mai greu ca noi. Vei vedea că vom trece prin toate și în curând ne vom revedea fericiți, scumpa mea Dolores.

— Să te audă Dumnezeu!

— Numai tu să fii fericită, atât de fericită cât îți doresc eu și cum meriți.

— Mihail mi-e foarte drag, Betty, și abia în zilele din urmă am putut să-mi dau bine seama cât de mare e dragostea mea pentru dânsul. Așadar, oricât de grea ne va fi viața, cu puteri unite vom trece prin toate.

— Și dacă nenorocirea vă va urmări și mai departe, atunci știți că la Jean, la Coțofană și la mine veți găsi întotdeauna un locșor unde să vă puteți refugia.

Dolores o săruta și îi zise:

— Buna, scumpa mea Betty, pe tine nu te voi uita niciodată!

— Iar eu mă voi ruga zilnic lui Dumnezeu să-ți dea fericirea și zile mai bune.

Dolores o mai îmbrățișă și o mai săruta încă odată, apoi se întoarse spre bătrânul Jean.

Se uitară numai unul la altul, își strânseră mana și pe când își ștergea lacrimile care îi umeziseră ochii, Jean zise cu vocea înăbușită:

— Îți doresc tot binele și toată fericirea. Scrie-ne curând cum îți merge ție și fetei tale... Și acum... călătorie bună!

Și Coțofană avu parte de o strângere de mână prietenoasă din partea contesei, iar Felicia îl îmbrățișă și-l sărută cu dragoste. Apoi cei

trei bătrâni trebuită să părăsească vaporul și cu pași greoi și obosiți se duseră spre chei.

După câteva clipe puntea fu ridicată, mașina începu să duduie și vaporul se puse în mișcare.

Pasagerii se îngrămădiseră pe punte și făceau semne de rămas bun celor de pe chei. Vaporul își mări viteza și se depărtă în largul mării.

Contesa de Martigny luă mâna căpitanului Barnabe și uitându-se în adâncul ochilor lui îi zise în șoaptă, pe când fața ei, tristă până atunci, se luminea de fericire:

— Mihail, acum ne-am despărțit de viața pe care am dus-o și mergem spre un viitor care va fi numai al nostru.

Cu dragoste nemărginită Barnabe se uită la dânsa ca și când ar fi vrut să-i pătrundă până în adâncul sufletului și o întrebă:

— N-are să-ți pară niciodată rău că ai venit cu mine, scumpa mea Dolores?

— Îmi ești nespus de drag, Mihail, așa că nu mă voi căi niciodată de ceea ce am făcut. Iubirea înfruntă toate greutățile și înfrumusețează viața. Orice s-ar întâmpla, iubirea ne va face să înfruntăm tot.

Cu un zâmbet plin de fericire, Barnabe îi sărută amândouă mâinile care îi erau atât de dragi și pe care dorise atât de mult să le țină totdeauna într-ale lui.

— Tu ești singura mea bucurie și cuvintele tale mă fac cel mai fericit om, îi zise el încet.

Dolores se lipi de dânsul și pe când Marsilia dispărea în ceața amurgului, că nu vedea decât sclipirea de dragoste din ochii iubitului ei

— Vrei să-ți spun neîncetat că te iubesc? Nu te vei plictisi niciodată auzindu-mă spunându-ți mereu același lucru?

— Niciodată, Dolores!... Cuvintele tale de dragoste mă vor face întotdeauna fericit. Le-am așteptat vreme atât de îndelungată!...

— Vezi că din nenorocirile care s-au abătut năprasnice asupra mea, s-a născut fericirea ta, dragul meu Mihail!

— Cea mai frumoasă și sfântă datorie a mea va fi să te fac să uiți tot ce ai îndurat, iubita mea.

Deodată Dolores își aduse aminte de Felicia care dispăruse de lângă dâșii și cuprinsă de îngrijorare, străbătu repede toată puntea în

căutarea fetei.

Căpitanul Barnabe o descoperi întâi și i-o arătă contesei de Martigny.

La prora vasului Felicia stătea în bătaia vântului care îi flutura părul auriu și privirea era îndreptată spre întinsul nemărginit al mării ca și când ar fi căutat ceva în depărtări necunoscute de nimeni.

Dolores și căpitanul Barnabe își încetiniră pașii.

— Sărmana mea Felicia se gândește la Bob Wilkens și îndură chinuri de moarte din pricina acestei iubiri, zise Dolores în șoaptă.

— Dar nu se va lăsa biruită, răspunse Barnabe. Privește cât de mândră e și cum ține capul sus. Ca și tine, va ști să înfrunte viața și cu același curaj își va duce povara durerii.

— Dumnezeu, ce n-aș da spre a o cruța de suferință! murmură Dolores. Va vărsa multe lacrimi și inima ei va sângera până când va reuși să uite. Sunt grozav de îngrijorată din pricina asta.

Se păru că tânăra fată simți apropierea și grija mamei sale, căci se întoarse deodată și veni spre Dolores. Cu amândouă brațele cuprinse gâtul contesei de Martigny și se lipi strâns de dânsa.

— Ești fericită, mămico? o întrebă Felicia. Te bucuri că vei face încă azi nunta?

— Da, copila mea scumpă, răspunse Dolores. Sunt fericită, dar aș fi și mai bucuroasă, dacă nu te-aș vedea atât de tristă.

Felicia se sili să zâmbească.

— Nu trebuie să ceri prea mult, mamă. Pentru nimeni și nicăieri nu există fericire desăvârșită. Dar să nu te mai îngrijești de mine. Cu încetul voi ajunge să-mi potolesc inima, care nu vrea să înțeleagă că nu-i este îngăduit să viseze.

Cuprinsă de o teamă nelămurită, care o chinuise și în zilele din urmă și o făcuse să aibă vedenii îngrozitoare, Dolores o strânse pe Felicia la piept și îi zise cu vocea înăbușită:

— Îmi făgăduiești, Felicia mea scumpă, să nu mă părăsești niciodată?

Fata se uită lung la mama ei și îi înțelese îndată gândul.

— Dar, mămico dragă, cum poți să-ți închipui că îmi voi răpune singură viața? Nu, să nu-ți fie teamă de așa ceva, căci știu că ai nevoie de mine spre a fi fericită. Cum poți crede că aș fi în stare să-ți pricinuiesc o durere atât de mare, acum după ce ne-am regăsit?

— Felicia mea, tu nici nu poți ști ce greutate mi-ai luat de pe suflet prin cuvinte tale. În nopțile din urmă n-am găsit liniște! Neîncetat m-a urmărit teama că nu vei mai putea îndura viața, ca și atunci când m-ai găsit la barul „Valencia”.

— De ce nu mi-ai vorbit niciodată de teama ta, mamă? Ți-aș fi făgăduit și mi-aș fi ținut cu sfințenie promisiunea, că nu voi părăsi niciodată viața de bună voie... Acum vei fi liniștită, nu-i așa, mamă?

— Da, copila mea scumpă.

— Vezi câtă dreptate am avut când am spus că Felicia nu se va lăsa doborâta de această furtună care s-a năpustit asupra ei? interveni Barnabe care până atunci stătuse tăcut la o parte. Acum cred că poți fi liniștită și să-ți alungi toate gândurile negre.

— Da, mamă, poți fi liniștită, adăugă Felicia, căci pentru un bărbat care m-a uitat atât de repede și care și-a dăruit inima altei femei, fără a mai face o încercare de a afla ceva despre mine și soarta mea, nici prin gând nu-mi trece să-mi jertfesc viața. Mă bizui pe ambiția și mândria mea de femeie, care mă vor ajuta să uit această dezamăgire. Dar să nu mai vorbim de aceste lucruri triste, căci o rană se închide mai repede, dacă nu ne mai atingem de ea. Acum haideți să facem pregătirile pentru cununia voastră. Cu toate că nu se va face în biserică și nu va fi binecuvântată de preot, ci de un căpitan bătrân de vapor, vreau să fie o ceremonie de care să vă amintiți cu drag toată viața.

Luă de mână pe Dolores și pe căpitanul Barnabe și se îndreptă cu ei spre cabinele lor.

În drum întâlnește însă pe primul ofițer al vaporului, care-l rugă pe căpitanul Barnabe să vină cu dânsul, spre a mai discuta despre unele chestiuni importante.

El se despărți deci de Dolores și Felicia, care se duseră în cabină de unde luară flori cu care voiau să împodobească sala de mâncare. Un marinar, care n-o văzuse până acum pe contesa blondă decât de la depărtare, se oferă să le dea ajutor, încântat că avea prilejul să-i fie de folos.

Raul Bernard trimisese la plecare două buchete mari și frumoase, așa că, cu acestea Felicia împodobi altarul improvizat în fața căruia aveau să se unească pentru viață Dolores și căpitanul Barnabe. Marinarul aduse o cruce și două sfeșnice de argint pe care le așeză pe

o masă.

Dolores veni îmbrăcată într-o rochie de culoare albastru deschis și ca singură podoabă avea la piept un mic buchet.

Căpitanul Barnabe își îmbrăcase uniforma care îi dădea o înfățișare impunătoare.

Contesa de Martigny părea mai inimoasă ca oricând. Ochii îi sclipeau de fericire, obrații îi erau îmbujorați și arăta atât de tânără, încât nimeni n-ar fi crezut că trecuse prin atâtea greutăți și nenorociri.

În timpul scurtei ceremonii la care luară parte ca martori primul și al doilea ofițer, Felicia îngenunche lângă mama ei și se rugă Celui Atotputernic pentru fericirea celor doi oameni care îi erau atât de dragi.

Dolores și Barnabe răspunseră un „da” limpede și hotărât la întrebarea căpitanului vaporului, care celebra cununia, și mâinile nu le tremurau când semnară actul de căsătorie. Acum erau uniți pentru toată viața.

Contesa blondă din Marsilia nu mai exista, ci numai doamna căpitan Barnabe, care era hotărâtă să împartă cu soțul ei toate bucuriile și greutățile vieții.

Amândoi aveau acum pe deget inelul simplu de aur, simbolul legăturii lor și amândoi nădăjduiau că drumul pe care îl luaseră îi va duce la fericire.

202. O vizită neașteptată

Pe tot timpul bolii, Frank Wilkens dovedi mai mult ca oricând că era un om fără nervi.

Atacul de apoplexie îl doborâse, totuși nu se lăsase înfrânt.

Voința neînduplecată de a trăi îl făcu să învingă paralizia. Nu se dădea înapoi din fața tuturor exercițiilor, era neobosit în încercările de a vorbi, se supunea tratamentului electric, lăsa să i se facă tot felul de masaje, într-un cuvânt făcea totul spre a-și redobândi sănătatea.

Medicii erau foarte mulțumiți de pacientul lor și îl încurajau neîncetat, așa că Frank Wilkens era pe deplin încredințat de grabnica lui însănătoșire.

De altminteri nici prin gând nu-i trecea să părăsească de pe acum câmpul activității lui. Nu voia cu niciun preț să fie aruncat „la fier

vechi”, cu atât mai puțin cu cât prin intervenția energetică a lui Bob, întreprinderile Wilkens mergeau spre o nouă epocă de înflorire.

— Bob tot e fiul meu, își spunea Frank Wilkens. Chiar dacă mi se împotrivește cu încăpățănare și e încă supărat pe mine că i-am pus piedici în dragostea lui pentru fata contesei blonde din Marsilia, totuși va recunoaște că am avut dreptate și că am procedat bine așa cum am făcut.

Cu atât mai sigur fu Frank Wilkens de victoria lui, când află că Felicia murise.

Această știre și vestea despre logodna lui Bob cu Hariett Crosham îl umplură de bucurie, ceea ce avu o înrăurire minunată asupra sănătății lui.

Niciodată nu se așteptase la un succes atât de mare.

Legătura cu familia Crosham îi era de o mie de ori mai plăcută decât aceea cu Drof, căci președintele Crosham nu se va amesteca niciodată în afacerile întreprinderilor sale, pe când bătrânul Drof ar fi făcut-o cu mare satisfacție.

Așadar Frank Wilkens era cu desăvârșire mulțumit cu întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Singurul fapt care îl mai stingherea era mersul încet al însănătoșirii lui.

Dorea cu aprindere să poată relua cât mai curând frânele marilor lui întreprinderi, să știe, să simtă că încă nu fusese dat la o parte.

Trebuia să mai aibă însă răbdare.

În ziua aceea îi fu mai greu ca oricând să stea în pat, căci era ziua nunții lui Bob, la care din nefericire nu putea lua parte.

Toate gândurile lui erau însă la nuntă.

Ceruse de la soția lui să-i aducă fotografii de-ale tinerei perechi și acum, rezemat în perne, le privea neîncetat.

Erau nenumărate fotografii de amator pe care președintele Crosham le luase cu prilejul vizitelor lui Bob Wilkens în casa lui.

Una reprezenta pe tineri luându-și gustarea de după prânz pe terasa vilei, alta îi arăta plimbându-se prin parc, apoi cu barca pe lac.

Frank Wilkens nu își lua ochii de la ele și nu mai putea de bucurie.

— Ce băiat chipeș e Bob al meu, nu e de mirare că femeile se îndrăgostesc de dânsul, își zise bătrânul Wilkens.

Se rezemă în perne și închise ochii; omul care nu fusese niciodată sentimental, care tăgăduise cu tărie tot ce era în legătură cu

sentimentele, care ascultase întotdeauna numai de vocea rațiunii, începu să viseze.

Gândurile sale rătăciră departe, în trecut, la vremea când fusese și el tânăr și frumos ca Bob.

Dar deodată își aduse aminte de discuția pe care o avusese cu Roger Hallier.

Trecuse atunci prin momente grele, când răzbunarea acelui tânăr era gata să nimicească întreaga operă a vieții sale. Da, iubita lui din tinerețe știuse să sădească ura în sufletul fiului ei.

— E ciudat că în ura lor împotriva bărbatului de care se cred înșelate, toate femeile sunt la fel, își depănă Frank Wilkens mai departe șirul gândurilor și își aminti de clipa în care se întâlnise cu contesa blondă din Marsilia.

Fiecare cuvânt al convorbirii avute cu ea îi reveni în memorie. Cine știe ce s-ar mai fi petrecut atunci, dacă întâmplarea n-ar fi adus la barul „Valencia” pe Bob și pe fiica acelei contese de Martigny.

Da, soarta era foarte ciudată în hotărârile ei!

Mii de alte fete frumoase sunt pe lumea asta, și tocmai de Felicia de Martigny se îndrăgostise Bob Wilkens!

Adâncit în amintiri, Frank Wilkens abia auzi deschizându-se ușa camerei în care se afla. Dar nici nu înălță capul, presupunând că intrase una din surorile de caritate, care îl îngrijeau.

Voind să rămână singur, netulburat de nimeni, spre a putea visa mai departe, nu deschise ochii, ci se prefăcu că doarme, în speranța că sora se va retrage. Câteva clipe rămase tăcut și ascultă.

Auzea deslușit pașii care se apropiau.

Era cam supărat, căci nu-i plăcea să fie prea cocoloșit. Era doar pe calea însănătoșirii, așa că nu mai avea nevoie de îngrijiri prea mari ca un copil mic, sau ca un bolnav pe moarte.

Simțea în el noi puteri și un nou dor de viață.

Frank Wilkens nici nu se gândea la moarte.

În curând va putea coborî din pat, va putea să reia conducerea întreprinderii lui și aștepta cu nerăbdare clipa când va putea părăsi spitalul.

Și chiar de va fi nevoit că fie dus cu un cărucior la birou, picioarele fiindu-i încă paralizate, totuși nu va mai fi chinuit de plictiseală, va putea să muncească iar.

Munca îi umpluse întreaga viață și numai munca îi va reda cu desăvârșire sănătatea.

Deodată tresări; i se păru că o umbră mare răsare lângă dansul.

Fără să vrea deschise ochii și privirea i se opri asupra chipului unui bărbat de statură înaltă, cu fața plină de cicatrici și îmbrăcat într-un costum de miner.

Plin de uimire, Frank Wilkens se uită la străin.

Visa oare cu ochii deschiși?

Ce însemna venirea acestui om?... Ce căuta în odaia lui? Cine era necunoscutul din fața sa?

— Cine ți-a dat voie să intri aici? se răsti Frank Wilkens iritat și-și trecu mâna peste ochi, ca și când ar fi vrut să alunge o vedenie.

Dar omul rămase acolo, nu era o fantomă.

Apoi auzi deslușit glasul străinului care zise cu un zâmbet ironic pe buze:

— Am intrat fără voie, Frank Wilkens.

— Presupun că ai greșit ușa?!

— Nu, sunt acolo unde trebuie să fiu.

— Și ce poștești?

— Să ne răfuim! fu răspunsul amenințător care ieși de pe buzele misteriosului străin.

Bolnavul se îngălbeni și întinse mâna spre sonerie, dar omul i-o luă înainte și opri mișcarea.

Apoi repetă cu voce aspră:

— Da, avem amândoi o răfuială! Nu încerca în zadar să chemi ajutor, căci nu va veni nimeni. Medicii și îngrijitorii au destul de lucru, căci în urma unei explozii au fost aduși peste o sută de răniți, așa că timp de vreo oră vom fi singuri și nimeni nu ne va tulbura.

Glasul acesta!...

Lui Frank Wilkens i se părea că mai auzise cândva această voce... Și ochii străinului i se păreau cunoscuți.

Fu cuprins de teamă când simți privirea pe care omul o îndreptase asupra lui. Își duse mâna tremurândă la gât și desfăcu gulerul cămășii de noapte cu care era îmbrăcat.

I se părea că se înăbușă.

— Cine ești?... Nu te cunosc, murmură el cu glas scăzut.

Omul cu fața brăzdată se apropie și mai mult de pat, tăcu câteva

clipe, apoi zise amenințător:

— Dar eu te cunosc, Frank Wilkens. De vreo câteva săptămâni am vrut să vin la tine, o boală m-a ținut însă în pat. Apoi, îndată ce m-am făcut bine, am venit.

— Ci spune-mi odată, ce înseamnă toate vorbele dumitale?... Ce vrei?

Omul își încrucișă brațele pe piept și răspunse:

— Ți-am spus doar că vreau să mă răfuiesc cu tine!

— Îți sunt ceva dator? izbucni Frank Wilkens, dar în același timp privirea lui se îndreptă spre ușă, ca și când ar fi așteptat nu ajutor de acolo.

De-ar veni vreun îngrijitor!

Omul acesta părea să fie nebun.

— Ai o datorie foarte mare față de mine, Frank Wilkens, continuă străinul. Ai pe conștiință viața și fericirea mea și pe aceea a unei femei frumoase.

— Eu?... Eu am pe cuget viața dumitale?... Doar te văd zdravăn și sănătos?!...

— Cu fața sfârtecată, răspunse străinul cu un râs amar, pe când tu ai rămas bărbatul frumos de odinioară. Dar îmi vei plăti însutit și înmiit chinurile și suferințele pe care le-am îndurat în ultimii douăzeci de ani. În sfârșit a venit ceasul ispășirii!... Un capriciu al sorții mi-a deșteptat conștiința, mi-a amintit că nu-mi mai este îngăduit să mă ascund în singurătatea munților Australiei, că mai am de împlinit o datorie, să ușurez copilei mele calea spre fericire.

Frank Wilkens izbucni într-un râs silit.

— Nu înțeleg ce tot îndrugi!... Cum ți-am spus, nici nu te cunosc!

Misteriosul străin își înălță trupul, privirea-i deveni și mai pătrunzătoare și cu glas apăsător zise:

— Frank Wilkens, sunt vărul tău, căruia i-ai furat partea de moștenire, căruia i-ai nimicit fericirea întregii sale vieți și pe care l-ai închis într-o casă de nebuni.

În odaie se făcu tăcere sinistă.

Omul cu fața crestată stătea nemișcat în fața patului bolnavului, cu brațele încrucișate pe piept, cu privirea ațintită asupra lui Frank Wilkens.

Regele automobilelor se lăsase să cadă pe spate, fața îi devenise

palidă și cu ochii holbați se uita la Crestat.

În sfârșit, zise cu voce înecată:

— Tu... tu ești?

Crestatul dădu din cap.

— Înțelegi acum ce răfuială am cu tine! De altminteri îmi închipuisem altfel întâlnirea noastră. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte voiam să-ți cer. Dar acum soarta mi-a luat o parte din sarcină, căci nu mai ești decât o zdreanță...

Frank Wilkens se folosi repede de întorsătura favorabilă pe care o luase convorbirea și întrebă cu înfrigurare:

— Vasăzică vrei să renunți la răz bunare?

— Numai cu o condiție.

— Care anume?

— Trebuie să recunoști că și eu sunt proprietar al întreprinderilor Wilkens și că eu, nu tu, ești tatăl Feliciei de Martigny.

— Ce știi despre fata asta?

— Știu tot. Printr-o întâmplare fericită am aflat că n-ai nimicit numai viața contesei de Martigny și pe a mea prin cruzimea ta, ci vrei să distrugi și fericirea fiului tău și a copilei mele. Deși aș fi dorit ca Felicia să-și dăruiască dragostea altui bărbat, dar dacă îl iubește pe Bob, o voi ajuta să devină fericită și de astă dată eu voi fi mai tare ca tine.

Frank Wilkens își încruntă sprâncenele, dar în același timp un zâmbet batjocoritor îi flutură pe buze.

— Ești atât de sigur că vei ieși învingător?

— Ai cumva de gând să începi o luptă cu mine? Te previn încă o dată că acum sunt eu mai tare. Dacă îți închipui că vei putea nimici fericirea fiului tău și a Feliciei, așa cum ai nimicit-o pe a mea, atunci te înșeli amar. Orice încercare de acest fel ar însemna pieirea și ruina ta. Dacă Felicia și Bob vor fi fericiți, atunci voi renunța la răz bunarea mea și mă vom întoarce acolo de unde am venit. Altfel însă, voi arăta lumii întregi ce ticălos e Frank Wilkens, regele automobilelor, și vei înțelege că în cazul acesta ai fi pierdut. Ar fi de ajuns să ațâț iar focul care începuse să se întindă în întreprinderea ta și lucrătorii tăi mă vor răz buna. Vor sabota lucrul, vor da foc fabricii și te vor aduce la sapă de lemn. Vei ajunge în aceeași mizerie în care m-ai prăbușit odinioară pe mine. Dar încă mai ai timp să alegi, Frank Wilkens...

— Din nefericire nu mai pot face nimic, căci însuși Bob s-a hotărât altfel, îi curmă vorba Frank Wilkens.

Crestatul tresări și repetă.

— S-a hotărât altfel?

— A uitat pe moarta.

— Pe moartă?... Bob crede că Felicia e moartă?!

— Negreșit, căci poliția din Sidney i-a făcut cunoscut că Felicia și-a găsit moartea în pustiul pietros al Australiei.

— Și fiul tău a uitat atât de repede pe sărmana mea Felicia?

Frank Wilkens dădu din umeri.

— Te surprinde atât de mult faptul acesta?

— După toate câte mi-a povestit Felicia despre dragostea cea mare a lui Bob, nu-mi vine să cred ce spui.

— Totuși așa este. Bob și-a dat seama că dragostea lui n-a fost decât o beție trecătoare și s-a deșteptat în clipa când a aflat că iubita lui e fiica cunoscutei contese blonde din Marsilia.

La auzul acestor cuvinte Crestatul își încleștă pumnii și izbucni plin de mânie:

— Asupra cui cade vina că Dolores a fost nevoită să se vândă?!... Cine a aruncat-o în mocirlă?... Tu... tu ești singurul vinovat! Dar în privința aceasta voi deschide ochii fiului tău, îl voi lămuri că e datoria lui să îndrepte fața de Felicia, ceea ce ai păcătuیت tu față de mama ei. Sunt încredințat că nu va sta o clipă pe gânduri s-o caute pe Felicia, să se ducă la dânsa.

— Te înșeli, căci așa ceva nu se mai poate întâmpla. Dacă în zilele din urmă ai fi citit ziarele, ai fi aflat că astăzi are loc cununia lui Bob cu Hariett Crosham.

Îngrozit, Crestatul se dădu un pas înapoi și exclamă agitat:

— Minți!... Nu e adevărat!...

— N-ai dacă se te duci la vila președintelui Crosham și vei vedea că am spus adevărul.

Timp de câteva clipe Crestatul rămase ca năuc.

Apoi își luă repede pălăria și îndreptându-se spre ușă, adăugă:

— Trebuie să vorbesc cu fiul tău înainte de cununie. Trebuie să-i spun că Felicia trăiește, că îl iubește mai presus da orice și că nimic nu stă în calea fericirii lor.

Frank Wilkens se ridică brusc și zise:

— Nu o să faci asta. N-ai voie să împiedici această căsătorie!
— E vreo afacere bună pentru tine?
— Întreprinderile Wilkens au nevoie de zestrea domnișoarei Crosham, spre a putea trece prin criza în care se află.
— Puțin îmi pasă de criza întreprinderilor, Wilkens!... N-au decât să se prăbușească, numai Felicia să fie fericită. Vom vorbi mai târziu despre asta. Deocamdată trebuie să plec pentru a vorbi cu fiul tău înainte de cununie.

Fără a-l mai învrednici pe bolnav măcar cu o privire, Crestatul ieși repede din odaie, se urcă în mașina care aștepta afară și făgădui șoferului un bacșiș bun dacă îl va duce la timp la ținta lui.

Mașina porni cu o viteză nebună.

Crestatul spuse șoferului să nu se sinchisească de semnalele de oprire ale polițiștilor, căci el va plăti toate amenzile, așa că acesta gonea ca o vijelie pe străzi, gândindu-se la cei o sută de dolari pe care îi va primi ca răsplată, dacă va ajunge la timp la biserica unde avea să se officieze cununia lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham.

Numai din când în când șoferul arunca o privire plină de teamă spre omul ciudat din mașină. Fața lui era ca împietrită și nu trăda nimic din gândurile care îi frământau mintea.

Singurele cuvinte pe care le spunea în răstimpuri șoferului erau:

— Mai repede!... mai repede!

În sfârșit ajunseră în cartierele mărginașe ale orașului, prin care mașina trecu cu iuțeala vântului.

Crestatul ședea aplecat înainte, gâfâia și spunea mereu:

— Mai repede!... mai repede!

Se apropiară de New-Castle și din clopotnița bisericii Crestatul auzi dangătul clopotelor care sunau pentru cununie. Automobilul trebui să-și încetinească viteza din pricina mării mulțimi care venise auzind de nunta fiicei bogatului președinte Crosham și era curioasă să vadă mireasa și tot alaiul nunții.

În cele din urmă șoferul fu nevoit să oprească automobilul și Crestatul coborî spre a merge pe jos drumul scurt pe care îl mai avea de făcut. Plăti șoferului suta de dolari pe care i-o făgăduise și alergă spre biserică. Șoferul îl văzu croindu-și drum prin mulțime și clătinând capul, mormăi:

— Ciudat om mai e și ăsta. Ce va fi vrând să facă la nunta fetei lui

Croshaw?

Dar nu-și bătu mult capul cu această întrebare, ci strecură în buzunar suta de dolari cu un zâmbet mulțumit, apoi porni iar spre oraș.

Între timp Crestatul înainta mereu spre intrarea bisericii, pe ale cărei trepte începuse să urce tânăra pereche.

Numai câteva clipe încă și va fi prea târziu.

Dădu cu putere la o parte pe acei care îi stăteau în cale, strigându-le:

— Lăsați-mă să trec... Nu mă opriți!...

Femeile pe care le îmbrâncea, îl apucau de haină și îi aruncau cuvinte de ocară.

Câțiva copii începură să plângă.

Se făcu o învălmășeală, se auzi zgomot de voci, așa că nuntașii devenită atenți.

Chiar și mirele se întoarse și se uită spre acela care tulburase liniștea.

Deodată se auziră strigăte de spaimă din mulțime:

— Mirele s-a uitat înapoi în drumul spre altar!

— Acesta e un semn rău!

— Cei doi tineri nu vor fi fericiți!

Bob Wilkens auzi aceste strigăte și tresări speriat.

Fără să vrea se aplecă îndată spre Hariett, care se uita la dânsul cu o privire plină de mustrare.

Ea îl trase după dânsa și se grăbi să intre în biserică, spre a scăpa mai repede de privirile curioase ale mulțimii.

Fură întâmpinați de sunete solemne de orgă și în urma lor ușa bisericii se închise.

Afară însă, zgomotul creștea din ce în ce mai mult.

Crestatul se năpusti spre intrarea bisericii și strigă tare:

— Bob Wilkens, așteaptă puțin, ascultă-mă. Trebuie să vorbesc cu tine!

Gâfâind ajunse la ușa bisericii și puse mâna pe clanță.

În clipa aceea fu apucat de doi polițiști care îl traseră înapoi și unul din ei se răsti înfuriat la dânsul:

— Ce ți-a venit, nebunule? Vrei să tulburi ceremonia?...

Crestatul se strădui din răspuțeri să scape din mâinile polițiștilor.

— Dă-mi drumul... Trebuie să vorbesc cu Bob Wilkens!

— Ai căpiat?! se răsti iar un polițist la el?

Crestatul se răzvrăti și strigă:

— Fericirea lui e în joc!... Trebuie să vorbesc cu dânsul!

Înciudat, polițistul îi răspunse:

— În clipa aceasta fericirea lui Bob Wilkens e în binecuvântarea pe care i-o dă biserica!

Crestatul izbucni într-un râs amar:

— Ce știți voi despre fericirea lui Bob Wilkens?!... Dați-mi drumul, sau...

Cu o mișcare îndemânatecă reuși să scape din strânsoarea polițiștilor și se năpusti spre ușa bisericii.

Văzând aceasta, mulțimea care până atunci urmărise toată scena cu nepărtinire, veni în ajutorul polițiștilor.

Crestatul fu înconjurat și i se tăia drumul spre intrarea în biserică.

Câțiva oameni ridicară pumnii amenințători și strigară:

— Să nu îndrăznești să tulburi cununia!...

— Astâmpără-te dacă nu vrei s-o pățești răul...

— Doborâți-l înainte de a pricinui o nenorocire!...

— Criminalul acesta ar trebui închis!...

— Nu vorbiți prostii! strigă un altul. Nu e criminal, ci un sărman nebun de care trebuie să ne fie milă!

— În orice caz trebuie dus de aici înainte ca tânăra pereche să iasă din biserică!

Astfel de strigăte se auzeau din toate, părțile.

Un servitor ieși din biserică și rugă să se facă liniște, căci zarva se auzea până înăuntru și tulbura ceremonia.

Mulțimea din jurul Crestatului deveni din ce în ce mai agitată și se înghesuia tot mai mult spre a-l opri.

El se lupta în zadar să scape și striga mereu:

— Trebuie să vorbesc cu Bob Wilkens!... E în joc fericirea lui!...

Dar nimeni nu lua în seamă cuvintele lui, toți fiind încredințați că au de-a face cu un nebun.

Deși era foarte puternic, în cele din urmă fu biruit de mulțime, care îl înmână polițiștilor.

Mai veniseră doi, așa că toți patru îl înhățară cu putere și îl duseră spre o mașină, în care îl urcară. Doi din ei luară loc lângă dânsul îi

legară mâinile, luându-i astfel orice putință de a se mai împotrivi.

Totul se petrecuse în câteva minute.

În vreme ce în biserică Bob Wilkens stătea cu sufletul sfâșiat de dorul Feliciei, polițiștii îl duseră pe Crestat la postul cel mai apropiat și împiedică astfel ca Bob Wilkens să afle adevărul despre soarta Felicie de Martigny.

203. Ce s-a întâmplat la nuntă

Ceremonia cununiei se desfășură în liniște, fără cea mai mică tulburare.

Pe când preotul dădea binecuvântarea tinerei perechi, soarele își trimitea razele de aur prin ferestrele bisericii și sărmanul Bob Wilkens își plângea fericirea pierdută.

La starea sufletească în care se afla, i s-ar fi potrivit mai bine un cer întunecat și o vijelie năprasnică.

Acea zi frumoasă și însorită îi părea o sfidare a durerii lui.

Abia auzea ce spunea preotul.

Cuvintele acestuia îi sunau fără înțeles în urechi și îi venea să-i strige preotului să tacă, să nu vorbească mai departe, să-i spună că n-o iubește pe fata cu care îl lega în clipa aceea pentru toată viața, că iubește pe alta...

— Felicia, unde ești?... De ce m-ai părăsit?... Dacă m-ai fi lăsat să mor, dacă nu mi-ai fi venit în ajutor atunci când am fost în primejdie, n-aș fi fost nevoit să îndur aceste chinuri!

Bob mișca buzele, spunând aceste cuvinte în gând, dar niciun sunet nu-i ieșea din gură. Își blestema soarta care îl silea să joace această comedie urâtă și nedemnă. De ce nu se întâmplase în ultima clipă o minune care să-l fi scăpat de toate chinurile?

Diseară va fi nevoit să plece cu Hariett în noul lor cămin, să joace mai departe această tristă comedie, să se arate drăgăstos, să se lase dezmierdat.

Ce sfârșit vor lua toate acestea?!

Deodată auzi întrebarea hotărâtoare din gura preotului și ca trezit din vis, privi buimăcit în jurul său.

Îi venea să fugă, să strige în gura mare că nu e în stare să spună acel „da” fatal care îl va lega pentru toată viața, că nu va putea trăi cu

Hariett.

Cu o privire plină de teamă și cu ochii umezi de lacrimi, tânăra fată se uită la logodnicul ei și atunci Bob Wilkens, obosit de lupta sufletească pe care o dusesse, plecă resemnat capul și cu voce înăbușită murmură aproape, neauzit de nimeni cuvântul „da”.

Cu atât mai voios ieși acest cuvânt de pe buzele tinerei fete.

Bob Wilkens închise ochii, căci i se părea că în clipa aceea se pronunță sentința lui de moarte.

Ceremonia își urmă cursul obișnuit, iar tânăra pereche fu îmbrățișată și sărutată de părinți, rude și cunoscuți.

Toți le urară o viață fericită și în sunetul orgii, braț la braț, Bob Wilkens și Hariett părăsiră biserica.

Cu toate străduințele familiei de a nu face cunoscută data și ora cununiei, reporterii marilor ziare o aflaseră și numeroșii fotografi se îngrămădeau la ieșire, pentru a prinde pe plăcile lor spectacolul interesant al acestei căsătorii din lumea mare.

Hariett zâmbea tuturor cu multă bunăvoință, în schimb fața lui Bob Wilkens era ca împietrită.

În drumul scurt de la biserică până la vila președintelui Crosham, mulțimea aruncă flori tinerei perechi, iar când ajunseră acasă, servitorii le ieșiră întru întâmpinare spre a-i aduce urări de fericire.

Nervii lui Bob erau încordați la culme și el respiră ușurat când începu banchetul.

Pentru a se ameți și a alunga gândurile chinuitoare, care se năpusteau asupra lui ca niște fiare gata să-l sfâșie, bău repede câteva pahare de șampanie.

Cu toată interdicția alcoolului, președintele Crosham reușise să-și procure pentru nuntă șampanie și vinurile cele mai alese.

După scurt timp dispoziția oaspeților deveni cât se poate de bună.

Pahar după pahar se închină în sănătatea tinerilor căsătoriți, musafirii râdeau, glumeau și petreceau de minune.

Ochii miresei străluceau de fericire și toată înfățișarea ei era plină de viață și bucurie. Și Bob se sili să arate în timpul mesei o față veselă și reuși să-i înșele pe toți, afară de mama lui, care știa ce se petrecea în sufletul fiului ei.

Doamna Wilkens, cuprinsă de milă pentru chinurile pe care le îndura sărmanul Bob, ar fi vrut să se ducă la dânsul, să-i ia capul în

mâini, să-l sărute, să-i mângâie obraji, dar nu îndrăzni să se apropie de el, pentru a nu atrage atenția celorlalți oaspeți.

Rămase nemișcată la locul ei, silindu-se să vorbească cu președintele Crosham spre a abate atenția acestuia de la Bob.

— Dă-i putere, Dumnezeule sfinte, se rugă ea în gând. Fă să treacă ziua aceasta atât de grea pentru dânsul, fără ca cineva să afle ce se petrece în sufletul său!...

Deodată, pe când petrecerea era încă în toiul ei, un servitor se apropie de doamna Wilkens și îi spuse că e chemată la telefon.

Ea își ridică privirea uimită și întrebă:

— Cine vrea să vorbească cu mine?... Ce s-a întâmplat?

Servitorul rămase foarte încurcat și bâlbâi:

— Mi se pare... că e vorba de domnul Wilkens... căci aceea care vă cheamă la telefon e o soră de caritate.

Doamna Wilkens se ridică repede de pe scaun și cuprinsă de o presimțire rea, alergă în încăperea învecinată.

Bob observase scena și era foarte îngrijorat.

— Ai văzut ce palidă s-a făcut mama deodată? o întrebă el pe Hariett. Era ca și când, ar fi primit o veste rea.

Supărată, Hariett își încruntă sprâncenele și zise, iritată:

— De ce te uiți numai la mama ta?... Tot timpul n-ai avut nici o singură privire pentru mine și erai cu ochii numai la dânsa.

— Hariett dragă, te rog să nu fii supărată. N-ai niciun motiv să te simți neglijată...

— Cred că de asta pot să-mi dau mai bine seama decât tine, răspunse ea cu un râs ironic.

— Cu alte cuvinte vrei să spui că ți-am dat motiv să te plângi de mine? o întrebă Bob, uitându-se uluit la dânsa și temându-se de o reînnoire a discuției pe care o avusese cu Hariett înainte de cununie.

La gândul acesta simți un fior trecându-i prin tot trupul, căci era sătul de emoții și tulburări și nu dorea decât liniște și pace.

Dar Hariett continuă cu aprindere și pe un ton plin de mustrare:

— Mărturisesc că mi-am închipuit altfel ziua mea de nuntă. Am nădăjduit să te văd fericit, să-mi strângi mâna în taină, să bei în sănătatea mea, să-mi șoptești cuvinte de dragoste din care să străbată dorul de a fi în sfârșit singur cu mine, dar nimic... nimic! Stai lângă mine parcă ai fi un străin, pe care numai întâmplarea mi l-a dat ca

vecin de masă...

— Hariett, te rog nu mai vorbi așa, o întrerupse Bob Wilkens, iritat. Știi că nu-mi place să fac pe îndrăgostitul față de alții și mai cu seamă azi, când sunt atâți oaspeți aici. E împotriva...

— Fiindcă nu mă iubești așa cum te iubesc eu. Fiindcă nu ți-e dor de apropierea mea, îi curmă Hariett vorba. Dacă ar fi așa, nici nu te-ai sinchisi de ce ar spune ceilalți, ci ai fi fericit să mă dezmierzi. Toți ar găsi firesc ca în ziua nunții mirii să fie drăgăstoși, să se sărute. Eu cel puțin n-am văzut încă nicio nuntă la care mirii să fie atât de reci cum ești tu cu mine.

Bob nu mai avu timpul să se dezvinovățească, căci în clipa aceea doamna Wilkens se întoarse în sala de mâncare.

Când o zări, Bob sări în picioare și alergă spre dânsa.

Pe fața ei înspăimântată citi că primise o veste grozavă.

Abia se mai putea ține pe picioare și când Bob se apropie de dânsa, ea îi prinse brațul, căutând un sprijin.

Plin de îngrijorare, tânărul o conduse la un scaun și făcu semn unui servitor să aducă un pahar cu apă.

Apoi se aplecă spre mama lui și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?... Ce te-a speriat atât de tare?

Și ceilalți oaspeți se sculară de pe scaune și se apropie de doamna Wilkens.

Trecură mai multe clipe până când fu în stare să se reculeagă și în sfârșit zise cu vocea înăbușită de emoție:

— Soțul meu...

— Ce s-a întâmplat cu dânsul? o întrebare toți.

Doamna Wilkens, respirând greu, își trecu mâna peste frunte și murmură:

— Starea lui s-a înrăutățit deodată...

— De unde știi asta, mamă? o întrebă Bob Wilkens.

— Mi s-a telefonat de la spital să vin imediat...

Se auziră exclamații de compătimire și toți o asaltară cu întrebări.

Ea strânse mai cu putere mâinile lui Bob și continuă:

— Nimeni nu-și poate explica această schimbare bruscă. Azi dimineață bolnavul se simțea cât se poate de bine și acum... a fost găsit în nesimțire. Când și-a revenit, a cerut să vin eu și Bob.

— Doar știe ca azi e nunta noastră, zise Hariett supărată, și nu

poate cere să vă duceți la dânsul.

— Doctorul recomandă cu stăruință să împlinim cererea bolnavului, murmură doamna Wilkens. Se teme de un sfârșit fatal...

Se auziră din nou cuvinte pline de compătimire.

Numai Hariett bătu din picior, îl apucă pe Bob de braț și zise plângând:

— Nu te las să pleci... Trebuie să rămâi cu mine!

Bob păru încurcat și dădu din umeri:

— Nu se poate, draga mea. Ai auzit doar că tata a cerut să venim amândoi, mama și eu. Trebuie să ne ducem la dânsul.

Deși știrea despre înrăutățirea stării tatălui său îl neliniștea, totuși era mulțumit că va avea prilejul să scape de petrecerea care era în toiul ei.

Și președintele Crosham se amestecă în vorbă și zise:

— Bineînțeles că dorința unui om greu bolnav trebuie luată în seamă, Hariett, așa că va trebui să-l lași pe Bob să plece.

Dar Hariett n-avea deloc chef să rămână singură la nuntă, așa ca își încolăci brațele în jurul gâtului lui Bob și se rugă:

— Ia-mă cel puțin și pe mine... nu mă lăsa singură. Dacă nu ești lângă mine, toată petrecerea și nunta nu-mi fac nicio plăcere.

Temându-se ea emoția să un facă rău tinerei femei, președintele Crosham și doctorul casei făcură un semn lui Bob Wilkens, așa că acesta zise, în silă:

— Ei bine, te vom lua cu noi.

Hariett își desprinsese în grabă cununa și vălul de pe cap, porunci unui servitor să i aducă haina și după câteva minute se urcă împreună cu Bob și mama lui în automobilul care porni cu mare iuțeală spre spital.

Plin de îngrijorare, Bob Wilkens se uită la mama lui, care zâmbi îndurerată și îi mângâie obrazii. Era însă prea emoționată spre a putea spune măcar un singur cuvânt. Și Bob era foarte agitat și abia răspundea la nenumăratele întrebări pe care i le punea Hariett.

Cu toată viteza cu care mergeau, drumul li se păru nespus de lung.

În sfârșit, ajunseră la țintă.

O soră de caritate la ieși într-o întâmpinare, dar nu știu să le spună altceva decât că-l găsisese pe Frank Wilkens în nesimțire, că starea lui era foarte îngrijorătoare, dar că se spera o îmbunătățire, dacă își va

vedea soția și fiul pe care ceruse cu stăruință să-i vadă.

Intrară încet în camera bolnavului.

Frank Wilkens se uită la ei lung, încercă să se ridice puțin, dar nu fu în stare să facă nicio mișcare.

Doamna Wilkens se apropie repede de pat și îi puse mâna pe braț, spre a-l liniști.

Și cei doi tineri se apropiară. Plină de teamă, Hariett ținea strâns brațul lui Bob.

Abia putea să se țină pe picioare, căci vederea bolnavului o tulburase adânc și aerul de spital părea să-i apese pieptul ca o grea povară.

Inima ei începu să bată cu putere și o teamă îngrozitoare de boală și de moarte o făcu să se înfioare.

În cameră domnea o tăcere de mormânt.

Frank Wilkens își aținti privirea asupra tinerei perechi și cu mari eforturi încercă să le întindă mâna.

Bob se apropie și mai mult și aplecându-se spre el îl întrebă:

— Vrei ceva, tată?

Frank Wilkens dădu din cap.

— Vreau... să știu... dacă... tu și... dânsa... Cuvintele îi ieșeau din gură întretăiate, unul câte unul.

Bob înțelese ce întrebare voia să-i pună tatăl său și răspunse:

— Am fost cununați azi.

O lucire de bucurie lumină fața palidă a bolnavului.

— Cununați! Vasăzică... el... n-a putut... împiedeca... nimic...

Bob îl privi nedumerit, apoi se uită întrebător la mama lui. Doamna Wilkens crezu cu cale că trebuie să liniștească pe bolnav și repetă:

— Hariett și Bob au fost cununați astăzi, Frank. Am venit chiar de la nuntă.

— Vrei să ne dai și binecuvântarea dumată, tată socrule? zise Hariett, emoționată, îngenunchind lângă patul bolnavului și silind pe Bob să facă la fel.

Pe fața lui Frank Wilkens se ivi un zâmbet de mulțumire sufletească.

— Da... să vă... binecuvântez... Acum totul... e bine.

După ce spuse aceste cuvinte, Frank Wilkens se întinse iar pe perne și închise ochii.

Trecură câteva minute în tăcere adâncă. Apoi doamna Wilkens se întoarse spre sora de caritate și spre doctor, care venise și el între timp în odaie și întrebă:

— Cum s-a înrăutățit deodată starea soțului meu?

Doctorul dădu din umeri și răspunse:

— Presupun că faptul de a nu putea lua parte la nuntă l-a tulburat foarte mult pe bolnav, așa că a avut de suferit o recidivă grea. Altă explicație nu pot găsi pentru starea în care fie află.

— Și ce e de făcut? întrebă Hariett pe doctor.

— Găsesc necesar, răspunse acesta, ca dumneata, doamnă Wilkens, și fiul dumitale să rămâneți în noaptea aceasta aici, pentru a fi în apropiere, dacă bolnavul va cere iar să vă vadă.

La auzul acestor cuvinte Hariett izbucni în plâns.

— Frumoasă zi de nuntă!... N-am ce spune!...

Doctorul se întoarse speriat spre dânsa și luând-o de braț o duse în camera vecină. Dar atât el cât și Bob reușiră numai cu mare greutate s-o liniștească și s-o convingă că lucrul cel mai bun pe care îl are de făcut, e să se întoarcă în casa părintească.

Însărcinarea de a o conduce pe Hariett acasă fu dată unui tânăr medic asistent.

Bob Wilkens însă, se întoarse în camera bolnavului unde se așeză la căpătâiul tatălui său. Rămase aici toată noaptea, ascultând respirația grea și repede a suferindului.

Acasă la părinții ei, Hariett plânse până când adormi, întristată de dureroasa întâmplare care îi tulburase ziua nunții.

204. O viață nouă

Căpitanul Barnabe, Dolores și Felicia ajunseră la Hammerfest. Mijloacele lor bănești fiind foarte restrânse, fură nevoiți să facă economie, astfel că luară camere într-un hotel modest.

Toți fuseseră deprinși să trăiască bine, dar acum nu le mai era îngăduit să ducă viața de altădată, pentru ca banii de care mai dispuneau să le ajungă vreme cât mai îndelungată.

În dimineața zilei următoare căpitanul Barnabe se și duse la societatea a cărei adresă i-o dăduse bătrânul Villars.

Primirea care i se făcu fu politicoasă, însă rece și se părea că

domnii de la societate voiau să-și dea întâi seama cu ce fel de om aveau de-a face și care era scopul venirii sale.

— Am venit în urma recomandării colegului meu Villars... încep capitanul Barnabe.

Dar îndată ce pronunță numele lui Villars, fața celor domni care îl primiseră, deveni deodată mai prietenoasă.

— Ah, bătrânul George Villars te-a trimis la noi? zise unul din cei doi domni. Ce mai face? Cum îi mai merge? E tot așa de zdravăn și viori cum îl știm?

Capitanul Barnabe le dădu deslușirile cerute, apoi își spuse păsul.

— Camaradul meu mi-a spus că aveți nevoie de căpitani pentru conducerea balenierelor, așa că am venit încoace spre a solicita un astfel de post.

— E adevărat, avem nevoie de căpitani de vapoare. Ai toate actele în regulă?

Barnabe scoase actele sale din buzunar și le întinse celor doi domni.

— Vedem că până acum ai servit la Lloyd. De ce ai părăsit acest post!

Fără a ascunde sau a înfrumuseța ceva, capitanul Barnabe povesti tot ce se petrecuse întâi la Shanghai, apoi la Marsilia și încheie eu cuvintele:

— După cum puteți vedea din certificatele mele, asupra mea nu apasă nicio vină. Vina cea mare o au cei care mi-au luat pâinea de la gură precum și puțința de a-mi găsi un alt post. Cred că dumneavoastră veți avea vederi mai largi decât bunii mei compatrioți!

— În privința aceasta poți fi fără nicio grijă, căci noi nu ne ocupăm cu chestiunile personale și familiare ale căpitanilor noștri. Singura condiție pe care o punem este să-ți cunoști bine meseria și să prinzi cât mai multe balene.

— Dați-mi voie să vă pun o întrebare. Am venit încoace cu soția și fiica mea vitregă. Dacă îmi veți încredința o comandă, îmi va fi îngăduit să le iau și pe ele pe bordul vaporului?

— În privința aceasta ești liber să faci ce vrei. Nu ne interesează pe cine iei pe bord.

— Și ați fi dispuși să mă angajați?

— Dacă te învoiești cu condițiile noastre, atunci da.

— Vă rog să mi le spuneți și mie.

— Leafa lunară va fi de cinci sute de coroane norvegiene.

— E foarte puțin, răspunse căpitanul Barnabe.

— În afară de aceasta vei mai primi și un premiu de două la sută din valoarea greutății fiecărei balene pe care o va prinde echipa dumitale. Poți fi încredințat că în timp de un an, acest premiu se ridică la o sumă frumușică. Una peste alta, nu vei câștiga la noi mai puțin decât ca comandant al unui vapor al Lloydului. Bineînțeles că va trebui să lucrezi cu multă râvnă. Am introdus acest sistem cu premii pentru a îndemna pe căpitanii noștri la o activitate cât mai mare și până acum am obținut cele mai bune rezultate.

— Bine; în cazul acesta primesc și eu. Când aș putea lua postul în primire?

— Dacă îți convine, poți prelua chiar mâine comanda unui vapor.

— Mi-ar fi foarte plăcut să pot începe munca fără nicio întârziere.

— Atunci să facem contractul.

Unul din cei doi domni chemă pe un secretar, căruia îi dictă contractul pe care îl semnară toți, astfel că din clipa aceea căpitanul Barnabe se putea socoti ca angajat definitiv în serviciul societății.

Înainte de a pleca, unul din cei doi domni îl întrebă:

— Ți convine să preiei mâine dimineață la nouă comanda unui vas? Dacă te învoiești, te voi aștepta chiar eu pe vapor și voi face cunoscut echipajului că dumneata vei fi căpitanul lui.

— Da; voi veni deci la ora hotărâtă.

— În cazul acesta vei putea placa chiar mâine în larg, căci vasul e pregătit și își aștepta numai căpitanul.

Când căpitanul Barnabe se în toarse la hotel, Dolores îl și primi cu întrebarea:

— Ei, ai fost angajat?

— Da, totul a mers bine și repede, răspunse Barnabe.

— Minunat! exclamă Dolores. Acum ai scăpat de toate grijile și putem lua ca un semn bun pentru viitor că ai reușit așa de repede.

— Ai dreptate, scumpa mea Dolores. Da azi înainte putem privi cu încredere în viitor.

Și Felicia intră în odaie. Când află de la Barnabe că i se și încredințase comanda unei baleniere, tânăra fată îl felicită călduros.

În dimineața următoare, la ora nouă, căpitanul Barnabe se duse în port unde îl aștepta reprezentantul societății.

Acesta îl conduse pe vas, un vapor mic, cu prora lată și greoi.

Vasul n-avea nume și purta ca semn distinctiv „W. 23”. Pe punte era adunat tot echipajul alcătuit în cea mai mare parte din marinari bătrâni, adevărați „urși de mare”. Căpitanul Barnabe se duse la fiecare în parte și îl salută întinzându-i mâna, iar reprezentantul societății îi prezentă pe toți pe rând.

— Acesta e cârmaciul Vite Haevenson, ăstlalt timonierul Klüven, iar acesta harponierul Cermak...

La acesta din urmă căpitanul Barnabe se uită mai cu luare-aminte, căci avea fața rasă și tipul slav pronunțat.

— De ce naționalitate ești? îl întreabă Barnabe.

— Sunt cehoslovac, domnule căpitan. Am fost ofițer de artilerie.

— Așa... bine.

Cu aceste cuvinte căpitanul Barnabe tăie convorbirea.

Fără să-și dea seama de ce, acest om îi era antipatic. Poate nu-i plăcuse felul dulceag și lingușitor în care îi răspunse la întrebare și faptul că apăsase asupra vorbelor din care îi adusese la cunoștință că fusese ofițer.

Afară de asta era îmbrăcat prea elegant pentru un vas cu care se prinde balene. Purta haine curate de piele și o șapcă de focă, dată cam pe o ureche.

Căpitanul Barnabe trecu în revistă tot rândul și după ce îi salută pe toți, se duse cu reprezentantul societății în cabina rezervată comandantului.

— De azi înainte ești stăpân pe întreg vasul, domnule căpitan, zise reprezentantul societății lui Barnabe. Depinzi de vaporul principal „Norvegia”. Pe bordul acestui vapor, care se află în portul Nordkyn, este o instalație de topire și acolo trebuie să predai toate balenele pe care le vei prinde. În ce privește felul în care se operează la prinderea balenelor, bătrânul Vite Haevenson îți va da toate lămuririle și sfaturile de care vei avea nevoie. E un om pe care te poți bizui în toate privințele... Și acum, atât în numele societății cât și într-al meu, îți doresc călătorie bună și succes, încheie reprezentantul societății, întinzându-i mâna.

Căpitanul Barnabe îl însoți până la chei, unde își mai strânsesă o dată mâna.

— Îți doresc tot binele, mai zise reprezentantul.

— Mulțumesc, răspunse căpitanul Barnabe.

După ce se despărțiră, căpitanul se mai întoarse o dată pe bord.

Era un vas foarte murdar. Pe punte erau împrăștiate butoaie și pretutindenii mirosea urât a untură de pește și mucegai. Întreg vasul avea o înfățișare cât se poate de urâtă și nici nu merita numele de vapor, deși era.

Vasăzică aici va fi nevoit să trăiască cu Dolores și Felicia?!

Urâtă perspectivă pentru sărmanele femei!

În clipa când Barnabe vru să coboare înlăuntrul vasului, spre a vedea și acolo în ce stare erau lucrurile, veniră pe bord Dolores și Felicia, cu care se înțelesese să-l urmeze. Dar înainte de a ajunge la ele, harponierul le și luă în primire și le salută cu un zâmbet dulceag și prefăcut:

— Soarele răsare pentru vaporul nostru! Ce fericire!... Două doamne frumoase au venit pe bord!.. Dați-mi voie să mă prezint: numele meu e Cermak, locotenent în rezervă.

Dolores îi întinse mâna, pe care Cermak o sărută, dar înainte de a se putea întoarce și spre Felicia, căpitanul Barnabe se apropie și îi zise scurt:

— Cheamă un marinar care să aducă bagajele din trăsură și să le orânduiască în cabină.

Cermak îi aruncă o privire dușmănoasă și se depărtă.

— Ce individ dezgustător, zise Barnabe urmărindu-l cu privirea. Apoi, întorcându-se spre Dolores și Felicia, continuă: Bine ați venit pe vasul „W. 23”. E îngrozitor aici, nu-i așa? E o rușine că sunt nevoit să iau conducerea unei astfel de lăzi de gunoaie!... Dar ce să faci?... Veniți mai bine să vă duc în cabină.

Pe când îl urmau pe Barnabe, Dolores și Felicia se uitară în jurul lor.

Într-adevăr, vaporul nu era frumos, dar trebuiau să fie mulțumite că găsiseră aici un adăpost.

Același lucru îl spuse Dolores și soțului ei, care nu răspunse decât printr-o înclinare a capului. După o tăcere scurtă, zise însă:

— Negreșit că trebuie să fim mulțumiți, dar crede-mă că mi-e foarte greu. Când mă gândesc ce vapoare am comandat până acum!...

— Nu te mai gândești, scumpul meu; îți faci în zadar inimă rea.

Cabinele erau mici și modest mobilate, dar Dolores și Felicia se

prefăcură că le plac, pentru a nu-l întrista și mai mult pe Barnabe.

— O să vezi ce bine ne vom aranja aici, îl mângâie Dolores.

Căpitanul Barnabe izbucni într-un râs amar.

— Da, și încetul cu încetul ne vom deprinde și cu mirosul atât de frumos al unturii de pește.

Barnabe era foarte dezamăgit și nici nu încercă să-și ascundă această dezamăgire. Dispoziția lui deveni și mai rea când apărură Cermak, însoțit de un marinar care ducea bagajele.

— Bine, mulțumesc, îi zise căpitanul Barnabe cu răceală vrând să scape mai repede de dânsul, însă fostul locotenent de artilerie nu plecă, ci se întoarse spre Dolores, cu aerul de a voi să înceapă să-i facă curte. Barnabe îi tăie scurt vorba și îi dădu a înțelege că n-are ce căuta în cabina lor.

Cermak roși de mânie, vru să răspundă ceva, dar se stăpâni și plecă.

După ce închise ușa în urma lui, Dolores îl întrebă pe Barnabe:

— De ce te porți atât de aspru cu omul acesta?

— Fiindcă mi-e nesuferit.

— Ai să ți-l faci dușman.

— Puțin îmi pasă! Aici sunt eu stăpân și nu mi-e teamă de el.

— Nu te înțeleg; a fost doar foarte politicos.

— Da, după părerea mea, chiar prea politicos. N-ai văzut cu ce ochi se uita la Felicia? Înțeleg foarte bine ce vrea nemernicul acesta și la ce se așteaptă, dar îi voi strica eu socotelile.

— Ai dreptate, s-a uitat la mine cu o privire ciudată. Nici mie nu-mi place omul acesta, încuviință și Felicia.

Dolores scoase un suspin adânc.

— Începutul e frumos, n-am ce zice! Abia am pus piciorul pe bord și ne-am și făcut un dușman.

— Pe care, dacă vreau, îl pot alunga la primul prilej de pe vas. Dar să nu mai vorbim de dânsul. După cum vedeți, acestea sunt cabinele noastre. Orându-iți totul cum credeți de cuviință. Eu trebuie să mă urc pe punte spre a da ordinul de plecare.

Barnabe plecă și pe punte se întâlni cu bătrânul Vite Haevenson, cu care se sfătui.

— Ia spune-mi, încotro o luăm acum?

Bătrânul își scoase luleaua din colțul gurii, scuipea peste parapetul

vaporului și începu să-i vorbească rar și apăsător:

— Spre mieznoapte, căpitane... mereu spre mieznoapte și când vom ajunge la marginea ghețurilor vom găsi ce căutăm și ce ne trebuie.

Barnabe se urcă pe puntea de comandă și dădu ordinele trebuincioase.

Mașinile începură să duduie, elicea să se învâртеască, apoi încet, încet, vasul „W. 23” ieși din portul Hammerfest, luând cursul spre mieznoapte.

205. Crestatul la New-York

— Bună dimineața, mister Wilkens!

Cu acest salut și cu o plecăciune respectoasă, bătrânul servitor deschise lui Bob ușa biroului său și intră în același timp cu dânsul, să ia în primire pardesiul și pălăria șefului său.

— Îmi dați voie, mister Wilkens, continuă servitorul, să vă urez și eu toate fericirile cu prilejul căsătoriei dumneavoastră! Cerul să vă binecuvânteze.

— Îți mulțumesc, dragul meu, răspunse Bob Wilkens, întinzând mâna credinciosului bătrân, care era în serviciul întreprinderii de la înființarea ei.

În același timp îi dădu și o bancnotă de zece dolari. Apoi adăugă:

— Ia asta și bea un pahar de vin în sănătatea noastră.

Spre a-și schimba șirul gândurilor, căci noaptea de veghe pe care o petrecuse la căpătâiul tatălui său îl întristase mult, Bob Wilkens zise servitorului:

— Aș vrea să te întreb ceva: Cu prilejul cununiei ai fost și dumneata la biserică?

— Da, am fost aproape de intrare, pe dreptele bisericii.

— Atunci ai putea să-mi spui care a fost pricina tulburării care s-a iscat acolo?

— Da, mister Wilkens. A fost un nebun care a vrut să intre cu de-a sila în biserică și să vorbească cu dumneavoastră înainte de cununie.

— Un nebun?... De unde deduci că nu era în toate mințile? îl întreabă Bob Wilkens cu mult interes.

— Se vedea după toată înfățișarea lui. Chiar și îmbrăcămintea

omului dădea de bănuir. Purta haine ca acei care își petrec viața prin pustietăți. Niciun om cuminte nu mai umblă în halul ăsta prin New-York.

— Ce s-a întâmplat cu dânsul? S-a liniștit repede?

— Polițiștii l-au luat de scurt și l-au arestat.

Bob Wilkens tocmai luase loc la biroul său, când se auzi soneria telefonului. Ridică receptorul și strigă:

— Aici Wilkens.

— Aici prefectura de poliție, i se răspunse de la capătul celălalt al firului. Avem o rugămintă, mister Wilkens. E vorba de omul care a încercat să pătrundă în biserică atunci când erați la cununie.

— Mi s-a spus că ar fi un nebun.

— Așa am crezut și noi, dar se pare că ne-am înșelat.

— Și ce doriți acum?

— La telefon nu vă putem da toate lămuririle, așa că v-am fi foarte recunoscători dacă ați binevoi să treceți pe la noi în cursul zilei. Puteți veni la orice oră veți vrea și dacă nu se va putea azi, atunci mâine.

— Ba voi veni chiar acum, căci mă interesează să aflu ce s-a petrecut. Cu cine să vorbesc când voi veni?

— Vă rog a vă adresa comisarului Elberton.

Bob Wilkens rezolvă repede chestiunile de afaceri în curs, apoi ceru să tragă mașina la scară și plecă la prefectura de poliție.

Când fu anunțat comisarului Elberton, acesta îl primi imediat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bob Wilkens repede, fără să-și ascundă curiozitatea.

— E o poveste foarte misterioasă, mister Wilkens; cred că știți că s-a petrecut în fața bisericii, în timpul cununiei dumneavoastră?

— Un martor care a fost de față mi-a istorisit întâmplarea. Omul acela plănuise cumva un atentat împotriva mea?

Comisarul dădu din umeri.

— Dibuiș și acum la întuneric și nu știm ce intenții a avut. Nu vrea să ne dea nicio lămurire și despre persoana lui ne-a dat deslușiri foarte ciudate.

— Ce anume a spus? întrebă Bob Wilkens când comisarul Elberton făcu o pauză scurte.

— A spus că e Frank Wilkens.

— Frank Wilkens e doar tatăl meu și acesta se află la spital.

— Asta o știm și noi și i-am spus-o și lui. Cu toate acestea a rămas la susținerea că ar fi Frank Wilkens.

— Ciudat! făcu Bob Wilkens, rămânând cu privirea ațintită la gol.
Deodată un gând îi fulgeră prin minte.

Străinul susținea că se numește Frank Wilkens?

Un Frank Wilkens, un văr al tatălui său, fusese închis în sanatoriul doctorului Patrik Black din Londra și el însuși, Bob, căutase multă vreme urma acestui văr! Să fie oare străinul misterios?

Bob Wilkens fu cuprins de a tulburare mare și adresându-se comisarului, îl rugă:

— Aș putea să-l văd și să vorbesc cu dânsul?

— Cu scopul acesta v-am rugat chiar să veniți, mister Wilkens. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră spre a-l identifica pe străin, și a stabili dacă într-adevăr e un membru al familiei dumneavoastră.

— Atunci trimite să-l aducă încoace, sau să mergem noi la el.

Comisarul sună și când intră un polițist îi spuse acestuia să-l conducă în celula arestatului.

Bob Wilkens îl urmă cu inima zvâcnind.

Ce va afla oare?

Dacă era într-adevăr acel Frank Wilkens pe care îl căutase odinioară, atunci acesta va cere să-i vorbească fără martori. În cazul acesta Bob Wilkens va cere polițistului să aștepte afară, în fața ușii.

La rugămintea lui Bob, polițistul îl lăasă să intre singur în celulă.

Pe pat ședea ghemuit Crestatul, dar când auzi ușa deschizându-se, ridică repede capul.

Bob tresări speriat la vederea lui.

Dar se reculese, își ascunse tulburarea și zise:

— Bună ziua, mister Wilkens!

Fără să răspundă la salut, Crestatul îl întrebă:

— Mă cunoști?

— Nu, te văd pentru întâia oară în viața mea.

— Și cu toate acestea îmi spui pe nume, deși poliția se îndoiește că sunt într-adevăr Frank Wilkens!

— Am venit pentru a stabili identitatea dumatăle.

— Și cum vrei să faci asta, dacă nu mă cunoști?

— E destul să-mi răspunzi la o singură întrebare. Vrei?

— Pune-mi întrebarea.

- Cu mulți ani în urmă ai fost în Anglia, nu-i așa!
- Da, am fost.
- În ce oraș te-ai oprit mai multă vreme?
- La Londra.
- La cine?

Crestatul nu răspunse îndată, ci se uită lung la Bob Wilkens și la rându-l său îi puse și el o întrebare:

- Se pare că știi că am fost în Anglia?
- Da.

— Cine ești dumneata?

— Îți voi spune mai târziu. Deocamdată răspunde la întrebările mele. La cine ai stat la Londra?

— În sanatoriul profesorului Patrik Black.

El era!

Bob se uită la dânsul ca la o arătare din altă lume. Ce întâmplare misterioasă făcuse să găsească omul pe care-l căutase atâta vreme?

Totul i se părea un vis lui Bob Wilkens.

În sfârșit, avea să se dezvăluie taina a cărei dezlegare o căutase în zadar până atunci!

— Mă crezi acum că sunt Frank Wilkens? îl întrebă Crestatul, care se ridicase în picioare și se uita ținută în ochii lui Bob.

— Da, te cred.

— Acum spune-mi și dumneata cine ești. De unde cunoști povestea vieții mele?

— Sunt Bob Wilkens. Odinioară te-am căutat mult, m-am străduit din răspuțeri să dau de urma dumatăle, care m-a dus până la Londra, dar de acolo n-am putut merge mai departe, căci urma dumatăle se pierduse.

Fața întunecată a Crestatului se luminează.

— De ce m-ai căutat? îl întrebă el pe Bob Wilkens.

— Pentru Felicia... Ah, poate nici nu știi cine a fost Felicia de Martigny?

— Ba da, însă aud că spui „a fost”, dar ea mai este și acum.

Cu o mișcare bruscă Bob îl apucă de braț și cuprins de o emoție grozavă, întrebă cu voce înecată:

— Felicia trăiește?

— Da, trăiește și a regăsit-o pe mama ei.

— E adevărat ce spui?

— E tot atât de adevărat ca și faptul că e copila mea!

Bob îi dădu drumul și își duse mâna la frunte.

— Dumnezeuule atotputernic! exclamă el deznădăjduit. Felicia!... Felicia trăiește!... Și nu e sora mea!...

Era atât de zdruncinat, încât nemaiputându-se ține pe picioare, se duse spre pat unde se prăbuși.

Acum afla asta?... Acum când era prea târziu... când era legat de altă femeie pe care n-o iubea!

Își aduse aminte de telegrama poliției din Sidney, prin care i se adusesese la cunoștință moartea Feliciei... Putea oare să-l creadă pe omul acesta?

Bob Wilkens ridică încetul cu încetul capul, privirea lui se întâlni cu aceea a Crestatului, pe care îl întrebă:

— De unde știi că Felicia de Martigny mai trăiește?

— Fiindcă am văzut-o la Sidney.

— Dar am fost înștiințat că s-a rătăcit în munți, în pustiul de piatră, unde și-a găsit moartea.

— Nu, căci eu am salvat-o și mai târziu am dus-o la mama ei. Amândouă s-au întors apoi în Franța.

Vasăzică la Sidney o văzuse.

Acum nu mai încăpea nicio îndoială. Toate spusele acestui om se potriveau, așa că trebuia să fie adevărat și că era fiica lui.

Crestatul se apropie de Bob Wilkens și îi zise:

— Acum m-am încredințat că o mai iubești pe Felicia. Mi-a vorbit mult despre dumneata, despre dragostea nemărginită pe care ți-o poartă. Când am încercat să pătrund în biserică, am vrut să-ți spun că Felicia trăiește, am vrut să știi asta înainte de a păși la altar cu altă femeie, dar venisem prea târziu și n-am fost lăsat să intru.

— Da, ai venit prea târziu spre a salva fericirea noastră! oftă Bob Wilkens.

— Am vrut să salvez fericirea copilei mele, fără să mă mai gândesc ce nedreptate strigătoare la cer mi-a făcut tatăl dumitale. N-am vrut să mă răzbun împotriva fiului pentru vina tatălui. Voiam să te fac și pe dumneata fericit, de dragul fiicei mele.

— Doamne, dacă aș mai fi liber!... Cât de îngrozitoare sunt toate aceste întâmplări!

Copleșit de durere, Bob Wilkens își acoperi fața cu mâinile, ca să nu-l vadă Crestatul că plânge.

Și Crestatul era adânc mișcat.

Din deznădejdea grozavă de care era cuprins Bob, Crestatul putu să-și dea seama cât de mare era iubirea tânărului pentru Felicia. Destinul hotărâse însă ca Felicia să nu devină soția unui Wilkens și poate era mai bine așa.

Nu-i spuse nimic lui Bob pentru care se simți cuprins de o milă adâncă și punându-i mâna pe umăr cu o mișcare blândă, încercă să-l mângâie:

— Bob, sunt unchiul tău, așa că pot să-ți spun pe nume. Nu te lăsa doborât de durere și împacă-te cu gândul că Felicia e pierdută pentru tine.

— Să mă împac cu gândul acesta?!.. Crezi că îmi va fi cu putință?... Nu știi ce se petrece în sufletul meu!... Îmi vine să înnebunesc, să-mi sfâșii carnea de pe trup!... Aș vrea să fug de aici, să las tot și să mă duc la Felicia; dar sunt legat. Poți înțelege ce înseamnă asta pentru mine?!

Crestatul dădu din cap și răspunse cu un zâmbet amar:

— Pot să-mi dau bine seama de suferința ta, căci și eu am îndurat odinioară aceleași chinuri, atunci când tatăl tău în înțelegere cu acel ticălos de profesor Black, m-au închis într-o casă de nebuni.

Copleșit de amintiri dureroase, Crestatul începu să se plimbe agitat prin celulă și istorisi lui Bob Wilkens povestea atât de tristă a vieții lui, învinuindu-l pe Frank Wilkens.

— Numai din lăcomie tatăl tău m-a nenorocit, a nimicit viața mea și pe aceea a sărmanei Dolores de Martigny. Tot așa cum a distrus fericirea ta, a distrus-o și pe a noastră!

Bob nu-l întrerupse cu niciun cuvânt; îl ascultă cu luare-aminte și adânc mișcat, dându-și seama cât de mare și de îngrozitoare era vina tatălui său.

Își spunea tată, dar era cel mai mare dușman și dușman îi va rămâne întotdeauna, căci crima lui n-avea ispășire.

Când unchiul tăcu, Bob îi zise:

— Voi încerca să îndrept față de tine tot ce a greșit tatăl meu.

Crestatul clătină capul și răspunse:

— Nu vreau să duci și tu povara vinei tatălui tău.

— Dar ce să fac?

— Nimic. Deocamdată totul rămâne așa cum este.

Bob Wilkens scăpă din vedere cuvântul „deocamdată”, deși Crestatul îl spusese mai apăsător.

— În orice caz, de azi înainte să nu ne mai pierdem din vedere.

— Înainte de toate trebuie să scap de aici.

— De asta mă voi îngriji eu îndată și voi vorbi chiar acum cu comisarul. Apoi vom merge la mine spre a ne mai sfătui, căci sunt încă multe lucruri nelămurite. Totul a venit atât de neașteptat pentru mine, încât nici nu sunt încă în stare să înțeleg.

— Atunci du-te întâi să intervii ca să mi se dea drumul.

Bob Wilkens se ridică și părăsi celula pe care polițistul o încuie cu îngrijire, apoi îl conduse pe Bob iar la comisarul Elberton.

— Ei, mister Wilkens, ce-ai aflat? îl întrebă acesta.

— Arestatul nu e nebun, ci e într-adevăr un membru al familiei noastre, după cum a spus. A încercat să pătrundă în biserică, având să-mi dea o știre de însemnătate atât de mare, încât cununia n-ar fi avut loc, dacă o aflam la timp. Mai bine ar fi fost dacă oamenii de la poliție, l-ar fi lăsat să intre.

— Dacă e așa, regret mult că polițiștii au făcut exces de zel.

— Prin intervenția lor mi s-a făcut un rău care nu se mai poate îndrepta cu nimic și niciodată.

— Îmi pare nespun de rău de întâmplarea asta, mister Wilkens, zise comisarul Elberton.

Bob făcu un gest obosit.

— Nu fac nicio mustrare oamenilor dumitale, căci n-au putut ști despre ce este vorba. Dar acum cred că vei da îndată drumul rudei mele.

— Nefăcându-se vinovat de nicio faptă pedepsită de lege și nefiind nici nebun, nu există niciun motiv de a mai fi ținut arestat.

— Atunci te rog să iei îndată măsurile necesare pentru eliberarea lui, căci va merge cu mine.

Comisarul sună și spuse polițistului care intră să-l aducă pe arestat.

După câteva minute Frank Wilkens intră în biroul comisarului.

— Regret foarte mult că ai fost arestat din greșeală, îi zise Elberton. Mister Wilkens mi-a dat lămuririle necesare, așa că acum ești liber.

Bob Wilkens își luă rămas bun de la comisar și părăsi prefectura

împreună cu unchiul său.

— Acum mergem la mine, îi zise el Crestatului.

Acesta nu dădu niciun răspuns.

Bob merse câțiva pași înainte spre mașină, dar ajungând lângă aceasta și uitându-se înapoi, văzu că Crestatul dispăruse.

Ce însemna oare aceasta?...

Bob alergă înapoi, dar nu-l mai putu găsi, așa că fu nevoit să renunțe de a-l căuta mai departe.

Pesemne că unchiul său plecase, nevoind să mai aibă nimic de-a face cu cei din familia Wilkens, nici chiar cu dânsul.

— La fabrică, porunci Bob șoferului, dar pe drum se răzgândi și își schimbă ordinul: Nu, nu la fabrică; du-mă mai bine acasă.

În tulburarea de care era cuprins tot n-ar fi fost în stare să lucreze, așa că se hotărî să vorbească întâi cu mama lui, să-i povestească tot ce se petcuse.

206. Prea târziu

Pe când contele de Martigny povestea tuturor despre viața grea pe care o duc cei din Legiunea Străină și îi sfătuia pe tineri să nu cumva să se angajeze pentru un asemenea serviciu, pentru Karin Ryström era un adevărat chin să fie expusă privirilor curioșilor și să răspundă nenumăratelor lor întrebări.

Ar fi preferat să rămână pe tot timpul călătoriei în cabina ei și să nu vină în atingere cu oamenii. Dar contele de Martigny se împotrivi acestei dorințe și nu se despărți nicio clipă da dânsa.

În urma stăruințelor lui, Karin îi îngădui să îngrijească de dânsa.

Astfel zilele trecură foarte repede și se apropiară de Marsilia.

În curând vor ajunge la ținta călătoriei lor.

Contele de Martigny nu mai vorbea de nimic altceva decât de revederea lui cu Dolores.

Și Karin Ryström era fericită de a se putea întâlni iar cu Felicia.

Când își luase rămas bun de la dânsa la Sidney, nici n-ar fi visat că se vor revedea atât de curând.

După ce luară sfârșit formalitățile pentru revizuirea pașapoartelor și a bagajelor, contele și Karin Ryström plecară spre strada Estelle, la locuința contesei de Martigny, dar când ajunseră acolo, rămaseră

dezamăgiți, căci pe tabloul unde erau trecuți toți chiriașii, nu găsiră numele de Martigny.

Contele se informă îndată la portar, care îi răspunse morocănos că doamna Martigny se mutase cu câteva zile în urmă. După mai multă stăruință aflară în sfârșit amănunte precum și adresa lui Jean și a bătrânei Betty.

Fără a sta mult la îndoială, contele de Martigny și Karin Ryström plecară la Betty, care locuia acum în una din străzile înguste din cartierul portului.

Bătrâna se uită uimită la cei doi vizitatori străini.

— Bună ziua, scumpa mea Betty, strigă contele de Martigny bătrânei servitoare care odinioară îl purtase în brațe.

Apoi îi întinse amândouă mâinile și o întrebă:

— Nu mă mai cunoști?... Dar ai dreptate, a trecut atâta vreme de când nu ne-am mai văzut.

Îndată însă ce-i auzi glasul, o lucire de bucurie se ivi în ochii credincioasei bătrâne.

— Dumnezeuule sfinte, nu cumva ești?... Nu, nu, nu e cu puțință!... bâlbâi ea buimăcită.

Contele de Martigny îi cuprinse mijlocul, își apropie fața de a ei și îi zise voios:

— Ba da, Betty, e cu puțință!... Nu te înșeli...

— Axel!... Dumneata?... Tu ești, Axel?...

— Da, Betty, eu sunt, răspunse contele de Martigny, îmbrățișând-o și bătând-o cu dragoste pe umăr. Cum vezi, m-am întors iar acasă.

Betty clătină neîncrezătoare capul și se uită la dânsul cu îndoială.

— E cu puțință?!... Axel al nostru mai trăiește?... După douăzeci de ani s-a întors iar acasă?!...

Lacrimi de bucurie se prelinseră pe fața zbârcită a bătrânei și strângându-l cu putere la piept, zise:

— De ce n-ai scris nimic atâta amar de vreme? De ce ai plecat atunci în lume și nici nu te-ai mai sinchisit de Dolores?!... Totul ar fi fost altfel dacă ai fi rămas acasă...

Deodată bătrâna tresări, rămase încurcată și murmură:

— Doamne, am uitat cu totul că acum ești om în toată firea și că nu-mi mai este îngăduit să-ți spun pe nume!

Contele de Martigny o strânse la piept și îi zise prietenos:

— Lasă, buna mea bătrânică... spune-mi mai departe pe nume. Îmi face atâta plăcere și bucurie... îmi amintește de timpurile fericite ale copilăriei mele.

— Iartă-mă că te țin aici în fața ușii, se scuză ea. În prima clipă de bucurie am și uitat cu totul să te poftesc înăuntru.

Spunând aceste cuvinte, se uită spre Karin Ryström, care se retrăsese puțin deoparte și făcându-i contelui cu ochiul, îi zise încet:

— Frumușică nevastă ți-ai adus, scumpul meu Axel.

Apoi întorcându-se spre Karin adăugă:

— Fii bine venită, doamnă contesă...

Contele și Karin Ryström roșiră, neîndrăznind să se uite unul la altul și tânăra fată răspunse repede:

— Nu sunt soția contelui de Martigny, ci o tovarășă de suferință a Felicie...

Pentru a trece peste situația penibilă în care îi pusese vorbele bătrânei Betty, contele o luă pe aceasta de braț și pășind spre intrare, zise:

— Hai, Betty, să intrăm în casă și acolo îți vom istorisi tot. Și de la tine aștept să aflu multe.

Îndată ce fură în camera mică dar prietenoasă și confortabilă, începură să povestească fiecare ce avea pe inimă.

După câțva timp, veniră și Coțofană și Jean. Și de la ei contele de Martigny află că venise cu câteva zile prea târziu la Marsilia. Se uită zâmbind la toți și zise:

— Dacă e așa, atunci nu-mi rămână altceva de făcut, decât să plec după Dolores. Trebuie s-o găsesc, și afară de asta aș vrea să fac cunoștință și cu căpitanul Barnabe și cu Felicia. Tot n-am nicio meserie, un post nu voi putea găsi, așa că îmi voi încerca și eu norocul la vânătorii de balene. Poate Barnabe va avea nevoie de mine pe vaporul său și atunci vom fi cu toții împreună.

Bătrânul Jean socoti acest plan foarte bun și zise:

— Ai dreptate domnule conte. Dacă aș fi în locul dumitale, aș da și eu o raită prin mările acelea înghețate. Unde mai pun că Dolores va avea o bucurie nespus de mare când te va vedea. A plâns destul că nu mai știa nimic de dumneata.

Contele de Martigny își înălță trupul, ca și când ar fi vrut să-și măsoare puterile.

În clipa aceea zări fața întristată a tinerei suedeze și își putu da seama de ce se petrece în sufletul ei.

— Nu-ți fie teamă, draga mea prietenă, îi zise el spre a o mângâia și liniști. Înainte de a pleca după sora mea, te voi duce la părinții dumitale pe lângă care voi pune o vorbă bună să te primească iar în sânul familiei.

Bineînțeles nu-i spuse că prin ocolul pe care va fi nevoit să-l facă spre a o duce pe Karin Ryström acasă la părinții ei, va trebui să cheltuiască micile economii pe care le mai avea. Cu toate încercările grele prin care trecuse în anii din urmă, contele era încă cam ușuratic și dornic de aventuri.

Chiar dacă va trebui să-și cheltuiască toți banii în călătoria până la Stockholm unde locuiau părinții tinerei fete, Axel de Martigny nu se mai întrebă ce va face atunci și se încrezu mai departe în steaua lui bună.

Înainte de a-și urma drumul, voia s-o știe la adăpost pe mica lui prietenă.

Stătură încă multă vreme de vorbă, povestindu-și întâmplările prin care trecuseră și făurind planuri pentru viitor.

În sfârșit, Karin Ryström fu atât de obosită, încât abia mai putea ține ochii deschiși.

Bătrâna Betty o duse în odaia ei, unde o culcă în pat. Ea însăși va dormi pe o canapea care se mai afla în odaie.

Coțofană plecă la un restaurant unde avea să cânte la o petrecere, așa că bătrâna Betty mai găsi numai pe contele de Martigny și pe Jean, care zise:

— Acum am să-ți spun ceva, Betty. Socotesc că e bine să ne destăinuim domnului conte și să-i spunem despre cartea pe care am primit-o de la Londra.

Betty se învoi fără cea mai mică șovăire.

— Ai dreptate, Jean, răspunse ea. În felul acesta vom scăpa noi de răspundere.

Bătrânul își aprinse pipa, scoase câteva rotocoale de fum, apoi începu:

— Ascultă ce am să-ți spun, domnule conte, căci numai dumneata vei ști ce este de făcut ca să ieșim din încurcătură.

Îi povesti lui Axel de Martigny toată povestea cu jurnalul lui Frank

Wilkens și după ce Betty îl aduse, la un semn al lui, îl întinse contelui și încheie:

— Dacă vei da acum surorii dumitale această carte, nu va mai stârni furtuna pe care ar fi stârnit-o cu câteva luni în urmă. Acum s-a căsătorit și a încheiat cu trecutul. Inșă pentru Felicia va fi poate bine, dacă va afla povestea celor doi Wilkens.

Betty încuviință printr-un semn din cap, și adăugă:

— Și pentru noi va fi bine, dacă ne vom ușura sufletul de taina care ni-l apasă atât de greu.

Contele de Martigny începu să citească jurnalul și se adânci atât de mult în această lectură, încât nici nu se mai gândi la dormit.

O milă adâncă îl cuprinse pentru Dolores, dar și pentru nenorocitul bărbat căruia Frank Wilkens, regele automobilelor, îi răpise libertatea și îi nimicise fericirea întregii vieți.

După ce află toate acestea, dorea cu atât mai mult s-o revadă cât mai repede pe Dolores.

Nu se opri deci vreme îndelungată la Marsilia, ci a doua zi chiar porniră mai departe spre Stockholm, orașul natal al Karinei Ryström.

207. Un individ primejdios

Cu îndemânarea și priceperea înnăscută femeilor, Dolores și Felicia reușiseră să aranjeze cabinele destul de frumos, astfel că cei trei oameni se simțiră bine în ele.

Căpitanul Barnabe se împăcase cu gândul că avea să conducă acum și o balenieră.

De altminteri nădăjduia că nu va rămână toată viața pe acest vas și că va obține cu vremea comanda unui vapor-matcă și va putea agonisi o avere destul de frumușică, – căpitanii acestor vapoare primind o leafă mare și având parte la câștigul societății.

Cu echipajul său era foarte mulțumit

Toți erau oameni liniștiți și cuminți, pe care se putea bizui și cu care se înțelegea de minune.

Mai cu seamă pe bătrânul Vite Haevenson îl iubea mult, cum de altminteri și Dolores ținea la dânsul, căci îi amintea pe bătrânului Jean.

Pentru tot ce era în legătură cu conducerea vasului, căpitanul

Barnabe se sfătuia cu dânsul și îl ruga să-l instruiască în feluritele metode de a prinde balenele, deoarece el însuși era încă un novice în această meserie. Bătrânul îi dădu toate lămuririle și sfaturile cele mai bune și, de fapt, el era încă acela care conducea vasul.

De câte ori căpitanul urca pe puntea de comandă, Vite Haevenson stătea lângă dânsul. Tot așa se întâmplă și în ziua aceea, când amândoi statură de vorbă, discutând despre oamenii echipajului.

— Toți acei care sunt norvegieni, sunt oameni de treabă, zise bătrânul.

Barnabe îi aruncă o privire pătrunzătoare și îl întreabă:

— Vasăzică despre cehoslovac n-ai o părere tocmai bună?

— Vrei să vorbești de Cermak?

— Da.

— E un nemernic.

— Nici nu se potrivește cu ceilalți din echipaj.

— Toți îl ocolesc, căci nimeni nu vrea să aibă de a face cu dânsul.

Cu toate acestea el încearcă mereu să se apropie de ei.

— Tocmai faptul acesta îl face respingător. Eu m-am răstit la el chiar din prima zi când am pus piciorul pe bord, dar se pare că nu e supărat pe mine și îmi arată mereu o față zâmbitoare.

— Sub care ascunde poate pe cea adevărată.

— Și eu tot așa cred.

— E o fire întunecată, un om care trebuie să aibă un trecut urât.

— Nu știi nimic mai îndeaproape despre dânsul?

— Numai ceea ce am auzit. La Hammerfest își petrecea viața prin spelunci, cu femei ușoare. Mi se pare că e un mare vânător de fuste. De câte ori cobora pe uscat se îmbăta și începea să se laude. Întâi a spus că a fost sublocotenent de artilerie, apoi i s-a părut gradul pesemne prea mic și s-a avansat singur la locotenent. Într-o zi, când era beat mort, a povestit unui birtaș că în timpul războiului a trădat inamicului pozițiile artileriei țării sale, că a fost adus în fața consiliului de război și condamnat la închisoare pe viață. Doi ani a fost închis, apoi a izbucnit revoluția și așa a scăpat. Se laudă că a jucat un rol mare în timpul revoluției, dar mie îmi vine să cred mai curând că s-a îndeletnicii cu hoții, căci de așa ceva îl cred în stare.

— Atunci trebuie să fie un om primejdios.

— Se prea poate. Un singur lucru trebuie însă să recunosc: e un

harponier minunat. Fiecare lovitură a lui își nimerește ținta.

— E bine că are măcar această însușire.

— De rest nici nu trebuie să ne sinchisim. N-avem decât să-l ținem la distanță și atâta tot.

— Totuși când ne vom întoarce la Hammerfest, voi ruga direcțiunea să ne dea un alt harponier.

Tot timpul cât vaporul era în cursă și până când începea vânătoria de balene, Cermak își petrecea timpul lenevind pe bord, fumând o țigară după alta, încercând să facă glume cu marinarii care însă nici nu-l luau în seamă, sau ațâțând câinii de sanie care erau pe bord și serveau pentru aducerea proviziilor de la diferitele stațiuni unde se oprea vasul.

De multe ori venea și Felicia pe punte, căci îi plăcea să privească întinderea nemărginită a mării și în tăcerea solemnă să-și depene firul gândurilor triste. De câte ori o zărea Cermak o privea cu ochi lacomi și încerca să se apropie de dânsa, spre a începe o conversație. Dar niciodată nu-și atingea ținta.

Tot astfel se întâmplă și în ziua aceea.

Felicia își căutase un loc la prora vaporului, unde să fie mai singură, când Cermak se apropie de dânsa cu un zâmbet dulceag și lingșitor.

— Bună dimineața, domnișoară, îi zise el. Frumoasă zi, nu-i așa?

Fata nu-i răspunse.

Cehoslovacul veni și mai aproape, se rezemă de parapet și o privi obraznic drept în față.

— De ce te porți cu atâta nepăsare și dispreț cu mine? continuă Cermak. Cu toți ceilalți din echipaj ești prietenă, numai cu mine nu... Ce ți-am făcut?... Am fost atât de bucuros când ai venit pe bord. Credeam că s-a isprăvit cu plictiseala, mă așteptam la...

Felicia se ridică de la locul ei și întorcându-i spatele, plecă. Lângă ea mergea unul din câini, care se alipise în chip deosebit de fată și o însoțea la fiecare pas.

Abia se depărtă, când auzi câinele scheunând. Întorcându-se repede, văzu cum cehoslovacul lovea câinele eu piciorul.

Indignată, se răsti la el:

— Ce ți-a făcut câinele?... De ce îl bați?

Cermak rânji într-un chip dezgustător.

— Spune-mi întâi ce ți-am făcut eu, de te porți atât de urât cu mine? întrebă el, ironic.

Felicia se depărtă repede, luând câinele cu dânsa și fără să-l învrednicească pe Cermak măcar cu un singur cuvânt.

Foarte iritată se întoarse în cabina unde se aflau Dolores și căpitanul Barnabe.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă mama ei, văzându-i tulburarea.

Felicia îi povesti ce se petrecuse și încheie cu cuvintele:

— De câte ori urc pe punte, individul ăsta scârbos se ține după mine, mă urmărește pas cu pas.

Căpitanului Barnabe i se umflară vinele pe frunte și ridicându-se, zise:

— De data asta mă voi răfui cu nemernicul acesta și am să-l pun la locul lui o dată pentru totdeauna.

Dolores vru să-l oprească, dar Barnabe ieși din cabină.

Pe când urca scara, se întâlni cu bătrânul Vite Haevenson, care tocmai venea să-l caute.

— Căpitane, cea dintâi balenă ai fost văzută adineauri. Acum poate începe vânătoarea.

— Întâi am o răfuială cu Cermak.

— Știu pentru ce, căci am văzut și eu cum o plictisește pe domnișoara Felicia și cum a bătut câinele fără ca acesta să-i fi făcut ceva. E o adevărată fiară, dar deocamdată lasă-l în pace, căci altfel nu-și va face datoria la harpon. Vino mai bine să vezi balena. Pare să fie o dihanie de vreo sută de mii de kilograme, pe care face să punem mâna.

— Bine; cu Cermak pot să mă răfuiesc și mai târziu. Dar vreau să chem și pe soția mea și pe Felicia, să vadă și ele balena și cum se vânează.

Căpitanul Barnabe se mai întoarse o dată în cabină și chemă pe Dolores și pe Felicia care îl urmară pe punte.

Câtva timp nu putură zări balena și o văzură abia după ce bătrânul Vile Haevenson le arătă direcția în care se afla. Animalul se juca în apă; aici sărea ba într-o parte, ba într-alta, aici se lăsa afund, ca să apară iar la suprafață, făcând să țâșnească apa în juru-i, ca dintr-o fântână arteziană.

Fără a mai aștepta ordinul, Cermak și pregătise tunul mic cu care aruncau cangea de prins.

Vânătoarea începu și fără a pierde balena din ochi, căpitanul dădea ordinele trebuincioase pentru a ține vasul pe urma lui.

Bătrânul Vite Haevenson își luase locul la cârmă și conducea vasul cu o îndemânare vrednică de toată admirația.

Ajunseră până la o depărtare de câteva sute de metri de balenă, când aceasta își dădu seama că e urmărită și o luă la fugă.

Bătea cu putere apa cu coada și se depărta cu mare iuțeală.

— Toată viteza înainte! comandă căpitanul Barnabe.

Deodată o altă balenă ieși la suprafața apei în apropierea vasului.

În aceeași clipă Cermak își îndreptă tunul spre ea, se auzi o bubuitură înfundată, cangea zbură cu iuțeala fulgerului și se înfipse în coapsa balenei.

Îndată apa se făcu roșie în jurul balenei, apoi începu lupta.

Balena se cufundă repede și Cermak dădu drumul frânghiei de care era legată cangea. Animalul încercă să fugă.

— Băgați de seamă! strigă cehoslovacul.

Se simți o smucitură puternică, apoi vasul fu târât repede înainte ca de o putere nevăzută. Frânghia se desfășurase toată și balena trăgea după dânsa micul vas.

Căpitanul Barnabe se plecă spre tubul acustic și strigă în sala mașinilor:

— Stop! Înapoi cu toată puterea.

Viteza se încetini și puterea mașinilor începu să lupte cu aceea a monstrului. Acesta părea să fie învingător căci tot mai trăgea vasul după dânsul.

Dolores se înfioră și întreabă plină de îngrijorare:

— Dar balena nu moare îndată după prima lovitură?

— Nu. Lovitura de moarte i se poate da numai după ce e istovită de puteri și o putem trage aproape de vas.

Încă o oră trecu și lupta cu balena tot mai dura. În sfârșit, macaralele începută să lucreze și traseră spre vapor balena obosită, iar vasul se opri în loc.

Era un adevărat monstru, lung de vreo douăzeci și cinci de metri.

Cehoslovacul luă o pușcă și descărcă un glonț în balenă, care se mai zbătu de vreo câteva ori, apoi rămase nemișcată la suprafața apei.

O barcă fu lăsată în mare, câțiva marinari legară balena cu lanțuri spre a putea fi remorcată și dusă astfel la vaporul-matcă.

Căpitanul Barnabe se întoarse spre Vite Haevenson care se urcase pe puntea de comandă și-l întrebă:

— Ce zici? Să ne întoarcem îndată, spre a preda vânatul?

— Încă nu. Să prindem întâi și cealaltă balenă.

— Vom mai putea pune mâna pe ea încă astăzi?

— Dacă nu astăzi, atunci în altă zi. Dar în niciun caz nu trebuie lăsată să scape, căci e mai mare ca asta.

După ce balena prinsă fu legată bine, vasul își continuă drumul, ținând mereu cursul spre miazănoapte.

Căpitanul Barnabe nici nu se gândi să-l ierte pe Cermak de muștrarea pe care avea de gând să i-o facă, așa că îl chemă în cabina lui. Cehoslovacul veni, cu surâsul lui obișnuit pe buze și zise cam ironic:

— M-ai chemat spre a-mi aduce laude pentru buna lovitură care am dat-o balenei, domnule căpitan?

— Nu, căci era datoria dumitale s-o faci, și dacă n-ai fi bun pentru așa ceva, nici n-ai avea ce căuta pe acest vas. Am observat însă că ai urmărit-o pe fiica mea și când ți-a întors spatele, ți-ai descărcat furia asupra câinelui.

Căpitanul Barnabe se apropie de el, îl privi ținând în ochi, apoi continuă:

— Te sfătuiesc să-ți cauți de treburile dumitale și să lași fata în pace. Dacă voi vedea sau voi afla că încerci să te apropii iar de dânsa, atunci te voi închide. M-ai înțeles? Mi se pare că ai prea mult timp liber, așa că de azi înainte ai să faci serviciul pe punte împreună cu ceilalți marinari și vei prelua veghea la cârmă.

— Asta nu face parte din îndatoririle mele, căci sunt harponier, răspunse Cermak răstit. Și în ce privește pe fiica dumitale...

— Taci! ți-pă căpitanul Barnabe, a cărui mânie nu mai cunosc margini, văzând obraznicia cehoslovacului. Vrei să te supui ordinului meu și să faci serviciul așa cum ți-am spus?! Dacă te împotrivești, te voi pune în lanțuri, căci cu oameni de teapa dumitale isprăvesc repede.

— Uită că am fost ofițer, domnule căpitan.

— Un trădător ai fost și nimic altceva!

— Cine ți-a spus asta?

— Oricine mi-ar fi spus-o, ajunge că știu tot despre dumneata; în orice caz știu destul, pentru a te prețui cum trebuie.

Cehoslovacul nu mai răspunse nimic, ci îi întoarse spatele și părăsi cabina căpitanului.

Așadar războiul fusese declarat.

Acest căpitan Barnabe să bage bine de seamă! Cermak nu va uita că-l făcuse trădător și va ști să se răzbune pentru această jignire, când va veni timpul. Iar în ce-o privește pe fiica lui, va găsi calea să-i scoată din cap mândria ei prostească.

Bine, dacă voia căpitanul așa, va face și serviciul la cârmă, dar va vedea încotro va duce vasul!

Pe măsură ce înaintau spre miazănoapte, frigul devenea tot mai simțitor. Șederea pe punte nu mai era deloc plăcută, căci uneori termometrul arăta douăzeci și chiar douăzeci și cinei grade sub zero. Apa aruncată de valuri pe punte învăluia vasul într-o coajă de gheață.

Nici a doua, nici a treia zi nu se putură apropia destul de balena pe care o urmăreau, spre a-i putea da lovitura.

În sfârșit, căpitanul Barnabe zise:

— Măine vom mai face o ultimă încercare pentru a o prinde. Dacă nu vom reuși, atunci ne întoarcem. Trebuie să ajungem iar la vaporul-matcă: întâi pentru a preda balena pe care am vânat-o, apoi pentru a lua noi provizii, căci ale noastre sunt pe sfârșite.

În ținutul unde se aflau acum, cârmaciul trebuia să fie cu mare băgare de seamă, căci în fiecă clipă le ieșeau în cale sloiuri mari de gheață.

Noaptea sosi, fără ca echipajul să fi putut pune mâna pe balenă, așa că Barnabe dădu ordinul:

— Întoarce!

În apropierea barierei de gheață vasul întoarse și la cârmă se afla cehoslovacul Cermak.

Restul echipajului se retrăsese în cabine. Cermak se afla singur pe punte și pentru câteva ceasuri conducerea vasului era în mâna lui.

Acesta era prilejul pe care îl așteptase.

208. Răzbunarea disprețuitei

În timpul care se scurse între logodna și nunta lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham, barometrul din casa Drof arăta mereu a furtună.

Bătrânul Drof era disperat și nu mai știa ce să facă pentru a restabili liniștea și pacea în casa lui.

Ethel ocăra și blestema ca o nebună și jură că se va răzbuna pe Bob Wilkens.

Primul lucru pe care-l făcu, fu că spuse tatălui ei să-l invite pe Gaston Moulinet la New-York și să-i dea a înțelege că ea e dispusă să primească cererea lui în căsătorie.

Logodindu-se cu domnul de Moulinet, nădăjduia să-i arate lui Bob că nici nu se mai sinchisea de el.

Totuși această satisfacție nu-i era de ajuns.

Bob trebuia să simtă mai adânc răzbunarea ei, așa că se hotărî să-i chinuiască prin toate mijloacele, atât pe el cât și pe Hariett Crosham, care îndrăznise să-i răpească și să-l atragă în mrejele ei.

Ethel Drof o ura de moarte pe tânăra fată.

Prin spionii ei, Ethel Drof aflase că serbarea nunții suferise o tulburare din pricina înrăutățirii sănătății lui Frank Wilkens și că Bob și mama lui fuseseră nevoiți să vegheze la căpătâiul bolnavului în noaptea nunții.

Această știre o bucură foarte mult.

A doua zi, după ce află că Hariett este încă în casa părintească, Ethel Drof plecă la vila președintelui Crosham.

În sinea ei se bucura de expresia de nemulțumire care se arătă pe fața doamnei Crosham și a fiicei sale, cărora vizita domnișoarei Drof nu le era defel binevenită.

Dar Ethel Drof jucă comedia cu o artă desăvârșită. Alergă cu brațele deschise spre Hariett și o felicită cu o cordialitate prefăcută.

Întâmplarea făcu ca doamna Crosham să fie chemată în altă odaie, așa că Ethel Drof rămase singură eu Hariett.

Pentru Ethel prilejul acesta era binevenit, căci va putea să-și arunce săgețile otrăvitoare pe care le pregătise.

Luă loc pe un scaun lângă Hariett și începu:

— Credeam că te voi găsi în noua duminică locuință, domnișoară Crosham... Ah, iartă-mă, acum trebuie doar să-ți spun doamna Wilkens, continuă Ethel cu un zâmbet ironic.

Hariett îi aruncă o privire pe sub gene și răspunse cu băgare de seamă:

— Nu ne-am mutat încă în vila noastră, domnișoară Drof. Cred că astăzi ne vom putea duce acolo.

— Am aflat de la noul intendent al casei dumneavoastră, că tânărul dumitale soț a petrecut toată noaptea la spital, la căpătâiul tatălui său.

— Așa este. Starea domnului Wilkens e foarte îngrijorătoare și medicii au sfătuit atât pe soacră-mea cât și pe soțul meu să rămână în apropierea bolnavului.

— A fost o lovitură grea pentru dumneata, nu-i așa?

— În asemenea împrejurări, omul trebuie să se supună destinului.

— N-ar trebui să vorbești așa, dragă doamnă Wilkens, o întrerupse Ethel Drof cu aprindere. Dacă aș fi fost în locul dumitale, nu mi-aș fi lăsat bărbatul să plece de lângă mine.

— Am încercat tot ce mi-a stat în putință pentru a-l reține pe Bob, dar străduințele mele au rămas zadarnice.

— Ei da, ce să faci!... Așa sunt bărbații!... Starea bolnavului e într-adevăr atât de rea?

— Medicii au spus că e foarte îngrijorătoare.

— În locul dumitale, dragă Hariett, aș privi altfel întâmplarea de ieri noapte, care dă de bănuir.

Hariett sări agitată de pe scaun și strigă:

— Vrei să spui cu asta că Bob s-a înțelea cu medicii să-l cheme de lângă mine?

— Ai ghicit, Hariett!... Asta e bănuiala mea.

— Ar fi o infamie din partea lui Bob!

— Bărbații sunt în stare să facă orice, dragă Hariett, continuă Ethel Drof foarte calm. Aș putea să-ți spun multe în privința asta.

Cu privirea speriată Hariett se uită la Ethel Drof și întreabă:

— Multe... despre Bob?

— Și despre el... da... și despre Bob Wilkens știu multe pe care nu le știi dumneata. Dar în clipa aceasta nu mă gândeam la Bob, ci la alte experiențe pe care le-am avut cu bărbații. Dumneata ești încă prea tânără, dragă Hariett, cunoști prea puțin oamenii, așa că habar n-ai ce se petrece în lume și cât de răi sunt bărbații.

Hariett își apăsă mâinile pe piept, se îngălbeni la față și respiră anevoie. În cele din urmă întreabă:

— Dar ce e cu Bob Wilkens, domnișoară Drof? Te rog spune-mi și mie.

Ethel Drof făcu un gest de împotrivire.

— Nu, draga mea, de ce să-ți amărăsc sufletul?...

Dar Hariett stăruie cu însuflețire:

— Nu te las... acum trebuie să-mi spui tot... Nu-ți este îngăduit să-mi ascunzi ceva. Bob are pe alta?

— Ți-ai închipuit cumva că ești cea dintâi sau singura pe care o iubește Bob Wilkens? Întrebă Ethel Drof cu răutate.

Hariett se prăbuși pe scaun și ochii i se umplură de lacrimi. Le șterse însă repede și începu să râdă.

— Nu, atât de nebună nu sunt să cred așa ceva.

— Cu noi, prințese ale dolarului, bărbații se însoară numai pentru bani, adăugă Ethel Drof, apăsând asupra fiecărui cuvânt. Nu trebuie să ne facem iluzii că suntem luate din dragoste și trebuie să ne deprindem cu gândul acesta, draga mea Hariett.

— Negreșit!... În privința asta sunt lămurită demult, minți Hariett, străduindu-se din răspuțeri să-și ascundă tulburarea.

Ethel Drof continuă pe un ton nepăsător:

— Când m-am întâlnit cu familia Wilkens în Franța, am crezut că se vor rupe toate legăturile între tată și fiu, căci bătrânul Wilkens nu era deloc mulțumit că Bob se îndrăgostise de o franțuzoaică blondă și frumoasă, pe care voia s-o ia cu tot dinadinsul în căsătorie. Au avut loc neînțelegeri și certuri violente între tată și fiu. Dar acum, când întreprinderile Wilkens erau pe pragul falimentului, Bob pare să se fi răzgândit. O dovadă e căsătoria grabnică cu dumneata.

— Și ce s-a făcut cu fata aceea din Franța, întrebă Hariett. Bob s-a despărțit pentru totdeauna de dânsa?

Ethel Drof dădu din umeri cu îndoială.

— Asta ar trebui să-l întrebi pe dânsul, dragă Hariett.

— A iubit-o mult, nu-i așa?

— Dacă n-ar fi iubit-o atât de mult, nu s-ar fi certat atât de rău cu tatăl său. N-am crezut niciodată că Bob va renunța la această fată și n-aș fi socotit cu puțință că se va supune atât de repede dorinței tatălui său de a se căsători cu o fată bogată...

Cu spaimă prefăcută, Ethel Drof se opri din vorbă, își duse mâna la gură ca și când ar fi vrut să împiedice cuvintele de a mai ieși, dar în

sinea ei triumfa, căci săgeata otrăvită își atinsese ținta.

În ochii sărmanei Hariett se ivi o străfulgerare de mânie și indignare. Izbucnind într-un râs amar, ea întrebă:

— Vasăzică lumea crede că Bob Wilkens m-a luat numai pentru zestrea mea cea mare, pe mine care trec în ochii tuturor ca bolnavă de moarte?!

— Același lucru va spune lumea și despre mine, dragă Hariett, răspunse Ethel Drof cu un ton ipocrit. Eu însă, mă voi sinchisi prea puțin de vorbele lumii și te sfătuiesc să nu lași să ți se tulbure fericirea cu astfel de palavre.

Înciudată, Hariett ridică repede capul și răspunse, imitând tonul domnișoarei Drof:

— Ai dreptate, dragă Ethel, nu mă voi sinchisi de palavrele lumii.

Ethel Drof îi luă mâna și o mângâie.

— Ar fi bine să ne vedem cât mai des, draga mea Hariett, să devenim prietene bune și să ne mângâiem una pe alta că noi prințesele dolarului suntem osândite a fi lipsite de dragoste... Sper că ne vom revedea cât de curând.

Hariett dădu din cap și răspunse:

— Îmi va face mare plăcere să te văd cât mai curând la mine, dragă Ethel.

Aceste cuvinte fură spuse numai de politete, însă Ethel Drof trecu asta cu vederea, ținând să aibă cât mai deseori prilejul de a o ațâța și mai mult pe Hariett împotriva lui Bob Wilkens.

Prima lovitură îi reușise de minune.

Îndată ce rămase singură, Hariett izbucni în plâns și încleștă pumnii. Fața îi căpătă o expresie stranie și în ochii ei se ivi o lucire de ură. Nu se mai putea gândi la nimic altceva, decât la cuvintele domnișoarei Drof. Acum știa de ce ieri Bob avea gândurile în altă parte și bănuia de ce faptul că fusese chemat la căpătâiul tatălui său, îi fusese atât de binevenit.

Bob n-o iubea pe dânsa, ci era chinuit de dorul după fata cea blondă din Franța!

Și ea, nebuna, îi dăruise toată dragostea ei, îi arătase cât de mult îl iubește!

Deodată nu mai avu răbdare să rămână acasă. Voia să vorbească numaidecât cu Bob, așa că plecă la fabrică.

209. Ticăloșia unui nemernic

La miezul nopții Cermak ar fi trebuit să fie schimbat de la postul său, dar lucrurile nu ajunseră până acolo, căci...

Pe bordul vasului „W 23” toți dormeau. De veghe erau numai cehoslovacul și mecanicul.

Vaporul își urma regulat cursul, însă... nu spre miazăzi, cum ordonase căpitanul Barnabe, ci spre miazănoapte.

Cu mare îndemânare, Cermak cârmi vasul printre ghețarii tot mai numeroși, înaintând mereu spre coasta Groenlandei.

Marinarul Willborg, care avea să-l schimbe pe Cermak, se și sculase din patul său, când, deodată, se simți o lovitură îngrozitoare care zgudui tot vasul.

În clipa următoare toți fură în picioare.

— Ne-am lovit de ceva!

— Pesemne de vreun ghețar mai mare!

— Nu, căci stăm pe loc!

Îmbrăcați în grabă, toți alergară pe punte, împreună cu ei și căpitanul Barnabe și Vite Haevenson.

— Ce s-a întâmplat?

Întrebarea era de prisos, căci toți văzură numaidecât ce se întâmplase.

De jur-împrejur numai gheață și în fața lor un canal îngust în care vasul intrase cu prora și rămăsese prinsă.

Cum se putuse întâmpla așa ceva? Doar luaseră cursul spre miazăzi și ar fi trebuit să fie departe de zona primejdioasă?!

Căpitanul Barnabe se uită spre cârmă, unde îl zări pe cehoslovac stând nepăsător și cum i se păru, zâmbind ironic.

Barnabe fu cuprins de o mânie fără margini și dintr-o singură săritură fu lângă Cermak.

— Ție îți datorăm asta, ticălosule!... Na, ține drept răsplată! zbieră căpitanul la cehoslovac și nemaiputându-se stăpâni, ridică pumnul și îl lovi cu atâta putere, încât nemernicul se prăbuși la pământ, unde rămase ca mort.

În felul acesta căpitanul Barnabe își descărcă furia, se mai potoli, dar în schimb fu cuprins de grija pentru vapor.

- Vite Haevenson! strigă el.
- Ce e, căpitane?
- Ce să facem pentru a scăpa de aici?
- Să ne întoarcem.

Căpitanul Barnabe arată spre Cermak și porunci unor marinari:

— Întâi puneți-l pe ticălosul ăsta în lanțuri și închideți-l la loc sigur.

Câțiva oameni se repezără la cehoslovac, îl ridicară de jos, apoi îl aruncară pe scara care ducea înlăuntru vasului.

Căpitanul Barnabe împreună cu Vite Haevenson urcară pe puntea de comandă unde căpitanul dădu câteva ordine în sala de mașini și elicea începu să se învârtască din nou.

Se simți o smucitură, prora se desfăcu din încheștarea ghețurilor și vasul porni înapoi. Dar deodată se auzi de la pupa strigătul:

— Opriți, opriți...

— Oprește! strigă și Barnabe prin tubul acustic în sala mașinilor, dar era prea târziu..

Un ghețar mare pătrunsese în canalul îngust și îl închisese.

La pupă se auzi un pâraie puternic, apoi se simți o a doua lovitură grozavă de care se cutremură întreg vasul.

Cârma se rupsesse și elicea fusese sfărâmată de o bucată mare de gheață.

Marinarii rămaseră cuprinși de groază și căpitanul Barnabe se uită, înspăimântat, la Vite Haevenson.

— Acum suntem prinși de-a binelea!

— Canalul va îngheța și atunci nu vom putea scăpa fără ajutor străin. Se poate chiar întâmpla ca vasul întreg să fie zdrobit, dacă nu va putea ține piept presiunii gheții.

Cei de pe punte nici nu simțeau frigul îngrozitor al nopții polare, căci primejdia făcea să le clocotească sângele în vine.

— Trebuie să trimitem numaidecât o radiogramă și să cerem ajutor.

Bătrânul Vite Haevenson dădu din cap.

— Da, trebuie să cerem să fim scoși de aici și duși în portul cel mai apropiat. Eu mă duc să vorbesc cu radiofonistul. Dumneata stabilește poziția în care ne aflăm, apoi vino după mine în cabină.

Când coborâră de pe puntea de comandă, zăriră pe radiofonist printre ceilalți marinari și Vite Haevenson îi strigă:

— Hai repede, Torsten, trebuie să trimiți o radiogramă.

Acesta îi urmă.

Căpitanul intră în cabina lui să cerceteze harta. Dolores veni și ea în cabină și văzând fata palidă a lui Barnabe, îl întrebă speriată:

— S-a întâmplat ceva vasului?

— Suntem prinși între ghețuri.

Vru să-i dea mai multe lămuriri, dar deodată bătrânul Vite Haevenson și Torsten se năpustiră în cabină și strigară:

— Căpitane, stația de radio e distrusă!

Lui Barnabe îi trebuiră mai multe clipe până când fu în stare să prindă cu mintea această veste grozavă.

În sfârșit zise cu voce înecată:

— Dacă e așa, nu suntem numai prinși da ghețuri, dar orice legătură e tăiată cu restul lumii.

— Și asta trebuie să fie o ispravă a cehoslovacului!

— Ar trebui să facem o gaură în gheață și, să-l înecăm pe acest ticălos! – strigă radiofonistul înfuriat. Pesemne că a lucrat pe când eram sus pe punte. Doamne, de l-aș fi prins asupra faptului!...

— Dar cum a putut să facă asta?... Doar am ordonat să fie pus în lanțuri?

— N-a fost legat îndată, căci s-a prefăcut leșinat și nici lanțurile nu erau la îndemână, așa că rămăsese să fie încătușat mai târziu.

— Nenorocirile se țin lanț de noi, suspină Barnabe. Și totul s-a întâmplat numai din vina acestui nelegiuit!

Dolores se uită la soțul ei și zise:

— Te-am prevenit să nu ți-l faci dușman. Acum s-a răzbunat într-un chip îngrozitor.

Barnabe dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Așa este!... Dar cui i-ar fi putut trece prin gând așa ceva?...

Deodată se auziră pași grăbiți pe scară, ușa cabinei fu deschisă și înăuntru se năpusti timonierul Klüven.

— Căpitane, harponierul a fugit! strigi el agitat.

— A fugit?!

— Da, cu schiuri. L-am văzut dispărând în ceață. Pușca a luat-o cu dânsul și fără îndoială că a luat și provizii.

— Să-l ia dracul!... De ce nu l-ați păzit mai bine?

— Nimănui nu i-a trecut prin gând că așa ceva ar fi cu putință.

Afară de asta toți eram zăpăciți de cele întâmplate cu vasul.

— Bine, lasă acum asta, căci nu mai avem ce face.

— Să-l urmărim?

— Cred că n-ar avea niciun rost.

— Ba da, căci dacă pornim cu câinii pe urma lui, îl prindem.

— Și dacă vă veți apropia de dânsul, va trage în voi. Nu, lăsați-l dracului! Nu vreau să vă primejduiți viața pentru un ticălos ca ăsta.

Timonierul vru să plece, dar căpitanul Barnabe îl opri.

— Rămâi și dumneata aici, Kliven, să noi sfātuim ce e de făcut.

Dolores părăsise cabina, ca să-i spună și Feliciei grozava veste. Nu putu însă să-i descrie nenorocirea în toată grozăvia ei, căci nici ea nu știa încă ce mare era primejdia în care ea aflau.

— Ei prima noastră călătorie și a trebuit să se întâmple așa ceva. Se pare că nenorocirea ne urmărește pas ca pas. Primim lovitură după lovitură și situația în care ne aflăm devine din ce în ce mai rea.

Felicia primi știrea destul de liniștită.

— Ai dreptate, mamă. Se vede că n-avem noroc, totuși un trebuie să ne pierdem speranța. N-am fost și eu în primejdii din care credeam că nu mai există scăpare și totuși am fost salvată?!!

Felicia vorbea atât de liniștită, fiindcă nu mai prețuia viața. Cu toată tinerețea ei, era obosită și dezamăgită, căci pierduse nădejdea în fericire.

În timpul acesta bărbații se sfātuiau în cabina căpitanului.

— Cred că nu e cu putință să scăpăm noi singuri de aici? întrebă el pe cei doi bătrâni.

— Asta e exclus, răspunse cârmaciul.

— Dar pe ce cale să cerem ajutor?

— Unul din noi trebuie să plece cu sania cu câini de-a lungul coastei până la stația cea mai apropiată.

— Dar e departe.

— Vreo sută de kilometri, poate și două sute.

— Atunci e nevoie de multe zile pentru a ajunge acolo.

— Poate să treacă și săptămâni.

— Și ce se face între timp, cu vasul?

— Rămâne mai departe prizonierul ghețurilor.

— Dar echipajul?

— Trebuie să rabde până când ne vine ajutor de undeva. Dacă însă

presiunea gheții va fi prea mare, va sfărâma vasul și atunci vom fi nevoiți să-l părăsim și să facem tabăra afară pe gheață.

— Frumoase perspective!

— Ce e mai rău, e faptul că mai avem numai foarte puține provizii pe bord. Nu cred să fie mai mult decât pentru o săptămână.

— De aceea trebuie să luăm cât mai repede o hotărâre, căci dacă ni se va putea da un ajutor, acesta să nu vină prea târziu. Voi pleca deci, chiar în noaptea aceasta cu sania cu câini.

— Dumneata, căpitane?

— Eu sunt cel mai indicat.

— Lasă-mă să plec eu, domnule căpitan, sa oferi Klüven. Sunt născut și am crescut în ținuturile acestea, am îmbătrânit aici și știu să conduc sania și frigul îl îndur mai ușor decât dumneata.

— E datoria mea să plec cel dintâi și de la aceasta nu mă va putea abate nimeni și nimic. Du-te, dragă Klüven, și pregătește tot pentru plecare. Între timp mă voi îmbrăca și voi lua tot ce-mi trebuie.

— Dacă vrei să pleci cu tot dinadinsul, atunci nu mă mai împotrivesc, nu mai spun nimic.

Klüven ieși, așa că Barnabe rămase cu bătrânul Vite Haevenson și radiofonistul.

— Trebuie să mergi mereu spre sud-vest, căpitane. Și vei ajunge pe drumul cel mai scurt la o stație, îl sfătui bătrânul cârmaci.

Radiofonistul, un norvegian încă tânăr și zdravăn, căruia i se citea pe față curaj și hotărâre, se rugă:

— Ia-mă și pe mine, domnule căpitan. În doi vom merge mai bine și dacă se întâmplă ceva, unul îl va putea ajuta pe celălalt.

— Îți mulțumesc, Torsten, dar în împrejurările de față, unul singur merge mai repede, deoarece câinii vor avea de dus o greutate mai mică. Viteza e condiția principală dacă vrem că avem ajutor neîntârziat.

— Dar dumneata nu știi cum să conduci câinii, așa că poți să-l iei liniștit și pe Torsten, îi zise Vite Haevenson.

Barnabe nu se lăsă însă înduplecat nici de bătrânul cârmaci, ci se duse în cabina lui spre a se îmbrăca pentru plecare.

Înainte de toate totuși trebuia să-i spună și soției lui ce hotărâre luase. Îi vorbi deci și zise că nu e deloc primejdioasă călătoria, dar Dolores auzise de multe ori că nenumărați oameni pieriseră în

împărăția ghețurilor, așa că te înspăimântă la auzul știrii.

— Vrei să ne părăsești, Mihail? întrebă ea îngrijorată.

— Nu vreau, ci sunt nevoit s-o fac.

— Lasă pe altul să plece pentru a aduce ajutor.

— Ca să mă cruț pe mine?... Așa ceva nu-mi poți cere.

Cu lacrimi în ochi îl rugă să rămână, dar hotărârea lui rămase nestrămutată.

— Și dacă nu te vei mai întoarce?

— Te vei mângâia cu gândul că am căzut victimă a datoriei.

— La noi nu vrei să te gândești defel?

Barnabe o strânse la piept, o sărută și se rugă:

— Mi-ai spus că-mi vei fi întotdeauna o tovarășă de viață bună și credincioasă. Peste cel mult o săptămână mă voi întoarce și voi aduce ajutorul de care avem nevoie spre a scăpa de aici.

Barnabe se îmbracă într-o blană mare de focă, își pase o căciulă pe cap și mânușile în mâini.

Apoi se întoarce iar spre Dolores și îi zise:

— Rămâi cu bine, iubita mea.

O sărută cu dragoste adâncă, pe urmă se duse cu dânsa la Felicia, ca să-și ia și de la ea rămas bun.

Cele două femei ținură să iasă și ele și-l însoțiră până afară pe gheață, unde aștepta sania gata de plecare. Timonierul încărcase în sanie destule provizii, un sac pentru dormit și lemne pentru foc.

Tot echipajul se adunase în jurul saniei.

Căpitanul Barnabe se apropie de bătrânul Vite Haevenson și îi zise:

— Cât timp voi lipsi, vei avea dumneata comanda vasului. În paza dumitale o las și pe soția și pe fiica mea. Ai grijă de ele și ocrotește-le.

— Poți să te bizui pe mine, căpitane, răspunse bătrânul.

O strângere calduroasă de mână tuturor.

— Drum bun, căpitane, strigară toți.

— Mulțumesc, răspunse Barnabe.

Timonierul îi dădu biciul și hățurile.

— Lucrul cel mai bun pe care îl vei avea de făcut, căpitane, va fi să lași câinii să meargă în voie. Instinctul lor îi va duce pe drumul cel bun și vei ajunge pe calea cea mai scurtă la stație.

Barnabe se urcă în sanie, în așa fel încât putea să sprijine picioarele de o parte și de alta pe tălpile ei, apoi se întoarce încă o dată spre

Dolores.

— La revedere, scumpa mea, și nu fi îngrijorată!

Dolores nu fu în stare să vorbească deoarece o podidise plânsul. Îi dădu o ultimă sărutare.

— La revedere, Felicia, mai zise căpitanul Barnabe.

— Dumnezeu să te aibă în paza lui, tată! răspunse tânăra fată.

Câinii lătrau de nerăbdare și trăgeau de hamuri.

Barnabe slăbi hățurile, pocni din bici și sania porni ca o săgeată în noaptea polară.

210. Fiica pierdută

În timpul călătoriei spre Stockholm, Karin Ryström rămase foarte tăcută și gânditoare.

Cu cât se apropia de orașul ei natal, cu atât îi era inima mai grea.

Cum o vor primi oare cei de acasă?

Își aduse aminte de nenumăratele certuri pe care le avusese cu părinții ei din pricina dragostei sale pentru Sven Alvesten și îi era teamă de revederea cu ai ei.

Dacă s-ar fi gândit vreodată la o întoarcere acasă, și-ar fi închipuit-o cu totul altfel.

Totuși, după moartea lui Sven, se hotărâse să înfrunte supărarea părinților și să se întoarcă în patrie.

Nici ea nu știa de ce nu se întorsese în casa consulului Van Straten din Sidney, care îi spusese doar că la dânsul va găsi oricând, un adăpost.

Se lăsase în voia sorții.

În patrie va găsi oare pacea și liniștea atât de mult dorită?

În timpul călătoriei, contele de Martigny o lăsă în voia gândurilor ei, căci nici el nu prea avea chef de vorbă. Era încă sub impresia celor aflate la Marsilia.

Numai după ce ajunseră la Stockholm și când în drum spre casa părintească Karin Ryström îi vorbi despre teama revederii cu părinții ei, contele îi zise cu un glas blând și prietenos:

— Orice s-ar întâmpla, copila mea, nu uita niciodată că ai în mine cel mai bun și credincios prieten. Nu te voi părăsi niciodată la nevoie. Asta o datorez lui Sven care mi-a fost un bun camarad.

Karin îi aruncă o privire recunoscătoare și îi mulțumi cu o strângere caldă de mână. Nu fu însă în stare să spună niciun cuvânt.

Nu putu vorbi nicicând ajunseră în fața casei părintești și nicicând dădu ochi cu tatăl ei. În fața privirii lui reci și aspre, cuvintele îi muriră pe buze.

Cu atât mai multă căldură vorbi contele da Martigny.

Era un apărător minunat.

Bătrânul Ryström îl ascultă însă numai scurt timp, apoi îi curmă vorba răstit:

— Nu te mai osteni în zadar să iei apărarea fetei, domnule conte. Ceea ce a greșit față de noi nu se mai poate îndrepta. A fugit într-ascuns de acasă... ne-a făcut de râs în fața lumii, pe noi, oameni bătrâni. Asta n-am s-o uit niciodată!

— Domnule Ryström, dumneata nu poți înțelege că o iubire poate fi atât de mare, încât nu mai întreabă de tată și de mamă, nu se sinchisește de gura lumii și n-are altă dorință decât fericirea?

Bătrânul răspunse plin de mânie:

— Nu, așa ceva nu pot înțelege!... Pentru un ticălos ca Alvesten, o fată cumsecade nu fuge din casa părinților ei!

Karin tresări îndurerată la auzul acestor cuvinte și luând apărarea iubitului ei, zise:

— Sven a fost nevinovat, tată.

— Asta o spui tu, pentru că te-ai îndrăgostit ca o nebună de dânsul, însă judecătorii l-au condamnat.

— De atunci a trecut multă vreme, se amestecă contele de Martigny în vorbă. Acum nu mai are nicio însemnătate dacă Sven Alvesten a fost vinovat sau nevinovat. Odată cu moartea lui s-a șters tot. Acum e vorba de fiica dumitale, domnule Ryström.

— S-a așteptat poate s-o primim cu brațele deschise?... Din pricina ei am pierdut pacea și liniștea casei mele. Nu ne-a pricinuit decât griji și supărare, așa că în ziua când a dispărut în ascuns de acasă, am jurat să n-o mai primim niciodată înapoi.

În clipa aceasta ușa fu deschisă și în odaie intră mama tinerei fete.

Venea tocmai de la biserică și avea încă în mână cartea de rugăciuni.

Karin vru să se ducă spre dânsa, dar bătrâna îi întoarse spatele și zise răstit:

— Nu te apropia de mine. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine.

Spunând aceste cuvinte aruncă contelui de Martigny o privire pătrunzătoare, apoi se întoarce către soțul ei și întreabă:

— Și-a găsit un nou amant?

Sărmana Karin se înfioră și un geamăt dureros ieși din pieptul ei.

— Mamă, cum poți vorbi astfel?

— Sunt un prieten al fiicei dumitale, o lămuri contele de Martigny.

Eu am fost acela care i-am dat știrea despre moartea lui Sven Alvesten și ca să n-o las singură și părăsită în durerea ei, am venit cu dânsa până aici. Bineînțeles că m-am așteptat să i se facă altă primire în casa părintească.

— Pentru o fiică răătăcită nu mai este loc în casa noastră – răspunse bătrânul Ryström cu asprime.

În ochii contelui de Martigny se ivi o străfulgerare de mânie.

— În Biblie stă însă scris că părinții sunt datori să primească în casa lor și pe un copil răătăcit, pentru ca acesta să poată regăsi calea cea dreaptă.

— Am jurat să rămânem neînduplecați – izbucni bătrânul Ryström – și jurământul acesta îl vom tine, nu-i așa Anna?

Soția lui dădu din cap și întări:

— Da, îl vom tine cu sfințenie!

Karin izbucni în plâns și zise, deznădăjduită:

— Ce să mă fac acum?

— La asta ar fi trebuit să le gândești atunci când ne-ai părăsit în ascuns. Căința ta vine prea târziu.

Cu o mișcare blândă, contele de Martigny îi puse mâna pe umăr și fără să vrea tânăra fată se lipi de dânsul, ca și când ar fi căutat un sprijin la el.

Contele se uită rugător la cei doi bătrâni, ale căror fețe erau ca împietrite.

— Nu se poate să fie acesta ultimul dumitale cuvânt, domnule Ryström. Nu poți să alungi în felul acesta pe fata dumitale.

Bătrânul rămase însă cu privirea întunecată și răspunse:

— E ultimul meu cuvânt. Nimic nu-mi va mai putea schimba hotărârea. Noi nu mai avem fiică.

— Și nici nu-ți pasă de ce se va întâmpla cu dânsa?

— Pentru noi e moartă demult.

— Dumnezeu! Dar n-ai inimă în piept?

Contele de Martigny se îndreaptă spre doamna Rysström și zise rugător.

— Fii cel puțin dumneata îndurătoare, doamnă Rysström. Nu-mi vine să cred că o mamă poate fi în stare să-și alunge copila din casă, fără un pic de milă.

Doamna Rysström strânse în mâini cartea de rugăciuni și răspunse:

— Eu fac numai ceea ce poruncește bărbatul meu, domnule conte.

— Și eu nu mai vreau să știu nimic da fata asta!... Dacă nemernicul acela de Alvesten ar mai trăi, atunci fetei nici nu i-ar fi trecut prin gând să întrebe măcar o singură dată de noi și de durerea amarnică pe care ne-a pricinuit-o. Și-a croit singură calea, așa că n-are decât să meargă acolo unde o va duce.

Doamna Rysström aruncă iar contelui o privire ironică și adăugă:

— De altminteri, cred că dumneata o să ai grijă să-i treacă supărarea. A găsit repede un locțiitor pentru Alvesten.

Aceste cuvinte fură prea mult pentru sărmana Karin.

Se smuci de lângă conte și ieși repede din odaie.

Acesta aruncă celor doi bătrâni o privire plină de mustrare și le zise:

— În ziua judecății de apoi, Dumnezeu să vă ierte păcatul pe care l-ați făcut acum. Eu nu pot să vă iert. Mă voi strădui însă să îndrept față de sărmana fata răul pe care i-l faceți.

Cu pași grăbiți ieși după Karin și o ajunse din urmă.

Sărmana fată se ghemuise pe o treaptă, își ascunsese fața în mâini și plângea cu amar.

Contele de Martigny nu-i spuse niciun cuvânt, ci îi cuprinse numai cu brațul umerii care tremurau.

Ce i-ar fi putut spune?

În niciun caz însă n-o putea părăsi acum pe sărmana fată, în starea deznădăjduită în care se afla.

Pașii care se auziră pe scară, îl treziră din gândurile lui. Nu voia s-o expună pe Karin privirilor curioase ale vecinilor, așa că o ajută să se ridice și părăsi casa în care nenorocita fată nu mai găsisese adăpost.

211. Prin mii de primejdii

Căpitanul Barnabe trebuia să se țină cu toată puterea de sanie ca să nu fie aruncat afară în goana nebună a câinilor. Pârția era plină de hopuri, așa că sania era aruncată când într-o parte, când în alta.

Ceasuri întregi câinii alergară cu iuțeala nemișorată. Păreau să nu știe ce este oboseala și lătrau neîncetat, îndemnându-se unul pe altul.

Dacă stația nu era într-adevăr la o depărtare mai mare decât de vreo câteva sute de kilometri, atunci cu iuțeala cu care alergau câinii, va putea ajunge acolo în două zile. Când însă se luminează de ziuă, câinii își mai încetiniră goana și în cele din urmă înaintară numai la pas.

Și căpitanul Barnabe era obosit, așa că se hotărî să facă un popas scurt.

Opri deci câinii cu un strigăt, sări din sanie și le desfăcu hățurile. Câini se culcară îndată în zăpadă, rămaseră nemișcați și dădură iar semne de viață abia când Barnabe desfăcu sacul cu provizii, în care se afla și hrana lor. Mâncară cu lăcomie, fiindu-te foame în urma goanei de până acum.

După ce hrăni câinii, căpitanul Barnabe să gânde și la dânsul, dar foame nu-i era, ci simțea numai o mare oboseală. Se hotărî deci să doarmă câteva ceasuri, așa că întinse sacul de dormit și intră în el.

Era cald și moale.

Barnabe își întinse trupul, căscă de câteva ori, închise ochii și după câteva minute adormi dus.

Avu visuri grele. I se păru că aude câinii lătrând, așa că se deșteptă pe jumătate, dar era atât de obosit, încât închise iar ochii și adormi din nou.

Se deșteptă abia după câteva ceasuri și trebui întâi să-și aducă aminte de tot ce se întâmplase și unde se afla.

În sfârșit se dezmetici și ieși din sac.

Privi în jurul lui... Dar unde dispăruseră câinii?!

Plecaseră cu sanie, cu provizii, cu lemnele de foc, cu tot.

Câteva clipe rămase înmărmurit de groază.

Nu era lucru curat!

Cum putuseră câinii să plece cu sanie cu tot?

Se depărtă puțin de locul unde poposise, se urcă pe o ridicătură mică de gheață și se uită în depărtare. În zadar, căci nicăieri nu se zăreau câinii.

Descoperi însă altceva: niște urme lungi, niște dungi înguste. Erau urme de schiuri și deodată își dădu seama ce se întâmplase.

Cehoslovacul luase același drum ca și el, lătratul câinilor îl atrăsese, urmărisese sania, îl găsisese pe căpitanul Barnabe dormind și se folosisese de acest prilej pentru a înhăma câinii și a pleca cu sania.

Deoarece câinii nu-l prea iubeau pe Cermak, lătraseră la apropierea lui și acest lătrat era acela pe care Barnabe crezuse că-l auzise în vis.

Dacă s-ar fi deșteptat de-a binelea, ar fi putut zădărnici această nouă nelegiuire a lui Cermak.

Pe de altă parte, poate era spre norocul lui că nu ieșise din sac, căci ticălosul ar fi fost în stare să-l împuște.

Dar la urma urmei n-ar fi fost același lucru?

Și într-un caz și în altul era pierdut, căci nu era cu putință să ajungă la stație fără sania cu câini.

Nici înapoi la vapor nu se mai putea întoarce; se depărtase prea mult și de acesta.

De-ar mai fi avut cel puțin merinde!..

Răzbunarea cehoslovacului era într-adevăr îngrozitoare, era drăcească, deoarece nimic nu putea fi mai grozav decât să lase pe un om într-o astfel de situație ca aceea în care se afla căpitanul Barnabe.

Deznădăjduit acesta se lăsă pe sacul de dormit și își dădu seama că n-are altceva de făcut decât să-și aștepte moartea, care va veni destul de repede, fiindcă era de ajuns să adoarmă aici ca să înghețe pentru vecie.

Dar ce se va alege de Dolores, Felicia și oamenii de pe vapor?!

Gândul acesta îl făcu să sară iar în picioare.

Trebuie să se întoarcă iar la ei!

Sau n-ar fi mai bine să încerce să meargă până la stația cea mai apropiată?

Nu, căci cine știe la ce depărtare era aceasta, pe când la vapor se putea întoarce în două zile.

Dar două zile fără odihnă, fără hrană, fără să se poată încălzi măcar la un foc, două zile pe jos prin pustiul de gheață!...

Era ceva ce trecea peste puterile omenești.

Și cu toate acestea trebuia să încerce.

În închipuirea lui o văzu pe Dolores plină de îngrijorare, o văzu așteptându-l cu dor, și inima începu să-i zvâcnească în piept.

Obosit nu mai era, căci se odihnise, așa că porni îndată înapoi.

Întâi voise să ia cu dânsul sacul de dormit, dar își dădu seama că era o greutate prea mare, care îl va împiedeca la mers, așa că-l lăsă acolo.

Acum știa că nu-i va mai fi îngăduit să se odihnească în timpul înapoierii.

Se gândi însă că nici cu sacul n-ar fi avut liniște să doarmă. Îngrijorarea lui era prea mare.

Își luă deci inima în dinți și porni la drum. De rătăcit nu se putea rătăci, deoarece urma saniei îi arăta deslușit direcția din care venise. Înainta încet și cu mare greutate și la fiecă pas se scufunda în zăpadă până la genunchi.

Mereu se uita înapoi la locul unde poposise. După cale de un ceas, încă mai putea vedea sacul de dormit ca un punct negru; atât de încet înaintase.

Dacă totul mergea bine, în două zile va putea străbate pe jos distanța pe care o făcuse cu sania într-o noapte.

Cu tot frigul care domnea, blana îi ținea foarte cald și în timpul mersului începu să asude. Respira greu și după scurt timp simți o sete grozavă.

Dar apă?... Nicăieri!

Avea însă zăpadă destulă. Căpitanul Barnabe se aplecă, luă o mână de zăpadă și a vârî în gură. Pentru câteva clipe zăpada îi potoli setea, care, după scurt timp, reveni și mai chinuitoare. Gâtulejul îi era uscat.

Merse fără încetare mai departe, ceas după ceas.

Nu-i mai era cald, ci din când în când fiori îi străbăteau tot trupul. Deodată i se păru că gâtul îi e umflat și când încercă să înghită simți dureri.

Era din pricina că înghițise zăpada rece, pe când era încălzit.

După scurt timp căpitanul Barnabe își dădu seama că fiorii nu erau pricinuiți de frigul de afară, ci că avea o febră puternică. Simți o slăbiciune în genunchi, ochii i se împăienjeniră și pașii îi deveniri șovăitori.

Uitase să-și întoarcă ceasul, așa că nu știa câte e ora și nici de când se afla pe drum. După lumină însă putu să-și dea seama că după-amiaza era pe sfârșite.

Mersese aproape o zi întreagă și va avea deci de mers încă toată

noaptea, apoi ziua următoare și pe urmă va fi iar la ai lui.

Numai speranța că va ajunge iar la vapor, precum și voința lui de fier îl mai țineau în picioare. Altfel s-ar fi lăsat să cadă în zăpadă și ar fi încetat lupta.

Mai merse încă vreo două ceasuri, când începu să ningă. Vântul se înteti și îi aruncă în față fulgii de zăpadă.

Până atunci căpitanul Barnabe putuse să meargă pe făgașul saniei, dar după scurt timp acesta fu acoperit de zăpadă și fu nevoit să înainteze la întâmplare.

Vântul îi bătea în față, așa că dacă va merge mereu împotriva vântului, va ajunge la vas.

Deocamdată nu putea însă merge mai departe. Era foarte obosit și trebuia să se odihnească vreo câțva timp.

La urma urmei, blana de focă cu care era îmbrăcat putea să înlocuiască stucul de dormit.

Dacă se învelea bine în ea, nu va îngheța chiar dacă se va culca pe zăpadă.

Numai să doarmă puțin, să închidă ochii, să adune noi puteri!

Setea îl chinuia însă îngrozitor și limba îi era lipită de cerul gurii. Gâtul îi ardea, parcă înghițise foc.

Trebuia să mai încerce odată să se răcorească cu zăpadă.

Luă o mână plină, vârî zăpada în gură și o lăsă să se topească, dar nu fu în stare să înghită lichidul.

Începu să gâfâie și aproape nu mai putea răsufla.

Ce se va face oare?!

Mintea i se întunecă, începu să aibă vedenii îngrozitoare care îl înspăimântară și îl făcură să se înfioare.

Nemaifiind în stare să se țină pe picioare, se lăsă pe zăpadă unde rămase nemișcat.

Va mai găsi oare puterea să se ridice și să-și urmeze drumul?

Sau acesta era sfârșitul!?

Nu mai fu în stare să gândească, îl cuprinse o nepăsare mare și în cele din urmă febra îl făcu să-și piardă cunoștința.

Se împotrivi oboselii zece ceasuri, dar acum puterile îl părăsiseră.

*

Dolores se afla într-o stare deznădăjduită. Toate gândurile îi erau la

bărbatul iubit și teama unei nenorociri, o chinuia îngrozitor.

Felicia se străduia neîncetat s-o îmbărbăteze, să-i dea speranță, dar toate încercările ei rămaseră zadarnice.

Ceasurile se scurgeau foarte încet.

Cât timp va mai trece oare, până când va putea ști, dacă Barnabe ajunsese cu bine la stagiunea cea mai apropiată? Când se va întoarce, aducând ajutor?

Dolores se ducea mereu la Vite Haevenson și îi punea aceeași întrebare:

— A ajuns oare la stație?

Bătrânul dădu dovadă de mare răbdare, răspunzându-i mereu și asigurând-o că soțului ei nu i se putea întâmpla nimic, deoarece avea sania și provizii îndestulătoare.

În cazul cel mai rău se va întoarce din drum și va veni iar la vapor, zise el.

Zăpada, care începu să cadă și vântul, mări teama sărmanei Dolores.

Ea se duse iar la Vite Haevenson.

— Dar dacă soțul meu se va rătăci din pricina furtunii?

— Nu se poate rătăci, căci are busola cu dânsul. Afară de asta se poate bizui pe câini, care găsesc drumul chiar pe viscolul cel mai mare.

Astfel trecu o zi și o noapte, în care Dolores nici nu închise ochii. Acum se gândea că ar fi fost mai bine dacă nici nu-l lăsa să plece.

Mustrările pe care și le făcea erau însă de prisos, căci Barnabe nu s-ar fi lăsat înduplecat și n-ar fi rămas cu niciun preț.

A doua zi se urcă dis-de-diminează pe punte. Vântul încetase, nu mai ninge și se putea vedea departe pe câmpia de gheață.

Dolores rămase nemișcată în loc și se uită neîncetat în direcția din care trebuia să vină căpitanul Barnabe.

Timonierul Klüven se apropie de ea și o întrebă:

— Îți și aștepți bărbatul, doamnă?

— Nu mai știu nici eu ce fac. N-am mai avut răbdare să stau în cabină și am venit încoace.

— Ar trebui să fii mai liniștită.

— E ușor de spus, bunul meu Klüven, dar cum să fiu liniștită când teama și grija de bărbatul meu mă chinuiesc?

Kliven nu răspunse nimic, dar rămase lângă dânsa, ca și când n-ar fi vrut s-o lase singură în acele clipe grele de așteptare.

Și Felicia urcă pe punte, așa că acum toți trei priveau în direcția din care trebuia să le vină ajutorul.

Deodată tresăriră, căci i se păru că aud din depărtare lătrat de câini.

Dolores îl apucă pe Kliven de braț.

— Dragă Kliven... sania!... Se întoarce soțul meu!

El dădu din cap și răspunse:

— Așa se pare.

— Iată, lătratul se apropie.

— Să ne urcăm pe puntea de comandă; de acolo vom putea vedea și mai repede sania.

Kliven merse înainte, urmat de Dolores și Felicia. În drumul spre puntea de comandă, întâlniră pe Vite Haevenson, care de asemenea am zise lătratul câinilor.

— Se prea poate să și fi fost la stație și se întoarce cu veste bună, zise bătrânul Vite. Poate am avut noroc și stația n-a fost prea departe.

Ajungând pe puntea de comandă, zăriră sania, care se apropia cu mare iuțeală.

Deși Vite Haevenson trecuse de șaiszeci de ani, ochii lui erau foarte ageri și când se uită mai cu luare-aminte spre sanie, încruntă sprâncenele, dar nu spuse nimănui ce descoperise. Sania se apropie, mai era la o depărtare de câteva sute de metri, câinii lătrară de bucurie și începură să alerge mai repede.

În clipa aceea Dolores scoase un strigăt de groază.

— Sania e goală!

Aceasta era ceea ce descoperise bătrânul Vito Haevenson mai demult. Sania se întorcea goală!

Unde rămăsese căpitanul Barnabe? Ce se întâmplase cu dânsul?

Totul începu să se învântească în jurul sărmanei Dolores, groaza de care fu cuprinsă amenința s-o doboare, dar își adună toate puterile, coborî de pe punte și alergă spre câini, care săreau și lătrau de bucurie că se întorseseră la vapor.

Ceilalți veniră repede în urma ei.

Cu privirea deznădăjduită, Dolores se uită la cei doi marinari.

— Pentru Dumnezeu!... Unde e bărbatul meu?!...

Aceștia dădură din umeri, neștiind ce să răspundă, apoi deshămară câinii și examină sania.

— Haevenson!

— Aicea sunt.

Timonierul făcu bătrânului Vite un semn să se apropie, apoi îi zise în șoptă:

— Trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor.

— De unde poți ști?

— Privește, pușca pe care a luat-o cehoslovacul cu dânsul, precum și schiurile sunt prinse cu curele de sanie.

— Ei drace, așa e!

Cei doi bărbați se uitară grav unul la altul.

— S-au întâlnit pe câmpia de gheață...

— Și câinele de Cermak l-a omorât, i-a luat sania și a fugit.

— Dar unde e Cermak?

— El chinuia câinii, aceștia nu-l iubeau, ci se temeau de el. Poate a căzut din sanie – știi că se întâmplă uneori așa ceva – și când a strigat câinii, aceștia n-au mai vrut să se oprească, ci au alergat mai departe, s-au întors din drum și au venit înapoi la vapor.

— Dacă e așa, atunci sunt pierduți amândoi, ticălosul acela, dar și sărmanul nostru căpitan.

— Fără îndoială că așa și e.

Dolores îi văzu vorbind în șoptă, se apropie de ei și zise:

— Vă întrebați ce s-a întâmplat cu soțul meu, nu-i așa? Vă rog spuneți-mi și mie ce credeți sau ce presupuneți.

Privirile celor doi marinari se întâlniră din nou, întrebându-se parcă: „Să-i spunem oare?” Și ca și când s-ar fi înțeles, cu tovarășul său, bătrânul Haevenson, zise:

— Bănuiala noastră e că domnul căpitan, a fost la stație, a pornit de acolo cu ajutor și câinii fiind obosiți, a lăsat sania goală. Apoi când câinii și-au dat seama că e vorba de întoarcere la vapor, au luat-o la fugă înainte. Credem că în scurt timp va fi și căpitanul aici în ajutor.

Dolores căpătă din nou speranțe.

Da, așa trebuia să fie, cum spuneau cei doi bărbați.

— Du-te iar în cabină, doamnă, căci nu e bine pentru dumneata să stai atât de mult afară în frig, o sfătuiește timonierul.

— Ba mai bine o să aștept aici.

— N-are niciun rost. Ascultă-mă pe mine și du-te în cabină, la căldură.

Temându-se să nu răcească, și fiindcă și Felicia o rugă să asculte de sfatul timonierului, Dolores se lăasă condusă în cabină; îndată după plecarea lor, cei doi marinari își reluată convorbirea.

— Ce facem acum?

— Vom hrăni câinii, îi vom lăsa să se odihnească, apoi unul din noi trebuie să încerce să ajungi la stație.

— Cel mai bun ar fi Torsten.

— Bine, să vorbim cu el.

— În drum îl va găsi poate și pe sărmanul căpitan.

— Se poate, dar fără îndoială că-l va găsi mort.

212. O lovitură neașteptată

Felicia trăiește!... E salvată!

Felicia nu e sora mea!...

Ca un vârtej năvalnic se învârtteau aceste gânduri în creierul lui Bob Wilkens. Tâmpilele îl dureau, inima îi zvâcnea cu putere și în fața ochilor vedea scânteii.

Avea parcă mereu înaintea lui pe Crestat, pe omul acesta care îi spusese că odinioară semănase atât de mult cu tatăl său, încât nu puteau fi deosebiți unul de altul.

Neîncetat auzea glasul lui, care îi spunea: „Eu sunt Frank Wilkens”.

Când mașina se opri și șoferul deschise ușa spunându-i că au ajuns la țintă, Bob Wilkens privi buimăcit în jurul său, ca și când s-ar fi deșteptat dintr-un vis urât.

Cu pași greoi se îndreptă spre intrare.

Era atât de palid, ca și când moartea l-ar fi atins cu aripa ei.

La vederea lui, doamna Wilkens scoase un strigăt de spaimă, dar înainte de a putea spune un cuvânt, Bob căzu în genunchi în fața ei și izbucnind în plâns, zise cu voce înecată:

— Mamă, ajută-mă... ajută-mă, un mai știu ce să fac!...

Ea îi mângâie părul și îl întrebă, plină de îngrijorare:

— Ce s-a întâmplat, dragul meu Bob? Ce te-a tulburat atât de îngrozitor?

— L-am văzut, mamă, am vorbit cu el!...

— Pe cine?

— Pe celălalt Frank Wilkens, vărul tatei.

Doamna Wilkens ne aplecă asupra lui.

— E adevărat ce spui? E cu putință ca acest om să-ți fi ieșit în cale tocmai azi, la o zi după nunta ta?!

Bob Wilkens izbucni într-un râs aspru.

— Ba a fost și ieri acolo. A vrut să-mi vorbească înainte de cununie, să-mi spună că Felicia mea trăiește – auzi, mamă, Felicia... Felicia mea scumpă trăiește!... El e tatăl ei, a găsit-o... a salvat-o... Dumnezeu, ce îngrozitor s-a jucat destinul cu mine!...

Cu ochii măriți de groază, doamna Wilkens se uită la fiul ei și murmură:

— Bob, vino-ți în fire!... Nu cumva aiurezi?!.. Ar fi într-adevăr prea îngrozitor dacă a așa cum spui tu!...

— E adevărat, mamă!... Înțelegi, e adevărat!... Pe când în biserică juram credință unei femei pe care n-o iubesc, poliția l-a arestat pe Frank Wilkens, crezând că e un nebun. Dacă venea numai cu câteva clipe mai devreme, atunci cununia n-ar mai fi avut loc... aş fi putut să plec în căutarea Feliciei... să-mi cuceresc fericirea pe care am dorit-o atât de mult!

Doamna Wilkens Scoase un geamăt, îndurerat.

— Dumnezeu sfinte!... Încă nu sunt în stare să cuprind cu mintea ce-mi spui, dragul meu Bob... Încă nu-mi vine să cred că e adevărat! Unde e omul de care vorbești și care ți-a adus această știre?

— A dispărut fără urmă, mamă, răspunsă Bob Wilkens – apoi îi povesti cum se dusesse la poliție și tot ce vorbise cu Crestatul.

Trecu multă vreme până când doamna Wilkens putu înțelege ce-i spunea Bob, căci acesta vorbea în cuvinte întretăiate, putându-și stăpâni numai cu greu tulburarea grozavă în care se afla.

După ce isprăvi de povestit, se făcu tăcere.

— Sărmanul meu băiat! zise după câteva clipe doamna Wilkens, izbucnind în plâns.

— Da, mamă, acum sunt cu desăvârșire nenorocit, căci mi-e tăiată calea spre fericire.

Deodată doamna Wilkens se ridică, își șterse lacrimile și spuse:

— Dar nu pentru totdeauna, Bob.

Tânărul o privi nedumerit, apoi răspunse:

— Ba da, mamă, căci acum sunt încătușat pentru toată viața.

— În curând vei fi iar liber, scumpul meu Bob.

Abia acum înțelese Bob Wilkens ce voia să spună mama lui și înspăimântat, închise ochii pentru câteva clipe.

— Să nu ne gândim la asta... să nu așteptăm așa ceva... E prea îngrozitor!... E prea crud!...

— E singura ta mângâiere, Bob, continuă doamna Wilkens. Și doar nu e niciun păcat, căci nu dorești moartea sărmanei Hariett... Dimpotrivă, tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință, pentru a-i înfrumuseța puținele zile pe care le mai are de trăit.

Bob Wilkens făcu un gest obosit.

— Din nefericire n-am reușit așa cum aș fi vrut, dragă mamă. În ultimele, zile, Hariett a fost foarte supărată pe mine și a avut dreptate, căci mi-a fost foarte greu să fiu atent și drăgăstos cu dânsa. Gândurile mele erau neîncetat la Felicia, pe care o iubesc mai presus de orice și dorul de dânsa m-a chinuit îngrozitor, așa că n-am reușit să mențin buna dispoziție a soției mele.

— Pentru că e o fată răsfățată și pretențioasă, căreia greu îi poți face pe plac, obiectă doamna Wilkens. S-a plâns pe nedrept de tine, dar pe de altă parte trebuie să iei în seamă că e bolnavă.

— Negreșit că da, mamă, dar nu știu dacă voi mai fi în stare, după ce am aflat că Felicia trăiește. Aș vrea mai curând să-mi fac bagajele și să plec la Marsilia, ca s-o revăd pe Felicia.

— Din nefericire nu se poate să faci așa ceva, Bob. Trebuie să mergi înainte, pe calea pe care ai pornit.

— Dar de unde să iau puterea să merg înainte, mamă?

Doamna Wilkens îl atrase spre dânsa și îl strânse la piept.

— Te voi ajuta, scumpul meu Bob.

Acesta avu un zâmbet deznădăjduit.

— Numai să poți, mamă.

Ea dădu din cap, cu încredere.

— O mamă poate face foarte mult pentru copilul ei, dragul meu băiat.

— Și ce ai de gând să faci?... Să-i spui sărmanei Hariett tot?...

Doamna Wilkens răspunse speriată:

— Nu, pentru nimic în lume! Hariett nu trebuie să afle nimic, căci se crede iubită de tine, iar ea te iubește ca o nebună, te iubește cu

acea dragoste egoistă care nu îngăduie pe altă femeie lângă dânsa. Dacă ar afla ceva despre dragostea ta pentru Felicia de Martigny, s-ar tulbura atât de grozav încât i s-ar putea trage moartea și mai repede și atunci nu vei mai avea liniște toată viața... Îți vei face veșnic imputări... Nu-ți rămâne deci altceva de făcut decât să hrănești în sufletul tinerei tale soții iluzii că o iubești, că ești numai al ei. Durata va fi scurtă, dar încercarea foarte grea, va trebui însă să treci prin ea ca un adevărat bărbat. Apoi vei fi iar liber și... calea spre fericire îți va fi iar deschisă.

Bob scoase un suspin dureros.

— E îngrozitor când trebuie să aștepti moartea unei fapturi omenesti, mai cu seamă când sărmana e atât de tânără și dornică de viață ca Hariett.

— Cu toate acestea nici tu, nici medicii nu mai puteți înlătura nenorocirea care o pândește. Hariett era condamnată și doctorii nu-i dădeau mai mult de câteva luni de trăit, înainte de a o cunoaște tu. Așadar nu trebuie să-ți faci muștrări, dacă te gândești la viitor și îți faci alte visuri de fericire.

— Se vor împlini pare aceste visuri, dragă mamă?... Peste câteva săptămâni sau luni, nu va fi prea târziu pentru mine?

Doamna Wilkens zâmbi.

— Voi avea grijă să nu-ți pierzi fericirea.

— Ce ai de gând să faci?

— Îi voi scrie Feliciei și o voi ruga să vină la mine.

— O voi putea revedea?...

Doamna Wilkens dădu din cap.

— Da, o vei revedea și vei putea vorbi cu ea, pentru a lămuri tot ce s-a întâmplat. Când o va cunoaște și pe Hariett și își va da seama că sărmana nu mai are mult de trăit, atunci va înțelege jertfa pe care ai făcut-o, spre a da acestei sărmane ființe o ultimă fericire.

— Dar ce vei spune celorlalți? Toată lumea te va întreba cine e Felicia.

— Explicația va fi foarte ușoară și va corespunde adevărului!... Voi spune tuturor că Felicia de Martigny e nepoata mea.

Bob Wilkens sări în picioare și începu să se plimbe agitat prin cameră, vorbind ca pentru el însuși:

— În zilele din urmă s-au năpustit prea multe asupra mea... încă nu

pot înțelege tot ce s-a petrecut... încă nu știu cum îmi voi juca mai departe tristul rol pe care l-am luat asupra-mi. Un singur lucru știu și anume că nu voi mai avea liniște o singură clipă, până când nu voi primi știri despre Felicia. Îmi vine să mă urc îndată într-un avion și să plec...

— Asta nu se poate, Bob, zise doamna Wilkens. Acum nu poți să pleci, căci întreprinderea are nevoie de prezența ta și afară de asta ești dator față de președintele Crosham să joci mai departe comedia pioasă, pe care ai început-o...

În clipa aceea se auzi în odaia învecinată un zgomot, cu și când ar fi căzut ceva la pământ.

Doamna Wilkens și Bob se uitară buimăciți unul la altul.

Pe fața lor se ivi o expresie de spaimă grozavă și amândoi își ghiciră gândul.

Să fi ascultat cineva tot ce au vorbit?

Se îndreptară repede spre ușă, la care Bob ajunsese primul și o deschise.

Abia trecuse pragul, când strigă îngrozit:

— Pentru Dumnezeu, mamă!... E Hariett!... Dar ce i s-a întâmplat?

Palidă ca o moartă, tânăra femeie zăcea întinsă la pământ. Însăpăimântat, Bob se aplecă asupra ei și o ridică. Pe când o ducea spre o canapea, zise deznădăjduit:

— Nu mai încape nicio îndoială că a auzit tot ce am vorbit și acum nenorocirea nu mai poate fi înlăturată.

Doamna Wilkens rămăsese înmărmurită și se uita cu ochii măriți de groază la fața palidă a sărmanei Hariett.

Avea înfățișarea unei moarte.

Dacă cumva va muri acum, atunci ea și Bob vor avea vina că sfârșitul venise atât de repede, se gândi ea, frângându-și mâinile. Nu mai avu nici puterea să înalte o rugă spre cer. Sufletul îi era ca împietrit.

Nici Bob nu era în stare să gândească limpede și ce să facă spre a da un ajutor tinerei sale soții.

Îngenunche lângă canapea și cu ochii însăpăimântați se uita la Hariett.

Deodată se auziră pași și voci în odaia alăturată.

Doamna Wilkens și Bob tresăriră speriați. În aceeași clipă ușa fu

deschisă și președintele Crosham se năpusti în cameră.

— Hariett!... Bob!... O veste bu... dar vorba i se opri pe buze când o zări pe Hariett fără cunoștință, întinsă pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el buimăcit și plin de îngrijorare.

Bob făcu un gest deznădăjduit și răspunse, cu vocea înecată:

— Nici eu nu știu. Acum câteva minute am auzit un zgomot și când am intrat aici, am găsit-o pe Hariett leșinată.

Doctorul care venise împreună cu președintele Crosham, se aplecă peste sărmana Hariett, îi pipăi pulsul și îi ascultă bătăile inimii.

După o scurtă examinare se ridică iar și zise:

— Frecați-i fruntea cu vreo esență tare și își va reveni repede. Apoi când va afla știrea bună pe care i-am adus-o, peste un sfert de oră va râde și va sări în sus de bucurie.

Arătând spre geanta pe care o avea cu dânsul, doctorul se întoarse spre Bob Wilkens și continuă:

— Și dumneata te vei bucura, mister Wilkens, căci o nouă radiografie pe care am făcut-o, a dovedit că la prima examinare a avut loc o eroare și s-au schimbat plăcile. Așadar Hariett, pe care am crezut-o bolnavă, e cu desăvârșire sănătoasă și va avea o viață lungă.

212 bis. Kid

Dolores aștepta.

Unde erau celelalte sãanii cu care trebuia să vină soțul ei?...

Nerăbdarea îi creștea din clipă în clipă și o făcu să se urde din nou pe punte.

Ajunse aici chiar în clipa când Vite Haevenson și Klüven pregăteau sania pentru Torsten, și înhămau câinii care fuseseră bine hrăniți și se odihniseră.

— Cine mai pleacă și unde se duc? întrebă ea.

— Unul din noi pleacă întru întâmpinarea căpitanului, răspunse Vite Haevenson.

— Doar trebuie să vină îndată.

Bătrânul dădu din umeri.

— Se pare că a întârziat.

— Și dumneata ești îngrijorat?

— E mai bine să vedem unde a rămas.

În clipa aceea, Dolores descoperi pușca prinsă cu o curea de sanie și pe care Torsten avea s-o ia cu el pentru orice împrejurări.

— De unde e pușca asta, Haevenson? întrebă Dolores. Doar am avut numai una pe bord; aceea pe care a luat-o Cermak când a fugit.

Vite Haevenson fu nevoit să spună o nouă minciună, pentru a nu trăda sărmanei Dolores ce se petrecuse și a o cruța.

— Pușca asta e a lui Torsten. O ținea în cabina unde e postul de radio. E proprietatea lui personală și nu face parte din inventarul vasului.

Dolores se mulțumi cu această lămurire, totuși întrebă:

— E cu puțință să se fi întâmplat ceva soțului meu?

Le mai puse de nenumărate ori această întrebare.

— Să sperăm că nu – răspunse bătrânul Vite.

Răspunsul fu scurt, căci nici Vite nu mai știa ce să spună.

Se uită pe furiș la Dolores și se gândi: „Sărmana va fi disperată când va afla adevărul”.

Între timp veni și Torsten, îmbrăcat într-o blană de focă și întrebă:

— Gata?

— Da, poți să pleci.

Torsten examinează câinii și zise:

— Deshămați-l pe Kid. Urma e înzăpezită și e mai bine ca el să meargă liber înainte spre a o găsi.

Klüven desfăcu pe Kid din ham și câinele sări voios la Torsten.

— Da, da, dragul meu Kid... ești un animal de treabă – zise acesta. Vezi de-ți fă bine datoria.

Ca și când l-ar fi înțeles, Kid își plecă botul pe zăpadă și porni înainte. Torsten se urcă în sanie, într-o mână luă hăturile, iar în cealaltă biciul.

— Înainte! Hi, hi!

Câinii porniră în galop și sub conducerea lui Torsten alergau parcă mult mai repede. El se pricepea să mâne sania și chiar dacă aceasta era aruncată în dreapta și în stânga din pricina iuțelii prea mari cu care înainta, Torsten știa să-și țină echilibrul.

Kid alerga mereu înainte.

Lătratul lui voios răsună puternic și îi îndemna pe ceilalți câini la drum.

Torsten îl alesese ca conducător, știind că are nasul cel mai fin și

tot timpul se ținuse mai mult decât ceilalți în apropierea căpitanului Barnabe...

*

Căpitanul se trezi în sfârșit din starea de slăbiciune în care căzuse și care se transformase într-un somn adânc ce durase câteva ceasuri.

Febra îi înfierbânta încă sângele, dar aceasta era spre binele lui, căci altfel ar fi înghețat cu toată blana cu care era îmbrăcat.

Adunându-și toate puterile, se ridică încet de jos, dar când fu în picioare, se clătină de slăbiciune. Totuși trebuia să meargă mai departe, să se întoarcă la vapor, la Dolores, la Felicia! Era însă atât de istovit, se simțea atât de slab, încât nici gândul acesta nu mai fu în stare să-i dea putere. Gâtul îi era încă umflat și setea tot îl mai chinuia.

Înainte, tot înainte!

Cu mișcări greoaie punea un picior înaintea celuiilalt. Îi era ca și când ar fi pășit pe cauciuc. Picioarele îi erau ca amortite.

După câțiva pași se opri iar.

Direcția în care pornise era oare cea bună?

Urma saniei fusese acoperită de zăpadă. Își aduse aminte că are busola la el; o scoase din buzunarul blănii, vru să se orienteze după ea, dar mâinile îi erau înțepenite de frig, așa că scăpă busola, care căzu în zăpada înaltă și nu se mai văzu.

Căpitanul Barnabe se aplecă s-o caute, dar se clătină, simți cum pământul îi fuge de sub picioare, se cufundă până la genunchi, apoi până la mijlocul trupului. Făcu câteva mișcări spre a ieși iar la suprafață, dar...

Căpitanul căzuse într-o gaură adâncă, astupată cu zăpadă.

Era ca învelit în vată moale, zăpada îl ținea prins, alta căzu peste el și îl îngropă.

Moartea albă se apropia! Nu mai era în stare să facă nicio mișcare.

Va dura oare mult până când va veni sfârșitul?...

*

Torsten făcu numai un popas scurt spre a lăsa câinii să se odihnească, apoi porni înainte.

Câinii alergau cât îi țineau picioarele.

Presimțeau oare că e nevoie de grabă, că era în joc o viață de om?

— Kid, fii cu băgare de seamă! Caută Kid... caută bine! – îndemnă Torsten pe inteligentul și credinciosul câine.

Acesta răspunse lătrând, își plecă iar botul spre gheață și o luă înainte, lătrând mereu, ca și când ar fi vrut să-și îndemne tovarășii.

Torsten se uită spre cer. Nori cenușii atârnav greu, așa că era de așteptat să ningă iar. Vântul bătea cu putere de la nord-est. Va fi iar viscol.

Torsten pocni din bici.

— Hi!.. Hi... înainte!

Sania zbură ca vântul.

— Ia spune, dragă Kid, ne duci tu oare bine? – întrebă Torsten pe câine, ca și când ar fi vorbit cu un om.

Animalul nu auzi, căci era mult înainte și cotise spre dreapta.

Nu se poate să fie drumul pe acolo! Ce-i trecuse oare prin cap câinelui?

Deodată Kid se opri în loc, lătră și mai tare, apoi începu să urle prelung și jalnic.

După câteva minute ceilalți câini îl ajunseră din urmă, se opriră brusc, sania se răsturnă și Torsten fu aruncat în zăpadă.

Se ridică ocărând și se apropie de Kid.

— Ei, ce-ai găsit aici?

Câinele se uită la dânsul cu ochii săi inteligenți, scoase iar un urlet jalnic, apoi începu să scormonească în zăpadă ca nebun.

Torsten făcu câțiva puși în jurul locului unde scormonea câinele și deodată...

— Ei drace!

Și lui Torsten îi fugi pământul de sub picioare

Kid se repezi la el, apucă blana cu dinții lui puternici și începu să tragă.

— Bravo, dragul meu Kid!... Trage cât poți, scoate-mă din gaura asta!

Astfel Torsten scăpă de aceeași soartă pe care o avusese și căpitanul Barnabe.

Mângâie câinele și îl laudă:

— Bravo, Kid, îți mulțumesc.

Când se ridică iar în picioare, Torsten chibzui. Atitudinea câinelui

arăta limpede că sub zăpadă era ceva neobișnuit. Se scufundase oare acolo căpitanul Barnabe?

Torsten se duse la sanie, desfăcu schiurile, le prinse la picioare cu curele puternice și luă bețele în mâini.

Se apropie astfel de locul unde scormonise Kid și sondă zăpada cu unul din bețe.

Deodată simți o rezistență. Gheață nu era, căci era prea moale.

Un trup omenesc!

Să-l dezgroape repede, dar cu ce?

Cu unul din schiuri. Unul singur va fi de ajuns pentru a-l ține la suprafața zăpezii.

Începu să sape zăpada, dar se încălzi atât de tare, încât își dezbracă blana și-și scoase căciula.

Kid se întinsese pe zăpadă, cât era de lung, se uita cu luare-aminte la groapa care devenea tot mai mare, apoi începu să latre înfundat.

Era foarte greu de săpat cu schiul și Torsten înainta numai foarte încet; dar în sfârșit descoperi un braț. Îl apucă și începu să tragă. După câteva clipe ieși la iveală și capul celui căzut în groapă. Încă o opintire, apoi încet, încet, urmă trupul. Înzăpezitul era salvat!

Torsten se aplecă asupra lui și-i examinează fața.

Era într-adevăr căpitanul Barnabe!

Să fie mort?

Îi desfăcu blana, duse mâna la pieptul căpitanului și... simți o ușoară bătaie a inimii.

Sărmanul însă era țeapăn de frig, aproape înghețat.

Din fericire Torsten se pricepea cum să readucă la viață pe degerați. Îl dezbracă pe Barnabe cu desăvârșire, apoi luă zăpadă și începu să-i frece cu putere pe tot trupul, până când pielea se făcu roșie, dovedind că sângele începuse să circule iar. Îl îmbracă repede, îl înveli în blană, îl duse în sanie și puse și blana lui peste trupul înghețatului.

Îi turnă apoi pe gură puțin rachiu tare și îi frecă fruntea și tâmplile cu lichidul dătător de viață.

În sfârșit, după vreun ceas, căpitanul Barnabe deschise ochii.

— Apă!

Torsten scoase o sticlă dintr-un săculeț, umplu un pahar cu apă și îi dădu lui Barnabe să bea, pe urmă îl întrebă:

— Ești rănit, căpitane?

Se părea că Barnabe nu prinsese înțelesul întrebării lui Torsten. Bău cu lăcomie paharul până la fund și închise iar ochii.

Kid se apropia de sanie, îi dădu târcoale, apoi sări și se întinse la picioarele căpitanului, arătând că vrea să-i dea acestuia din căldura trupului său.

Torsten stătea în sanie și chibzuia.

Ce să facă acum?

Să mai încerce să ajungă până la stație?

Dar având cu el pe căpitanul Barnabe care era cu desăvârșire istovit, nu se încumetă să pornească la un drum care putea să fie foarte lung. Trebuia deci să se întoarcă la vapor, spre a-l da pe Barnabe în îngrijirea soției lui.

Vasăzică drumul înapoi!

Cu o frânghie pe care o avea în sanie, îl legă pe căpitan în așa fel, încât să nu poată cădea. Pentru el nu mai rămânea loc în sanie, dar în schimb avea schiurile. Se va lega cu o altă frânghie de sanie și va fi tras după ea.

După scurt timp totul fu gata de plecare, luă hățurile în mână și zise câinilor:

— Acum însă mai încet!

Inteligentele animale îl înțelesesă și porniră în trap ușor.

Kid sărise din sanie să-și reia postul de conducător.

Mergea la trap înainte și de câte ori ceilalți câini voiau să pornească mai repede, se întorcea spre ei și mârâia. Dacă această măsură nu folosea, atunci se repezea la câte unul și-l apuca cu dinții de bot. Astfel reuși să-i stăpânească.

Torsten se uita cu drag la el.

Ce câine minunat era acel Kid!

Numai lui avea să-i mulțumească căpitanul Barnabe, dacă scăpase cu viață.

Și cât era de inteligent bunul Kid! Mai inteligent decât mulți oameni, mai sincer, mai credincios și gata la orice jertfă.

Nu era de crezut că era numai un biet câine!

Câtva timp Torsten se lăsase tras după sanie, dar i se făcu frig, așa că începu să alerge singur cu schiurile, alături de ea.

Din când în când oprea câinii să vadă dacă căpitanul Barnabe era bine culcat, îl învelea mai bine cu blănurile și îi dădea câte un pahar

cu apă.

La un astfel de popas, căpitanul, care își mai venise în fire, ridică încet capul și întrebă:

— Am fost salvat?

— Da, căpitane, și acum te duc înapoi la vapor, la soția dumitale, răspunse Torsten.

Un zâmbet plin de recunoștință lumină fața palidă a lui Barnabe.

— Am s-o revăd!... murmură el cu înduioșare, apoi închise iar ochii.

În jurul lui fusese un întuneric atât de adânc! Dar acum era iar lumină!.. Era salvat!... Va trăi, va revedea pe acei care îi erau atât de dragi!... Ce minune!.. Ce fericire!..

213. O schimbare hotărâtoare

Pe când doctorul îi spunea lui Bob Wilkens știrea îmbucurătoare, Hariett se deșteptă din leșinul în care căzuse și auzi ultimele cuvinte:

„O nouă radiografie pe care am făcut-o a dovedit că la prima examinare a avut loc o frecare și s-au schimbat plăcile. Așadar Hariett pe care am crezut-o bolnavă, e cu desăvârșire sănătoasă și va avea o viață lungă”.

Hariett credea că visează și nici nu îndrăznea să deschidă ochii.

După știrea grozavă pe care o aflate cu câteva minute înainte, această veste îmbucurătoare îi părea cu neputință.

Totuși auzea limpede vocea tatălui său care spunea lui Bob:

— De câtă durere și îngrijorare, de câte zile grele și nopți nedormite am fi fost cruțați, dacă am fi făcut mai demult o radiografie nouă. Ne-am temut însă să n-o speriem pe Hariett și n-am bănuț că îi vom face un mare bine.

— Așadar, înfățișarea înfloritoare a tinerei femei nu e o înșelăciune, zise doctorul. Ea e într-adevăr sănătoasă și toate urmele bolii prin care a trecut, au dispărut cu desăvârșire.

— Cum s-a putut întâmpla o asemenea greșală? întrebă doamna Wilkens.

— Printr-o nebăgare de seamă a asistentei, răspunse medicul. În ziua când s-a făcut prima radiografie a domnișoarei Crosham, s-a făcut și aceea a unui alt bolnav.

— Acel bolnav, pe care doctorii l-au crezut sănătos, a murit acum câteva zile într-un sanatoriu, adăugă președintele Crosham, apoi continuă vesel: Hariett a noastră trăiește însă și nu ne va părăsi.

La auzul acestor cuvinte tânăra fată se ridică și apucă brațul tatălui ei, îi aruncă o privire rugătoare și întrebă:

— E adevărat tot ce am auzit acum? Nu e numai un vis?

Președintele Crosham o cuprinse drăgăstos în brațe și o strânse la piept.

Ochii lui luceau de bucurie și fericire.

— E adevărat, scumpa mea Hariett. Ești cu desăvârșire sănătoasă.

— Și după cât se poate prevedea, vei avea chiar o viață lungă, adăugă medicul.

— Nici nu-ți poți închipui, dragă Hariett, cât de fericită a fost mama ta, când i-am spus această știre. Nici nu mai știe ce să facă de bucurie. Ne-a cerut să venim îndată încoace și să te ducem cât mai repede la dânsa. Vrea să te sărute, să te îmbrățișeze.

— Buna mea mamă, murmură Hariett.

Privirea ei se îndreaptă spre Bob, care se dăduse puțin la o parte și stătea rezemat de perete ca și când ar fi avut nevoie de un sprijin. Fața lui era albă ca varul.

Și în adevăr, Bob trebui să se țină bine cu amândouă mâinile să nu cadă, căci i se părea că toată odaia se învârtește cu el.

Vedea oamenii și lucrurile din jurul lui ca printr-o ceață.

Gândurile se năpustiră asupra lui ca niște valuri năprasnice.

Hariett nu era bolnavă!...

Aceea cu care se căsătorise din milă, voind să-i dea o ultimă fericire, va trăi și își va cere dreptul ei!

Cum va putea trăi însă cu dânsa, acum când știa că Felicia e în viață și că nu era sora lui?

Mila pe care o simțise până atunci pentru Hariett, se prefăcu aproape în ură.

Își aduse aminte de dezmierdările pătimașe cu care Hariett îl copleșise în zilele din urmă, de muștrările pe care i le făcuse, fiindcă nu răspunsese cu aceeași căldură la sărutările și dezmierdările ei.

Dumnezeule Doamne, ce va mai aduce viitorul?

Această căsătorie se făcuse pe temeiul unor presupuneri cu totul greșite. De ce se descoperise abia acum greșeala care se făcuse cu

plăcile radiografice, acum când era legat pentru toată viața de Hariett?

De ce aflase abia după cununie că Felicia tot scumpă mai trăiește?!

De ce?... De ce?!...

Sufletul tânărului se zbătea îndurerat, căutând un răspuns la acest „de ce”.

Dar de nicăieri nu-i veni un răspuns.

„Cât de aspru și neîndurător a fost destinul cu mine”, se gândi Bob Wilkens, încheștându-și pumnii cu o mânie neputincioasă.

Ca dintr-o mare depărtare auzi deodată vocea președintelui Crosham:

— De ce stai așa de retras Bob?... Și cât ești de palid!

Hariett zâmbi cu un aer de superioritate și zise:

— Știrea neașteptată l-a impresionat pe Bob, tot atât de mult ca și pe mine, de aceea a amuțit deodată, dragă tată.

Președintele Crosham se apropie de Bob și îl bătu pe umeri cu un gest prietenos.

— Și eu am pățit la fel, dragul meu băiat, zise el vesel. Luni de zile am văzut plutind deasupra noastră acești nori amenințători și de aceea n-am putut crede îndată că, în sfârșit, soarele a răsărit din nou pentru noi. Razele lui luminoase ne orbesc deocamdată, dar ne încălzesc inima și ne arată fericirea într-o lumină strălucitoare. De azi înainte nu va mai fi jale își durere în casa noastră, ci numai bucurie și se vor da iar serbări, va fi veselie, se va cânta și se va dansa.

La auzul acestor cuvinte, Hariett ridică mâna cu un gest de protest și zise:

— Nu face încă planuri de viitor, dragă tată.

Președintele Crosham o privi uimit.

— Dar ce e cu tine? Ai cumva de gând să trăiești și mai departe retrasă de lume?

— Asta o va arăta viitorul, răspunse Hariett cu voce gravă, aruncând din nou o privire ciudată spre Bob.

Nici președintele Crosham, nici doctorul nu prinseră înțelesul mai adânc al acestor cuvinte.

Hariett continuă cu înfrigurare:

— Vă rog acum pe toți, pe tine tată, pe domnul doctor și pe mama, să mă lăsați singură cu Bob.

Uimirea președintelui Crosham crescuse și mai mult. Clătinând capul, el zise:

— Hariett, nu înțeleg de ce faci deodată o mută atât de gravă. M-am așteptat la altceva. Credeam că la auzul știrii pe care ți-am adus-o vei sări de bucurie, vei râde, vei fi veselă.

— N-avea grijă, va veni și asta, tată.

— De ce vrei să fii singură cu Bob? De ce ne trimiți pe toți de aici?

Privirea tinerei femei se îndreptă iar spre soțul ei și apăsând pe cuvinte, zise:

— În clipe atât de mari e mai bine când doi soți tineri rămân singuri.

Președintele Crosham ridică din umeri și se întoarse către doctor:

— Dacă e așa, atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să plecăm.

Medicul dădu din cap și răspunse zâmbitor:

— E ușor de înțeles că după întorsătura pe care au luat-o lucrurile, tânăra soție vrea să rămână singură cu soțul ei.

Președintele Crosham întinse fiicei sale mâna și zise:

— Atunci la revedere, scumpa mea. Sper că vei veni și tu în scurt timp după noi, căci o zi mare ca aceasta trebuie sărbătorită cum se cuvine.

— Deocamdată nu pot să-ți făgăduiesc încă nimic, dragă tată, răspunse Hariett. Dar nu-ți face inimă rea. Pleacă tu înainte și pe urmă vom vedea.

Președintele Crosham se uită uluit la Hariett și la Bob.

„Să fi avut loc vreo neînțelegere între ei?” se întrebă în gând.

Cu puțină era și asta, căci Hariett era foarte răsfățată și pesemne că nu uitase încă neplăcerile pe care le avusese în ziua nunții.

Dar la o pereche atât de tânără, după furtună venea repede vremea frumoasă și fiindcă Hariett își iubea mult bărbatul, împăcarea se va face fără mare întârziere

În credința aceasta, președintele Crosham nu mai puse alte întrebări și își luă rămas bun.

Pe când mai schimbă câteva cuvinte cu Hariett, doamna Wilkens se apropie de Bob, fi strânse mâna, îl privi cu milă și îi șopti:

— Capul sus, dragul meu băiat! nu te lăsa doborât.

O tresărire nervoasă se ivi pe fața lui Bob, colțurile buzelor i se

lăsară în jos, așa că chipul său se putea citi ușor lupta grozavă care se dădea în sufletul lui chinuit și îndurerat.

Inima doamnei Wilkens se strânse de durere.

Ea bănuia suferința grozavă a lui Bob și ar fi vrut să-l ajute. Dar acum nu mai avea puțința să-i dea vreun ajutor; calea spre fericire îi era închisă pentru totdeauna.

Bob Wilkens scoase un geamăt deznădăjduit.

— Nu mai pot îndura!... E prea mult!

Doamna Wilkens făcu o mișcare de resemnare.

Se mai uită încă o dată la fața palidă și îndurerată a fiului ei, îi mai strânse încă o dată mâna, apoi se apropie de președintele Crosham și de medic, și ieșiră împreună din cameră.

Dar pașii îi erau grei, inima îi era copleșită de jale și întristare.

Ce va vorbi acum tânăra pereche?

Fi-va oare o luptă grea?

Doamna Wilkens se gândi cu groază la tot ce vorbise cu Bob cu câteva minute în urmă.

Dacă Hariett auzise tot, atunci nu mai încăpea nici cea mai mică îndoială că va avea loc o ruptură definitivă între cei doi tineri.

Poate așa era hotărârea destinului!

Bob trebuia să fie iar liber, căci numai astfel își va găsi calea spre fericire, va putea căuta pe Felicia, să se căsătorească apoi cu ea.

După ce își luă rămas bun de la președintele Crosham și de la doctor, doamna Wilkens se duse în odaia ei și adâncită în gânduri negre, așteptă rezultatul convorbirii între Bob Wilkens și tânăra lui soție.

214. Spre necunoscut

Karin Rysröm fusese alungată din casa părintească și nu mai avea niciun adăpost.

Abătută, străbătu străzile mergând alături de contele de Martigny. Se gândea la cele întâmplare, străduindu-se din toate puterile să înfrunte noua nenorocire care se abătuse atât de năprasnic asupra ei.

Și contele de Martigny tăcea, voind să-i dea puțința să se liniștească. De altminteri nici n-ar fi găsit acum cuvinte de mângâiere potrivite.

Neavând nicio țintă hotărâtă, amândoi tinerii cutreierau străzile la întâmplare.

După ce rătăciră astfel mai multă vreme, contele se opri și zise:

— Cred că am mers destul și n-are niciun rost să mai înaintăm fără țintă. Ce facem acum?

Și Karin Rysström se opri, uitându-se cu o privire deznădăjduită la dânsul.

— Dacă aș ști?...

— Să stăm puțin și să chibzuim.

— La ce bun? Ce-mi folosește să mai chibzuiesc? Pentru mine toate drumurile sunt închise. Eu...

— Există întotdeauna o scăpare, chiar din situațiile cele mai grele, o mângâie contele. Nu trebuie să-ți pierzi încă curajul și nădejdea, nu trebuie să te lași copleșită de întristare și durere, căci atunci vei alunga și întâmplarea care ne-ar putea veni în ajutor, spre a ne arăta o cale de scăpare.

Contele de Martigny vorbea cu atâta încredere, privirea lui era plină de o speranță atât de mare, încât reuși s-o îmbărbăteze și pe Karin, pe buzele căreia se ivi chiar un zâmbet ușor.

— Ei vezi, așa e mai bine, o lăudă contele. De ce să luăm lucrurile îndată așa de tragic? Totul trece în viața asta și binele și răul. Apoi mai rămâne numai amintirea, dar după câțva timp, se șterge și ea și atunci tot ce s-a întâmplat ni se pare ca un vis. Deocamdată să ne gândim ce ne vom face.

— Dumneata ai doar o țintă, răspunse Karin suspinând. Vrei s-o cauți pe sora dumitale, așa că va trebui să ne despărțim...

— Să ne despărțim?... Nici prin gând nu-mi trece așa ceva! Cum îți poți închipui că te voi părăsi într-o situație atât de nenorocită? Bun prieten ți-aș fi, dacă aș fi în stare să fac așa ceva?...

Karin Rysström se uită la tânărul conte cu o privire plină de adâncă recunoștință.

Ce om minunat era, ce inimă bună avea și câtă încredere putea să aibă în el!

Gândindu-se la acestea, Karin uită că era singură pe lume, că fusese gonită din casa părintească și că nu mai avea niciun adăpost. Avea doar lângă dânsa un ocrotitor bun, care n-o va părăsi, n-o va lăsa în voia sorții!

Axel de Martigny îi luă brațul și zise:

— N-are niciun rost să stăm veșnic pe același loc. Hai să mergem mai departe. Deocamdată să căutăm un adăpost plăcut unde să ne putem odihni. Apoi ne vom sfătui ce putem face să scăpăm din încurcătură.

Își urmară deci drumul, îndreptându-se spre una din străzile principale ale orașului.

Pe când treceau pe lângă unul din cele mai mari hoteluri, Karin Rysröm se auzi strigată pe nume și când se întoarse, zări o fată tânără venind spre ea.

— Eri, tu ești?! strigă Karin.

— De ce te miri? Eu n-am plecat niciodată de aici. Dar tu, dragă, când te-ai întors?

— Nu demult... Dă-mi voie să-ți prezint pe însoțitorul meu: contele de Martigny... domnișoara Eri Stritsch, o colegă de școală, zise Karin Rysröm.

Pe când îi întinse mâna, tânăra fată îl examinează curioasă și pe fața ei se putea citi lămurit întrebarea: „Unde l-a găsit Karin pe contele acesta? Și cât e de frumos și chipeș!” Apoi se întoarse iar spre prietena ei și o întrebă:

— Ai de gând să rămâi mult timp acasă?

— Nu știu încă, răspunse Karin șovăind.

— Aș vrea să ne mai întâlnim și să-mi istorisești cum ți-a mers, pe unde ai fost, ce ai mai făcut. Deocamdată n-am timp, căci mă duc să fac o vizită. Trebuie să mă prezint chiar aici la acest hotel, adăugă ea arătând spre eleganta și impunătoare clădire.

— Ești în căutarea unui post?

— Nu la hotel, ci la un domn care a tras aici. E regizorul unei societăți americane de filme. Se numele mister Krueger și caută статисти pentru societatea lui, care vrea să toarne un film în Groenlanda. M-am prezentat acum câteva zile și azi mă duc la el să semnez contractul.

— Cred că s-au prezentat foarte mulți și nu va fi ușor de găsit un post la dânsul?

— Dimpotrivă, nu găsește atâția oameni de câți are nevoie, căci nimeni nu prea are chef să plece în Groenlanda, temându-se de frigul de acolo... Dar acum trebuie să plec. Dacă vrei, ne putem întâlni mâine pe la prânz, în fața primăriei. Îți convine?

— Încă nu știu dacă...

— Ei lasă, nu spune nu. Vino negreșit, căci te voi aștepta. La revedere!

Întinse mâna celor doi tineri, apoi se depărtă cu pași grăbiți.

Karin Ryström vru să plece mai departe, dar contele de Martigny o opri și zise:

— Mi-a venit o idee. Ce-ar fi dacă ne-am prezenta și noi la acest regizor și am încerca să-i cerem un post?

Karin îl privi câteva clipe gânditoare, apoi dădu din cap.

— După cum a spus Eri, nu prea găsește oameni și te pomenești că ne va primi. În orice caz putem încerca... Dar dumneata voiai să pleci în Norvegia, la Hammerfest?...

— După cum a spus prietena dumatăle, filmul va fi turnat în Groenlanda și dacă regizorul ne primește, atunci vom trece prin Hammerfest.

— Atunci haidem chiar acum la el.

— E mai bine să nu ne prezentăm împreună. Lasă-mă să pipăi eu întâi terenul. Până când mă voi întoarce, poți să mă aștepți. Privește, colo e o cofetărie. Te voi duce înăuntru, apoi îmi voi încerca norocul.

Trecură strada, contele de Martigny intră cu Karin Ryström în cofetărie, comandă pentru ea o cafea și prăjituri, îi dădu niște reviste ca să nu se plictisească până la întoarcerea lui, apoi ieși și se îndreptă spre hotel.

Eri Stritsch se afla tocmai la regizor; contele de Martigny trebui să aștepte până când fu primit de acesta.

Regizorul îl salută foarte politicos, îl rugă să ia loc și îl întrebă:

— Fără îndoială că și dumneata ai venit în urma anunțului pe care l-am dat la ziar?

— Nu în urma anunțului, ci fiindcă am aflat de la domnișoara Stritsch că aveți nevoie de figuranți pentru filmul dumneavoastră pe care vreți să-l turnați în Groenlanda.

— A, domnișoara Stritsch v-a recomandat? Atunci trebuie să cunoașteți și condițiile în care fac angajamentele?

— Amănuntele nu mi le-a spus.

— Cincizeci de dolari pe lună, drumul și întreținerea pe socoteala societății și îmbrăcăminte trebuingoasă, așa cum se cere pentru o călătorie în Groenlanda, înșiră domnul Krueger condițiile.

— Onorariul pe care îl oferiți nu e prea strălucit, dar mă voi mulțumi cu el.

— Dacă e așa, putem semna îndată contractul.

— V-ați și hotărât așa de repede să mă angajați? Doar nu știți nimic despre mine, zise contele de Martigny uimit.

— Nici n-am nevoie să știu prea multe. Te-am văzut și asta îmi ajunge. Să-mi îngădui numai o întrebare, dar dacă nu vrei, nu ești nevoit să-mi răspunzi. Cum se face că un conte de Martigny caută să intre la o societate de filme?

— Nevoia mă silește.

Domnul Krueger dădu din cap.

— Ei da, în timpurile prin care trecem, mulți nobili sunt nevoiți să-și câștige pâinea de toate zilele.

Se ridică, se apropie de birou și completează un formular tipărit, cu datele necesare.

Și contele de Martigny se sculă de pe scaun și se apropie de el.

— Nu terminasem încă de vorbit. Voiam să vă mai spun ceva.

Krueger ridică repede capul și întreabă:

— Ce anume?

— Înainte de a semna contractul trebuie să mai pun o condiție și anume pe aceea să angajați și pe o domnișoară, care mi-e bună prietenă.

— Trebuie s-o văd întâi. Dacă e frumușică o voi angaja cu plăcere, căci mai am nevoie și de figurante. Când poți s-o aduci?

— În zece minute pot fi cu dânsa aici.

— Bine, adu-o. Voi aștepta până atunci.

Contele de Martigny alergă la cofetărie și găsind-o pe Karin, îi zise cu înfrigurare:

— Lucrurile merg strună. Vom fi angajați amândoi. Hai repede, regizorul vrea să te vadă personal.

Plăti consumația și plecă împreună cu fata spre hotel.

Pe drum îi spuse înțelegerea pe care o avusese cu Krueger și încheie cu încredere:

— Când te va vedea, va fi încântat și va încheia îndată, contractul.

Krueger, cu temperamentul său american, nu arată încântarea la care se așteptase contele de Martigny, se învoi însă îndată să încheie cu Karin Rysström același contact ca și cu dânsul.

După câteva minute contractele erau completate și iscălite.

— Așaa... cu asta am isprăvit. Acum altceva... Trebuie să plecați cât mai repede la Hammerfest unde e locul de întâlnire al expediției noastre. Angajamentul dumneavoastră începe de astăzi așa că toate cheltuielile de călătorie și plata hotelului la Hammerfest trec în socoteala societății noastre. Când puteți pleca?

— Dacă e nevoie, imediat.

— Chiar așa de mare grabă nu este, dar să zicem, cu trenul de seară care pleacă de aici la nouă și douăzeci și opt de minute. Vă convine?

Amândoi tinerii se învoiră.

Domnul Krueger ridică receptorul telefonului și chemă direcțiunea hotelului.

— Trimiteti-mi îndată două bilete de tren, clasa doua, pentru Hammerfest.

La hotel era și un birou internațional de voiaj, așa că după cinci minute un servitor aduse biletele cerute. Regizorul dădu câte un bilet contelui de Martigny și domnișoarei Rysström.

— La Hammerfest vă veți duce la hotelul Nordului unde vă va primi un alt reprezentant al societății noastre și va îngriji mai departe de dumneavoastră. Și acum, la revedere! Ne vom întâlni pe bordul vaporului care va duce întreaga expediție în Groenlanda.

Când cei doi tineri ajunseră în stradă, se uitară unul la altul cu ochii strălucitori de bucurie.

— Deocamdată suntem la bun adăpost, zise contele.

— Da, și sunt atât de fericită! Cum vezi, plecăm la Hammerfest, care era ținta dumitale!

— Mai bine nici nu putea să se nimerească! N-am avut dreptate adineauri când spuneam că întotdeauna există o cale de scăpare?... Ceea ce mă bucură mai mult în toată această afacere, e faptul că nu trebuie să ne despărțim.

Karin îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Asta mă face și pe mine fericită și îmi dă putința să uit tot ce s-a întâmplat.

La ora hotărâtă se duseră la gară și când se urcară în vagon, Karin Rysström avu plăcuta surpriză de a găsi în același compartiment pe prietena ei Eri Stritsch.

— Și tu pleci la Hammerfest?

— Da; vezi deci că n-aș fi putut veni la întâlnirea pe care ne-am dat-o.

— Nici eu n-aș fi putut veni.

Karin îi povestește că și ei fuseseră angajați de regizorul societății de filme.

Eri Stritsch bătu voioasă din palme.

— Ce bine îmi pare că voi avea prieteni și nu voi fi singură în pustiul de gheață!

Acum cele două fete aveau tot timpul și Karin începu să-i povestească tristele întâmplări prin care trecuse. Eri o asculta cu luare-aminte și sinceră compătimire.

Contele de Martigny ieșise în culoarul vagonului și își aprinse o țigaretă.

După ce Karin Ryström își isprăvi povestirea, Eri arată spre conte și o întreabă în șoaptă:

— Sunteți prieteni?

— Da. După cum ți-am spus, l-am întâlnit la Oran, la consulatul englez.

— Altceva am înțeles eu cu întrebarea mea... Vă iubiți?...

Karin Ryström se îmbujoră la față, dar în aceeași clipă contele de Martigny intră iar în compartiment, așa că o scuti de răspuns.

215. Din nou pe vapor

Bătrânul Vite Haevenson stătea pe puntea de comandă a vasului „W. 231” și lângă el se afla timonierul Klüven.

— Mi se pare că vom avea iar furtună, zise Vite Haevenson.

Klüven dădu din cap.

— Va fi rău pentru Torsten, dacă nu se va întoarce înainte de izbucnirea furtunii.

— Fii pe pace, Torsten e un om care știe ce vrea.

— Nu-i va folosi la nimic, dacă furtuna va fi prea puternică.

Tăcură câteva clipe, apoi Vite Haevenson arată spre punte și adăugă:

— Sărmana femeie stă colo nemișcată de câteva ceasuri și își așteaptă bărbatul.

— Cum să-i spunem că așteaptă în zadar și că bărbatul ei nu se va

mai întoarce?

— Spune-i tu, căci eu nu sunt în stare s-o fac.

— Cred că va fi mai bine să vorbim cu fata, căci e mai liniștită și apoi ea îi va putea spune și mamei sale.

Ceasuri întregi trecuseră de când Dolores stătea pe puntea vasului și aștepta săniile cu care urma să sosească Barnabe. Felicia venea mereu lângă ea și o ruga să coboare în cabină, să nu stea atât de mult în frig, dar rugămintțile ei rămaseră zadarnice.

— Nici nu simt că e frig, răspundea Dolores.

— Cu toate acestea e mai bine să vii în cabină.

— N-am răbdare să stau acolo. Cred că poți să înțelegi cât de îngrijorată sunt. E atât de mult de când a plecat!... Dacă e adevărat că sania noastră s-a dus numai spre a-i ieși într-o întâmpinare, ar fi trebuit să fie demult înapoi. Am o presimțire grozavă!

— De ce ți-e teamă?

— De ceva atât de îngrozitor, încât nici nu-mi vine să spun.

Pe fața ei se citea o adevărată groază. Pete roșii i se iviră pe obraji și tremura din tot trupul; dar nu frigul o făcea să tremure, ci teama îngrozitoare de care se simțea cuprinsă.

Pe puntea de comandă Vite Haevenson și Klüven tot mai stăteau de vorbă și cel dintâi zise cu îngrijorare:

— Ce crezi că se va întâmpla, dacă Torsten nu se va întoarce curând cu ajutor?

— Atunci suntem pierduți. De pe acum presiunea gheții e atât de mare, încât vasul nu-i va mai putea ține piept multă vreme. A și început să pârâie din toate încheieturile.

— Asta n-ar fi încă sfârșitul pentru noi.

— Nu, căci ne putem refugia pe gheață.

— Dar și aceasta ar fi numai o amânare, fiindcă proviziile noastre ne vor putea ajunge cel mult pentru cinci, sau șase zile și chiar dacă vom face mare economie, să zicem pentru zece.

— Zece zile e mult și până atunci ne va veni poate ajutor.

— Cine să ne vină în ajutor, dacă Torsten nu va reuși să înștiințeze una din stațiile de pe coastă?

— Și vaporul-macă poate să ne trimită ajutor, când va vedea că întârziem atât de mult.

— Ai dreptate, căci ar fi trebuit să ne întoarcem demult la el.

— Ne vor căuta și prin radio și dacă nu vor primi răspuns, își vor închipui că am fost prinși de ghețuri. După cum vezi, situația noastră nu e încă atât de deznădăjduită.

— Dacă am socoti numai împrejurările fericite cum faci tu, atunci ai dreptate. Dar nu ne putem bizui întotdeauna că lucrurile vor merge așa cum dorim.

Cei doi bătrâni rămaseră pe punte până când se înnoptă, apoi coborâră înlăuntrul vasului. Resemnați, marinarii ședeau în jurul mesei, fumându-și pipele; unii din ei se culcaseră. Nu mai vorbeau demult, căci ce rost ar fi avut să spună mereu același lucru și să înșire care ar fi mijloacele de scăpare. Trebuiau să se resemneze și să aștepte!

Noaptea se întinse peste pustiul de gheață.

Dolores era și acum pe punte, iar lângă dânsa stătea Felicia.

— Hai, mămico dragă, te rog vino în cabină.

— Lasă-mă!

— Nu simți cum se întetește frigul?

— Simt numai teama care mă sugrumă.

— Mie mi-au și amorțit picioarele de frig.

— Du-te tu în cabină.

— Nu vreau să te las singură.

Văzând pe fiica ei hotărâtă să rămână lângă dânsa, Dolores coborî în cabină.

— Măine vor veni negreșit, mamă. Mai ai răbdare numai noaptea asta, îi zise Felicia.

Dolores se uită la ea cu privirea rătăcită și răspunse:

— Răbdare... răbdare... e atât de greu!...

Felicia îi luă mâinile și le frecă într-ale ei.

— Măinile ți-au înghețat de tot, măicuță scumpă. Trebuie să te culci și să te încălzești, altfel te vei îmbolnăvi. Mă duc la bucătărie să-ți aduc o sticlă cu apă caldă. Până mă întorc eu, dezbracă-te.

Felicia ieși din cabină.

Dolores se așeză pe marginea patului și rămase cu privirea ațintită în gol.

După cum prevăzuse Vite Haevenson, afară începu furtuna. Vântul polar urla cu furie, ridicând zăpada în nori albi.

Deodată Dolores tresări, ridică repede capul și privi înaintea ei, ca

și când ar fi avut o vedenie. Se sculă cu o mișcare bruscă, ieși din cabină, se urcă pe punte și de acolo trecu pe gheața care înconjura vasul. Aici se opri o clipă, căci vântul amenința s-o doboare.

Rămase pe loc și ascultă.

Prin vuietul furtunii desluși lătrat de câini.

Să fie oare cu puțință? N-o înșela auzul?

Nu, nu! Era sania cu care se întorcea soțul ei!

Cu brațele întinse înainte se avântă în întuneric, lăsându-se dusă de vântul puternic.

Viscolul îi arunca zăpada în față, așa că nu-și putea vedea nici mâna înaintea ochilor.

Fără a ține seama de înțepăturile acelor de gheață, alerga tot înainte și se depărta tot mai mult de vapor.

Felicia umpluse o sticlă cu apă caldă și se întoarse repede în cabină, dar o găsi goală. Unde dispăruse oare mama ei?

O căută în cabina alăturată, o mai căută și în a treia cabină, o strigă și când n-o găsi alergă speriată în sala unde erau marinarii.

Bătrânul Vite Haevenson ședea încă la masă, cu pipa în gură, pe care n-o scotea decât când mânca sau când dormea.

— Haevenson, mama a dispărut! Vino repede, te rog, s-o căutăm!

— A dispărut?!... Departe nu poate să fi ajuns, așa că o vom găsi îndată.

Se sculă cu mișcări greoaie și o urmă pe Felicia. Amândoi o strigară, o căutară în toate unghiurile vaporului, se urcară pe punte, dar n-o găsiră nicăieri.

— Poate a coborât din vapor și s-a dus pe gheață?...

— Numai acolo mai poate fi, căci pe vapor nu e.

— Trebuie să alergăm după dânsa.

Felicia o strigă iar cât o ținea gura, dar furtuna îi acoperea glasul.

— Voi alarma echipajul.

Vite Haevenson coborî iar înlăuntrul vaporului și se întoarse după câteva minute însoțit de toți marinarii.

— Aduceți felinare! strigă el.

Marinarii îi îndepliniră îndată ordinul.

— Înălțați unul pe catarg!

Când fu tras în sus, felinarul luminează atât de slab încât abia se vedea.

— Să înaintăm pe gheață, formând un lanț și ca să nu ne pierdem unul de altul, să ne strigăm neîncetat!

Coloana se puse în mișcare, iar Felicia mergea între Vite Haevenson și Klüven, care avea în mână un felinar.

Între timp Dolores alergase tot înainte.

Ca și când ar fi trebuit să dibuie spre a-și găsi drumul, ținea mâinile întinse înainte. Se oprea din când în când și asculta, plină de teamă.

— Iată-mă, vin, murmură ea și alergă și mai repede.

Furtuna se prefăcuse într-un adevărat uragan și ridica nori de zăpadă pe care îi arunca de-a curmezișul drumului. Dolores dădu peste un noian de zăpadă, se cufundă până la genunchi, apoi până la solduri. Deznădăjduită, luptă din toate puterile împotriva vântului, sudoarea îi îmbroboni fruntea și gâfâia.

— Vin, Mihail... iată vin!...

Se opri iar și ascultă cu încordare.

— Îndată va fi aici, murmură ea.

Deodată, o umbră se năpusti asupra ei și se auzi un lătrat voios.

— Kid!

Câinele sări spre ea și se gudură.

— Ai adus pe stăpânul?

Kid lătra ca și când ar fi vrut să răspundă la întrebarea ei.

După câteva clipe se auzi lătratul mai multor câini și sania se apropie în goană.

— Oprește!

— Hee! Hooo!

Câinii se opriră în loc.

Din întineric apăru chipul unui om care veni spre Dolores, alunecând pe schiuri.

Era Torsten care se uită nespus de uimit la dânsa și o întrebă:

— Cum ai ajuns aici, doamnă?

Ea nici nu luă în seamă întrebarea lui, ci zise:

— L-ai adus?

Torsten își dădu îndată seama că întreabă de căpitanul Barnabe și dădu din cap.

— L-am găsit și l-am adus. E colo în sanie, învelit în blănuri calde.

Cu câțiva pași repezi, Dolores se apropie de sanie, îngenunche și se

aplecă asupra căpitanului Barnabe.

— Mihail!

Acesta era atât de slăbit, încât nu fu în stare nici să se ridice, nici să răspundă.

Dolores îi mângâie obraji, îl sărută și când simți căldura trupului său, strigă fericită:

— E iar lângă mine!.. Dumnezeu l-a ocrotit!

Ochii i se umplură de lacrimi de bucurie. Torsten se apropie de dânsa și îi zise:

— Acum scoală, doamnă, și să plecăm mai departe.

Torsten o ajuta să se ridice și o mustră:

— Nu ești cuminte defel!.. Să-ți fi îmbrăcat cel puțin o blană... Ce-ai căutat aici?...

— Pe dânsul, pe bărbatul meu scump!

Torsten mormăi un cuvânt care semăna mult cu „nebunie”, apoi îi întinse brațul său și îi zise:

— Trebuie să mergi lângă mine, pe jos, căci în sanie nu e loc.

Da, va merge... și cu câtă bucurie!

Câinii se culcaseră în zăpadă, dar când Torsten îi îndemnă cu un strigăt, săriră repede în picioare și începură să tragă sania, înaintând în pas domol.

După câțva timp Torsten se uită înaintea lui, căutând să pătrundă întunericul.

— Dar ce e colo în fața noastră?

— Lumini.

— Te caută pesemne pe dumneata!

Mai înaintară puțin, apoi dădură peste coloana de marinari.

Felicia o zări pe Dolores și se avântă spre dânsa.

— Mămică scumpă, ce spaimă am tras!.. N-ar fi trebuit să faci asta!

Drept răspuns Dolores arătă spre sanie și zise:

— S-a întors și trăiește...

Marinarii îi înconjurară.

— Trăiește?...

Bătrânului Vite Haevenson încă nu-i venea să creadă și se întoarse spre Torsten, care îi povesti cum îl găsise pe căpitanul Barnabe și îl salvase.

— A scăpat printr-o adevărată minune.

— Ba nu, bunul nostru Kid l-a găsit, răspunse Torsten.

Între timp, ca și când ar fi vrut să se scuze față de Felicia, Dolores o lămuri:

— Deodată mi s-a părut că aud vocea lui Mihail, care mă striga și o putere tainică m-a împins să alerg în întâmpinarea lui.

În încordarea nervoasă în care sa afla sărmana femeie, avusese un fel de nălucire și numai întâmplarea făcuse ca Torsten să fie atât de aproape de vapor, încât s-o întâlnească.

Toți se întoarseră la vapor și ajungând aici, câțiva marinari îl ridicară pe căpitanul Barnabe din sanie și îl duseră în cabină.

— Culcați-l repede în pat, porunci Vite Haevenson, iar tu, Klüven, du-te și prepară pentru căpitanul nostru un grog tare. Dă-i și lui Torsten să bea, căci și el va avea nevoie să se încălzească.

Apoi întorcându-se către un alt marinar, adăugă:

— Tu îngrijește de câini, hrănește-i bine, să-i duci jos în cala vaporului, să se încălzească și ei.

După aceea se întoarse spre Dolores:

— În sfârșit îl ai iar pe bărbatul dumitale și mulțumește lui Dumnezeu pentru minunea pe care a făcut-o. Eu nu mai aveam nicio nădejde să-l revăd în viață. Eram incredințat că cehoslovacul l-a ucis, sau că a pierit de frig în pustiul de gheață. Îngrijește acum bine de el, căci e un om puternic și în scurt timp se va întrema.

Făcându-i un semn prietenos din cap, ieși din cabină și lăsă pe căpitanul Barnabe în îngrijirea celor două femei.

În sala cea mare a vaporului, marinarii se adunaseră în jurul lui Torsten.

După scurt timp, timonierul îi aduse un pahar cu grog și pe când sorbea din băutura fierbinte, le povesti celorlalți tot ce se petrecuse.

— După cum am spus, Kid l-a descoperit, eu l-am scos din mormântul de gheață, l-am frecat bine cu zăpadă, l-am învelit în blănuri și după ce l-am legat pe sanie, am pornit înapoi. În astfel de împrejurări nu m-am mai putut gândi să mă duc până la stația cea mai apropiată, fiind vorba să-l aduc pe căpitan cât mai repede la vapor.

Vite Haevenson dădu din cap.

— Bine te-ai gândit; oricare altul ar fi făcut la fel. Dar acum e vorba, ce se va întâmpla cu noi?

Torsten dădu din umeri.

— N-avem altceva de făcut decât să așteptăm.
 — Cum asta, să așteptăm fără să facem nimic?
 — Ce putem face? Prin viscolul ăsta nu se încumetă nimeni să iasă afară, căci zăpada e atât de mare încât și cei mai buni câini ar pierde urma, n-ar putea răzbi.
 — S-ar putea ca viscolul să se potolească până mâine.
 — Nu se va potoli. Când vântul suflă așa ca acum, atunci durează mult. Poate să fie zile de-a rândul și când va înceta, tot nu vom putea pleca cu sania, căci zăpada va fi atât de mare, încât s-ar scufunda.
 — Dacă e așa, atunci putem să ne luăm rămas bun de la viață.
 — Eu nu mă prea grăbesc.
 — Ar trebui să se întâmple o minune care să ne scape din situația în care ne aflăm.
 — S-ar putea întâmpla.
 — Eu nu cred în minuni.
 — N-a scăpat și căpitanul, deși nu mai era nicio nădejde?
 Vite Haevenson dădu din cap gânditor.
 — Bine zici.

*

Căpitanul Barnabe era culcat în patul său, cu sticle cu apă caldă la picioare și învelit bine în păături.

Felicia îi dădea cu o lingură grogul cald, pe care el îl înghițea aproape fără să-și dea seama. Își recăpătase cunoștința, dar era încă prea slab pentru a se putea mișca.

Roșeața vie de pe fața lui arăta că avea o febră puternică.

Dolores se așeză la căpătâiul lui și îl întrebă:

— Te doare ceva?

Cu o mișcare slabă arată spre gât.

Nu putu spune însă niciun cuvânt și după scurt timp închise ochii.

Așa cum zăcea întins, istovit, făcea impresia unui om greu bolnav.

Dolores era deznădăjduită.

De i-ar putea da cel puțin un ajutor!

Sărmanul zăcea bolnav și nu avea nici doctor, nici medicamente.

Dumnezeu i-l dăduse oare înapoi, spre a-l lua pe altă cale?

Nu, soarta, nu putea să fie atât de crudă și neîndurătoare!

Felicia vedea chinul mamei sale și o compătimea din tot sufletul.

Tot astfel fusese și ea odinioară îngrijorată de Bob, așa că putea s-o înțeleagă, cu atât mai mult, cu cât și ei îi era drag căpitanul Barnabe.

— Cred că va fi o răceală gravă, mamă, dar va trece.

Așa nădăjduia și Dolores, totuși nu se putu liniști. Toată noaptea o petrecu la căpătâiul bolnavului, împreună cu Felicia. Îl veghează cu toată dragostea, dar nu putură să facă altceva pentru dânsul, decât să-i dea din când în când de băut, căci setea îl chinuia grozav.

Afară viscolul bântuia cu putere tot mai mare, înteișind frigul.

Presiunea gheții deveni tot mai mare și corpul vaporului trosnea din toate încheieturile.

Nici Vite Haevenson nu putu să doarmă în noaptea aceea. Câtva timp se zvârcoli în pat, apoi se sculă și vru să se ducă pe punte, să vadă dacă nu cumva gheața va ridica vasul în sus, sau îl va sfărâma.

Bătrânul încercă să ridice chepengul care dădea spre punte, dar nu reuși și își dădu îndată seama ce se întâmplase.

Vasul întreg era acoperit de zăpadă.

216. Dragoste sau ură?

Îndată ce ușa se închise în urma celor plecați, Hariett se apropia de Bob cu ochii sclipitori de mânie.

— Frumoasă lună de miere mă așteaptă, zise ea cu ironie, și după toată câte le-am aflat, căsnicia va fi și mai frumoasă. Vasăzică din ăștia îmi ești?

Se uită la Bob cu o privire plină de ură. Acesta se răsti iritat:

— Nu-nțeleg ce vrei să spui...

— Că am aflat toată comedia pe care ai jucat-o.

— Așadar ai ascultat la ușă?

— Negreșit că da și foarte bine am făcut căci acum știu tot. M-ai mințit și m-ai înșelat!

Bob avu un zâmbet obosit.

— Nu mă simt vinovat cu nimic, Hariett.

— Îți închipui cumva că te vei mai putea dezvinovăți?

Calm îi susținu privirea plină de ură și o întrebă:

— Și tu crezi că ai vreun drept să-mi faci muștrări?

— Da, căci m-ai înșelat.

— Din milă, Hariett!

— Ehei, dragul meu, cu vorbe de astea n-ai să te speli de vina ta. Dacă aş fi fost o fată săracă şi nu fiica bogatului Crosham, nici nu te-ai fi gândit să-mi aduci o asemenea jertfă. Pentru tine această căsătorie n-a fost decât o afacere bună.

Bob îngălbeni.

Această jignire îl atinse ca o palmă.

O apucă pe Hariett de braţ şi izbucni, mânios:

— Retrage-ţi cuvintele!

— Nici prin gând nu-mi trece. Nu vei putea tăgădui că te-ai căsătorit cu mine fiindcă m-ai crezut bolnavă de moarte, că vei scăpa repede de mine şi că îţi va rămâne o moştenire grasă.

— Mi-a fost milă de tine, zise Bob, neluând în seamă învinuirile ei josnice. Tu şi părinţii tăi m-aţi silit la această căsătorie!

— Dar te-ai învoit foarte repede să ne împlineşti dorinţa.

— Şi dacă n-aş fi făcut asta, ce s-ar fi întâmplat?

— Atunci nici nu m-aş fi sinchisit de tine, răspunse Hariett cu dispreţ.

Deznădăjduit, Bob îşi frământă mâinile.

— De ce n-ai făcut-o? Am fi fost cruţaţi de discuţia urâta pe care o avem acum.

— Am fost o nebună, cum suntem noi femeile, din nefericire. Mi-a plăcut mutra ta frumoasă şi mi-am închipuit că voi fi fericită. Din nenorocire m-am înşelat.

Bob tresări şi se uită uimit la Hariett.

— Vasăzică nu mă iubeşti?

— De ce întrebi?

— Fiindcă în acest caz vom găsi mai repede o scăpare din situaţia neplăcută în care ne aflăm amândoi. Acum, după ce s-a constatat că eşti cu desăvârşire sănătoasă, astfel de emoţii nu-ţi vor mai face rău. Putem vorbi deci îndată care va fi viitorul nostru în împrejurările de faţă. Dacă nu mă iubeşti, nu mai are niciun rost să trăim împreună.

Hariett îl măsură cu privirea din creştet până-n tălpi, tăcu câteva clipe, apoi zise:

— Aha, nădăjduieşti că după toate câte le-am aflat despre tine, voi cere divorţul?... Te înşeli amar, dragul meu!

— Dar gândeşte-te, Hariett...

— Nu mă gândesc la nimic, îi curmă ea vorba. N-am chef deloc să

dau lumii un prilej de clevetire.

— Vasăzică vrei să rămânem căsătoriți?

— Bineînțeles!

— Hariett, începu Bob cu glas rugător, ai spus adineauri că ai auzit convorbirea dintre mine și mama.

— Da, am auzit-o și planurile voastre m-au interesat foarte mult. Dar să nu crezi că vei ajunge să le înfăptuiești. Ești bărbatul meu și cer de la tine să te porți ca atare. Povestea cu fosta ta iubită trebuie să ți-o scoți din cap și mama ta să nu îndrăznească s-o aducă înapoi pe fata ceea, căci va avea de-a face cu mine.

Îngrozit, Bob își astupă urechile și se uită la Hariett, ca și când ar fi fost o străină.

— Doamne, Hariett, pe ce ton îmi vorbești?!

— Pe tonul care va domni în viitor între noi. Acum mă vei cunoaște mai bine, Bob. Până acum am fost o fetiță proastă și îndrăgostită, dar astăzi mi s-au deschis ochii și voi ști ce am de făcut.

— Dacă e așa, vom duce o viață ca în iad!

Hariett dădu din umeri, nepăsătoare.

— E numai vina ta că totul s-a întâmplat astfel.

— Nu, pentru Dumnezeu! Eu n-am nicio vină, ci sunt numai victima milei mele. Dacă aș fi știut că ești sănătoasă, că n-ai nevoie de dragostea mea, pe care ți-am arătat-o numai spre a te scăpa de frica de moarte care te chinuia cu atâta cruzime, atunci nu m-aș fi învoit niciodată să joc această comedie. Inima mea nu era în joc; era moartă, căci fericirea îmi fusese zdrobită. Acum însă, după ce am aflat că Felicia trăiește, că tu nu mai ai nevoie de jertfa mea... trebuie să ne despărțim, Hariett!

Ea clătină capul cu îndărătnicie.

— Nici nu mă gândesc la despărțire. Va trebui să-mi plătești scump amara dezamăgire pe care mi-ai pricinuit-o.

— Asta e curată nebunie, Hariett! Ce-ți va folosi dacă mă vei chinui?

— Îmi voi potoli setea de răzbunare.

— Și dacă nu mă voi învoi să rămân cu tine?

— Ai cumva de gând să fugi?

În ochii lui Bob se ivi o lucire pătimașă.

— Da, căci nu mă vei putea închide ca pe un răufăcător. Voi ști să

sfărâm lanțurile cu care am fost încătușat prin căsătoria mea cu tine.

— Pentru a putea da divorț, e nevoie de consimțământul ambilor soți. Asta o știi, tot atât de bine ca și mine, Bob. Ei bine, îți pot spune de pe acum că nu voi divorța. În felul acesta nu te vei putea căsători cu iubita ta, ci poți să ți-o faci cel mult amantă. În situația aceasta vei fi exclus din societatea bună și te cunosc prea bine ca să știu că într-o astfel de situație nu vei putea fi fericit niciodată.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui ca fiecare din noi să meargă pe calea pe care o va crede bună și să păstrăm numai față de lume legătura pe care ne-o impune căsătoria?

Hariett dădu din cap..

— Ai ghicit, Bob, așa și e.

— Dar și tu ți-ai greșit socotelile. Hariett, căci nu mă învoiesc cu o astfel de situație – îi răspunse el, răstit.

— De asta prea puțin îmi pasă. Ca femeie măritată, am dreptul să merg și singura la petreceri, la vizite și oriunde voi vrea și fii încredințat că voi petrece foarte bine. E știut că pentru flirturi, femeile sunt mai căutate decât fetele.

— Să-ți fie rușine! se răsti Bob la ea.

Foarte calmă, Hariett ridică din umeri.

— Adevărul curat e întotdeauna urât, dar de ce să ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea? Suntem singuri, nimeni nu ne aude, așa că putem da jos măștile pe care le-am purtat până acum unul față de altul. Lumea va înțelege că în calitatea ta de conducător al întreprinderilor Wilkens nu vei avea timp să-ți însoțești nevasta la petreceri. Așadar, lumea nu va vorbi prea mult despre asta și chiar dacă ar face-o, va trebui să ne resemnăm. Lucrul cel mai de căpetenie este să nu ne dăm în spectacol printr-un proces de divorț.

Hariett îi întoarse spatele și își luă pălăria, apoi continuă:

— Acum știi care e situația și ce ai de făcut. În orice caz, să nu mai încerci să-mi schimbi hotărârea. Îți spun încă o dată că nu voi divorța. Dacă ții la întreprinderile Wilkens, atunci va trebui să primești propunerea mea și să arăți lumii că trăim într-o căsnicie foarte fericită. Dacă te vei împotrivi, atunci voi fi nevoită să spun tatălui meu tot ce s-a petrecut între noi și să-l rog să retragă capitalul pe care l-a pus la dispoziția întreprinderilor tale.

Bob tresări indignat.

— Fă ce vrei, totul mi-e indiferent. Chiar de-aș deveni cerșetor, nu mă voi învoi să joc această comedie. Mai ușor îmi va fi să îndur lipsurile și sărăcia, decât o viață ca aceea pe care mi-o propui tu.

— Așadar, vrei război?

— Vreau fericirea! – strigă Bob agitat la culme – și fericirea mea e Felicia de Martigny!

— Încearcă să te duci la ea! zise Hariett, cu voce șuierătoare. Deoarece nici eu nu am găsit fericirea la care m-am așteptat, nu-ți voi îngădui nici ție și nici acelei fete să fiți fericiți.

Bob se dădu un pas înapoi și se uită speriat la Hariett.

— Ți-ai pierdut mințile, Hariett?

— Da!.. Da!.. Sunt nebună și vreau să mă răzbun pentru tot ce mi-ai făcut!

Fără a-l mai învrednici măcar cu o singură privire, ieși din odaie.

Cu un geamăt îndurerat, Bob se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

Așa îl găsi mama lui, când intră în cameră.

— Bob, pentru Dumnezeu... ce s-a întâmplat?

— Totul s-a sfârșit, mamă!

În cuvinte întretăiate și cu vocea înăbușită, îi povesti doamnei Wilkens discuția aprinsă și dușmănoasă pe care o avusese cu Hariett. Dar doamna Wilkens zâmbi și încercă să-l liniștească.

— Furtuna aceasta se va potoli, dragul meu Bob, Hariett își va vârî mințile în cap, dar trebuie să ai puțină răbdare.

— Răbdare... Răbdare!... repetă Bob deznădăjduit. De unde să iau puterea pentru a îndura o astfel de viață alături de Hariett?!

— Iubirea ta pentru Felicia îți va fi un sprijin.

— Asta e o mângâiere foarte slabă, mamă, căci dorul mă atrage cu toată puterea în Franța. Cum să mai îndur viața pe care va trebui s-o duc aici?

— Făcând ceea ce ți-am propus adineauri, Bob, îl întrerupse doamna Wilkens cu voce calmă. Vei telegrafia Feliciei, o vei înștiința că abia acum ai aflat știrea despre salvarea ei și în același timp îi vei spune că îi vei scrie o scrisoare lungă. După ce îi vei trimite această scrisoare, în care îi vei spune tot ce s-a întâmplat, te vei liniști.

Bob clătină capul.

— Nu cred, mamă, căci atunci voi aștepta răspunsul cu o

înfrigurare și mai mare.

217. Spre miazănoapte

— Îndată după sosirea lor la Hammerfest, Karin Ryström, Eri Stritsch și contele de Martigny se duseră la hotelul Nordului și se prezentară la reprezentantul societari de filme pentru care fuseseră angajați.

— Minunat – zise reprezentantul. Acum am adunat tot statul major și expediția poate să pornească la drum. Mâine după-amiază plecăm, așa că mai aveți o zi întreagă pentru a vizita orașul Hammerfest și prilejul să faceți cunoștință cu colegii dumneavoastră. În noaptea asta veți rămâne aici la hotel și voi îngriji să vi se dea îndată camere. La șase ne vom aduna toți în restaurant la masă și dacă nu vă veți fi întâlnit mai curând cu colegii dumneavoastră, le veți face acolo cunoștința. La revedere dar, pe diseară!

Tinerii ieșiră și fură conduși în odăile lor de către un servitor al hotelului.

Înainte de a intra în camera lui, contele de Martigny se mai întoarse o dată spre Karin Ryström și îi zise:

— Vreau numai să mă schimb, apoi mă duc la biroul de navigație să mă informez de căpitanul Barnabe. Dacă voi da urma de urma lui, atunci voi ști unde e și sora mea.

— Îmi dai voie să te însoțesc? îl întrebă Karin.

— Nu vrei mai bine să te odihnești puțin?

— Prefer să fiu împreună cu dumneata, să nu ne despărțim.

Contele zâmbi, îi strânse mâna și se învoi cu propunerea ei.

— Bine; te voi aștepta peste o jumătate oră în holul hotelului.

Eri Stritsch, care era de față și auzise convorbirea lor, își dădu seama că între prietena ei Karin și contele de Martigny era ceva mai mult decât prietenie, căci prea se uitau cu drag unul la altul.

Fu întreruptă în gândurile ei de cuvintele prietenei, care-i zise:

— La revedere, Eri.

— A, pleci? făcu ea zâmbind. Aș fi venit și eu cu tine și cu domnul conte, dar n-aș vrea să vă stingheresc. La revedere, draga mea Karin.

Intrând în camera ei ca să se schimbe, Karin Ryström se gândi la cuvintele prietenei ei.

De ce spusese că n-ar vrea să-i stingherească?

Karin clătină nedumerită capul.

De ce se gândesc oare femeile întotdeauna la dragoste, de câte ori e vorba de un bărbat?

Nu era frumos din partea prietenei ei că vorbea astfel, știind doar de nenorocirea care o lovise prin pierderea iubitului ei Sven Alvesten.

O astfel de pierdere nu se uită atât de repede, ca să te poți gândi după scurt timp la alt bărbat.

Contele de Martigny îi era drag ca un foarte bun prieten, fiindcă o ajutase cu atâta bunăvoință, dar mai mult...?

Pentru a nu fi nevoită să-și răspundă la o asemenea întrebare, Karin începu să se îmbrace repede, apoi coborî în holul hotelului, unde contele de Martigny o și aștepta.

Acesta se informase la portar unde este biroul societății pe care o căuta, așa că nu mai avu nevoie să-i arate cineva drumul.

Ajungând acolo, spuse că dorește să vorbească cu șeful personalului, care îl primi numaidecât, atât pe el, cât și pe Karin Ryström. Contele de Martigny îl întreabă îndată de căpitanul Barnabe.

— Da, căpitanul Barnabe e în serviciul societății noastre, răspunse șeful personalului. Are comanda balenierei „W, 23” și se află pe drum.

— Soția lui e pe bord cu dânsul?

— Da.

— Ea e sora mea.

— A, atunci ai venit să te informezi, aflând poate că vasul „W. 23” s-a rătăcit.

Axel de Martigny rămase foarte uimit și răspunse:

— Nu, de asta n-am știut încă nimic.

— Vasul „W. 23” ar fi trebuit să acosteze demult vaporul-matcă pentru a preda balenele pe care le-a prins, să ia provizii și cărbuni și să primească norii ordine, dar până acum n-a dat niciun semn de viață. Atât vaporul-matcă cât și stația noastră de pe țărm au încercat să se pună în legătură cu vasul prin radio, dar toate chemările au rămas fără răspuns.

— Și ce se poate deduce din aceasta?

— Sau că vasul s-a scufundat, sau că a înaintai prea mult spre miazănoapte și a fost prins de ghețuri.

Știrea aceasta îl îngrijoră foarte mult pe contele de Martigny.

Nădărduse s-o revadă pe Dolores și acum trebuia să afle că e în primejdie, sau că pierise chiar în pustiul de gheață al mărilor de la miazănoapte.

— Nu s-a întreprins încă nimic pentru căutarea vasului și pentru salvarea echipajului? Întrebă el.

— În ținuturile acestea, luarea măsurilor necesare e legată de foarte mari greutate, îi răspunse șeful personalului. În orice caz, dacă nici în cursul acestor zile nu vom primi răspuns la chemările noastre prin telegrafia fără fir, atunci vom trimite un spărgător de gheață în căutarea vasului „W. 23”, Speranțe mari nu ne putem face însă, căci habar n-avem unde se află. Baleniarele noastre n-au un curs hotărât dinainte, ci merg în diferite direcții, după trebuință, așa că nu putem cunoaște niciodată locul unde se află.

— Dar cam pe unde bănuiești că vasul a putut fi prins de ghețuri?

— Undeva pe coasta Groenlandei, cam pe la Scoresbysund, căci pe acolo sunt cele mai multe balene. E însă o presupunere în care mă pot înșela.

— Și ce se va întâmpla dacă spărgătorul de gheață nu va găsi vasul?

— Cei prinși vor trebui să aștepte până când se va topi gheața, spre a-și putea relua călătoria; bineînțeles dacă vasul va putea ține piept presiunii gheții și echipajul va avea provizii destule, ca să nu moară de foame.

— Acestea sunt perspective îngrozitoare.

— La care trebuie să se aștepte toți acei care navighează prin mărilor de la miazănoapte.

— Au destule provizii pe bord?

— Pentru o vreme atât de îndelungată, nu.

Știrea aceasta era cât și poate de rea și îl întristă și mai mult pe contele de Martigny.

Vru să-l îndemne pe șeful personalului să ia mai repede măsurile de trebuință pentru ajutorarea celor care se aflau pe vasul rătăcit, dar renunță, spunându-și că toate stăruințele sale ar fi zadarnice.

Nu-i rămase altceva de făcut, decât să plece, chinuit de o nesiguranță și mai mare decât aceea cu care venise.

Abătut și cu capul în pământ, se întoarse la hotel, mergând tăcut alături de Karin Ryström.

Dorind să-l îmbărbăteze și să-i dea speranță, tânăra fată îi zise:

— Să sperăm că vasul va primi ajutor la timp.

Mai mult nu putu să-i spună, dar aceste cuvinte fură rostite cu atâta căldură, încât îi dădură puțin curaj.

— Ar trebui să am nădejde într-o întâmplare fericită, căci întâmplarea m-a salvat și pe mine la Oran, când m-am refugiat la consulatul englez, zise el.

*

Seara, la cină, contele de Martigny și Karin Ryström avură prilejul să facă cunoștința noilor lor colegi. Cei mai mulți erau suedezi, oameni foarte de treabă, care îi primiră în cercul lor, ca pe niște buni camarazi. La același hotel locuiau și artiștii ceilalți. Toți se adunaseră la Hammerfest, afară de steaua trupei, pe care regizorul o aștepta cu nerăbdare.

Ea era încă la Stockholm și regizorul îi telegrafia aproape la fiecare oră, dar primea aproape același răspuns:

„Sunt indispusă și nu pot veni acum. Rita Söndersö.”

Sau:

„Sunt încă indispusă. Trebuie să mai amân plecarea.”

Ori:

„Expediția poate pleca înainte. Voi veni cu un vapor special”.

Regizorul își smulgea părul de necaz și blestema pe celebra „stea”, cu tot talentul ei.

Ultima telegramă îi fusese adusă în timpul mesei. Se sfătui cu șeful expediției și amândoi luară hotărârea să nu amâne data plecării așa că a doua zi aveau să pornească la drum.

Colegii lămuriră pe Karin Ryström și pe contele de Martigny asupra filmului ce aveau să joace.

Era vorba de un vapor pierdut într-un ținut încă necunoscut de pe coasta de răsărit a Groenlandei. Vaporul se scufundă, cei mai mulți pier în valuri și numai câțiva reușesc să se salveze pe uscat, unde rămân în așteptarea unui ajutor.

Ascultând povestirea, contele de Martigny, se gândi fără să vrea la vasul „W.23” și la Dolores.

Ceea ce voia să filmeze societatea, era aproape întâmplarea prin care trecea sora lui, cu soțul și fiica ei și cu echipajul vasului rătăcit.

Colega care începuse să povestească acțiunea filmului, așa cum o aflase de la regizor, continuă:

— Între cei salvați sunt și mai multe femei. Una din ele, soția unui diplomat. Primul ofițer al vasului naufragiat se îndrăgostește de dânsa, și bărbatul ei fiind cam bătrân, ea răspunde la dragostea fercheșului ofițer. Soțul devine gelos și cei doi îndrăgostiți se hotărăsc să fugă. Vor să guste măcar o fericire scurtă, apoi să moară împreună. Au, într-adevăr parte de fericirea dorită, dar în urmă moartea li se pare prea îngrozitoare și vor să se întoarcă la tovarășii lor. Nu mai găsesc însă drumul înapoi și se rătăcesc în nemărginirea pustiului de gheață al Groenlandei. Un aviator pornește în căutarea naufragaților și îi găsește atât pe ei, cât și pe cei doi îndrăgostiți și îi salvează pe toți.

— Și care e sfârșitul? întrebă Karin Ryström cu atenția încordată.

— Nu-l cunosc nici eu, fiindcă regizorul nu mi-a povestit toată acțiunea.

Contele o întrebă pe colega care vorbise:

— Cine e aviatorul care va lua parte la această înscenare?

Tânăra fată făcu un semn cu capul spre un bărbat care ședea la altă masă împreună cu alții și răspunse:

— Domnul de colo cu fața energetică e pilotul, iar avionul său se și află pe bordul vaporului cu care vom pleca mâine în Groenlanda.

— Ce fel de om e?

— E un francez care în timpul războiului a fost ofițer aviator, a doborât peste șazeci de aeroplanе dușmane și a fost decorat cu „Legiunea de onoare”.

— Știi cum îl cheamă?

— Mi s-a spus numele lui, dar l-am uitat. În zilele din urmă, am auzit atâtea nume străine, încât nu le-am putut reține pe toate.

Contele de Martigny căzu pe gânduri și nu mai luă parte la conversație, căci îi venise o idee care îl preocupă foarte mult și nu-i mai dădu răgaz și urmărească cu atenție ce vorbeau ceilalți.

În dimineața zilei următoare avu loc îmbarcarea acelor care luau parte la expediție.

Se făcu o mare învâlmășeală și trecu mai mult timp până când toți și toate erau la locul lor.

Vaporul cu care plecau se numea „Foca” și era anume construit

pentru călătorii în mările polare.

La pupa vasului fusese încărcat aeroplanul demontat; lângă acesta se aflau săniile cu care expediționarii aveau să plece în inima Groenlandei, precum și câinii, niște animale de o frumusețe rară.

Afară de artiști, figuranți și de echipajul vaporului, se mai aflau pe bord câțiva laponi, care aveau însărcinarea să conducă săniile cu câini.

Pe chei se adunase o mulțime de curioși, care voiau să asiste la plecarea expediției.

Până în ultima clipă, șeful expediției, un domn cu numele de Bremard, precum și registrul, nădăjduită că va veni și Rita Söndersö, dar așteptarea lor fu zadarnică, astfel că se dădu semnalul de plecare, în speranța că steaua va veni în urmă, așa cum telegrafiasse.

La plecare, toți se urcară pe punte, dar după scurt timp dispărură unul câte unul, coborând în cabine, căci vântul începuse să sufle cu putere și vaporul se legăna cam prea tare.

Numai contele de Martigny rămase pe punte, căci el nu se sinchisea de furtună.

Stătea la proră și privea valurile spumegânde care se loveau de coastele vaporului.

După câțva timp, cineva se apropie de el și când se întoarse, recunoscă pe aviator.

— Nici dumneata nu te temi de valurile mării? îl întreabă aviatorul, zâmbind.

— Nu, căci de multe ori am fost în largul mării pe vreme de furtună, răspunse contele de Martigny.

— Eu m-am deprins în aer cu dansul acesta. Dă-mi voie să mă prezint: numele meu e Bronard.

Contele de Martigny își spuse de asemenea numele și după ce strânse mâna aviatorului continuă:

— Nu e pentru prima oară că aud numele dumitale, domnule Bronard. În timpul războiului s-a vorbit mult de dumneata și prin ziare ți-am văzut portretul însoțit de articole pline de laudă.

— Se prea poate, dar după acele portrete cred că nu m-ai recunoscut acum?

— Negreșit că nu. Erai...

Aviatorul îi curmă vorba:

- Pe atunci eram un băiat tânăr și acum...
- Ești cu câțiva ani mai bătrân.
- Dar tot atât de dornic de viață ca și atunci, gata să mă avânt în orice aventură. Nici nu-ți poți închipui cât de mult mă bucur că voi avea prilejul să zbor prin ținuturile acestea înghețate.
- În ochii lui, de culoarea oțelului, se citea curajul și îndrăzneala. Mai vorbiră despre expediția interesantă la care luau parte și deodată aviatorul zise:
- Fără a fi indiscret, aș dori să știu că te-a îndemnat să te angajezi ca figurant în această casă de filme?
- Pe de o parte nevoia de a-mi câștiga existența – răspunse contele – iar pe de altă parte dorința de a o căuta pe sora mea, care e măritată cu căpitanul unei baleniere. După cum am aflat la societatea cărei aparține vasul, acesta s-a rătăcit și sunt foarte îngrijorat de soarta surorii mele, a soțului și a fiicei sale.
- Îți pot înțelege îngrijorarea. Dar spune-mi, armatorii au luat măsuri pentru căutarea vasului și pentru trimiterea de ajutoare?
- Au încercat să se pună în legătură prin radio, dar fără niciun rezultat până acum. Asta e tot ce au făcut.
- Bronard ascultase cu multă luare-aminte, și îl rugă pe conte să-i spună tot ce aflase de la șeful personalului societății.
- Contele de Martigny îi dădu toată lămuririle și îi istorisi amănuntele.
- Nepăsarea cu care societatea tratează acest caz, e de neiertat – exclamă aviatorul, indignat. Doar e o datoria firească să se ia toate măsurile, să se facă tot ce e omenește cu putință, spre a veni cât mai repede în ajutorul nenorociților.
- Asta nu va fi chiar așa de ușor.
- Ba da!... Nimic nu e mai simplu. E de ajuns un singur aeroplan pentru a cerceta toată coasta într-o zi.
- Dar unde să se găsească aviatorul care ar fi dispus să facă așa ceva?
- Contele de Martigny nu pusese fără rost această întrebare și spre bucuria lui primi răspunsul la care se așteptase.
- Eu sunt gata în orice clipă să-o fac și aș fi fericit să pot fi de ajutor acelor nenorociți.
- Ar fi o faptă prin care ți-ai câștiga recunoștința veșnică a celor în

primejdie. Ai salva viața multor oameni.

— Asta ar fi cea mai frumoasă răsplată pentru mine și nu recunoștința. Din nefericire nu sunt stăpân pe mine și totul stă în puterea șefului expediției, căruia sunt obligat să-i stau la dispoziție împreună cu avionul meu. Numai de dânsul depinde dacă vrea să-mi îngăduie un asemenea zbor de cercetare.

— Nu cred că s-ar împotrivi.

— Hai să mergem chiar acum și să vorbim cu el.

Contele de Martigny dădu din cap.

— Da, așa să facem.

Coborâră în interiorul vaporului și-l căutată pe șeful expediției, pe care îl găsiră în salonul de fumat, stând de vorbă cu căpitanul, regizorul și câțiva artiști.

Bronard îi povesti ceea ce aflate de la contele de Martigny și îi spuse că are de gând că caute cu avionul pe cei răătăciți, încheind cu următoarele cuvinte:

E în joc viața multor oameni, domnule Breward, așa că te rog să-mi dai voie să fac un zbor de cercetare.

Atât contele de Martigny cât și căpitanul vaporului sprijiniră rugămintea lui Bronard.

— Nici nu se poate altfel, domnule Breward, trebuie să te învoiești.

Americanul chibzui câteva clipe, apoi răspunse, zâmbind:

— Minunat! Cu prilejul acesta voi face chiar o afacere.

Toți îl priviră, nedumeriți.

— O afacere?

— N-aș fi american adevărat, dacă nu m-aș gândi întâi la afaceri și dacă n-aș ști să trag foloase dintr-un astfel de zbor. Căpitane, trebuie să-mi dai voie să trimit niște radiograme.

— Ai auzit doar că baleniera „W. 23” nu răspunde? Pesemne că instalația ei de radio a fost stricată.

— Știu asta și nici nu vreau să mă pun în legătură cu acest vas, ci voi comunica dispariția lui ziarelor din lumea întreagă, voi stârni interesul marelui public, cu alte cuvinte, voi face puțină reclamă pentru cei naufragiați. În comunicarea următoare, voi vorbi despre expediția noastră și voi adăuga că noi suntem acei care am pornit în căutarea celor răătăciți. Mă înțelegeți?... În aceste știri e o parte din

afacerea de care vorbeam, căci lumea va afla de filmul pe care avem de gând să-l înscenăm în Groenlanda și va fi curioasă să-l vadă... Și acum mai departe: În zborul său, domnul Bronard va fi însoțit de un operator cinematografic care va filma toate peripețiile și astfel vom avea vederi minunate. Dacă avem norocul să-i găsim pe naufragiați, se va filma toată scena salvării, bucuria lor și punerea lor în siguranță... Minunat!... Minunat... Așa ceva se potrivește cât se poate de bine cu programul nostru, dar trebuie să facem lucrurile cu socoteală. Deocamdată mă duc la postul de radio, să trimit îndată știrea.

Se ridică de la locul său, dar înainte de a pleca, se adresează contelui de Martigny:

— Îmi dai voie să spun numele dumitale în comunicarea mea? Va face o impresie bună: Domnul conte de Martigny, fratele soției căpitanului Barnabe, ia parte la expediție, spre a conduce acțiunea de salvare. În felul acesta vei juca rolul principal în film. Te învoiești?

Contele de Martigny dădu din cap și răspunse:

— Mă învoiesc cu tot ce vrei, numai să se dea ajutor acelor nenorociri.

— Foarte bine, iar despre onorariul separat ce ți se va mai cuveni, vom vorbi mai târziu...

Domnul Breward plecă încântat și luă toate măsurile pentru ca lucrurile să se facă cum trebuie.

Contele de Martigny mulțumi aviatorului cu o călduroasă strângere de mână și zise:

— Îți voi rămâne recunoscător toată viața, domnule Bronard.

218. În așteptare

Ca să-și treacă mai repede timpul până la primirea unui răspuns din partea Feliciei și pentru a-și amorti durerea sufletească, Bob Wilkens plecă la fabrică, unde lucra până noaptea târziu.

Totuși în ziua aceea nu-i făcu nicio plăcere când văzu din rapoartele diferitelor secții că situația uzinelor Wilkens se îmbunătățise foarte mult și că progresau pe fiece zi.

Scosese pe piață noul model de automobile înaintea tuturor celorlalte fabrici și bătuse orice concurență.

I se spuse că mister Drof, cel mai puternic concurent al său, se

plimba foarte îngrijorat prin biroul lui și ar fi spus că uzinele Wilkens au început să-i devină primejdioase.

Dar succesul strălucit pe care îl obținuse, îl făcu pe Bob Wilkens să simtă și mai mult durerea și întristarea, gândindu-se că fusese nevoit să se vândă pentru a-și atinge ținta.

Cât timp crezuse că Felicia e moartă, totul îl lăsase nepăsător și se supusese resemnat sorții.

Dar acum sufletul lui se răzvrătea și dorul de Felicia îi sfâșia inima.

Dacă ar fi fost liber, n-ar fi stat nicio clipă pe gânduri, s-ar fi dus la dansa, ar fi strâns-o în brațe, ar fi sărutat-o și dezmiertat-o și și-ar fi vindecat astfel rana adâncă și dureroasă pe care o primise inima lui.

Dar așa va găsi oare alinare?

Avea prea puțină speranță, căci era îndoielnic dacă Felicia îl va înțelege când va afla știrea despre căsătoria lui cu Hariett Crosham. Nu încăpea nicio îndoială că îl crede trădător.

Pe când era chinuit de aceste gânduri, îi veni dorința de a revedea pe vărul tatălui său.

Avea parcă o presimțire că Crestatul e singurul om pe lume care i-ar putea veni în ajutor.

N-ar fi oare bine să-l trimită la Felicia, ca să-i dea el toată lămuririle asupra celor întâmplate?

La gândul acesta Bob Wilkens scoase un suspin adânc.

Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi scăpat din ochi pe Crestat, când părăsise postul de poliție, împreună cu dânsul!

Unde să-l caute acum?

Trebuia să-l găsească neapărat, să mai vorbească o dată cu el. Dorința aceasta îl stăpâni atât de mult pe Bob Wilkens, încât în seara aceea nici nu se întoarse acasă.

De altminteri, în starea sufletească în care se afla, nici nu mai știa care era casa lui.

De fapt locul lui era acum în vila pe care, președintele Crosham o cumpărase pentru tânăra pereche și unde fuseseră duse lucrurile lui personale cu câteva zile înainte de nuntă.

Se simțea însă cuprins de groază la gândul de a o revedea pe Hariett, temându-se de noi explicații și discuții, care, fără nicio îndoială, vor avea loc în clipa când se vor întâlni iar.

Nici la mama lui nu vru să se ducă, deoarece durerea și îngrijorarea

ei l-ar fi întristat și mai mult.

Rătăci deci pe străzi, se îndreptă spre port și cutreieră acele cartiere și localuri, unde bănuia că l-ar putea găsi pe Crestat.

Deși părea o nebulie să caute pe cineva la întâmplare în portul New-York, totuși Bob Wilkens nădăjduia să-l găsească pe Crestat, deoarece acesta atrăgea atenția tuturor nu numai prin îmbrăcămintea lui de căutător de aur, dar și prin fața-i brăzdată de cicatrice.

Și într-adevăr, Bob Wilkens nu se înșelă în presupunerile lui. În diferite localuri din port i se spuse că omul pe care îl căuta, fusese văzut pe acolo.

Nimeni nu putu să-i dea însă informații mai precise, așa că Bob umblă toată noaptea de la un local la altul, fără să-l găsească pe cel căutat.

Când în dimineața următoare, sirena uzinelor Wilkens răsună puternic, chemând la lucru prima serie de lucrători, se îndreptă și Bob într-acolo.

Nu se mai gândi să se ducă pe acasă, ci ce duse în sala de dușuri a lucrătorilor ca să pe răcorească și să-și limpezească mintea.

Cum se întâmplase de multe ori în timpul din urmă, tot așa și în ziua aceea Bob începu lucrul cu mult înainte de ora obișnuită de birou.

Dar pe când lucra cu cea mai mare râvnă pentru a-și alunga gândurile negre și a găsi uitarea, fu întrerupt de țârâitul prelung al telefonului.

Ridică receptorul și când își spuse numele, telefonista de la centrala uzinelor îi zise:

— Soția dumneavoastră vrea să vă vorbească, domnule Wilkens.

După câteva clipe i se dădu legătura cu casa lui și Bob auzi pe Hariett, spunându-i:

— Voiam numai să-ți spun că de ieri m-am mutat în vila noastră și că astă-seară voi primi pe cei dintâi oaspeți ai noștri.

— Oaspeți?... Din prima zi? – întrebă Bob Wilkens, uluit.

Hariett izbucni într-un râs răutăcios.

— Îți închipuiai poate că voi rămâne singură în vila asta mare? Vreau să văd viață, mișcare și veselie în jurul meu! Am și făcut pregătirile trebuincioase pentru o petrecere frumoasă, presupunând că ești de aceeași părere cu mine, să sărbătorim însănătoșirea mea în

cercul câtorva prieteni. Așadar, să știi că te aștept și pe tine neapărat la ora cinci și te rog foarte mult să nu întârzii.

Buna cuviință și cavalerismul îl împiedecară pe Bob să refuze, așa că răspunse:

— Bine; la cinci voi fi acasă.

— Nici nu m-am așteptat la alt răspuns: la revedere dar, pe după-amiază.

— La revedere – zise și Bob, dar înainte de a pune receptorul la loc, mai auzi glasul soției sale, spunându-i cu o nepăsare prefăcută:

— De altminteri am să-ți mai dau o știre interesantă. Ethel Drof se va logodi peste câteva zile cu Gaston de Moulinet. El a și sosit la New-York, așa că astă-seară vom avea cinstea și plăcerea să vedem pe tinerii logodnici la noi.

Bob simți o sugrumare în gât și fu gafa să spună soției sale că în astfel de împrejurări nu ține defel să fie și el de față la petrecere. Dar nemaivoid să dea loc la noi discuții, răspunse:

— Știrea e, într-adevăr, interesantă.

— Cu atât mai mult e nevoie să-ți îndeplinești astă-seară rolul de stăpân al casei, cât mai conștiincios. Cred că nu e nevoie să-ți atrag în chip deosebit luarea aminte asupra acestei îndatoriri.

Înainte de a putea răspunde ceva, Bob auzi un zgomot din care înțelese că Hariett închisese telefonul.

Înfuriat, trânti și el receptorul și începu să se plimbe agitat prin odaie.

Dacă Hariett își va înfăptui amenințarea și va stărui în dreptul pe care i-l dădea legea, atunci orice nădejde de fericire era pierdută pentru Bob, căci la divorț n-o putea sili, cât timp nu făcea vreo faptă care să îndreptățească o asemenea cerere.

Doar nu putea să se ducă la tribunal și să ceară divorțul pe motivul că se însurase pe temeiul unor presupuneri greșite.

Își încleștă deci dinții și își adună toate puterile spre a putea îndura mai departe loviturile sorții.

La ora hotărâtă plecă la vilă și un zâmbet amar îi flutură pe buze când trecu pragul casei sale.

Pentru Bob Wilkens nu era nicio rază de soare în această casă, ci numai nori de furtună, care se adunau amenințători deasupra capului său.

Unul din servitorii cei noi îl primi și îl conduse la etajul întâi, unde fuseseră pregătite câteva odăi pentru dânsul.

Bob nu cunoștea încă rostul acestei case, deoarece, după dorința președintelui Crosham, el nu-i trecuse pragul înainte de nuntă.

Aproape nici nu se uită la mobilierul luxos, căci ar fi fost de mii de ori mai fericit într-o colibă, dacă ar fi avut-o pe Felicia lângă el. Gândurile îi zburară din nou, pline de dor, la iubita lui.

Nu putea face însă nimic, ci trebuia să lase viitorul în voia sorții.

Dar după cum acela care se îneacă, se agață și de un fir de pai, tot așa nădăjduia și Bob Wilkens să primească de la Felicia un răspuns care să-l facă fericit.

Dacă va avea iar o legătură cu tânăra fată, atunci negreșit că se va face și o schimbare în bine.

Șirul gândurilor sale fu curmat de servitor, care îi spuse:

— Doamna, s-a retras în apartamentul domniei sale spre a-și face toaleta, iar peste o oră vă așteaptă în vestibul pentru primirea oaspeților.

Bob dădu numai din cap și făcu semn servitorului că poate să plece.

Când rămase singur, se lăsă într-un fotoliu și își sprijini capul în mâini. Îi trebui timp să-și orânduiască gândurile, care i se încrucișau în minte. Trecu însă multă vreme până reuși să se reculeagă și să se hotărască să treacă în camera de toaletă pentru a se îmbrăca.

Când aruncă o privire în oglindă, se sperie el însuși de înfățișarea lui. Era palid și istovit, iar pe față i se putea citi durerea grozavă și înfrustarea care îi sfâșia sufletul.

Ce vor spune oare oaspeții care vor veni în seara aceasta și se așteptau să găsească o pereche tânără strălucind de bucurie și fericire?

Dar Bob Wilkens goni repede acest gând, căci prea puțin se sinchisea de ce va spune lumea. Doar nimeni nu-l va ajuta să ducă povara grea care îi apăsa sufletul!

Se îmbracă încet cu mișcări de automat, apoi coborî în vestibul.

După câteva minute, apărură și Hariett, dar servitorii fiind de față, ea îl salută cu o amabilitate fermecătoare.

Și Bob se stăpâni și jucă cu măiestrie comedia la care îl sileau împrejurările.

Se îmbrăcase cu mare îngrijire și arăta nespus de frumoasă și încântătoare, ca o floare de primăvară.

Totuși zări în ochii ei o sclipire de ură, care făcu să dispară și cea din urmă rămășiță de simpatie pe care o mai păstrase de la cea dintâi întâlnire cu ea.

Din privirea ei își dădu seama că patima înflăcărată pe care o simțise pentru dânsul se preschimbase într-o ură meschină și că se gândea neîncetat la răzbunare.

Din clipa aceea Bob Wilkens știa că va avea mult de suferit din pricina acestei femei.

Venirea celor dintâi oaspeți, printre care se afla și Ethel Drof, îi curmă șirul gândurilor negre.

Și ea se îmbrăcase cu mult gust, arătând prin aceasta că era hotărâtă să placă și să rivalizeze cu Hariett.

Bob Wilkens zâmbi în ascuns.

Oricât de frumos s-ar îmbrăca aceste două femei tinere, cu Felicia nu se vor putea asemui niciodată.

Pentru Bob ea era și va rămâne întotdeauna cea mai frumoasă.

Dorul lui deveni iar atât de puternic, încât trebui să-și adune toate puterile spre a fi atent la tot ce se vorbea în jurul său.

După scurt timp se văzu în fața unui domn cam grăsuliu, de statură mijlocie, ale cărui trăsături ofilite nu prea erau simpatice.

Pe când Ethel Drof îl prezintă ca domnul Gaston de Moulinet, acesta aruncă lui Bob Wilkens o privire înțepătoare din ochii lui negri, așa că antipatia, pe care tânărul american o simțise din prima clipă, deveni și mai puternică.

Cu o politețe convențională, Bob felicită pe tânăra pereche pentru logodnă.

Ethel îl ascultă cu un zâmbet pe jumătate sfidător și când rămase pentru câteva clipe singură cu Bob, îi zise:

— Nădăjduiesc cu toată încrederea să devin fericită, domnule Wilkens: mai fericită decât multe alte perechi de tineri căsătoriți.

Bob își dădu îndată seama că Ethel Drof voia să facă aluzie la propria lui căsătorie.

Nu răspunse nimic la observația ei și se îndreptă spre ceilalți oaspeți.

Toate peripețiile petrecerii din seara aceea i se perindau pe dinaintea ochilor ca prin ceață.

De cele mai multe ori se uita buimăcit la oaspeții lui, fără să prindă

cu mintea înțelesul cuvintelor prietenoase pe care i le spuneau.

Alteori vorbea cu înfrigurare cu vreunul din ei, despre lucruri care nu-l interesau câtuși de puțin, dar vorbea numai în dorința aprigă de a uita cel puțin pentru câțva timp durerea amarnică ce-i sfâșia inima.

Nu mai e în stare să-și înfrângă dorul chinuitor de Felicia.

Își închipuia cum totul ar fi fost altfel, dacă în locul actualei sale soții ar fi fost Felicia stăpâna acestei case.

El însuși își spunea că e nebunie de a se gândi la asemenea lucruri, dar dorul era mai tare decât el.

În același timp, observă purtarea zgomotoasă și bătătoare la ochi a soției sale.

Uneori își exprima bucuria de a fi în sfârșit la casa ei, făcea pe soția drăgăstoasă spre a arăta oaspeților cât de fericită se simte în luna de miere; alteori cocheta cu tânărul conte François de Gerbeville, un prieten pe care Gaston de Moulinet îl adusese de la Paris.

Acest francez tânăr era înalt și subțirel, avea o față ca o „stea” de cinematograf, un zâmbet fermecător și știa să facă femeilor complimente lingușitoare, așa că după foarte scurt timp reușise să cucerească inimile multor doamne din cele mai tinere și frumoase.

El părea însă să nu aibă ochi decât pentru Hariett, pe care o invita mereu la dans.

Bob nici nu se sinchisea de toate manevrele lui și după ce dansă în silă de câteva ori, – pentru a face onorurile casei – se retrase într-un cerc de domni mai în vârstă cu care discută despre situația politică internă și despre criza economică generală.

Se părea însă că în seara aceea domnișoarei Ethel Drof îi făcea o deosebită plăcere să-l chinuiască.

Se apropia mereu de dânsul și găsea neîncetat prilejuri de a începe conversația.

Între altele, îi zise cu un surâs ironic:

— Dacă aș fi în locul dumitale, domnule Wilkens, n-aș lăsa pe Hariett atât de mult în voia ei. Nu vezi ce curte îndrăcită îi face contele de Gerbeville?

Bob avu o tresărire de supărare, se stăpâni însă și răspunse foarte calm:

— Francezii se aprind repede, dar la americanele noastre reci își ajung rareori ținta.

— Crezi dar că omagiile lui nu vor face nicio impresie asupra soției dumitale?

Bob Wilkens se uită uimit la Ethel Drof și o întreabă:

— Dumneata ești de altă părere, domnișoară?

Ea ridică din umeri și răspunsă:

— Multe „flirturi” ușoare au devenit primejdioase cu vremea.

— Hariett va ști ce are de făcut, zise Bob Wilkens rece, așa că Ethel Drof socoti că e mai bine să schimbe vorba. În sinea ei luă însă hotărârea să facă tot ce îi va sta în putință, ca să semene ura și dezbinarea în căsnicia lui Bob.

Acesta respiră ușurat când veni Gaston de Moulinet s-o invite pe Ethel Drof la dans.

Observă mai de aproape pe Hariett și zâmbi compătitor, văzând-o cum cochetează cu tânărul francez.

Își închipuia oare că-l va face gelos prin purtarea ei?

Cât de puțin îl cunoștea!

Acolo unde nu este iubire, nu poate fi nici gelozie. Îl lăsa cu totul nepăsător faptul că petrecea cu contele de Gerbeville; ba dimpotrivă, s-ar fi bucurat chiar dacă Hariett ar dăruia inima ei și i-ar reda libertatea.

I se va îndeplini oare vreodată această dorință?

Nu îndrăzni să facă planuri de viitor, dar pe măsură ce petrecerea înainta, încredințarea lui devenea tot mai mare.

Se gândi că în clipa aceea Felicia trebuie să fi primit telegrama lui.

Ce îi va răspunde oare?

Poate chiar a doua zi va găsi la birou o știre de la dânsa.

Aștepta cu atâta nerăbdare ziua de mâine, încât ar fi vrut să poată iuți mersul timpului.

Noaptea aceasta i se păru lungă ca o veșnicie, cu atât mai mult cu cât buna dispoziție a oaspeților creștea pe fiecare clipă și ei nu se mai puteau hotărî să plece acasă...

Starea sufletească în care se afla Bob Wilkens deveni o adevărată tortură.

Îi venea să țipe de durere și întristare și de câteva ori vru să plece pe furiș, să se retragă în apartamentul său; dar mereu se simțea reținut de considerația pe care o datora soției sale și mai cu seamă oaspeților.

Se simțea din ce în ce mai străin între toți acești oameni.

Nici nu-i venea să se gândească ce va face în viitor, dacă această situația se va prelungi.

Bob Wilkens n-avea deloc darul de a se preface.

Uneori un zâmbet chinuit îi flutura pe buze, își învinovăța soarta că fusese atât de crudă și neîndurată cu dânsul și îl silise să joace sinistra comedie.

Dacă l-ar fi întâlnit numai cu o zi înainte pe Crestat – pe vărul tatălui său – atunci ar fi fost cruțat de toate aceste nenorociri, ar fi putut să plece îndată în Franța și n-ar fi fost legat pentru toată viața așa cum era acum.

Dar ce-i folosea răzvrătirea împotriva încătușării?

Nu putea să scape de dânsa, ci trebuia să aștepte o întorsătură favorabilă a lucrurilor; era la bunul plac al soției sale.

Își dădea însă seama că așteptarea va fi grea, îngrozitor de grea!

219. Primejdia crește

În sfârșit noaptea trecu.

Roșeața de pe fața căpitanului Barnabe făcu loc unei palidități livide, care o înspăimântă pe Dolores, dar bolnavul putu cel puțin să vorbească și o asigură că se simte mai bine.

— Fă-mi, te rog, comprese la gât ca să dea înapoi inflamația, zise el. Mi-e foame, dar nu voi putea mânca nimic, fiindcă am dureri foarte mari când înghit ceva. Gâtulejul mă arde ca focul. Dar să nădăjduim că va trece repede și peste câteva zile voi fi iar ca mai înainte.

Vorbele lui Barnabe o liniștiră pe Dolores, care se simți cuprinsă de un sentiment de adâncă fericire. În bucuria ei de a-l vedea pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul într-o stare mai bună, uită de primejdia în care se afla vasul și toți de pe el.

Îngrijea cu toată râvna de bolnavul ei, fără să simtă vreo urmă de oboseală, deși nici în noaptea trecută nu închisese ochii.

Felicia adormise la căpătâiul bolnavului, dar spre dimineață se deșteptă și ea.

Împărtăși bucuria mamei sale că Barnabe se simțea mai bine și îi dădu ajutor la facerea compreselor.

Între timp echipajul se strădui să îndepărteze zăpada care acoperise

vaporul în întregime. Și după o muncă încordată reuși să deschidă ieșirile.

Vite Haevenson și timonierul se urcară pe punte.

— Furtuna încă nu s-a potolit, zise el.

— Va aduce tot mai multă zăpadă și munca noastră va fi fost zadarnică. Peste un ceas vom fi iar îngropați, răspunse celălalt.

— Nu știu ce sfârșit va avea această situație grea.

— Deocamdată suntem la adăpost și la căldură pe vas și n-avem nimic de suferit

— Deocamdată... dar pentru cât timp? La noapte gerul va fi și mai mare, presiunea gheții va crește și se poate prea bine întâmpla ca vasul nostru să fie sfărâmat.

— Să nu ne gândim numai la rău.

— Să scoatem câinii, căci ei nu suferă căldura dinlăuntrul vaporului, și nu vor mai fi buni de nimic.

Coborâra iar scărița și se duseră în încăperea de la proră.

Când intrară acolo, se mirară că animalele erau atât de liniștite și trândave, ceea ce nu era defel în obiceiul lor.

— Haide, afară, leneșilor! îi îndemnă Klüven și câinii se urcară alene pe punte, unde se culcară iar în zăpadă.

— Ce dracu au lighioanele astea?

— Nici eu nu mai înțeleg nimic. Îmi fac impresia că ar fi mâncat prea mult și s-au lenevit.

Vite Haevenson își roti privirea prin încăperea în care fuseseră închiși câinii și din care o ușă dădea spre depozitul de provizii.

Bătrânul tresări și strigă:

— Klüven!

— De e?

— Ușa spre depozitul de provizii e deschisă!

Vite Haevenson făcu câțiva pași într-acolo și scoase o înjurătură.

— Iată lămurirea pentru trândăvia câinilor! Javrele au pătruns în timpul nopții în depozit și au mâncat aproape toate proviziile noastre.

Timonierul fu cuprins de spaimă.

— Ei drăcia dracului! Au mâncat toată slănina și... pesmeții, iar toate celelalte alimente sunt împrăștiate pe jos și în așa hal de murdărie încât nu le vom mai putea întrebuința. Haevenson, asta înseamnă foamete... e sfârșitul nostru!

Cei doi oameni se uitară îngroziți unul la altul.

Dacă înainte situația lor fusese primejdioasă, acum devenise deznădăjduită.

— Dar cum au putut pătrunde câinii în depozit? Ușa era doar întotdeauna încuiată?

— Mi-e teamă să nu fiu eu vinovatul, mărturisi timonierul. Nu mai știu dacă am închis-o bine ieri noapte când am fost în depozit după sticla cu rom pe care am luat-o pentru a face grogul căpitanului Barnabe.

— Nu puteai să bănuiești că animalele vor intra în depozit și vor mânca tot, îl scuză bătrânul Vite Haevenson.

— Ba trebuia să mă gândesc la așa ceva, Haevenson! Știam doar cât sunt de lăcome javrele astea și că nu se mai satură niciodată. Cum voi putea îndrepta grozava greșală pe care am făcut-o din nebăgarea mea de seamă?...

— Ei, lasă acum, dragul meu Klüven, dacă o fi să pierim aici, atunci așa ne-a fost scris și nici slănina, sau pesmeții pe care ni i-au mâncat câinii nu ne-ar fi salvat. Dacă ne este dat însă să scăpăm, vom scăpa și așa.

— Deocamdată să vedem ce mai putem întrebuința din aceste provizii.

Timonierul se lăsă în genunchi și începu să adune alimentele împrăștiate pe jos, care se risipiseră din sacii pe care îi rupseseră câinii.

— Astăzi și mâine mai avem ce mânca, mormăi el, supărat – dar pe urmă va începe foametea, începutul unui sfârșit înfiorător.

Vite Haevenson îi dădu ajutor la strânsul alimentelor care se mai puteau întrebuința, apoi părăsiră depozitul și se duseră să spună oamenilor echipajului, cele întâmplare.

Toți primiră cu liniște și resemnare grozava știre și nimeni nu făcu muștrări timonierului Klüven.

Erau marinari, oameni deprinși cu primejdiile de tot felul, căci toată viața lor era o luptă zilnică cu moartea.

La urma urmei, trebuiau să moară odată, așa că nu se arătară prea deznădăjduți, văzând că sfârșitul se apropie mai repede decât se așteptaseră.

Dar cu toată resemnarea și tot fatalismul lor, starea sufletească a

marinarilor lăsa mult de dorit, dar nu atât din pricina fricii de moarte, cât prin faptul că n-aveau de lucru și trândăvia îi plictisea.

Lui Torsten îi veni o idee bună și zise:

— Se poate întâmpla ca vasul nostru să fie sfărâmat în orice clipă de gheață și va trebui să-l părăsim. Trebuie să ne gândim de pe acum la asta și să facem din pânzele de rezervă corturi, în care să ne putem adăposti.

Propunerea lui fu primită cu bucurie și unul din marinari răspunse:

— Torsten ale dreptate. Afară de asta să cărăm și lemne destule de pe bord, ca să avem cu ce ne încălzi.

Se puseră îndată pe lucru, pe când Vite Haevenson se duse în cabina căpitanului să vadă ce mai face Barnabe.

Găsindu-l treaz, se așeză la căpătâiul lui și îi povesti cele întâmplate, încheind prin cuvintele:

— Și așa, căpitane, ne aflăm într-o situație cum nu se poate mai rea.

— Și care devine tot mai primejdioasă.

— Da, din ceas în ceas mai primejdioasă, căci mâine nu vom mai avea nici de mâncare.

— Cum?... Proviziile s-au isprăvit așa de repede?

— Da.

Bătrânul Haevenson nu-i dădu alte lămuriri, nevoind să-l pârască pe timonierul Klüven.

— Furtuna e încă în toiul ei, așa că nu putem face măcar încercarea de a ajunge până la vreuna din stațiile de pe coastă.

— Bine, dar avem doar câinii...

— E cu neputință; zăpada e atât de mare încât nu se poate trece.

Dolores și Felicia erau în cabina alăturată și nu auzeau ce vorbeau cei doi.

Barnabe întrebă pe cârmaci:

— Dragă Haevenson, dumneata îți pot da bine seama de situație. Ce crezi, mai putem avea vreo speranță să scăpăm de aici?

— Nu, căpitane; după, toate prevederile omenești, ne vom găsi pieirea în acest pustiu de gheață.

Căpitanul Barnabe rămase câțva timp îngândurat, cu privirea ațintită în gol, apoi zise:

— În ce mă privește pe mine, nu mi-e teamă de moarte, dar mi se

rupe inima când mă gândesc la sărmanele femei, sortite să aibă un sfârșit atât de înfiorător.

Vite Haevenson dădu trist din cap.

— N-ar fi trebuit să le iei cu dumneata. Femeile nu sunt pentru o călătorie ca asta.

— Ce s-a făcut s-a făcut și lucrurile nu se mai pot îndrepta. Dacă n-ar fi fost blestematul acela de harponier...

— Lasă-l, căpitane, nu-l mai blestema căci și-a primit pedeapsa bine meritată și i s-a întâmplat ceea ce îți pregătise dumitale, când ți-a furat sania și câinii, părăsindu-te în nesimțire în mijlocul ghețurilor.

*

A doua zi ninsoarea se mai potoli și vântul sufla mai slab, dar în schimb frigul deveni îngrozitor.

Treizeci și două de grade sub zero!

Apoi veni foamea care slăbi pe oameni și îi aduse la deznădejde.

Spre a-și înșela stomacul, începură să bea rom, apoi se culcau și dormeau.

Era un adevărat noroc că mai aveau cabinele în care se puteau adăposti!

Căpitanul Barnabe se sculase din pat și stătea toată ziua pe punte, privind mereu spre câmpia de gheață, în așteptarea unui ajutor.

Dar din pricina șederii îndelungate în frig, picioarele i se umflaseră și întreg trupul îi amortise.

Trecuseră astfel patru zile de când nu mai aveau ce mânca; apoi veni a cincea... veni a șasea!

Pe când căpitanul Barnabe stătea pe punte, văzu un marinar ducându-se spre pupa vasului, lăsându-se pe un colac de frânghii și, ascunzându-și fața în mâini, începu să plângă.

Vasăzică atât de departe ajunseseră lucrurile, încât chiar acești oameni tari de fire plâneau?

Cât de îngrozitoare era această moarte înceată!

Acest sărman marinar se urcase pe punte ca să-și ascundă față de camarazi toată deznădejdea lui!

După câțva timp, apărură și Torsten cu arma în mână.

Ce avea oare de gând să facă?

Căpitanul Barnabe îl strigă și radiotelegrafistul veni spre el.

— Ce vrei să faci, Torsten? îl întrebă Barnabe.

— Trebuie să mâncăm ceva, domnule căpitan, așa că o să fac rost de ceva hrană, altfel ne-am dus pe copcă.

— De unde vrei să iei hrană?

Torsten arată spre câinii care erau culcați pe punte.

— Carne de câine?!

Torsten știa ce voia să-i spună căpitanul așa ca îi curmă repede vorba.

— La nevoie oamenii mănâncă și ceva mai rău decât carne de câine.

Barnabe trebui să recunoască faptul că Torsten avea dreptate.

— Așa e, în felul acesta ne vom mai putea ține câtva timp și poate în ultimul moment tot ne va veni ajutor.

Toți se mângâiau cu această nădejde și se îmbărbătau unul pe altul.

Torsten se apropie de câini, atrase pe unui din ei la o parte și îl împușcă.

Apoi se duse el însuși la bucătărie și pregăti mâncarea, iar când veni cu castronul plin cu supă, în care pluteau bucăți de carne, nimeni nu întrebă din ce era tăcută supa, și mâncară toți cu lăcomie, ca să-și potolească foamea chinuitoare.

Și Dolores, Felicia și căpitanul Barnabe mâncară până când se saturară bine. La început lui Barnabe îi fu greu să-și înfrângă dezgustul; după ce se sătură însă se simți cu totul alt om și speranța îi reveni.

După tăcerea apăsătoare din ultimele zile, oamenii se mai înviorară, începură să facă iar tot felul de planuri și pentru a-i înveseli și mai mult, Torsten își aduse armonica și începu să cânte.

În toiul cântecului, unul din marinari strigă plin de curaj:

— Băieți, să știți că vom scăpa de aici! Încă nu ni s-a apropiat sfârșitul și vom revedea patria și pe ai noștri!

Apoi veni noaptea.

Toți dormeau, când deodată vaporul fu zguduit de o lovitură puternică, urmată de trosnete grozave.

Într-o clipă toți săriră din paturile lor.

— Ne sfarmă gheața! strigă cineva.

Din fundul vasului se auzea gâlgâit de apă.

— Vaporul a fost găurit! striga un altul.
Urmă a doua lovitură și mai puternică.
— Cu toții afară; vaporul se scufundă!
— Liniște! Așa de repede nu se scufundă, căci îl mai ține gheața.
Căpitanul Barnabe se năpusti în încăperea unde se aflau marinarii și strigă:

— Toată lumea pe punte!... Fiecare sa ia cu el ce poate duce!
Apoi ieși iar repede, spre a îngriji de Dolores și Felicia. Cele două femei dădură dovadă de un curaj vrednic de admirație, îndurând în liniște și această nouă lovitură a sorții care le urmărea fără milă.

Barnabe le coborî de pe vapor, apoi se întoarse iar pe punte. Marinarii cărară pături, perne, butoaie cu untură de pește, pânzele de rezervă, vase de bucătărie. Apoi sparseră cu topoarele mese și bănci spre a avea lemne de foc.

În noaptea aceea frigul se potolise, căci un vânt de sud încălzise puțin aerul.

Dar tocmai această schimbare de temperatură adusese primejdia căreia îi căzuse pradă vaporul.

— Trebuie să ne depărtăm de mal, căci gheața va începe să se topească aici! strigă Vile Haevenson.

Lucrurile care fusese aduse de pe vapor fură cărate mai departe, într-un loc unde se putea presupune că sub gheață era pământ.

Când isprăviră de cărat, se luminase demult.

Marinarii așezară butoaiele unele peste altele, ridicând astfel un zid de apărare în spatele căruia începură să întindă un cort mare, din pânzele pe care le salvaseră de pe vapor.

După vreo două ore isprăviră ridicarea adăpostului în care erau întrucâtva apărați de frig. Căinii veniseră singuri după dâșii. Torsten îi numără să vadă dacă nu lipsește vreunul.

Părăsiseră vaporul tocmai la vreme, căci în urma lor auziră trosnete din ce în ce mai puternice. Gheața se desfăcu, spărtura în care fusese prins vaporul se lărgi și acesta se scufundă în valurile mării.

Acum nu mai aveau decât adăpostul pe care și-l făcuseră pe gheață.
Va mai veni oare un ajutor pentru ei?

220. Dușmănie dârză

Nervii lui Bob Wilkens erau atât de încordați, încât dormi foarte puțin în noaptea aceea.

Când ațipi puțin spre dimineață, visă pe Felicia și pe Crestat.

Fu un vis îngrozitor. Văzu pe Felicia și pe Crestat pe un munte înalt, făcându-i semne să vină la dâșii, dar când se urcă pe creștetul muntelui și se apropie de ei, o prăpastie adâncă se deschise înaintea lui și Bob se prăbuși în adânc.

Scăldat în sudoare, el se deșteptă și pentru a nu mai fi supus la chinurile unor astfel de visuri, se sculă îndată, făcu o baie răcoritoare și plecă devreme la birou.

Poate va și găsi acolo un răspuns, o telegramă din partea Feliciei și nădejdea aceasta îl învioră.

În drumul spre fabrică, gândurile lui zburară iar la tânăra fată.

Își făcea muștrări amare că primise însărcinarea firmei din Londra. Dacă nu s-ar fi lăsat înșelat de știrea pe care o primise de la poliția din Sidney, ci ar fi căutat mai departe urma Feliciei, n-ar fi avut de îndurat acum chinuri atât de îngrozitoare, ar fi putut să fie demult fericit.

Dar soarta hotărâse altfel. Fu înșelat în așteptările lui de a găsi un răspuns de la Felicia și pentru a-și mai alina durerea și întristarea, începu să lucreze cu înfrigurare, să nu se mai gândească la nimic altceva decât la îndatoririle lui de conducător al uzinelor Wilkens.

Având de rezolvat scrisori de mare însemnătate, reuși să alunge pentru câțva timp, gândurile chinuitoare.

Deodată fu însă întrerupt în lucrul lui, căci ușa se deschise brusc.

Când ridică ochii îl zări intrând pe tatăl său, sprijinit cu o mână într-un baston, pe când un servitor îl ducea de brațul celălalt. Încet de tot, pășind cu greutate, Frank Wilkens intră în birou.

Bob sări de pe scaun și îl privi uimit, căci nu se așteptase să-l vadă pe bolnav aici.

Frank Wilkens salută cu o ușoară înclinare a capului și zise:

— Iată-mă: am venit iar la locul meu.

Bob nu răspunse niciun cuvânt.

Servitorul îl conduse pe Frank Wilkens la un fotoliu așezat mai la o parte, dar fostul șef al întreprinderii rămase în picioare, ridică bastonul și arătând spre birou, zise:

— Acolo vreau să stau, căci acolo e locul meu.

Bob se dădu la o parte, servitorul îl conduse pe Frank Wilkens la fotoliul din fața biroului, apoi se retrase, lăsând singuri pe tată și pe fiu.

Tânărul rămase nemișcat, ca înmărmurit. Fața îi era întunecată și expresia ochitor săi era aspră.

Frank Wilkens se rezemă mai bine în fotoliu, se uită zâmbitor la fiul său și zise încă o dată:

— Iată-mă; am venit iar la locul meu.

Bob nu răspunse nici de data aceasta, așa că tatăl său continuă:

— Mi se pare că venirea mea nu te prea bucură? Pesemne nu-ți convine că te îndepărtez de la locul de conducător al uzinelor.

Bob își înălță trupul și răspunse răspicat:

— Ba ți-l cedez cu plăcere. Ți l-am păstrat, am îmbunătățit situația întreprinderii, pe care tu ai primejduit-o și am pus-o pe o temelie sigură. Mi-am îndeplinit deci îndatoririle și acum pot să mă retrag.

— Stai, băiete, nu te pripzi, căci n-am vrut să spun asta. Doresc să rămâi și să conducem amândoi întreprinderea.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Știu că ești supărat pe mine fiindcă...

Bob Wilkens îi curmă vorba, spunând răstit:

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Ba să vorbim, căci altfel nu se va putea înlătura mica neînțelegere dintre noi.

Bob Wilkens izbucni într-un râs aspru.

— Mica neînțelegere?!... S-o înlăturăm!... Crezi oare că voi putea uita că tu ai fost cel care mi-ai nimicit viața, și mi-ai răpit fericirea?

— Nu spune vorbe mari. De altminteri nici n-ai fi putut face ceva mai bun, decât să te căsătorești cu Hariett Crosham. Cu vremea ai să devii foarte fericit.

— Pe lângă toate celelalte, îți mai bați și joc de mine?

— Nicidecum. Intenția mea este să ne împăcăm, apoi să lucrăm împreună. Amândoi, cu puteri unite, vom aduce întreprinderea la o și mai mare înflorire.

— Niciodată nu voi lucra cu tine.

Frank Wilkens se uită întrebător la fiul său.

— Dar ce ai de gând să faci?
— Să plec.
— Mi se pare că vrei să glumești, dragul meu băiat. Nu uita că ești un Wilkens și locul tău e aici.

Pe fața lui Bob se ivi o străfulgerare de mânie; se apropie de birou și uitându-se țintă în ochii tatălui său, zise cu asprime în glas:

— Nu, locul meu nu e aici, după cum nu e nici al tău.
— Ce vrei să spui cu asta?
— Locul pe care vrei să-l iei, este al unui alt Frank Wilkens, al omului a cărui viață ai nimicit-o ca și pe a mea.

La auzul acestor cuvinte, bătrânul Wilkens păli.

Bob nu văzu aceasta, ci continuă cu aprindere:

— Am vorbit cu el, cunosc întreaga poveste a vieții lui și știu că te-ai purtat atât de josnic cu dânsul, încât vina ta nu mai poate fi îndreptată niciodată și că fapta ta trebuie socotită ca o crimă.

— Taci! Nu-ți dau voie să mai spui măcar un singur cuvânt!

— Ba n-am să tac și îți repet că ești un criminal de rând.

— Acel Frank Wilkens e nebun!

— Tu ai vrut să-l faci nebun, pentru că erai lacom de bani, de avere! Ești atât de lipsit de conștiință, atât de ticălos, încât mi-e groază de tine.

— Îndrăznești să spui așa ceva tatălui tău?

— Nu cumva ai pretenția să te respect, să te stimez? Nu; așa ceva nu-mi poți cere. Te numești tatăl meu, dar cuvântul acesta e o batjocură. Ești dușmanul meu și orice puțință de înțelegere și împăcare, orice legătură între noi e ruptă pentru totdeauna.

Bob Wilkens se aprinsese atât de mult vorbind, încât aceste cuvinte le spuse aproape țipând și cu o privire plină de ură înverșunată.

Frank Wilkens rămase înmărmurit.

Ca o vijelie se năpusteau asupra lui învinuirile pe care i le arunca în față fiul său.

Vasăzică Bob știa tot! Cunoștea și intrigile pe care le pusese la cale cu scopul de a-l despărți de Felicia de Martigny.

Frank Wilkens fu cuprins de o neliniște și teamă grozavă.

Vărul său vorbise cu Bob, dar ce se va întâmpla dacă se va duce la un procuror și îi va povesti același lucru?

Frica făcu să i se îmbroboneze fruntea de sudoare.

Se simțea ca prins într-o capcană din care nu mai era nicio scăpare.

Se credea atât de sigur și acum apăruse celălalt Frank Wilkens, care îi primejduia întreaga existență.

Dacă acest Frank Wilkens îl va denunța, va fi târât în fața judecății, totul se va descoperi și temnița îl aștepta.

Gândul acesta îl chinuie atât de mult, încât nu mai fu în stare să stea liniștit pe scaun. Încercă să se ridice, dar fără ajutor nu reuși.

Bob văzu încercarea lui zadarnică și zise:

— Faptul că nu ești decât un schilod, e pe semne o parte din pedeapsa pe care ai meritat-o pentru nelegiuirile tale.

— Nu ți-e milă defel de mine?

— Ție ți-a fost milă de mine? Nici eu nu sunt acum mai mult decât o zdreanță omenească. Pot să-mi mișc mâinile și picioarele, dar în schimb sufletul mi-e mort, ceea ce e de mii de ori mai rău.

Frank Wilkens începu, cu glas rugător:

— Bob, mă învinuiești cu atâta înverșunare încât trebuie să mă apăr. Ești supărat pe mine că te-am despărțit de Felicia de Martigny; dar am făcut asta numai spre binele tău. Nu mi-am închipuit că dragostea ta pentru această fată e atât de mare și adâncă, ci am crezut că e o aventură ușoară cum o au atâți alți tineri.

— Tu nu puteai să înțelegi iubirea mea, căci niciodată n-ai fost în stare să simți o dragoste adevărată. În inima ta nu e loc decât pentru lăcomia de bani și pentru invidie. Pe tine aceste sentimente te stăpânesc ca pe alți oameni dragostea și ele te-au împins până la crimă.

— Ajunge, Bob! Nu-ți dau voie să mă mai batjocorești în felul acesta.

— Nu spun decât adevărul și pun faptele tale în lumina lor adevărată.

Lui Frank Wilkens i se umflară vinele pe frunte de mânie și răspunzând privirii pline de ură a fiului său, arătă spre ușă și strigă:

— Ieși afară!

Bob nici nu se mișcă din loc.

— Îndrăznești să mă gonești dintr-un loc pe care eu l-am întărit? Dacă n-aș fi fost eu întreprinderea ar fi dat faliment și azi n-ai mai avea un gologan. Dar în orice caz va fi mai bine pentru noi amândoi dacă voi pleca.

Frank Wilkens găfâia ca și când l-ar fi amenințat un al doilea atac de apoplexie.

Silindu-se să se stăpânească, Bob continuă:

— Ți-am spus tot ce-am avut de spus și acum plec de bună voie, fără să mă dai tu afară. Știu că va veni iar ziua când voi fi rechemat aici, dar atunci...

— Nu vei fi rechemat niciodată, căci te voi dezmoșteni.

Bob Wilkens ridică nepăsător din umeri și răspunse:

— N-ai decât să faci ce vrei; puțin îmi pasă. La celelalte nelegiuiri ale tale poți s-o mai adaugi și pe asta.

Spunând aceste cuvinte, se îndreptă spre ușă și plecă, fără să-l învrednicească pe tatăl său cu un salut.

Vasăzică așa departe ajunseseră lucrurile! Dușmănie pe față și cuvinte pline de batjocură! Propriul său fiu îi aruncase în față cele mai grozave învinuiri.

221. Gânduri și speranțe

Bob Wilkens trecu buimăcit prin birouri, fiind încă sub înrăurirea discuției aprinse pe care o avusese cu tatăl său.

Cu toate că în afară se arătă liniștit, în sufletul său se dezlănțuise o furtună năprasnică.

În ceasul acela ruptura cu tatăl său se făcuse pentru toată viața și nimic n-ar mai fi putut aduce o împăcare.

De altminteri Bob prevăzuse acest sfârșit.

Numai îmbolnăvirea tatălui său mai amânase ruptura aceasta.

Prăpastia între ei devenise prea mare și nicio punte n-ar mai fi putut duce peste ea.

Când trecu prin biroul unde se primea poșta, Bob Wilkens își aduse aminte că așteptase plin de dor sosirea unui răspuns de la Felicia de Martigny.

Se adresă deci funcționarului de acolo și îl rugă, dacă va veni o telegramă pentru el, să i-o trimită îndată acasă.

Inima i se încleștă din nou, când dădu funcționarului noua lui adresă.

Luxoasa vilă unde locuia acum, nu era un cămin pentru dânsul.

Mai curând ar fi vrut să se ducă la mama lui, căci numai lângă ea

se mai simțea ca acasă.

Acum însă nici acolo nu se va mai simți bine, căci putea să se întâlnească cu tatăl său, pe care nu mai voia să-l revadă cu niciun preț.

Nu îi rămânea deci altceva de făcut decât să se ducă la vila unde locuia cu soția lui.

Dar ce va face mai târziu?

În drumul spre casă își puse mereu această întrebare, fără să poată găsi un răspuns satisfăcător.

Ce putea să facă decât să se lase în voia sorții?

Telegrama pe care o trimisese Feliciei, trebuia să aducă o schimbare.

Dar dacă Felicia nu-i va răspunde?

Dacă îl uitase cumva în lunile lungi de despărțire?

Inima-i amenință să se oprească la gândul acesta.

Dar numai câteva clipe se lăsă chinuit de această îndoială, apoi clătină capul spunându-și că Felicia va răspunde!... Trebuia să răspundă!

Iubirea ei fusese prea mare, ca să-l fi putut uita atât de repede.

În inima ei trebuia să simtă dragostea cu aceeași putere ca și dânsul.

Întâlnirea lor nu fusese numai o urmare a unei întâmplări, ci o hotărâre a destinului.

O putere mai mare îi făcuse să se întâlnească pentru ca Bob Wilkens să poată îndrepta față de Felicia, ceea ce tatăl lui greșise față de mama ei.

Era deci încredințat că se vor regăsi.

Dumnezeu va hotărî care va fi viitorul lor după ce se vor întâlni iar. Credința aceasta îl făcu să se mai liniștească, așa că se simți destul de tare spre a spune soției sale despre ruptura definitivă care avusese loc între el și tatăl său.

Fără îndoială, Hariett îi va face muștrări și nu va putea înțelege de ce se retrăsese de la conducerea uzinelor Wilkens.

Hariett însă nici nu-l întrebă de ce se întorsese acasă mai de vreme decât de obicei.

Se uită numai în treacăt la dânsul și abia răspunse la salutul său, căci tocmai juca tenis cu contele François de Gerbeville și cu Ethel

Drof. La joc lua parte și un antrenor englez, foarte cunoscut în cercurile sportive.

Hariett nu găsi măcar cu cale să întrerupă jocul pentru câteva clipe, ca să se apropie de soțul ei și să-l întrebe pentru ce se întorsese atât de devreme.

Bob Wilkens avu un zâmbet amar și intră în casă.

Hariett se schimbase foarte mult în ultimele zile.

Altă dată îl aștepta cu nerăbdare pe terasă, sau chiar alerga chiar în întâmpinarea lui, să-l sărute cu dragălaşenie.

Bob era însă mulțumit că iubirea ei se prefăcuse în ură, căci în starea sufletească în care se afla acum, n-ar fi putut îndura dezmierdările ei.

Era mai bine dacă fiecare dintre ei își urma calea lui.

Se părea însă că Hariett își rezerva acest drept numai pentru dânsa. Ea râdea și cocheta cu contele de Gerbeville, dar fără îndoială, ar fi fost foarte indignată dacă Bob ar fi avut putința să se apropie de Felicia.

El alungă toate aceste gânduri care îi întristau inima și sufletul, dar nu-l apropiau defel de ținta lui.

Era deci nevoit să îndure ceea ce-i va aduce soarta.

Când intră în vestibulul cel mare al vilei, simți un miros greu de flori, căci aici fuseseră așezate toate buchetele și coșurile pe care tânăra pereche la primise cu prilejul nunții.

Bob se încruntă, căci se simțea întotdeauna tulburat, de câte ori ceva îi amintea de ziua nunții lui, în care cupa durerii sale fusese umplută până la margine.

Nu avu însă timp să-și depene mai departe șirul gândurilor negre, căci de pe unul din fotoliile de paie se ridică președintele Crosham și se apropia de dânsul.

Nu se văzuseră din ziua nuntii, așa că întâlnirea îi fu cu atât mai neplăcută lui Bob Wilkens.

Totuși nu mai avu putința să-l ocolească.

Bob se sili să zâmbească la salutul prietenos al președintelui Crosham; acesta îi puse mâna pe umăr și se uită la el cu o privire pătrunzătoare.

— În sfârșit te văd iar, dragul meu Bob, zise Crosham cu o amabilitate care i se păru silită tânărului american.

— Am avut foarte mult de lucru, răspunse Bob cam stingherit.
— Cred, dragul meu băiat, căci în sarcină ta cade răspunderea și prin mâinile tale trec toate.

Bob avu un zâmbet amar și răspunse:

— De azi înainte sunt iar liber.

Președintele Crosham îi privi cu mirare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Uite ce e, odată tot va trebui să afli, făcu Bob Wilkens foarte calm. Acum o oră m-am retras de la conducerea uzinelor Wilkens.

— Te-ai retras?... Cum se poate?!

Bob ridică din umeri.

— Nu cumva îți închipui că glumesc?

Se ferea într-adins să spună „tată” președintelui Crosham, cum făcuse până la nuntă.

Acum nu-i mai era cu putință să întrebuințeze acest cuvânt familiar, fiind o fire prea sinceră și cinstită, pentru a juca mai departe o astfel de comedie.

Toată căsătoria lui nu era doar decât o comedie!

Președintele Crosham se lăsă într-un fotoliu și se uită nedumirit la Bob Wilkens.

— Spune-mi și mie ce s-a întâmplat, Bob.

— Tata a preluat iar singur conducerea.

— Tatăl tău, despre care doctorii credeau acum câteva zile că nu mai are mult de trăit?!

Bob dădu din cap și răspunse grav:

— E un om de fier și a biruit repede boala. Are o putere de stăpânire atât de mare asupra nervilor săi, încât trupul trebuie să se supună voinței sale. Pe neașteptate și pesemne fără voia doctorilor, a venit azi la birou.

— Dar e paralizat... Cum a putut să vină?

— A fost paralizat. Acum poate să meargă iar, deși cam greu și sprijinindu-se în baston. Pentru el lucrul de căpetenie este că poate ședea iar la biroul său și să conducă toată întreprinderea. E un om care nu poate trăi dacă nu dă ordine, dacă nu stăpânește. El nu se lasă dat la o parte. Deoarece nu pot lucra cu dânsul cu niciun preț, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să-mi părăsesc postul.

Președintele Crosham clătină îngrijorat capul și ducându-și mâna la

frunte, zise încet:

— Ceea ce-mi spui a venit atât de neașteptat, încât nici nu-mi vine să cred, nu pot să înțeleg... Trebuie să-mi dai timp câteva clipe să mă reculeg, să mă deprind cu gândul la această situație cu totul nouă.

Bob arătă spre una din ușile care dădeau în vestibul și zise:

— Nu vrei să intrăm mai bine în birou, unde vom putea vorbi mai în liniște?

Bob nu spuse „în odaia mea”, căci se simțea străin în casa aceasta, în care de altminteri nici n-avea de gând să rămână multă vreme.

Fericirea lui era altundeva!

Președintele Crosham se ridică și zise:

— Da, să trecem în birou, căci s-ar putea să ne asculte cineva și nimeni nu trebuie să știe ce avem de vorbit amândoi.

Intrară în încăperea mare și foarte luxos mobilată, în care Bob știa dinainte că nu se va simți bine niciodată.

Dar nu-și mai luă timp să se gândească la ceea ce i-ar mai putea aduce viitorul, ci oferă președintelui Crosham o țigară, apoi aprinse și el una.

Îi era foame și voia să-și înșele stomacul în felul acesta.

După ce traseră câteva fumuri, președintele Crosham îl întrebă:

— N-ai procedat cam pripit Bob?

— Ce vrei să spui cu întrebarea aceasta?!

— Nu e o nesocotință prea mare din parte-ți să te cerți cu tatăl tău?

— Nu pot lucra cu el. Afară de asta, după ce până acum am fost conducătorul uzinelor Wilkens pe care le-am salvat dintr-o situație atât de grea, nu pot să rămân mai departe într-un post inferior. Neînțelegerile între tata și mine sunt atât de grave, încât neîncetat vom avea certuri. Pentru a ne feri pe amândoi de toate aceste neplăceri, am luat hotărârea să mă retrag.

— Și ce vei face acum?

— Încă nu știu nici eu.

— Din ziua nunții ești atât de ciudat, Bob. Și Hariett e cu totul schimbată, continuă președintele Crosham, agitat. Ce s-a întâmplat? Credeam că vă voi găsi nespus de fericiți, după ce a trecut primejdia îngrozitoare care amenința viața scumpei noastre Hariett. În schimb faci o mutră parcă ai fi la o înmormântare, pe când Hariett petrece cu străinii. Am văzut că nici nu și-a întrerupt jocul de tenis, ca să-ți dea

bună ziua. Nu se poate să nu te fi văzut la venire?

Bob Wilkens dădu serios din cap și zise:

— Da, m-a văzut.

— Ce înseamnă această purtare a ei?

Bob se apropie de fereastră, își lipi fruntea fierbinte de geamul rece și chibzui câteva clipe, dacă n-ar fi bine să mărturisească președintelui Crosham tot ce se întâmplase.

Se îngrozea însă la gândul de a trebui să vorbească despre întâmplările care îi tulburau atât de adânc sufletul.

După o tăcere apăsătoare de câteva clipe zise în sfârșit:

— Te rog întreab-o pe Hariett, ea îți va da toate lămuririle pe care le va crede de cuviință.

Câteva clipe președintele Crosham rămase înmărmurit și se uită buimăcit la Bob.

Se afla în fața unei enigme pe care nu era în stare s-o dezlege. Își închipuise să găsească pe tânăra pereche cu totul altfel. Se așteptase s-o vadă trăind în cea mai desăvârșită înțelegere.

Alunga însă gândurile neliniștitoare, le îndepărtă ca ceva supărător.

Se întâmplă adeseori certuri între îndrăgostiți. Pesemne că și Bob și Hariett se hărțuiseră pentru un lucru de nimic și acum niciunul din ei nu voia să facă primul pas spre împăcare.

Poate era spre binele lor că el, tatăl tinerei soții, venise la ei. Fără îndoială ca va reuși să împace lucrurile.

De aceea nu-i mai puse lui Bob nicio întrebare, ci se ridică de pe scaun, se apropie de el, îl bătu pe umăr și îi zise cu bunăvoință:

— Nu pierde curajul și nu-ți face griji pentru viitor, dragul meu băiat. Doar mai sunt și eu aici și cum noi doi ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, îți voi da o slujbă însemnată în întreprinderea mea.

În sinea lui își zise însă: „Neînțelegerea cu tatăl său va fi înlăturată prin mijlocirea mea și atunci Bob își va relua locul care i se cuvine ca fiul și moștenitorul lui Frank Wilkens”.

Se feri însă să spună ceva lui Bob despre această intenție a sa și nici nu mai așteptă un răspuns de la el, ci părăsi încăperea.

Prin fereastră, Bob îl văzu îndreptându-se spre terenul de tenis.

Pe fața tânărului se ivi din nou un zâmbet plin de amărăciune și întristare.

Îi părea rău de președintele Crosham, ale cărui străduințe de a duce pe o cale bună viitorul copilei sale, vor rămâne zadarnice.

Drumul lui Bob ducea într-o direcție cu totul opusă, căci singura lui țintă era de a o regăsi pe Felicia.

Urmează Volumul 4

[Cap. „222. În căutare”, pag. 600, fascicula 75]